

ЗЛАТНИ ДЕТСКИ КНИГИ

РОБИН ХУД

Хенри
Гилбърт

ХЕНРИ ГИЛБЪРТ

РОБИН ХУД

Превод: Жана Тотева

chitanka.info

Робин бързо взе решение.

— Момчета — извика той, — ще бъда един от вас! Вече извърших нещо, което всъщност отдавна трябваше да свърша, и сега съм извън закона, станах „вълча глава“!... С моя верен лък успях да очистя петима от господарските люде и сега телата им са ей там, наредени в редица долу, при онази стена.

— Видях ги, като влизах — каза Уил Стрелеца. — Великолепни изстрели! А сега, момчета, всеки да вдигне ръка. Да се закълнем да бъдем верни и предани на нашия храбър водач Робин от Локсли, докато смъртта ни покоси.

Робин Худ — господарят на Шеруудската гора и закрилник на бедните — е най-обичаният герой от староанглийските балади. „Принцът на крадците“ е обект на много книги, филми и песни, но най-известната и пълна интерпретация на неговия живот е написана през 1912 г. от английския писател Хенри Гилбърт.

ПРЕДГОВОР

Някога, в далечното минало, в средновековна Англия повечето хора от народа не били свободни. Те не могли нито да живеят, където пожелаят, нито да избират при кого да работят. В тези феодални времена обществото било разделено на лордове (или господари) и селяни (или крепостни). Лордовете получавали поземлените си владения от краля, а селяните и виланите^[1] били смятани за част от съответното парче земя, което трябвало да обработват, за да изхранват себе си и преди всичко — господаря си. И ако Джон или Дик, крепостни към някое феодално имение, не харесвали как лордът или управителят се отнасят към тях, не могли ей тъй просто да се преместят и да отидат в друга част на страната, за да си потърсят работа при някой по-благ и по-справедлив собственик. Ако пък дръзнали да го направят, били обявявани за престъпници и веднага се предприемали мерки да ги върнат обратно, след което ги наказвали било с бой с камшик, било с жигосване с нажежено желязо или ги хвърляли да изгният в затвора.

Ако реколтата била добра, а и господарят не бил прекалено придиричив, хората живеели сравнително спокойно. Когато обаче гладът се ширел и вилнеел из страната, а крепостните и техните семейства гладували; или ако лордът бил с жесток характер, клетите селяни били принуждавани да работят свръх силите си и били подлагани на жестоки унижения, което ще да е карало старата им тевтонска или уелска кръв да кипва и те започвали да бленуват за свобода.

Тишината и зеленото спокойствие на горите в онези дни се простирали на стотици левги^[2], там, където днес расте сочна царевица, пасат крави или се намират предградията на пръснатите из цялата страна градове. Същите тези спокойни гори предизвиквали както страх и ужас, така и магическо очарование сред бедните селяни, които често вдигали поглед към извисяващите се дървета, докато копаели по полето. По горските поляни пасели кралските благородни елени, в

техните тъмни гъсталаци се спотайвали глигани и още много диви животни — но само кралят и неколцина негови приятели сред благородниците и църковните кардинали можели да ловуват. Бедните хорица, селяците и дори йомените^[3] били лишени от това право и ако някой от тях си позволял да убие дори един-единствен от всички тези кралски горски зверове, бил пребиван до осакатяване. Ако не го хванели, бил принуден да бяга и да се крие дълбоко в горските дебри, защото попадал „извън закона“, превръщал се във „вълча глава“, както казвали навремето, и тогава всеки имал правото да го убие там, където го срещне.

Именно в такова време и в такива условия живял Робин Худ — живял и извършил всички онези смели дела, за които сме чували и чели в баладите и преданията, достигнали до нас. Тъй като името му не може да се открие в неясните записки на разни адвокати, хроникьори и други подобни, някои хора се съмняват, че Робин Худ изобщо е съществувал. Аз обаче съм сигурен, че някога, много отдавна, той наистина е живял. Може някои от неизвестните поети, сътворили баладите за него, да са го идеализирали малко, да са го представили като много по-безстрашен, по-успяващ и въобще — по-героичен, отколкото е бил в действителност, но нали именно това очакваме да правят поетите и писателите?!

Баладите за Робин Худ и неговата банда разбойници са около четиридесет на брой. Най-старите от тях са и най-хубави, защото са по-естествени и вълнуващи. По-голямата част от късните поеми са доста суховати; повечето са само скучно повторение на една или друга вече разказана и позната случка, а други пък са с груби и недодялани рими, лишени от дух и въображение.

В приказките, които аз съм разказал в тази книжка, съм използвал няколко от най-добрите епизоди, споменати в баладите, но съм добавил и някои сътворени от мен разкази за Робин, със случки и събития, които съм измислил, за да обрисувам по-пълно и ясно картината на онези времена, в които е живял нашият герой.

[1] Крепостни селяни в Средновековието. — Бел.прев. ↑

[2] Левга — мярка за дължина или площ, която се равнява на 4,83 км — бел.прев. ↑

[3] Йомен — дребен земевладелец, чифликчия, който притежава в наследство бащин или наемен поземлен имот и го обработва за своя сметка. — Бел.прев. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

КАК РОБИН ПОПАДНА ИЗВЪН ЗАКОНА

Беше жарко лятно пладне и гората сякаш спеше. Само лек ветреца едва-едва докосваше ветрилата на дъбовите листа, а единственият звук, който можеше да се чуе, бе тихото жужене на насекомите, които непрекъснато летяха насам-натам в хладния сумрак на широко разперените клони.

Всичко изглеждаше тихо и безлюдно и човек би могъл да помисли, че освен дивите червени елени и сърни или техния свиреп враг — вълка, никаква живинка не е минавала по този път още от началото на света. Една пътечка криволичеше между лещациите, шипките и повета, но тя бе толкова тясна и обрасла, че лесно би могла да се зарине от мимолетния бяг на тънконогите кошути или дори от леките стъпчици на зайците, чиито домове се криеха в големите насипи между корените на близките букове.

И наистина, малцина бяха тези, които понякога минаваха по този път, защото той се намираше в най-усамотеното кътче на Барнисдейлската гора. Освен това тук имаха право да идват само кралските горски стражари, които пазеха кралския дивеч от посегателства. Но ето че зайците, които би трябвало кротко да похрупват пред своите дупки или да изпълняват лудешките си подскоци, изведнъж се стрелнаха като мълния в тунелите си, сякаш бяха подплашени от нещо, преминало по пътеката. И само един-два останаха отвън, да надзъртат и да чакат кога отново всичко ще стане спокойно. След това един дързък и смел зайчо изскочи отвън, а в следващия момент всички останали се струпаха около него.

Малката пътечка отвъд насипа, където зайците сега продължаваха да хрупат и да скачат лудешки, правеше завой, след който дърветата ставаха по-тънкостволни и рехави и помежду им се процеждаше повече светлина. Изведнъж пътеката излизаше на широка поляна, където растеше тучна трева и само тук-там имаше по някой гъст храсталак зеленика или лещак.

Досами пътеката, зад едно дърво стоеше мъж, който гледаше към полянката. Беше облечен в туника, направена от груб зелен плат, откриваща бронзовия му врат. Около кръста му имаше широк кожен пояс, от едната страна на който беше затъкнат кинжал, а от другата — три дълги стрели. Къс брич от мека кожа покриваше бедрата му, а отдолу носеше клин^[1] от зелена вълна, който стигаше до стъпалата му. Носеше обувки от здрава свинска кожа.

На кестенявата му къдрокоса глава беше нахлупена кадифена шапка с късо перо от крило на дъждосвирец. Лицето му, загоряло до ръждивокафяво от ветрове и слънце, бе открито и прямо, а очите му светеха като на дива птица и гледаха с безстрашен и благороден поглед. Изглеждаше на около двадесет и пет години и бе доста едър и силен за възрастта си. В едната си ръка държеше лък, а другата почиваше на мъхнат буков пън пред него.

Той съсредоточено се взираше в някакъв гъсталак в ливадата пред него, без дори да потрепва. От време на време поглеждаше малко по-назад, към шубраците, в които два-три елена спокойно си поскубваха тревица и полека се придвижваха към него. В този момент забеляза как храсталаците безшумно се размърдаха. Една рошава глава се подаде между листака и измъчено и измършавяло мъжко лице се огледа. В следващия момент от гъсталака, зад който бе залегнал скритият мъж, профуча една стрела и се заби в гърдите на най-близката кошута. Тя потича няколко метра и падна. Другите уплашено се разбягаха и изчезнаха зад дърветата.

Бракониерът не излезе веднага от скривалището си, за да вземе убитото животно. Изчака търпеливо толкова време, колкото бе необходимо, за да се преброи до петдесет, защото много добре знаеше, че ако наоколо има спотаен горски пазач, той може да е срещнал побягналите елени, чийто другар бе повален долу, да се е досетил от уплахата им, че се е случило нещо нередно, и вече да е тръгнал, за да търси виновника.

Миговете се нижеха бавно, а нищо не помръдваше — нито скритият мъж, нито другият, който го наблюдаваше. Не се появи и никакъв горски — на мястото, в което се бяха скрили елените, всичко бе замряло в спокойствие. Това накара браконiera да се успокои и да излезе иззад гъсталака. Предвидливо обаче не носеше нито лъка си,

ните стрелите си, за да не се издава, а ги бе оставил на сигурно място в скривалището си, за да ги вземе, без да рискува, някой друг ден.

Мъжът беше облечен в груби и парцаливи домашнотъкани дрехи, каквито носеха крепостните, кафявата му туника беше препасана с въже, а късите му крака бяха напъхани в широки панталони от същия плат като на туниката, само дето бяха по-прокъсани и закърпени. Оглеждайки се, той притича до мястото, където лежеше кошутата, наведе се над нея и като извади нож от колана си, започна неспокойно, почти трескаво да реже парчета от най-крехките части на животното.

Мъжът зад дървото явно го позна, щом го видя, и възкликна: „Клети момко!“ Селянинът обвини дивечовото месо в парче груб плат, после стана и изчезна между дърветата. Наблюдателят му го последва с леки и безшумни стъпки по пътеката към дълбините на горските недра. Малко по-късно, оглеждайки се насам-натам, крепостният се промъкна леко между стволите и пъновете на дърветата. Поспря се, за да избърше почервенелите си ръце в дългата влажна трева и да премахне издайническите следи от кръвта.

В този момент, изненадващо, сякаш изникна от гигантския ствол на близкия дъб, стройната фигура на наблюдавания го допреди малко младеж препречи пътя му. Ръцете му мигом се стрелнаха към ножа и за момент изглеждаше, че ще се хвърли върху другия.

— Човече — каза мъжът в зелената туника, — каква лудост те докара дотук?

Селянинът го позна веднага и бурно се разсмя:

— Лудост! — каза той. — Не го правя за себе си, мастър^[2] Робин. Малкото ми момче умира от глад и докато все още съществуват сърни и елени в зелената гора, няма да допусна да гладува.

— Малкото ти момче ли каза, Скарлет? — каза Робин. — Да не би синът на сестра ти вече да живее с теб?

— Оф — отвърна Скарлет. — Вярно, че през последните три седмици не беше тук и няма как да си чул — и човечецът на висок глас започна да му разказва историята си, докато вървяха надолу по пътеката, която беше толкова тясна, че Робин трябваше да върви отпред, а Скарлет да го следва по петите.

— Преди седмица — продължаваше Скарлет — мъжът на сестра ми, Джон Грин, се разболя и умря. И какво, мислиш, направи управителят, назначен от нашия господар? Каза: „Махайте се оттук —

обирайте си багажа и се оправяйте както щете. Фермата е за мъж, който да има сили да работи в нея.“

— На Гай от Гисбърн^[3] му подхожда да направи подобно нещо — каза Робин — този долен измамник, с неговото дяволско сърце!

— И тя бе принудена да напусне само с дрипите на гърба си и с децата — каза ядно и разпалено Скарлет. — Ако бях наблизил, нямаше да удържа ножа си далеч от гърлото му! Дойде при мен горкичката... Беше зашеметена и болна, изтощена и изнемошляла от глад и мъка и от ден на ден ставаше все по-зле. Почина миналата седмица. Двете ѝ помалки дечица ги взеха съседи, но Гилбърт задържах при мен. Аз съм самотник, но обичам момчето и ако му се случи нещо лошо, Гай от Гисбърн ще опита ръката ми.

Докато Робин слушаше кратката и трагична история за съсипания, опропастен крепостен дом, сърцето му пламна от ярост срещу управителя — сър Гай от Гисбърн, който с корава и жестока ръка управляваше имението Биркенкар за монасите от Бялото братство на манастира „Света Мария“. Но Робин знаеше, че злодеят не прави нищо повече от онова, което монасите и техният игумен му позволяваха, и затова от дън сърце проклинаше цялата тази пасмина от богати и надути негодници, които се бяха отдали изцяло на ловуване и охолен живот, заобиколени от цял куп слуги. Те се препитаваха от рентата, която изсмукваха от бедните и злочести крепостни. За господарите тези клетки хорица бяха просто придатък към земята на именията, която трябваше да обработват с непосилен труд.

Робин, или Робърт от Локсли, както беше известен на монасите и на техния управител, беше свободен човек, или сокман, както се казваше по онова време.

Макар и млад, той бе заможен. Притежаваше своя собствена къща и ферма от около сто и шестдесет акра^[4] от най-плодородната земя в покрайнините на феода^[5] и прекрасно знаеше, че монасите отдавна си точат зъбите за малкия му имот и искат да го заграбят. Робин и неговите предци владееха тази земя от поколения — най-напред я бяха получили от лордовете, на които крал Уилям бе дал имението Биркенкар, а след това бяха подновили владението си чрез манастира „Света Мария“, на който последният феодален владетел — лорд Гай Ротсли, го беше завещал.

Работата беше в това, че Робин държеше своята земя под наем, и тъй като си го плащаше най-редовно на монасите, те нямаха законно основание да го изтикат от фермата му, колкото и да им се щеше да го направят. Игуменът гледаше на Робин с презрение и го считаше за непочтителен, арогантен и злонамерен. Младежът често дръзваше да му противоречи в собствения му манастир и му казваше право в лицето, че той и неговият управител се отнасят ужасно зле с крепостните и с по-бедните йомени и наематели от имението. Подобно предизвикателство в онези времена беше направо нечувано и както монасите, така и управителят на имението им — Гай от Гисбърн, мразеха Робин и волния му език не по-малко, отколкото и Робин ги мразеше заради тиранията и потисничеството им.

— Жалко, че не съм бил тук — каза Робин в отговор на последните думи на Скарлет. — Но трябваше да отидеш в Аутуудс и Скадлък щеше да ти даде храна.

— А, мастър Робин — каза Скарлет — ти винаги си бил добър и истински другар на всички ни. Но и аз, тъй като също съм свободен човек, не мога да прося хляба си. Пък и ти вече си създаде достатъчно врагове заради нас, та и аз да увисна на шията ти отгоре на всичко. Не, докато в зелената гора има сърни и елени, аз и малкият ми юнак няма да гладуваме. Освен това, мастър Робин, ти би трябвало да се погрижиш за самия себе си! Ако неприятелите ти бяха научили, че ще отсъстваш толкова дълго, нямаше да се спрат пред нищо — и тук Скарлет изведнъж заговори шепнешком, — за да те обявят извън закона, да ти вземат фермата и да те убият, когато се върнеш.

Робин се разсмя:

— Ааа, чух за това.

Скарлет учудено го погледна. Той си мислеше, че е изненадал приятеля си с някаква голяма тайна, пък то...

— Чул си за това ли? — повтори той като ехо. — Хм, странно.

Робин не отвърна нищо. Той прекрасно знаеше, че враговете му само търсят сгодна възможност, за да го съсипят и погубят. Често се случваше завърнал се след дълго отсъствие пътешественик да открие, че неприятелите му са дали клетвени показания пред съда, с които го уличават, че е избягал, за да се скрие от закона заради някакво мнимо престъпление. Това незабавно довеждаше до обявяването на нищо

неподозиращия нещастник за „човек извън закона“, което даваше право на всеки един да го убие, където го срещне, без съд и присъда.

Скарлет се бе умълчал, като си мислеше за някои доста странни приказки и слухове, които селяните разправяха за техния голям приятел Робин, когато сядаха на чаша ейл^[6] след работа.

Изведнъж от малката пътечка пред тях дойде някакъв звук, сякаш катерица гълчеше наблизко. Тишината се възцари отново; после тъжен и самотен вълчи вой се извиси нагоре. Робин веднага се закова на място и положи големия си лък върху коренището на близкия дъб заедно със стрелите от пояса си. След това прошепна към Скарлет:

— Остави ей тук месото, което криеш в туниката си. Бързо, човече, горските ще видят издутата ти пазва! Трябва тозчас да го скриеш.

Почти механично Скарлет се подчини на острия му заповеден тон, извади от пазвата си увитото в грубото платнище месо и го остави до лъка и стрелите. В следващия момент Робин поднови тяхната разходка. След няколко стъпки Скарлет погледна през рамо към мястото, на което си бяха оставили нещата. Те бяха изчезнали!

Студен мраз сякаш сграбчи сърцето му и той почти беше спрял да върви, когато суровият глас на Робин му нареди:

— Давай напред, човече, не изоставай зад мен!

Бедният Скарлет беше сигурен, че е станала някаква магия, и за всеки случай се прекръсти, за да прогони дявола.

В следващия миг на тясната пътечка пред тях изникнаха двама плещести горски пазачи с лъкове на рамо и с дълги тояги в ръце. Те безжалостно и злостно се взираха в Робин и Скарлет. За миг изглеждаше, че възнамеряват да им препречат пътя и да ги спрат. Но смелият и самоуверен вид на идващия към тях Робин явно ги разубеди и те ги пропуснаха да минат.

— Когато срещнеш свободен и крепостен наедно — присмя се единият от пазачите, — нещо лошо се мъти за техния господар.

— А когато срещнеш двама горски наедно — с широка усмивка отвърна Робин, — нещо лошо се мъти за нечий клет човешки животец.

— Знам те, Робин от Локсли — каза този, който първи беше заговорил, — знам, че си човек с прекалено пъргав език.

— И аз те знам, Блек Хюго! — отвърна му Робин. — Знам, че си човек, който докарва до разорение най-добрия си приятел с лъжливи

клетви и показания, за да заграби оскъдните му няколко акра и да ги присъедини към своята земя.

Лицето на горския потъмня от ярост, а спътникът му започна да се смее над поражението му. Блек Хюго погледна Робин така, сякаш всеки момент щеше да се нахвърли отгоре му. Безстрашният взор на младежа обаче явно го стресна и той изведнъж се извърна, без да каже повече нито дума.

Робин и Скарлет продължиха отново прекъснатата си разходка и не след дълго излязоха от гората и поеха през гъсталаци и шубраци, по запустели и неплодородни угари и през синори, които отделяха фермите на имението от тази страна на гората.

Накрая стигнаха до върха на един хълм и пред тях се ширнаха обработените поля и пасища, които обграждаха малките селца на крепостническите хижи, а в далечината се виждаше господарският дом. Скарлет внимателно се оглеждаше да не би някой да е забелязал идването му, защото беше избягал от работа на строежа на една дига, за да отиде на лов за сърни, и сега се чудеше и маеше дали отсъствието му не е било забелязано. Ако бе разкрит, хич не го бе грижа, че ще го бичуват, когато утре хората на управителя видят, че работата му е свършена само наполовина. Каквато и да бе цената, неговото малко момче Гилбърт от Уайт Хенд тази нощ щеше да получи кралска вечеря.

Но щеше ли? Той изведнъж си припомни случилото се преди малко и отново го разтърси страх. Къде се изпариха и лъкът на Робин, и стрелите му, и неговото собствено еленско месо? Дали някакъв гоблин^[7] или елф не ги грабна и отнесе, или пък всъщност той бе погледнал в погрешна посока? И дали горските в момента не се натъкваха именно на техния багаж? Той стисна здраво челюстите си и погледна назад, а ръката му бе върху ножа, в очакване двамата пазачи да се появят отново.

— Ехо — каза Робин безгрижно, — ето ги тук и моят лък със стрелите, и твоето еленско, юнако!

Скарлет се обърна и едва сега видя, че наблизко в туфата трева стояха нещата им. При все това той бе сигурен, че само преди миг беше гледал именно там и не бе видял нищо.

— Мастър — каза той със страхопочитание в гласа си, — това си е чисто магьосничество. Аз, аз... се страхувам да не те сполети нещо

лошо, ако неприятелите ти научат, че ти помагат зли духове, които обитават дърветата.

— Скарлет — каза Робин, — мислех, че си разумен мъж, но, изглежда, и ти, както всички останали, си пълен глупак. Няма какво да се страхуваш за мен. Моите приятели от дърветата са достатъчно безобидни и невинни и с нищо не са по-лоши от теб или от мен.

— Мастър — каза Скарлет, съжалявайки за прибързаните си приказки, — прости ми глупашките думи. Езикът ми все изпреварва мислите ми. Просто, като видиш нещо такова, замалко да се изплашиш. Но аз си знам, че в дърветата не може да има по-лоши неща, отколкото зад здравите стени на замъците и манастирите, чиито господари тормозят и осакатяват бедните крепостни. Кажете ми, мастър, това, дето ни помогна, добро духче ли беше, от тези, дето им викат тролове, а?

Робин го погледна спокойно и мълчаливо.

— Скарлет — каза му той, — имам предчувствието, че занапред ще прекарваме доста повече време заедно в гората. Тогава ще ти покажа и моите приятели, които живеят там. Но засега, Скарлет, нито думица за това, което се случи днес! Заклевах ли се?

— В добрата Дева! — каза Скарлет и вдигна ръка, все едно че даваше тържествена клетва.

— Амин — додаде Робин, като свали шапката си и се поклони при произнесеното име. — А сега — продължи той, — вземай месото си и ми подай лъка и стрелите. Защото аз трябва да се върна в гората. И кажи на твоя малък мъжага Гилбърт, че Робин му пожелава да се оправи бързо и да е послушен, за да го взема с мен да стреляме по дъждосвирци на хълма.

— Ай — каза Скарлет и докато говореше, изгладнялото му и измъчено лице се озари от благия му поглед, — малкият юнак много обича да говори за теб, защото ти винаги си го окуражавал. Думите ти и сега ще го насърчат и ободрят.

След като двамата мъже се разделиха, Робин се обърна и се шмугна в гъстите храсталаци, но пое в съвсем различна посока от тази, от която бяха дошли със Скарлет. Той погледна към слънцето и ускори крачка, защото прецени, че е два часа следобед. Бързо достигна дърветата и като се запровира с безпогрешен усет между тях, се насочи

в южна посока напред по пътя, който лъкатушеше дълги километри през Барнисдейл до Нотингамшиър.

С енергични и нетърпеливи стъпки Робин преминаваше през ливадите, защото бързаше да види дамата, която обичаше най-много от всичко на света. Прекрасната Мариан — това бе нейното име — беше дъщеря на Ричард Фицуолтър от Маласет. Тя бе другар в игрите на Робин още от времето, когато той бе малко момче и опъваше лъка си в ловните полета на Локсли, и макар да бе дъщеря на граф, а той — само йомен без особено богатство, те се обичаха и се бяха вrekli един на друг.

Точно този ден тя трябваше да пътува от замъка на баща си в Маласет до Линдън Ли, близо до Нотингам, за да прекара известно време при своя чичо — сър Ричард Ли, и Робин беше обещал да я охранява, докато минава през гората.

Не след дълго той стигна до широк утъпкан път, обрасъл със сочна трева и набразден от дълбоки и мочурливи коловози. Той се стрелна по-нататък и не спря в продължение на още поне пет километра. След като излезе на един кръстопът, спря да си поеме дъх, огледа се внимателно, а след това изчезна сред лесковите шубраци, които увенчаваха като корона насипа отстрани на пресичащите се пътища.

След като повървя още малко, гъсталакът оредя и той стигна до една падина. От едната страна мястото беше голо и песъчливо и Робин се насочи право натам. Върху сухата земя имаше няколко счупени вейки, които щяха да изглеждат като повалени от вятъра на неопитното око. Робин обаче приклезна с ръце на коленете си и внимателно започна да ги изучава.

— Една огъната на върха и осем счупени прави клончета — промърмори си той, — което ще рече, рицар на кон, с осмина пешаци — оръженосци. Спирали са на западната пътека недалеч оттук. Ха сега, де, какво означава това?

Той спря и зави обратно, бързо пресече мястото, от което бе дошъл, и навлезе в гората, заобикаляща дясната пътека. Провираще се между дърветата, като си проправяше път с ръце и внимателно стъпваше по тревата, като гледаше нито вейка да не изпука под краката му. Очите му се извъръщаха на всички посоки и се опитваха да проникнат в здрача на дебелиите клонести дървета наоколо.

Изведнъж Робин се сниши и с пълзене продължи напред между дърветата. Беше дочул тъничък звън от юзда пред себе си. След малко, взирайки се през клоните на младо тисово дърво, той видя, че под дебелите сенки е спряла група въоръжени мъже, сред които се открояваше рицар на кон, облечен в плетена метална ризница.

Младежът внимателно ги огледа, за да разбере към кой от лордовете се числят — само че пешаците бяха облечени в прости сетрета, а рицарят носеше гладък щит без никакви отличителни знаци, с формата на хвърчило. За момент Робин се зачуди кои са тези мъже и защо ли седят скрити в шумата, сякаш причакват някой пътник да мине. В този момент рицарят хвърли поглед наоколо и с нетърпеливи жестове и ругатни започна да усмирява неспокойния си кон.

Робин позна гласа му, лицето му изведнъж стана твърдо и неумолимо, а в очите му проблесна гневна светлинка.

— Аха, значи така, Роджър де Лонгчамп — каза си той, — искаш да отвлечеш моята дама, защото никога не ще се домогнеш до благосклонността ѝ с честни средства.

Сър Роджър бе високомерен и деспотичен рицар и бе поискал ръката на прекрасната Мариан, но баща ѝ категорично му бе отказал. Фицуолтър обичаше своята дъщеря и макар да се шегуваше с любовта ѝ към Робин, той никога не би я дал на човек с толкова лоша слава като Де Лонгчамп, брат на надутия епископ на Фекамп и безспорен фаворит на херцог Ричард.

От време на време, когато си представяше, че сър Роджър де Лонгчамп или който и да е друг мъж, независимо колко е зъл и отвратителен, може да посещава свободно сър Ричард Фицуолтър и открито да разговаря с Мариан, той изпадаше в мрачно настроение и се чудеше, дали всъщност има нещо вярно в приказките на стария Стивън Гамуел. Той беше негов чичо и му беше разяснявал благородното му потекло. От него Робин беше научил, че още преди три поколения предците на Робин са притежавали обширни поземлени владения и много имения и били лордове на града Хънтингдон, но тъй като взели участие в едно от английските въстания срещу нормандските нашественици, земите им били конфискувани от краля, благородническата титла — отнета, графът — убит, а роднините от следващите поколения потънали в забрава.

Всеки днес знаеше, че графството и земите на Хънтингдон принадлежат единствено на самия крал, а отнетата титла била прехвърлена на Давид, брат на шотландския крал. Но Робин все пак понякога се чудеше, дали би могъл да възвърне предишната чест, доброто име и благородния ранг на своята фамилия.

Сред спотаената групичка настъпи раздвижване, което прекъсна мислите му. Някакъв мъж дотича измежду дърветата право при рицаря и изрече задъхано на висок глас:

— Идват! Дамата и пажът са на коне, а останалите ги следват пеша. Общо са девет души и са обикновени домашни слуги.

— Чудесно — каза рицарят. — Когато наближат, ще препусна насреща им и ще сграбча юздите на дамата. Ако слугата, който язди с нея, се опита да ни последва, свалете го от коня.

Чувайки това, Робин се усмихна мрачно и страховито и лекичко измъкна една стрела от колчана на пояса си. Почти веднага, сред тропот на конски копита, се чуха и гласовете на хората, които идваха откъм тревистия път. За миг, щом видя зад листака нежната и крехка фигура на Мариан на коня, сърцето на Робин пламна. Качулката ѝ бе паднала и откриваше лицето ѝ. Тя си бърбеше с Уолтър, иконома на бащиния ѝ дом, който яздеше редом с нея.

В следващия миг рицарят ненадейно се появи иззад дърветата, последван от хората си. Храбрият Уолтър веднага избута коня си пред господарката си и се приготви да я защитава с тоягата, която носеше. Останалите мъже от охраната ѝ също застанаха пред нея. Сър Роджър замахна с меч си, но успя само да отреже огромно парче от сопата на единия от слугите. Тогава с бързо завъртане на своята тояга Уолтър удари ръката, с която рицарят държеше меч си, с такава сила, че оръжието падна от пръстите на нападателя. То увисна на ремъка, привързан за китката му, но с яростен вик рицарят успя отново да хване дръжката му.

Само след миг мечът щеше да прониже тялото на храбрия иконом, но някой от хората на сър Роджър го изпревари, свали го от коня му и го повали безчувствен на земята. Битката между групата на Мариан и тази на рицаря се нажежи, но клетите селяни с техните сопи и с късите си копия имаха нищожен шанс срещу мечовете на похитителите.

Сър Роджър вече бе хванал поводите от ръцете на Мариан. Със святащи очи тя се опита да обърне коня си назад. В този момент се чу някакъв звук, който сякаш идваше от огромна пчела, и докато се опитваше да види лицето на рицаря през решетката на забралото^[8] му, тя усети, че нещо прелетя и в следващия момент видя как дългата жълта пръчка на една стрела изтрептя помежду им.

Рицарят изстена дълбоко, олюля се и падна от коня. Хората му незабавно прекратиха битката. Единият, който очевидно беше главният сред всички тях, притича до мъртвия си господар, измъкна перестата опашата стрела от окото му и светкавично се огледа по широкия коларски път и из гъстата гора откъм неговата страна.

— Това може да бъде само един човек! — каза някой от групата. — Дойде от лявата страна.

— Да, познах му стрелата! Това е... — започна другият нападател, който все още я държеше в ръце, но така и не можа да довърши думата си. Тихият звук отново наруши спокойствието на въздуха, само че този път приличаше повече на подсвирване на горско птиче и нападателят се свлече на земята с малка чернопереста стрела, щръкнала в гърдите. Този път стрелата явно бе пусната от дясната страна, което подсказваше, че стрелецът не е сам.

Всички незабавно се пръснаха наоколо и се разбягаха напосоки в гората, но преди последният беглец да се скрие, една не по-голяма от птиче перо стреличка профуча откъм дърветата вдясно и се заби в гърба му. Той се разпищя, но продължи да тича.

В следващия миг Мариан видя Робин да излиза иззад дърветата с шапка в ръка. Той пристъпи към нея, а тя с поруменели страни се наклони към него и каза:

— Скъпи Робин, знаех си, че никога няма да ме разочароваш! Беше толкова храбро от твоя страна — и този точен изстрел, с който повали ужасния рицар! Но, скъпи мой, ако той е същият, за когото го мисля, неговата смърт ще ти донесе големи неприятности.

Тя му подаде ръката си, а Робин галантно и нежно я целуна.

— Това е Роджър де Лонгчамп, скъпа моя — отвърна ѝ Робин, — но дори самият крал Хенри да се бе опитал да ти стори нещо лошо, нямаше да избегне стрелата ми.

— Но, скъпи Робин — продължи Мариан, а нежността, с която го гледаше, смекчаваше иначе гордия ѝ поглед, — неговият брат,

епископът, ще те преследва и ще те обяви извън закона заради това. Ще изгубиш земите и името си заради мен. О, Робин! Робин! Ще трябва да се посъветвам със сър Ричард Ли. Знаеш колко много те обича, той може да измисли как да ти издействаме опрощение от епископа.

— Скъпа Мариан — каза Робин, а гласът и погледът му бяха непреклонни и сурови. — Не се нуждая от опрощение от някакъв надут прелат^[9] за нищо от това, което съм сторил и ще сторя на долната им свещеническа пасмина. Отдавна съм наясно, че рано или късно щях да извърша някакво „престъпление“ срещу тези злодеи, които седят зад здравите стени на замъците или се излежават на мекичко в манастирите и тормозят бедните и безсилни селяни. Най-сетне това е извършено — и аз съм удовлетворен! Не се безпокой за мен, моя скъпа любов, скъпо мое сърце. Сега обаче нека те отведем на безопасно място, преди мошениците, които избягаха, да вдигнат шумотевица и глъч заради мен. Уолтър — каза Робин на клетия иконом, който се бе свестил и сега зашеметен, изплашен и изтощен бе седнал наред пътя, — събери закуп момчетата си, храбри човече, и се грижи за твоята господарка. Юнаци! — обърна се той към слугите, повечето от които бяха ранени. — Мисля, че повече не бива да допуснем никакви сблъсъци, докато господарката ви не бъде в безопасност! Убитият рицар има приятели, по-лоши и от него самия, и ако са наблизко, няма да се отървете леко. Сега тръгвайте напред — натам, където пътят се разклонява, а аз скоро ще ви настигна.

Робин помогна на Уолтър да яхне коня си и прекрасната Мариан и нейните верни слуги потеглиха напред. Щом отминаха, той издърпа убития рицар извън пътя и го довлече в гората. После вдигна забралото на шлема му, постави ножницата с меча на гърдите му и кръстоса отгоре ръцете му така, сякаш умрелият целува кръста върху дръжката. Свали шапка и коленичи, за да каже кратка молитва за упокой на душата на рицаря. После повтори същото и с мародера, убит от втората стрела. Предвидливо взе и своята, и малката стрела, шибна коня на рицаря по слабините и го видя как лети надолу от гората, надалеч от мястото на произшествието. Всичко, което правеше, имаше една-едничка цел — да заблуди и забави за колкото е възможно по-дълго преследвачите, които неизбежно щяха да се появят.

След това направи няколко крачки навътре в гората, по посоката, в която хората на рицаря бяха побягнали, доближи един ловджийски рог до устните си и издаде дълъг и насечен пронизителен звук. След това побърза да се присъедини отново към свитата на прекрасната Мариан. После хвана в ръка юздите на коня ѝ и поведе малката ѝ свита надалеч от отъпкания път по тайни и тесни пътечки, които едва се виждаха. Много скоро навлязоха дълбоко в гората, където никой от спътниците му не бе стъпвал досега.

Прекрасната Мариан бе доволна и спокойна от това, че Робин е до нея, и не виждаше нищо страшно в дълбоката тишина и мрачните сенки, надвиснали над тях. Много от селяните обаче, които вървяха в редица един по един по тясната пътека, зад конете, от време на време се кръстеха, особено като минаваха покрай някоя особено мрачна горичка или като пресичаха самотни ливади и пасища, където всичко бе застинало в тишина, сякаш от самото начало на света тук не бе минавала жива душа.

Според техните простички умове, те можеха да изгубят не само живота, но и безсмъртните си души, като рискуват да бродят из тези пущинаци, из които сигурно намираха убежище дървесни духчета, тролове и вещици. Селяните се държаха плътно един до друг, а последният в редицата трепереше от ужас и страх. Всички се оглеждаха крадешком между покритите с мъх близки дървета, очаквайки всеки момент да видят или злобните очички на някой елф да проблясват срещу тях, или пък страховит магьосник или зла вещица със зъбата уста да изскочи иззад кукувичата прежда^[10] или бръшляновите завеси, висящи от вековните огромни стволове.

Единственият звук, който можеше да се чуе, бе само тихото, меко тупкане на техните собствени стъпки върху дебелия килим на тревата или изпращяването на някое настъпено клонче тук-там. Понякога отдалеч, през гъстия листак над главите им, долиташе писък на птица. От гъстака идваше някакво странно и тайнствено „чиип, чиип!“, но нищо не се виждаше. Веднъж или дваждочуваха някакво бълбукане на вода и стигаха до малки самотни поточета, наполовина скрити в шубраците.

Веднъж минаха и през диво и пусто пасище, в средата на което имаше две странни зелени могили, сякаш нарочно застанали съвсем близо една до друга. Щом ги видяха, бедните слуги не можаха да сдържат страха си:

— Тролове, братя! — зашепнаха си един на друг и забързаха вкупом, като сочеха уплашено към възвишенията.

— Надали ще отървем кожата днес — каза единият полугласно, — не вярвам да си спася душата.

— Защо водачът ни прекара през тези ужасяващи места? — замърмори друг. — Троловете ще ни проследят, както си минаваме, и

ще ни направят такава магия, че всичките ни кости ще останат да белеят в тази нечестива, дяволска гора, докато свят светува.

Така, скупчени и треперещи от страх, те дойдоха толкова близо до задницата на коня на Уолтър, че той се обърна да ги сгълчи:

— Стойте по-назад, момчета — каза им. — Знаете, че конят ми е много буен и ако ритне някого от вас, колкото и да са дебели главите ви, няма да издържат на копитата му.

Междувременно следобедът поляка се изнизваше заедно с последната слънчева светлина. Свечеряваше се. Робин почти не бе продумал, откакто започна бързото им стремително бягство през гората, но сега се обърна към Мариан и усмихнато ѝ каза:

— Прости ми, скъпа моя лейди, за тежкото темпо, което наложих. Но приятелите на Роджър де Лонгчамп в замъка „Евил Холд“^[11] не бива да се подценяват. Ще ти спестя подробностите, защото злодеянията им са прекалено жестоки за твоите уши. През цялото време се стараех да ускоря бягството от тях, но сега се притеснявам, да не би да съм те натоварил прекомерно.

— Никак даже, скъпи Робин — каза Мариан, като му отправи сладък и нежен поглед. — Знам какво ти е на сърцето и затова не исках да те безпокоя с приказки. Но какво имаш предвид с това „Евил Холд“? Не знаех, че замъкът на Роджър де Лонгчамп в Рангби се нарича така.

— Това е името, което са му дали клетите селяни, чийто господар беше — отговори ѝ Робин, — заради неописуемо ужасните деяния, извършени от него и приятелчетата му — Айзенбарт де Белами, Найджър ле Грим, Хамо де Мортейн, Айво де Раби и другите.

Мариан потръпна и пребледня при произнасянето на тези имена.

— Чувала съм за тях — каза тя приглушено. — Но нека продължаваме. Не съм уморена, Робин, и ще се почувствам по-добре, щом те видя невредим и в безопасност в замъка на сър Ричард.

— Не се страхувай за мен — засмя се Робин. — Докато имам верния си лък, а зелените гори ми дават подслон и убежище, мога да се надсмивам над всеки, който ми желае злото. Съвсем скоро ти ще можеш да поздравиш чичо си и ще бъдеш на сигурно място зад здравите стени на замъка му.

Изведнъж отнякъде в сумрачната гора пред тях долетя писък — сякаш някакво животно или птица се гърчеше в ноктите на ястреб.

След това се дочу самотен вълчи вой, от който селяните потръпнаха и напрегнато и стреснато се зазираха в мрачните дълбини на гората.

Робин пристъпи и издаде звук, който имитираше любовния зов на мъжки глухар. След това с бавни стъпки поведе коня на Мариан напред. След няколко минути стигнаха до едно възвишение, а когато наближиха върха му, видяха как слънцето угасва, проблясващо в червени пламъци през дървесните корони. На самия връх на хълма дърветата отстъпваха място на сочна и нежна зелена тревица, а по-нататък, след няколко тучни ливади, се издигаше замък, до който отвеждаше кратък път. По този път към тях идваха двама ездаци.

— Струва ми се — каза Робин, — че това там е сър Ричард с неговия сродник, сър Хуон де Бълуел.

— Наистина са те — отвърна му Мариан. — Мисля, че са излезли да ме посрещнат по главния път и със сигурност много са се зачудили защо ме няма и какво ли ме е сполетяло. Дай им знак, Робин, а ти, Уолтър, препусни насреща им и им кажи, че съм спасена благодарение на моя приятел Робин от Локсли и сега съм здрава и невредима.

Робин изсвири с рога си. Конниците се обърнаха по посока на звука, а Мариан отскочи с коня си от дърветата и размахаше шарфа си към тях. В този момент те я познаха и започнаха да ѝ махат с ръце, а после препуснаха към нея.

— Кажи ми, Робин — каза Мариан, като слезе от коня, за да си отпочинат нозете ѝ, и тръгна пеша покрай любимия си, — кажи ми, какво означаваха всички тези звуци и писъци, които чувахме досега? Приличаха ми на някакви сигнали, на които ти отговаряше.

— Означават, скъпо мое сърце — отвърна ѝ Робин, — че приятелите ми от зелената гора са видели тези двама конници и са помислили, че може да са от враговете ни. Аз обаче пресметнах, че те не биха могли да стигнат дотук толкова бързо, колкото нас, и че най-вероятно са видели някого от свитата на сър Ричард, който е тръгнал да те търси. Затова ги предупредих, че според мен всичко е нормално, и ето че се оказва точно така.

— Но кои са тези приятели, които те охраняват, когато преминаваш през гората? — попита го тя. — Същите, които простреляха с малката стрела слугата на сър Роджър ли?

— Ще ти кажа, сладка моя ябълчице — отвърна й Робин. — Те са горски жители и веднъж ги спасих от ужасната смърт, която щяха да намерят в ръцете на един зъл и жесток човек. Оттогава те са мои скъпи приятели и винаги ме охраняват и се грижат за мен, когато съм в зелените горски дебри.

— Радвам се, че имаш такива приятели, скъпи мой Робин — каза Мариан. — Мисълта, че имаш такива предани съгледвачи, облекчава сърцето ми. Защото съм сигурна, че ще се нуждаеш от тях.

В този момент сър Ричард Лий и сродникът му дойдоха и много се зарадваха да намерят Мариан жива и здрава след тревогите, които бяха изживели, като не намериха и следа от нея по обичайния път; дори се бяха върнали в замъка, за да сформират група да търси девойката по горските друми и пътеки.

Щом сър Ричард и сър Хуон научиха, че сър Роджър се е опитал да отвлече Мариан и че Робин е успял да го убие, лицата им се помрачиха, а сър Хуон поклати глава. Но сър Ричард, чичото на девойката — сивокос мъж с благородна осанка, — се обърна към Робин и сърдечно раздруса ръката му.

— Ти освободи земята от истинско изчадие — извика той — и аз от сърце ти благодаря за това. Злото, причинено на горките селяни, ограбването на сираците, жестокостта към жените — всички негови престъпления отдавна зовяха небесата за възмездие. И аз се радвам, че твоята великолепна стрела е пробола злия му мозък.

— Право казваш — каза мрачно сър Хуон, — но аз си мисля за това, от което Робин може да си изпати. Епископът няма да остави брат си неотмъстен, нито пък приятелчетата на Роджър ще бъдат спрени в усилията им да хванат Робин и да го откарат в къщата на мъченията, която хората с право наричат „Евил Холд“.

— Не се страхувайте за мен — с тих, но твърд глас каза Робин. — Не храня и капка съмнение, че ще успея да се изплъзна и от най-хитрите им капани. Но вие и бащата на моята скъпа лейди трябва да се погрижите да не се стигне дотам, че да я заловят и да излеят върху нея смъртоносно отмъщение, което ще затаят в злостните си сърца.

— Прав си — каза сър Ричард. — Не бях помислил за това, но със сигурност Айзенбарт де Белами и Найджър ле Грим ще се опитат да хванат в плен нашата прекрасна племенница. Дано Бог и Светата Майка да ни пазят от техните злостни и коварни замисли.

— Амин! — каза Робин. — А междувременно аз ще наглеждам замъка Рангби и онези безчестни и долни гадини.

През следващите три дни Робин, Мариан, сър Ричард и съпругата му лейди Алис си прекарваха много весело заедно. Ходеха на лов със соколи по полета, сечища и угари или преследваха глигани в гората. А през нощта играеха на „Сляпа баба“ в залата или танцуваха на музиката на цигулки, играеха на дама и шах или слушаха трубадури, които пееха и разказваха приказки за крал Артур, за Роланд и неговия приятел Оливър, за Оджиър Дейн, за Граелент и за това, как всички те изчезнали в царството на Прекрасната Царица.

На четвъртия ден обаче Робин отиде сам в гората на лов за дребни птици и както беше седнал на насипа, изведнъж дочу чукане на кълавач. Погледна нагоре към върха на планинския бряст и видя лицето на дребно човече да наднича измежду листака.

— Слез долу, Кет Троу — каза Робин, — и ми кажи какво ново, юначе!

В следващия момент малкият човек тупна от дървото и застана пред Робин. Кет беше не по-висок от средно на ръст четиринадесетгодишно момче, но си беше възрастен мъж, с голям и широк гръден кош и с космати ръце и крака, чиито мускули бяха като железни ремъци. Косата му бе черна, гъста и къдрава. Беше босоног и единствените дрехи на гърба му бяха един здрав кожен жакет, разгърден отпред, и тесни бричове от еленов велур, които стигаха до коленете му. Лицето му, широко и добродушно, с усмивка отвърна на благия поглед на Робин, а светлите му очи, макар и кротки като на кошута, бяха зорки и проникателни. Той с уважение, стигащо до благоговение, погледна Робин.

— Ти проследи мъжете, които избягаха. Къде отидоха? — попита го Робин.

— През гората на северозапад, докато стигнаха до потока — отвърна Кет. — Прегазиха го и преминаха по брода при Стейкс и пресякоха тресавището при Риджуей. През Хаг Уд преминаха и през Тикет Холоу, а после разбрах и накъде смятат да отидат; покрай Хоар Три и скалата Суелм, над Галоус Хил и покрай Марк Оак, докато стигнаха до Дед Менс Хил, а после по селския път от Ред Стоун, та до „Евил Холд“! Цяла нощ стоях и дебах при Марк Оак и накрая видях трима рицари да яздят откъм замъка. Единият отиде на югоизток. С

него язدهа и двама от слугите, които бях проследил. Другите двама рицари тръгнаха на изток и аз — след тях. Водеха трима слуги на коне със себе си. Минаха през Барнисдейл Ууд и последно ги оставих на широкия път към Донкастър.

— Добре си се справил, Кет — отговори му Робин. — И после?

— Отидох до твоята къща, в Аутуудс, през гората Барнисдейл — отговори Кет^[12] — и твоят човек — Скадлък, аз срещнах в Олдс Никс Пийс и тъжен беше той, защото, както каза той, видял бил Гай от Гисбърн и двама монаси да яздят през земите ти предния ден. И говорели те помежду си; и спрели, та посочили към твоите поля. Той мислеше, че проклятието на този Юда — сър Гай, тегне над имението ти и че гибел скоро ще те сполети. И пълен бе той с мъка и злочестина и много искаше да види твоето лице.

Робин поседя смълчан за малко, потънал в мислите си.

— Чу ли нещо друго? Нещо за Скарлет и малкото му момченце?

— Аз не видях ги, но се промъкнах през нощта до селото, и покрай кръчмицата селска наострих своите уши за приказките, дето там се сипят — и слушах! И много мъка и гняв в устата селски имаше, пък и си бяха пийнали малко.

— Какво си говореха? — попита Робин. — Колцина мислиш, че бяха?

Кет вдигна нагоре двете си ръце и показва десет, после свали едната си ръка и показва още пет пръста, а след това още два.

— Млади ли бяха, или стари? — продължи да пита Робин.

— Повечето бяха изпълнени с гневни и разпалени думи, та предполагам млади бяха — продължи Кет в скоропоговорка. — И най-огорчените и наскърбените най-горчиво говореха. Жестока битка сякаш бяха изживели този ден. Един бе още в рани, твърде болезнени, за да може да мърда. Друг бе жигосан с желязо, защото управителят го обвинил в кражба — и той бе най-бесен от всички, а мнозина казваха, че животът им е непоносим. Работата, която са принудени да вършат в имението на лорда, е повече от това, което е по силите им, и повече от това, което се полага; и техните собствени ниви остават необработени, неразорани, а после, щат-не щат, гладуват. Някой рече, че трябва да бягат в града и успеят ли да се укрият за една година и един ден^[13], ще станат свободни хора. Други пък говореха, че чумата и холерата ще

завърлуват скоро и в селото, както вече върлуват в града, и че ще е по-добре да хванат гората и да живеят от кралските елени в зеления лес.

— Ех — каза Робин с горчивина в гласа, — бедните селяни си нямат приятели в наши дни! Синовете на краля въстанаха и воюват срещу собствения си баща, лордовете и монасите се боричкат за власт и повече земя и карат селяните си да се бъхтят до изнемога на нивите, да орат и прекопават до последна пот, като изцеждат от тях ренти и ангария, против всякакъв закон и ред. Кет! — възкликна той. — Днес ще си отида у дома. Намери брат ти Хоб, а аз отивам да се сбогувам с приятелите си и се връщам тутакси.

Като каза това, Робин вдигна птиците, които беше отстрелял, и се върна в замъка на сър Ричард, за да каже сбогом на Мариан. Кет Троу (или Трол) се шмугна сред дърветата и изчезна.

Същия ден, когато сенките на дърветата се издължаваха от залеза на слънцето и топлината, тишината и спокойствието на отминаващия следобед създаваха впечатлението, че в този мирен свят няма място за друго, освен за щастливи помисли, Робин с леки и бързи стъпки се отправи към края на гората Барнисдейл, която граничеше с неговата собствена ферма.

Гористите покрайнини се простираха по едно възвишение, което полегато се спускаше към неговите собствени ниви. Той огледа продължително и внимателно къщата си и намиращите се зад нея колиби на петимата крепостни селяни, които бяха част от имението. Домът му, с хубаво дворче, оградено от нисък жив плет, изглеждаше спокоен, мирен и тих, какъвто и в действителност трябваше да бъде по това време на деня. Може би неговият иконом Скадлък беше вътре, но селяните би трябвало все още да са на работа по нивите. Нещо го жегна — май бе прекалено тихо. Никакви деца не се виждаха да играят в прахта пред селските колиби, всички врати бяха здраво залостени и нямаше никакви признаци на живот.

Точно щеше да продължи разходката си под дърветата, за да стигне до пътя, който отвеждаше пред къщата му, когато видя една жена — съпругата на един от крепостните, — да се промъква крадешком от вратата на нейната колиба и да пълзи към края на живия плет. Там тя спря и сякаш чакаше някого да дойде откъм полето от другата страна на къщата. Изведнъж жената започна усилено да ръкомаха, като че сигнализираше на някого да стои надалеч, да не се

приближава. Тя остана така доста дълго, но от мястото, на което бе застанал, Робин не можеше да види на кого даваше знак.

Накрая жената явно успя да предупреди, когото трябваше, промъкна се внимателно обратно в къщичката си и тихо затвори вратата.

Нещо не бе наред. Сега Робин беше повече от сигурен в това. Оглеждайки се зорко във всички посоки, той продължи напред сред дърветата и приближи изключително внимателно до началото на пътеката. Изведнъж, като надникна иззад дървото, стремглаво залегна. Един тежковъоръжен войник стоеше току пред него, под следващото дърво, което бе разперило широко клони над пътеката.

Изад буковия ствол Робин внимателно огледа мъжа, застанал с гръб към него. Войникът очевидно бе оставен тук, за да охранява подстъпа към къщата откъм гората. От мястото, на което стоеше, той виждаше фасадата на господарския дом и, изглежда, там ставаше нещо, което явно бе привлякло вниманието му. От време на време той избухваше в смях или доволно сумтеше.

Погледът на Робин натече и стана по-суров. По червената туника и шлема той позна, че мъжът е от въоръжения отряд, формиран от абата на манастира „Света Мария“, който беше и господар на феодалното имение. Той бе добавил тази гвардия към свитата си от безделници и раболепни лакеи, за да подхранва чувството си за превъзходство. Робин се прокрадна изключително внимателно между две дървета, като се прикриваше зад ствола, на който се беше облегал мъжът. Тихо като дива котка, той пропълзя разстоянието помежду им, докато накрая само един-единствен ствол остана да го отделя от нищо неподозиращия войник. Изправи се в цял ръст, но в този момент кракът му счупи едно стърчащо клонче. Мъжът отпред се извърна по посока на шума, но в следващия момент пръстите на Робин се вкопчиха в гърлото му и в желязната им хватка той бе напълно безпомощен.

Мъжът загуби съзнание и Робин го положи долу, а после бързо овърза ръцете и краката му и напъха една груба тапа в устата му, за да не е в състояние да причини каквато и да е вреда, когато след малко дойде на себе си.

Робин се обърна към дома си, за да види какво толкова силно бе привлякло вниманието на войника, и в този момент болезнено изстена.

Скадлък и още трима от крепостните бяха завързани на стълбовете отпред пред къщата. Гърбовете им бяха оголени и пред всеки стоеше по един едър, плещест войник с дълъг и възлест бич в ръце.

Наблизо се бяха наредили останалите тежковъоръжени войници и техният началник — Хуберт от Лин, човек, когото Робин открай време ненавиждаше заради жестокостта му. Острият му слух долови наглия им смях, който прониза притихналия и застоял следобеден въздух. Накрая, когато всичко изглеждаше готово, водачът им изкомандва:

— Първо по сто камшика на тези кучета, които дръзнаха да се съпротивляват на лорда, а след това — по една стрела за всеки! Давайте!

Сякаш като един четирите камшика се вдигнаха във въздуха и изсвистяха долу над оголените гърбове на хората, които, откакто Робин беше техен господар, бяха забравили що е бой с камшици.

Спотаен под буковите клони, Робин вдигна лъка си, заедно с дългите стрели, които бе положил на земята, когато се приготви да пропълзи към войника в края на пътеката. Той опъна тетивата, увери се, че оръжието му е в ред, и нареди всички стрели отделно една от друга пред себе си.

След това застана на едно коляно и зашепна молитва към Светата Дева.

— Светлината е лоша, пресвета добра майко на Христос — каза той, — но нека ти напътстваш моите стрели към злите сърца на тези изчадия. Шест стрели имам и заради жалостта, която изпитвам към хората си, ще убия най-напред този с най-жестокото сърце — Хубърт от Лин, — а после онези четиримата с бичовете. Чуй ме, о, наша скъпа, блага Господарке, в името на твоя Син, който също бе непреклонен срещу неправдата, чуй ме от състрадание и милост към бедните хора. Амин!

След това закрепил първата пръчка и я насочи към гърдата на Хубърт. Сякаш ликувайки, голямата стрела запя своята дълбока песен и профуча във въздуха. Още докато бе на половината път, втора я последва със същия триумфален звук.

Хубърт с крясък се строполи на колене върху земята, а стрелата стърчеше от пазвата му. Той с последни сили се опита да я измъкне, но животът вече го напускаше. Злодеят падна настрани и умря. В този

момент мястото сякаш бе нападнато от огромни пчели. Първият от мъжете изпусна бича си и завъртя ръце около стрелата, която го бе прободла от страни, след това падна. Другият безшумно се срина на земята. Следващият подскочи във въздуха като пронизан заек, а още един прободен се разтича из полето, като се полюляваше насам-натам, докато накрая падна върху браздата и утихна.

Четирима останаха невредими, но бяха така ужасени, че зарязаха всичко и се разбягаха напосоки. Единият от тях, напълно зашеметен от страх, се оказа на пътя на Робин, който, изпълнен с решителност и гняв, вече опъваше на тетивата шестата си стрела. Мъжът тичаше и размахваше ръце, без изобщо да мисли накъде отива.

Той спря, когато се приближи на няколко ярда^[14] от Робин, и извряска:

— О, мастър, дявол ли си, или човек, все едно, само не стреляй! Чух как говореха вълшебните ти стрели, докато летяха във въздуха. Предавам се! Предавам се!

Мъжът се просна пред Робин, крещейки:

— Ще бъда твой роб, господарю! Само допреди два дни бях честен човек, син на честен човек и сърцето ми негодуваше срещу злодействата, които трябваше да извърша.

Робин стана на крака, а мъжът сграбчи ръката му и я положи на главата си в знак на феодална вярност и подчинение.

— Ще видим — каза Робин строго, — ще видим дали няма да забравиш дадената дума. Откога си с Хубърт и неговите хора?

— Само от два дни, господарю — каза мъжът, чиито простички и честни очи вече не бяха толкова уплашени. — Аз съм Дуда, или Дод, син на Алстан, един добър крепостен от Блид, и тъй като господарят ме биеше несправедливо и без присъда, избягах в гората. Но изгладнях и нуждата от храна ме накара да се промъкна и да легна пред манастирските врата, за да си изпрося хляб. Нахраниха ме, видяха, че съм здравеняк, и казаха, че трябва да нося оръжие. В началото дори се зарадвах, докато злодеянията, с които се хвалеха, ме накараха да ги намразя, защото потърпевшите бяха все такива клети селяци като мен.

— Стани, Дод — каза Робин. — И отсега нататък никога не забравяй селската си кръв и никога не причинявай зло на хората от твоята черга. Ела с мен.

Робин тръгна надолу към дворчето на своята къща, освободи клетия Скадлък и другите си хора, след това влезе в къщата и намери мехлем, с който намаза раните и издраните им гърбове.

— Всичко започна вчера, господарю — каза Скадлък в отговор на Робиновия въпрос какво точно се е случило, — вчера, когато глашатаят те обяви извън закона, на кръстопътя на Понтефракт, а тази сутрин Хубърт от Лин дойде, за да заграби фермата ти за господаря игумен. Ние — Уард, Годард, Дън и Джон — не можехме да понесем тази неправда и като последни глупаци тръгнахме да се бием с тях с вили и сопи.

— Ех, бедните момчета! Глупави, но предани! Та вие можехте да заплатите дори с живота си за това — каза Робин. — Но сега влезте вътре и се нахранете, а аз ще видя какво трябва да се направи.

По това време вече се беше стъмнило. Извикаха една жена от къщичката на прислугата да им помогне и да сготви. В центъра на една голяма стая, която бе част от господарската къща на Робин, пламтеше огън. Купите и паниците с вкусна храна бързо бяха изпразнени и духът на хората се поповдигна. Дори плененият вражески войник не бе забравен — той също бе доведен и нахранен, а после го оставиха на сигурно място за през нощта в една от здравите външни постройки.

— Мастър — каза Скадлък, след като двамата с Робин изпълниха тази задача и се върнаха в къщата. — Какво според теб трябва да се прави? Означава ли всичко, което се случи, че вече трябва да водиш бездомен горски живот на човек, обявен извън закона?

— Просто няма друг начин — каза Робин със суров смях. — И няма да съм недоволен, защото в зеления лес мога да направя всичко, което е по силите ми, за да накарам надменните самозабравили се богаташи да опитат и те вкуса на онова, което причиняват на бедняците.

— Идвам с теб, мастър, идвам на драго сърце — каза Скадлък. — Сигурно и другите ще поискат да дойдат, защото след този ден не биха могли да се надяват дори и на капка милост от Гай Гисбърн.

Изведнъж от нивите към селото долетя многогласна гълчава. Те напрегнато се ослушаха и доловиха тропот.

— Това сигурно е Гай от Гисбърн с въоръжената си свита — каза Скадлък. — Мастър, трябва незабавно да бягаме в гората.

— Нищо подобно — каза Робин, — мислиш ли, че Гай от Гисбърн ще дойде, крякайки като цяло стадо гъски, та да ме предупреди за приближаването си? Това ще да са селяните от имението, но не е по силите ми да отгатна какво правят отвън в този час на нощта. Утре, когато управителят разбере за разходката им, здраво ще си изпатят.

— Няма, мастър — долетя глас откъм тъмнината, — утре няма да съм вече там, за да им дам да ме хвърлят в затвора. Стига само ти да искаш да ни поведеш!

Това бе гласът на един от най-възрастните селяни, който се бе изправил като канара пред тълпата. Името му бе Уил от Стътли, но обикновено го наричаха Уил Боумън^[15], или Стрелеца — спокоен и здравомислещ човек, когото Робин винаги бе харесвал. Знаеше се, че навремето е бил старейшина на селяните.

— Какво говориш, Уил? — попита Робин. — Какво ще чините с мен? Къде да ви водя?

— Изслушай хората, мастър Робърт^[16] — каза Уил. — Сърцата им са пълни, но стомасите им са празни и са съсипани от прекомерния труд, който трябваше да полагат цялата година. Първо реколтата се провали, после дойде тежката зима, накрая и гладното лято и на всичкото отгоре — ненаситният, алчен господар, който ни съдира кожите. Казвам ти, макар да съм стар, няма повече да търпя!

— Добре, добре, Уил, нека да заповядат — отвърна Робин, а тълпата се изсипа в двора от тъмнината и придоби очертания. — Е, а сега, юнаци, казвайте какво искате от мен? — подвикна им той.

— Искаме да избягаме в гората, мастър — извика някой. — Дойде ни до гуша от тежкия ни жребий. Не можем повече да търпим — викаха други.

Селяните не бяха привикнали много-много да говорят и сега не им бе лесно да обяснят чувствата си, затова млъкнаха и зачакаха, като се надяваха, че този, който бе толкова по-мъдър от тях и същевременно толкова благороден, ще проумее цялата горчилка, събрана в техните сърца.

— Добре — сериозно продума Робин, — но ако забегнете в гората, какво ще стане с жените и децата ви?

— Няма да им се случи нищо — бе отговорът. — Като ни няма нас, тяхната цена ще се повиши в очите на господаря и неговия

управител. В края на краищата, не ние ги притежаваме, а лордът — телата и душите им са негова собственост. Пък и изчезнем ли ние, за тях ще има повече храна.

Робин добре знаеше, че в думите им има известна истина. Господарят и управителят му нямаше да излеят отмъщението си върху жените и децата заради бягството на крепостните, защото работата в земите на имението все трябваше да се върши от някого. Някои от по-старите жени държаха малки нивички, които обработваха със синовете си или с помощта на някои по-бедни мъже от селцето, които нямаха никаква земя и бяха щастливи да помогнат на всеки, който ги подслони и нахрани.

— Колко души сте? — попита Робин. — Има ли старци сред вас?

— Общо сме тридесет. Повечето сме млади и сме по-умни от бащите си — изръмжа някой.

— Или поне по-трудно се примиряваме и по-лесно кипваме — добави друг.

— И какво, а? Ще оставите цялата работата в имението и задълженията ви към лорда да паднат на плещите на старците, жените и децата? — каза Робин, който реши, че ако тези мъже наистина напуснат колибите си и избягат от господаря си, то поне трябва да са наясно с всички последствия. — Давайте, момчета, много мъжествено и смело. Дайте да спасим собствените си кожи и да оставим убийствената, черна и мръсна работа да падне на гърба на онези, които са още по-слаби, за да понасят горещината на жаркото пладнешко слънце или зверския зимен студ. Така ли?

Мнозина се бяха разпалили от гневните приказки, които по-невъздържаните сред тях силеха в кръчмата. Сега обаче в тъмнината на студения нощен въздух куражът им се бе изпарил и те се оглеждаха насам-натам, сякаш търсеха начин да се върнат в колибите си, където спяха жените и децата им.

Други обаче бяха по-непреклонни и твърди и дали защото бяха пострадали повече, или защото бяха по-чувствителни, реагираха по-остро и не бяха склонни да отстъпят и да се огънат. Някои казаха, че не са женени, други — че просто повече не могат да понасят жестокото управление на Гай от Гисбърн.

Изведнъж се чуха леки стъпки, които идваха към тях, и всички се заслушаха, затаили дъх. Тези, които бяха най-боязливи и нерешителни,

се изнизаха от тълпата още при първото прошумоляване и избягаха.

В този миг един дребен човечец се втурна, прекатурна се през плета и почти се търкулна в краката на Робин.

— Време е да престанете с дрънканиците! — каза той, а гласът му бе задъхан и изненадващо решителен дори и за самия него.

— Я, това е Мъч, Милеровият син! — казаха всички и зачакаха. Ясно им беше, че се е случило нещо страшно, защото този дребен и смел човечец не се вълнуваше лесно.

— Време е да спрете само да съзаклятничите и сплетничите, момчета! — каза той с пресекващ глас, с чудати извивки и прекъсвания в гласа. — Вие сте само слуги и не струвате повече от говедата, на които чистите, или от сивите прасета, които храните. Вписани сте в пергаментите на адвокатите заедно с плуговете, ралата, търнокопите, талигите, каручките и копторите, в които спите, и можете свободно да бъдете продадени от господаря си като стока.

Вълнението и гневът му бяха толкова силни, че гласът му дори трепереше от сдържани сълзи.

— Най-добре да се промъкнете обратно в колибите си — продължи той — и да не се преструвате, че имате право на глас и воля във всичко, което ви се случва. Защото на лорда му е писнало от непокорни слуги като вас и утре — да, утре, — ще ви продаде в друго имение!

Силна въздишка на изненада и гняв се надигна над мъжете пред него.

— Да ни продаде? — развикаха се те. — Ще ни продаде?

— Да, ще продаде около десетина. Документите, с които преминавате в собственост на Арнълд от Шотли Хауи, вече са написани.

— Той наистина е дявол в плът и кръв, демон в човешки облик! — намеси се Робин — И враг на Бога, истински кождер за клетите селяни! Но да ви продава, момчета! О, каква гнусотия!

Силен рев, като от стадо пощръклели бикове, се изтръгна от гърлата на селяните. Да, истина бе, че според буквата на закона, клетите крепостни можеха да бъдат продавани като добитък, но никой не знаеше в това имение досега да се е случвало нещо такова.

Те обаче явно щяха да бъдат изтръгнати от корена си, от местата, където те и техните семейства живееха от поколения, и щяха да бъдат

продадени като скотове на пазара! Това вече бе наистина непоносимо.

— Човече — каза някой, — откъде научи тази ужасна новина?

— От Рейф, онзи, дето работи при управителя на лорд Арнълд — отвърна Мъч. — Срегнах го в кръчмата и той през смях ми разказа, че Гай от Гисбърн се оплакал на шефа му, че сме били най-нахалната шайка от безочливи и дръзки слуги, които знае, а пък за неговия господар щяло да е огромно удоволствие да ни опитоми.

— Казваш, че десет от нас ще бъдат продадени? — чу се плах гласец отзад. — А знаеш ли кои точно ще бъдат тези десет?

— Какво значение има? — изръмжа един от мъжете. — Това засяга всички ни. Днес — аз, утре — ти. В името на Светия кръст, аз ще избягам в гората, но така ще подреда управителя, че ще ме запомни.

— Рейф не знаеше нито едно име — каза Мъч. — Но наистина, Хю Фор е прав — какво значение има! Десет от вас, от всинца ви. Най-вероятно тези, които са си позволявали да надигат глава пред Гай от Гисбърн и разбира се, най-често са опитвали камшика върху гърбините си, привързани на стълба.

— Колко души сме тук в момента, момчета? — каза Уил Стрелеца с остър и непоколебим глас.

— Ами само допреди малко бяхме тридесет — чу се дрезгав и суров присмех, — но останахме само четиринадесет — преброи набързо Мъч.

— А къде са Скарлет и неговото малко момче? — попита Робин. Той изведнъж си даде сметка, че приятелят му не е сред групичката, макар най-смело и безразсъдно да се противопоставяше и опълчваше на несправедливостта и тиранията на управителя.

— Уил Скарлет лежи в дупката^[17] — каза Мъч, — и е почти мъртъв от стоте камшика, с които го наложиха. Утре ще го отведат в Донкастър, където се намира кралският съд, и ще му отрежат дясната ръка заради това, че е убил сърна от кралския дивеч.

— Света Дево! — извика Робин. — Тая няма да я бъде! Защото още тази нощ ще го измъкна от дупката — завърши той и понечи да тръгне, но много ръце го задържаха обратно.

— Чакай ни, идваме с теб, мастър! — разкрещяха се всички.

— Виж, мастър Робин — спокойно и тихо каза Уил Стрелеца, но в гласа му се долавяха твърди нотки. — Тук сме четиринадесет души,

изнемогнали от ежедневните мъки, които търпим. Ако и сега не направим нищо срещу свирепия си господар, който ни мачка под ботуша си, завинаги ще си останем роби. Колкото до мен — аз предпочитам отгук нататък да гладувам в гората, отколкото да се бъхтя и да търпя неговата власт. А вие, момчета?

— Да, да! Отиваме в зелената гора! — развикаха се и останалите.
— Независимо дали мастър Робин ще ни стане водач, или не, ние отиваме!

Робин бързо взе решение.

— Момчета — извика той, — ще бъда един от вас! Вече извърших нещо, което всъщност отдавна трябваше да свърша, и сега съм извън закона, станах „вълча глава“! Въръжената гвардия на абата бе дошла тук в мое отсъствие, за да ми отнеме земята. Скадлък и храбрите ми момчета им се опънали и замалко щяха да се простят с живота си заради това. С моя верен лък успях да очистя пет от господарските люде и сега телата им са ей там, наредени в редица долу, при онази стена.

— Видях ги, като влизах — каза Уил Стрелеца. — Великолепни изстрели! Ако ти не бе убил Хубърт Лин, аз вече бях приготвил за злото му сърце осветена стрела, благословена от един монах — заради злото, което причини на скъпото ми мъртво момче Кристофър. А сега, момчета, всеки да вдигне ръка и да се закълнем да бъдем верни и предани на нашия храбър водач Робин от Локсли, докато смъртта ни покоси.

Всички вдигнаха ръце и тържествено се заклеха.

— А сега, момчета, бързо след мен! — каза Робин.

Дворът опуствя за миг и тъмните очертания на Робин и хората му се плъзнаха под звездното небе през Фантгиф Ууд и излязоха на платото зад селото. Отгук те можеха да виждат една част от колибите, навявали около църквата, да чуват монотонния ромон на спокойно течащата река и клокоченето и тътнежа на буйния поток от другата страна, който сякаш се изливаше направо в ушите им.

В онези далечни дни всеки път, когато някой селянин вдигнеше превития си гръб от браздата, очите му, опалени от ослепителното слънце или зачервени от шибация, проливен дъжд, най-напред се устремяваха към колибата, която той наричаше свой дом, с мисълта за топлинка и храна. Заедно с това обаче имаше какво мигом да му

припомни, че дори и най-дребното провинение незабавно ще бъде наказано от господаря или от неговия управител, защото на хълма, колкото е възможно по-близо до колибите на слугите, стърчеше мрачно бесило, а до него бе „дупката“. Галоу Хил, или Хълмът на бесилото, все още е името, с което и днес хората наричат зелените възвишения покрай множество красиви селца, макар че страховитият дървен стълб, раждал плодовете на злото, отдавна е изгнил или е бил съборен. В онези дни дори из селските улички имаше издигнати стълбове, на които връзваха и наказваха провинилите се пред очите на всички, за да не могат да избегнат презрението и унижението да засегне и близките им.

Така беше и в селцето на Биркенкар. На хълмистото плато на север имаше и бесилка и яма, само на няколко ярда от господарската къща, с приемната зала, в която Гай от Гисбърн се занимаваше надълго и нашироко с това, което той се наслаждаваше да нарича „правосъдие“. В този час къщата му бе тиха и тъмна; несъмнено Гай спеше, доволен от сделката, която щеше да сключи утре, за да се отърве от непоправимите си, непокорни и дебелоглави слуги.

Стъпките на Робин и спътниците му не издаваха никакъв шум по гъстата трева на пасището. Когато приближиха до мястото, на което се издигаше бесилката, Робин нареди на другите да чакат, докато не им даде знак. След това, промъквайки се безшумно като призрак, той стигна до подземния затвор, където хвърляха слугите, за да чакат суровата и жестока присъда, която се издаваше от господаря на имението.

В затвора се влизаше през врата в подножието на редица стъпала, издълбани в земята. Робин се промъкна до върха на тази стълба и погледна надолу. Не очакваше, че ще намери пазач на вратата, тъй като управителят дори не можеше и да си представи, че някой ще има куража и дързостта да се опита да се измъкне от господарския затвор.

Робин внимателно огледа тъмната дупка под него. Звездите процеждаха бледа светлина вътре и той с изненада видя, че пред вратата стои дребна фигурка. Отвътре се чуваха стонове и пъшкане, а фигурката под него сякаш искаше да прегърне вратата.

— О, чичо — каза нежно гласче, по което Робин разпозна малкия Гилбърт от Уайт Хенд. — Надявах се да си заспал и, ох, надявах се раните да не те мъчат толкова много. Затова пазих тишина и дори не плаках. Ех, само ако мастър Робин беше тук!

— Момчето ми, трябва да си вървиш у дома — с изнемощял глас се обади Скарлет от затвора. — Ако Гай или някой от хората му те хванат тук, ще те пребият. А това не бих могъл да понеса. Ех, синко, скъпи синко, бягай и се скрий някъде.

— О, чичо Уил, не мога! — изрида момчето. — Ако те оставя тук самичък, сърцето ми ще се пръсне от мъка. Не мога да те оставя и да мисля как лежиш тук в тъмнината с клетия си изранен гръб, а наблизко няма жива душа, която да ти каже поне една блага думица. Чичо, толкова много се молих през изминалата нощ за теб и съм сигурен, че скоро трябва да дойде помощ. Сигурно благата и мила Дева и добрият свети Кристофър няма да останат глухи за молбите на едно нещастно момче.

— Но, синко мой, вредиш на себе си! Ако стоиш цялата нощ тук, може да те повали сериозна болест и...

— О, какво значение има дали съм болен, ако те отнемат от мен — заплака детето, като захвърли всякакви опити да запази присъствие

на духа и да се държи мъжки. Сега вече то горчиво и жално се разрида и натисна с ръце непоклатимата врата. — Ако те убият, ще направя така, че да убият и мен, защото без теб животът ми ще бъде загубен, скъпи, скъпи чичо Уил!

— Ехо, юначе, за какво е тази шумотевица? — сърдечно подвикна Робин, като се изправи и заслиза по стълбите.

Малкият Гилбърт за миг застина от страх, след това осъзна кой е горе и се метна към Робин, грабна ръката му и я покри с целувки. След това се хвърли обратно към вратата и възторжено извика:

— Нали ти казах! Нали ти казах! Робин дойде да те измъкне.

— Много зле ли си издран, Уил? — запита Робин.

— Ах, Робин, скъпи ми човече — изнемощяло се засмя Уил, — по-зле, отколкото ако стопанка беше драла прасе сукалче.

— Изчакай тихичко за малко — каза Робин — и ще видим дали това, което е направено с брадва, не може да се развали с брадва.

С острите си очи той внимателно огледа скобата на бравата, през която бе прокарана здрава халка. След това с два сръчни удара със своята брадва и с едно напъване с кинжала изкърти халката и отвори вратата. Малкото момче веднага се втурна вътре и започна внимателно да реже с ножа си ремъците, с които бе вързан чичо му.

Робин изсвири като дъждосвирец и Скадлък с двама от неговите селяни бързо дойдоха.

— Бързо, братлета — каза той. — Бързо да измъкваме Уил Скарлет — трябва да го извадим, да го занесем в Аутуудс, да го измием и да намажем раните му с мехлем.

Бързо, но и колкото е възможно по-внимателно, те извадиха клетия Скарлет от ямата и го положиха на тревата. Сърдечно, но тихо двамата с Робин си стиснаха ръцете, а малкият Гилбърт ги гледаше със светнали очи, онемял от огромна благодарност, и току целуваше ръцете на Робин, отново и отново.

— Къде са другите? — обърна се Робин към Скадлък, докато двамата от мъжете вдигнаха Скарлет на раменете си и се отправиха по хълма с него.

— Нищо не знам — рече Скадлък — нещо много си шушукаха помежду си, докато ти беше долу, а после изведнъж, като се огледах, видях, че не са наоколо ми. Сякаш някаква магия за миг ги беше

изпарила оттам, но скоро видях някои от тях да тичат прегърбени по хълма.

— Накъде отидоха? — запита Робин и някакво съмнение се завъртя в ума му.

— Към господарската къща — бе отговорът.

— Вие отивайте към Аутуудс — изкомандва Робин. — Направете всичко, което е необходимо, за Скарлет и ме чакайте там.

Със стремителни крачки Робин се заизкачва по хълма, докато останалите, заедно с товара си, се насочиха към Фантгиф Ууд. След като достигна в подножието на господарската къща, която се извисяваше пред него черна и мрачна под звездите, той затича нататък към високия насип, който я ограждаше, но не срещна никого. След това откри една огромна порта, която зееше отворена, и влезе в двора на къщата през нея. След няколко стъпала излезе на широка алея, която отвеждаше право до входната врата.

Изведнъж пред него изникна някаква фигура — беше не друг, а Мъч, Милеровият син.

— Уф, това е мастър Робин — тихо каза той на другите и иззад едно дърво се появиха и Уил Стътли и Кит Смит.

— Накъде, момчета? — попита ги Робин. — Смятате да проникнете вътре и да убиете Гай? Трябва да знаете, че господарската къща може да устои на обсадата на въоръжена войска, а вие не разполагате с никакво друго оръжие, освен ножовете и сопите си.

— Мастър Робин — каза му Уил Стрелеца. — Бих искал да стоиш настрана и да не правиш нищо по този въпрос. Това си е работа на крепостните и те ще си я свършат. Това е наше право и наше дело; на заранта, когато вече сме в зеления лес, ще изпълняваме всяка твоя заповед и ничия друга.

Изведнъж откъм купчината сухи храсталаци срещу къщата се надигна огнен пламък, който плъзна към един от стълбовете пред къщата, после още един и още един, докато цялото небе се озари. Слънцето беше журило здраво през последните две седмици и всичко бе сухо като прахан. Тъй като бе построена най-вече от дърво, господарската къща лесно щеше да се превърне в горяща клада.

— Можехте поне да извикате навън жените — скара им се Робин, — старата икономка, Мейкин и момичетата от прислугата. Нима ще изгорите и невинните женици?

Обитателите на къщата вече бяха осъзнали в каква беда са попаднали. Едно лице се появи иззад кепенците на някакъв прозорец. Това беше лицето на Гай. Хвърлен камък удари рамката, докато той гледаше навън, и по случайност го пропусна, защото той успя бързо да отстъпи навътре.

Хю трупаше на камари храстите около къщата, а те горяха все по-буйно и яростно. Скоро и дъските на стените бяха обхванати от огъня и с пукот и искри неудържимо изгаряха.

— Гай от Гисбърн — чу се суровият глас на Уил Стрелеца, — дойде и твоят край. Хванахме те като лисица в дупката ѝ. Но не искаме да изгорим и селските женици. Изпрати ги навън, но без да опитваш някой от твоите трикове и измами.

Те чуха скърцане, предната врата се отвори и две жени застанаха в обхванатия от огъня портал. Един от мъжете разбута с прът пламтящите храсти настрани, за да им направи път да преминат, те изтичаха напред и вратата отново се затвори. В следващия момент обаче се отвори отново и оттам долетя копие. То прониза селянина, който разбутваше с пръта пламтящите храсталаци, право в гърлото и без да издаде звук, той падна.

Вълна от ярост се надигна от другите, които бяха наоколо, и няколко от тях се втурнаха напред, за да разбият вратата.

— Ей, я бягайте назад! — строго им заповяда Уил Стрелеца. — В къщата вече няма никой друг, освен управителя и той скоро ще изгори. Трупайте още дърва и внимателно охранявайте задната врата и прозорците.

Този път от един от горните прозорци долетя стрела, но се забодде в дървото, до което седеше Уил. Той издърпа трептящата пръчка и хладно я огледа.

— Кажи, Мейкин — каза той на старата жена, която бе излязла от къщата, — има ли някой от стрелците на игумена в къщата?

— Няма — отвърна старата икономка — никой, освен господаря.

— И аз мисля така — отвърна Уил. — Но все пак той обикновено е по-точен със стрелите.

— На теб не ти е писано да умреш от стрела — каза старата жена и се засмя, като показва жълтеникавите си беззъби венци.

— Може би не — отвърна Уил, — а може би да. Нямам къде да складирам глупавите ти приказки, Мейкин.

— Нито пък на господаря му е писано да загине от огъня, който така хубавичко разпалихте за него — продължи старата жена и отново се разсмя.

Уил Стрелеца погледна към буйно пламтящите стени и не й отвърна нищо, само свирепо и безпощадно се усмихна. Кой би могъл да се спаси от тези огромни бушуващи пламъци?

Изведнъж откъм задната част на къщата долетя ужасен вик. Робин, последван от Уил, бързо затича натам и в светлината на пламтящата къща те видяха селяни, които с изплашени лица гледаха отдалече и сочеха нещо. Те се обърнаха в тази посока и видяха някакъв странен силует, който приличаше на кафяв кон, да тича надалеч по една от разораните ниви.

Като погледнаха отзад, установиха, че вратата на конюшната, която бе свързана с господарската къща, зее широко отворена, макар че и тя бе обхваната от пламъци. С яростен вик Уил Стрелеца се втурна да тича след коня.

— Върни се! Върни се! — викаха му селяните с изплашени гласове. — Това животно е привидение, призрак е. Ще те разкъса на парчета!

Но Уил продължи да тича и всички видяха как се опитва да опъне стрела в лъка, който държеше в ръка.

— Откъде се взе това? — обърна се Робин към селяните.

— Появи се ненадейно откъм къщата, с пламтяща грива и почервенели святкащи очи, а страховитата му уста беше отворена — отговориха му. — Затича се към Бат Въглищаря и аха да го разкъса на парчета. Добре че Баргаст напъди звяра надалеч по нивата.

— Мисля, че Гай ви е избягал — каза Робин кратко, като подозираше какво се е случило.

— Що мислиш тъй? — попита Въглищаря.

— Ясно е като бял ден, че хитрецът Гай се е омотал в някаква маскировка, изплашил ви е и ви е избягал безпрепятствено — отговори Робин.

— Но това беше Спектър Мер, кобилата привидение — настояваха селяните. — Видяхме гривата й, цяла в огнени езици, червените й святкащи очи и ужасната й челюст, зейнала цялата отворена.

Робин не отвърна нищо. Той знаеше, че е безсмислено да се бори със суеверията на клетите крепостни. Вместо това се върна на мястото, където бе оставил старицата Мейкин.

— Мейкин — каза той, — господарят ти да е драл някакъв кафяв кон наскоро?

— А, само преди два дни.

— А къде е кожата?

— В склада зад къщата.

— И ти казваш, че на господаря ти не му е писано да погине от огън, нали Мейкин?

— Аха — отвърна старата жена и малките ѝ, черни очички сякаш изскочиха от жълтеникавото ѝ лице и смело се стрелнаха право в Робин.

— Уил Стрелеца тръгна да стреля след господаря ти, Мейкин, но се съмнявам, че ще успее, и мисля, че е най-добре да не си тук, когато се върне, защото ще бъде вбесен, че го е изпуснал, и ще е готов да сече наред, ако подозре нещо.

Старата жена се усмихна и дори леко се засмя на глас. След това внезапно гняв присветна в очите ѝ и тя тихо продума на Робин:

— А нима можех да сторя нещо друго! С тежък характер беше и такъв ще си остане до последния си ден — беше суров дори към мен, сякаш съм му чужда. А аз съм го отгледала с тези ръце, от съвсем мъничко детенце. Аз му казах какво да прави с одраната кожа на старата кобила. Нима можех да сторя друго!?

— Уф — каза Робин, — знам, че си била като майка на човек с вълче сърце. Но все пак обирай си крушите, преди Уил Стътли да се е върнал.

Старата жена безмълвно се обърна и побърза да се скрие в тъмницата.

След малко се появи и Уил Стрелеца. Наистина беше преизпълнен е гняв.

— Тъпоглавци! — викаше той. — В глупавите ви глави няма ли поне капка ум, за да се досетите, че такъв човек е пълен с номера! Призрак, наистина! Бабишки, бабишки сте вие и ви бива само да пасете кравите, затова ще ви продават като крави! Как не видяхте краката му под конската кожа, която бе навлякъл? Вълк в конска кожа беше това,

не призрак. Връщайте се обратно към селяндурската си работа, вие не сте достойни да отидете в зеления лес и да станете свободни хора.

Той се махна. Беше наистина много разгневен и не каза повече нито дума на никого.

Едва на другия ден той разказа на Робин, че докато е тичал зад приличащата на кон фигура, е различил ясно човешките крака, които се подавали от кожата, и се опитал да стреля, но пропуснал. Тогава и чучелото избягало към конското пасище на бърдото. Тук вече подозрението му се оправдало, защото видял как Гай от Гисбърн свалил кожата от себе си, скочил на един от конете и се отдалечил, като не забравил да си вземе маскировката.

— Сега, момчета — каза Робин на селяните — няма полза да стоим тук и да си губим времето. Вълкът избяга и скоро ще насъска покровителите си срещу нас. Трябва да се скриете в гората, защото през тази нощ вече направихте толкова, колкото от незапомнени времена селянин не е правил срещу господаря си.

— Прав си, мастър — отвърнаха му те, — трябва да бягаме, ако искаме да спасим вратовете си от бесилото. Но Уил беше прав, че наистина се оказахме големи тъпоглавци; да оставим този дявол да ни се измъкне от ръцете е такава плоска хитрина!

Повече нищо не бе казано. Всички побързаха да напуснат горящата господарска къща, която вече почти цялата бе почерняла и рухнала. Те бързо се затичаха надолу по хълма, взеха със себе си Скадлък и другите селяни, а после и Скарлет и малкото му момче, и Робин ги поведе под избледняващите звезди към дълбоката тъмнина на гората, която се издигаше в края на неговите земи.

[1] Чорапи или панталон в Средновековието — нещо като чорапогащник, с който се обували мъжете. — Бел.ред. ↑

[2] Господар, господин. — Бел.прев. ↑

[3] Образуването на английските имена по това време е ставало, като към малкото име се добави прозвището на областта, на която лицето е бил господар или от която идва. — Бел.прев. ↑

[4] Акър — мярка за равнина, която се равнява на 1600 кв м — бел.прев. ↑

[5] Феод — владение, земя; ист. земя (понякога предмет, длъжност или доход), която едрите средновековни владетели давали на

своите васали срещу военно и материално задължение; форма на собственост на феодалната класа. — Бел.ред. ↑

[6] Ейл — английска гъста и тъмна напитка, подобна на бира. — Бел.прев. ↑

[7] Приказни същества, подобни на елфи, тролове и др. — Бел.прев. ↑

[8] Предпазна решетка на рицарския шлем, поставена пред очите или цялото лице; визьор. — Бел.прев. ↑

[9] Свещеник. — Бел.прев. ↑

[10] Вид бурен. — Бел.прев. ↑

[11] Прен. — Дом на злото. — Бел.прев. ↑

[12] Кет понякога говори малко стихотворно, малко като скоропоговорка, особено когато е развълнуван. — Бел.прев. ↑

[13] Според тогавашния закон, ако избягал крепостен не бъде заловен в продължение на година и един ден, добивал свободата си. — Бел.прев. ↑

[14] Ярд — мярка за дължина, равна на 91,5 см. — Бел.ред. ↑

[15] Стрелец с лък, човек с лък. — Бел.прев. ↑

[16] Робърт от Локсли или Робин, както е прякорът му. — Бел.прев. ↑

[17] Наказаните крепостни били държани в затвор, издълбан под земята, за да не могат да избягат. — Бел.прев. ↑

ВТОРА ГЛАВА

КАК ЛИТЪЛ ДЖОН^[1] ОТКРАДНА ОБЯДА НА ГОРСКИЯ И СЕ СРЕЩНА С РОБИН

— Ех, братлета, това се казва блаженство!

Тия думи принадлежаха на Мъч, Милеровия син. Той хвърли един доволен поглед наоколо и се търкулна по тревата, за да се настани още по-удобно. С удовлетворени погледи или сумтене му отговориха останалите двадесетина души, излегнали се в цял ръст под дебелите сенки на дърветата. Някои обаче отвърнаха просто със сладко хъркане, защото еленското печено, с което се бяха нагостили, им се беше отразило като приспивна песничка, пък и тренировката с бойни тояги тази сутрин беше доста сериозна и уморителна. Да не забравяме и това, че за шумящата от хубаво винце глава сънят е най-доброто лекарство.

Обявените извън закона, или разбойниците, както ги наричаха, се намираха на една малка горска полянка, известна с името Стейн Лий или Стенли, закътана дълбоко в самото сърце на гората Барнисдейл. От едната ѝ страна малка рекичка ромонеше върху обли камъчета, а от другия край имаше грамаден изправен камък, целият позеленял от мъх. Тук преди много години облечени в кожи воини бяха идвали, за да отправят своите молитви към духа на своя велик вожд, погребан отдолу под същия този камък. Отстрани на ручея бяха коленичили Скадлък и готвачът и почистваха дървените паници, които току-що бяха използвали.

Слънчевата светлина на горещия юлски ден падаше върху водата през потрепващите листа и в дълбокия зеленикав мрак лъчите блещукаха като златни пръчици. Повечето бивши крепостни се излежаваха по гръб, отдадени на чистата наслада от съзерцанието на картините, рисувани от преплитащите се и полюляващи се над главите им клонки. Слънцето плъзгаше помежду тях пламтящите си копия, а

нежният летен ветрец раздвижваше короните на дърветата. След обилното хапване, под нежното докосване на въздуха, клетите разбойници чувстваха такова щастие, каквото никога преди в живота си не бяха изпитвали. Малкият Гилбърт, чиито бузки сега бяха поруменели от здравословния живот, седеше до Скарлет и подостряше стрели с ножа си.

Робин се бе облегнал на ствола на един повален бряст. Очите му гледаха зорко и безстрашно, а цялото му същество излъчваше все същото благородство, както и преди няколко месеца, когато все още не бе обявен извън закона, все още не бе станал „вълча глава“, както ги наричаха тогава — човек, когото по силата на закона всеки можеше да убие и дори да получи награда за главата му.

Робин ръководеше със здрава ръка всички тези двадесет мъже, които бяха дошли с него в гората и го бяха избрали за свой главатар. В началото бяха мудни и тромави, но Робин знаеше, че скоро животът им ще зависи от това да се научат да се бият с тояги сръчно, да въртят меч и да стрелят точно с лък. Затова всеки божи ден ги поставяше на редица изпитания и сериозни тренировки. Напукани от тежкия труд с ралото, с търнокопа и градинските ножици, ръцете им бавно привикваха към по-деликатната игра с меча, тоягите и лъка, но повечето бяха млади мъже и той се надяваше, че бързо ще придобият необходимата бързина на окото и ловкост на ръката. Освен това той ги учеше и на други полезни неща — как да откриват дирите на благородния елен, как да посрещат и да побеждават страшните вълци и освирепелите глигани с огромните бели бивни.

— Какво ли щяхме да правим сега — промърмори Дискон Дърводелеца, — ако все още бяхме крепостни и се върнехме в селото?

— Аз щях да храня огромната сива свиня на господаря или да ора нивата му — каза Лонг Питър, — докато собствената ми нива буренясва.

— А пък аз — горчиво каза Уил Стътли — щях да ругая и проклинам отвратителния зъл абат заради това, че разби сърцето на бедното ми момче. Всеки път, когато почувствам, макар и искрица от щастие, тя бързо угасва, защото се сещам за него и ми става много, много мъчно. Ех, де да беше тук сега!

Никой не продума в следващите няколко минути. Всички чувстваха, че макар и да са патили, Уил Стрелеца бе пострадал най-

много от безсърдечието на абата на манастира „Света Мария“ и от вероломството на сър Гай от Гисбърн. Уил имаше син, крепостен, разбира се, като него самия. Но момчето успя да избяга в Гримсби, изкара там една година и един ден на служба като моряк и така спечели свободата си. После бе спестявал всичко, което смогнеше да задели, като се трудеше мъжествено ден и нощ, за да събере достатъчно пари и да откупи свободата и на баща си. Трябваше да отгладува и да събере двадесет марки, което щеше да означава край на бащиното му крепостничество. Накрая той събра сумата, отиде при абата и му предложи парите срещу бащиното си освобождаване. Но коварният монах го плени и го хвърли в затвора, като му открадна всички пари. След това се намериха и лъжесвидетели, които да се закълнат пред феодалния съд, че младежът е бил видян да се появява в колибата на баща си, преди да е изтекъл задължителният срок от една година и един ден. Ето така абатът отново го обяви за свой крепостен. Колкото до парите, които той бе спестил — „Всичко, което придобие крепостният, придобива го за своя господар“, гласеше старият закон, който никой не би и помислил да отрича. После младежът бе пуснат от затвора, но бе с разбито здраве и сразен дух, работеше на господарските ниви безмълвен и сякаш зашеметен, потънал в мъка, а накрая една нощ бе открит мъртъв на сламеника си.

— А аз — каза Скарлет, облегнал се на левия си лакът, като вдигна яката си дясна ръка във въздуха, — аз щях да жъна пшеницата на господаря и с всяка ръкойка, с всеки замах на сърпа, щях да жадувам за деня, в който ще пробода с ножа си злото сърце на Гай от Гисбърн, който от честен, свободен орач ме превърна в крепостен, защото нищетата ме надви.

Това също беше вярно. Преди време Скарлет бе свободен човек, но след един провал на реколтата му управителят го принуди да върши всякаква тежка работа, която не бе присъща за положението му. Така постепенно неговите ниви бурениясаха, Скарлет заборчля, загуби земята си и изпадна до нивото на обикновен крепостен.

— Мастър — каза Мъч, Милеровият син, — като гледам, тук сме все нещастни и бедни хора, всичките пострадали от някого, който е имал власт. Сега, когато сме извън закона и вече сме разбойници, ти трябва да ни даваш някакви напътствия, от които да ни става ясно кого да бием и връзваме и кого да пускаме да си върви свободен. Не трябва

ли да дадем на надутите богаташи да усетят поне малко от болката и нищетата на бедните и окаяни хорица?

— И в моята глава се въртеше идеята да ви поговоря за това — каза Робин. — Първо, искам никога да не закачате жени, както и групи, в които има дори само една жена. Аз никога не забравям добрата Дева в молитвите си и винаги се уповавам на покровителството и защитата ѝ, така че ще изисквам и вие на свой ред да бъдете защитници и покровители на всички жени. В никакъв случай не правете зло на някой честен селянин, който мирно обработва земята си, нито пък на добър йомен, все едно къде го срещате. И към скромни и почтени рицари и оръженосци също се отнасяйте изключително вежливо. Но сега ще ви кажа нещо, което добре да си набиете в главите — на абати и епископи, приори^[2], свещеници и монаси — е, на тях вече можете да им правите каквото си щете. Когато ги лишавате от тяхното злато и богатство, вие вземате само това, което те са ограбили и изцедили от бедните. Затова гребете с пълни шепи от тяхното имане и не жалете тоягите си за гръбовете им. Те декламират и припяват учението на блажения Исус и на думи уж го следват, но тлъстите им телеса и черните им сърца доказват точно обратното.

— Да! Да! — развикаха се разбойниците, развълнувани от въодушевлението в гласа и очите на Робин. — И ще вземаме такса от всеки, който преминава по горските пътища.

— Точно така. А сега, юнаци — продължи Робин, — макар че сме обявени извън закона и, бих казал, вече не сме подвластни на човешките закони, все още сме подвластни на Божията милост. Затова искам да дойдете на църква с мен. Ще отидем в Кампсал, за да присъстваме на литургията. Свещеникът ще изслуша изповедите ни и ще ни почете от Библията.

След малко всички разбойници се бяха наредили в редица по един и неотлъчно следваха главатаря си Робин по обсипаните с листа горски пътища, криволичещи между гигантските дървета, през застлани с папрат полянки, от които елените и кошутите уплашено побягваха. Прегазваха потоци и рекички, заобикаляха високите скали на каменисти дерета, но макар този глух страничен път да бе непознат на мнозина, всички до един изпитваха пълно доверие в своя водач.

Изведнъж Мъч, който вървеше до Робин, спря, когато навлязоха в поредната малка полянка.

— Вижте — каза той, сочейки към другата страна, — духче! Сигурно е елф^[3]! Мернах го да пристъпва ей там, отпред. Не беше по-голям от момче. Скри се зад онази папрат. Но тоз смелчага — каза Мъч на себе си — ще го уцели, ако все още е тук! — и той вдигна лъка си и пусна една стрела, но Робин светкавично свали китката му надолу и тя се заби на няколко ярда в земята.

— Тези духчета са мои приятели — разсмя се Робин — и ще станат и ваши, стига да го заслужите. Слушайте, ти, Мъч, и всички вие, весели мои другари. Не стреляйте по нищо в гората, което не се опитва да ви нарани, освен ако не ви е необходима храна. Така ще заслужите благоволението на всички добри духове и сили, които са се подслонили тук или на небето.

Мъжете се зачудиха, какво ли иска да им каже Робин, и през целия път си мислеха за странните му думи, като се оглеждаха внимателно за духчето на Мъч. Но дори не го и зърнаха и накрая започнаха да го подкачат, че е ял твърде много еленско месо и затова му се привиждат феи и самодиви. Той обаче настояваше, че е видял някакъв малък мъж „с тъмно лице и коси, не по-висок от дете“.

— Слънчевите лъчи го обливаха, докато се движеше — твърдеше той, — и дори видях как хвърлят проблясъците си върху косматите му ръце.

— Трябва да е било катерица — каза някой — и Мъч е взел опашката ѝ за космата ръка.

— Или пък Мъч е омагьосан — каза друг. — Сигурно е спал в омагьосан кръг някоя нощ.

— Казвам ти, че е самият Пук или брат му! — със смях каза Мъч, който вече бе почнал да не вярва на очите си и сложи край на всички подигравки, като сам се присъедини към смеха на другарите си.

Стигнаха в малко горско селце, сгушено в едно сечище посред гигантски дъбове и брястове, и мъжете един по един отидоха да се изповядат при стария енорийски свещеник. Когато приключиха, Робин поръча литургията, която им бе обещал. Преди да коленичи, той се огледа из малката дървена църквица и видя млад и хубав мъж да коленичи в близост до него. Той бе облечен в лека ризница, в една ръка държеше железния си шлем, а на хълбока му висеше меч. Беше висок и грациозен, макар и здраво сложен, и очевидно беше от благородно

потекло. Робин го изгледа внимателно и хареса честния му взор още щом срещна очите му.

Службата бе стигнала до половина, когато в църквата влезе малко човече, с дребно телце и тъмно лице. С един бърз поглед очите му пронизаха цялото пространство и инстинктивно спряха на Робин, който бе коленичил пред свещеника, в началото на редицата, образувана от хората му. С бързи и меки котешки стъпки дребосъкът прекоси сред коленичилите разбойници. Очите им уловиха прокрадващата се фигура и някои реагираха с учудване, а други направо със страх се втренчиха в това странно недорасло същество.

Те видяха как джуджето се промъкна към Робин и го хвана за лакътя, а той наведе глава и го заслуша.

— Двама страховити рицари са те проследили, мастър — шепнеше дребосъкът. — Вече са на един хвърлей от църковната врата. През последните дни някакъв селяндур те е шпионирал. С рицарите има и двадесет тежковъоръжени войници.

— Върви и наблюдавай вратата — също шепнешком каза Робин. — Злодеите могат да почакаат, докато свърши Божията служба.

Дребосъкът се обърна и тихичко се промъкна обратно, а разбойниците се подбутваха един друг с лакът, докато минаваше край тях, и не спираха изумено да се взират в него. Мъч, Милеровият син, триумфиращо се усмихна.

Литургията продължи и разбойниците отговаряха на свещеника според обичая. Последните думи току-що бяха изречени и мъжете се изправяха, когато бръмчейки като огромен търтей, през един от тесните процепи на прозорците^[4] профуча стрела, която прелетя през цялата църква и с остър звук се заби в отсрещната стена.

— Свети Никола да ни пази и закриля! — каза уплашено свещеникът и се затътри към вратата в задната част на църквата.

— Е, юнаци — каза Робин, — днес ще докажете дали сте взимали присърце ежедневните уроци с лъка. Към прозорците! Рицарите от „Евил Холд“ са ни догонили и много би им харесало здравата да ни поизтезават в тяхната къща на ужаса.

При тези думи лицата на разбойниците станаха сурови и безпощадни. Разказите за жестокостите и мъченията на грабителите, които бяха господари на замъка Рангби, се разпространяваха надлъж и шир в Барнисдейл и Пийк Лендс от скитащи просяци, фокусници,

монаси и поклонници^[5]. Кръвта на крепостните и на бедните селяни, които злите рицари бяха изтезавали или убивали, отдавна зовеше за мъст. Разбойниците се втурнаха към прозорците, докато Робин и Скарлет залостваха яката дъбова врата, като внимателно се визираха през тесните процепи на дебелите ѝ талпи. В онези времена всяка църква приличаше по-скоро на крепост, отколкото на място за молитви, и Робин бе наясно, че тази малка дървена постройка ще устои поне няколко часа на всякакви атаки на враговете, с изключение на палеж.

В този момент младият благородник се доближи до Робин и му каза:

— Кой са тези хора, добри ми горянино, кой ти желае злото?

— Лордове от висшата класа — отвърна му Робин — но с поведение и обноски на джебчий и кръчмарски колячи и побойници. Найджър ле Грим^[6], Хамо де Мортейн...

— Какво! — прекъсна го рицарят разгорещено. — Злодейската шайка на Айзенбарт де Белами, внука на онзи звяр от Тикхил?

— Същите — каза Робин.

— Тогава, добри горянино — каза младият мъж и думите му бяха изпълнени с плам и нетърпение, — аз те моля да ми позволиш да ви помогна. Айзенбарт де Белами е най-престъпният, най-жестокият и низък рицар. Само бог знае колко мъже и жени е погубил! Той е мой смъртен враг и най-голямото ми желание е да сложа край на живота му!

— В интерес на истината — отговори му Робин, — като гледам колко много си разгневен, сигурно ще можеш да ми помогнеш. Но кой си ти?

— Аз съм Алан де Транмир, благородник по линия на баща ми сър Хърбранд де Транмир — отговори другият. — Но предпочитам името, с което ме наричат приятелите ми: Алан-а-Дейл, или Алан от долината^[7].

Докато той говореше, разбойникът хвърли едно око през тесния процеп пред него и видя как група тежковъоръжени войници под предводителството на двамата рицари на коне тръгват от покрайнините на гората и се насочват към вратата на църквата, за да я щурмуват.

— Предполагам, млади господине — каза Робин, — че мечът ти няма да е необходим. Надявам се с моите добри момчета да не

допуснем тези негодници толкова близо, че да им позволим да използват мечовете си. Трябва да си призная, че хората ми не са големи майстори на меча.

— Но аз обичам и лъка — каза Алан, — в гората край имението на баща ми съм изстрелял стотици точни стрели.

— Е, добре! — каза Робин, а по очите му си пролича, че след тези думи мнението му за младия благородник се повиши. — Ей, насам, Кит Смит! Дай на този джентълмен тук, Алан от долината, един от резервните лъкове, които носиш, и снопче стрели. А сега — продължи разбойникът, след като това бе изпълнено, — всички вие, верни мои юнаци, застанете при процепите на прозорците, откъдето ще можете да държите под обстрел негодниците и да задържите групата им до гората. Те възнамеряват да разбият вратата на църквата и си въобразяват, че тук сме само шепа клетки крепостни бегълци, които и понятие си нямат от оръжие, та затова лесно ще ни изколят и разкъсат, както териер разкъсва плъх в дупката му. Днес ще докажете колко ви бива с лъка! Всеки да си набележи по един, докато се приближават, и не им давайте да стигнат до вратата!

Разбойниците пъргаво се наредиха покрай процепите, от които можеха да държат на мушка мястото, където в полумрака на гъсталаците стояха тежковъоръжените войници и изглеждаха заети с нещо. Най-накрая те вдигнаха някакъв тежък предмет от земята и тогава се разбра какво щеше да последва. Бяха повалили един млад дъб и бяха окастрили клоните му, като явно възнамеряваха да го използват като таран^[8], с който да разбият вратата на църквата.

Скоро ги видяха, че тръгват, а дузина от всичките двадесет се бяха наредили покрай дъба, за да го носят. Разбойниците бяха застанали по двама на прозорец — по-ниският отпред, по-високият отзад и всеки се взираше напред с безпощадни пламъчета в очите, докато опъваше стрелата на тетивата си. Бяха станали нетърпеливи като кучета, вързани на каишка, които виждат плячката пред себе си.

— Мъч, Скадлък и Дикън, и вие, дванадесетте отдясно, набележете си по един от тези, дето носят дървото — каза Робин с тих и непоколебим глас, — и се разберете помежду си кой по кого ще стреля, само гледайте да не пропуснете някого. Вие, останалите осем, насочете стрелите си към гърдите на другите войници. В името на Кръста Божи! — възкликна той, докато междувременно забеляза как

хората на рицарите излизат на открито. — Те си мислят, че ловът на избягали крепостни е като лова на зайци. Задръжете стрелите, докато ви дам сигнал! — каза той. — Днес ще ми простите за всички ругатни, които получавахте от мен, славни юнаци, докато почти денонощно ви карах да стреляте по мишени през изтеклата седмица.

— О, мастър — извика един от хората му, треперейки от вълнение, — чумата да го яде това чакане! Ако не стрелям скоро, стрелата сама ще изскочи от ръката ми.

— Да не се стреля, докато не кажа! — строго каза Робин. — Четиридесет крачки е разстоянието, за което ви се доверявам, но след това не искам нито един от осемте негодници да стои на крака. Успокойте се, момчета!

В един сякаш безкрайно дълъг и страшен миг лъковете бяха опънати до скъсване, в трепетно очакване на командата. Войниците подтичваха бързо и вече изглеждаше, че са почти до вратата, когато Робин извика: „Стреляй!“

Двадесет и една стрели полетяха от процепите в дървените стени и забръмчаха, докато прелитаха през разстоянието от около четиридесет крачки. Резултатът се стори почти магически на мъжете в църквата, които, затаили дъх, надничаха навън. Те видяха как осем от мъжете, които държаха дървото, изведнъж рязко спряха, олюляха се и паднаха. Други трима се тръшнаха направо на земята, един хукна да бяга, а двама измъкнаха стрелите от раменете си и също побягнаха към гората. Един от конете на рицарите се заклати и запрепъва, после с тъп звук хвърли ездача си. Мъжът стана, но явно бе зашеметен както от удара при падането, така и от изненадващата съпротива и се втренчи недоумяващо в църквата.

Другият рицар, който остана невредим, му изкрещя нещо и яростно смушка коня си. Животното се изправи на задните си крака, а после препусна назад към убежището на гората, накъдето вече бяха избягали и всички останали оцелели. Рицарят, който бе повален от коня си, изглежда, се освести, после се обърна, и затича към гората толкова бързо, колкото му позволяваше бронята. Една стрела полетя подире му, но го пропусна и той скоро изчезна.

На проскубаната трева пред църквата лежаха десет неподвижни тела и един мъртъв кон, който бе пронизан със стрела в сърцето.

— А сега, момчета — каза Робин, — бързо към гората, последвайте ги!

Вратата бързо бе разбарикадирана и разбойниците се насочиха към гората, по посока на мястото, където се бяха скрили нападателите. С лекота откриваха следите от бързото им отстъпление и стремително напредваха. Алан от долината тръгна с тях и Робин му благодари за помощта, която им оказва.

— Ако някой ден — каза той — се нуждаеш от няколко добри стрелци, не забравяй да пратиш вест на Робърт от Локсли или Робин от Барнисдейл, както ме знаят хората.

— Благодаря ти, Робин от Барнисдейл — каза Алан, — много е възможно твърде скоро да се наложи да те помоля за помощ.

— Добре, само не разбирам как така — разсмя се Робин — толкова млад и възпитан благородник като теб вече има врагове, срещу които да му трябва стрелци?

— Ех — отвърна Алан и хубавото му лице се натъжи и помръкна, — лошото е, че имам нищожен шанс да надвия или да надхитря враговете си, защото те са силни и властни тирани.

— Разкажи ми своята история — каза Робин. — Аз вече съм твой приятел и ще направя всичко, което е по силите ми, за да ти помогна.

— Благодаря ти, добри ми Робин — отвърна Алан. — Ето какво ми се случи. Обичам прекрасна и нежна девойка, чийто баща има земи до Шеруудската гора. Името ѝ е Алис де Бофорест. Баща ѝ е наемател на този зъл крадец и тиранин Айзенбарт де Белами, който иска да го принуди да даде Алис за жена на един богат, но стар рицар, който с нищо не е по-добър от самия Айзенбарт. Бофорест почти бе готов да я даде на мен, защото тя самата ме избра, заради любовта, която изпитвам към нея. Лорд Белами обаче го заплаши, че ако не се подчини на волята му, ще потопи в огън, разруха и гибел и него, и имота му. Затова сега не знам вече какво да направя, за да спечеля моята лейди. Тя е толкова храбра, колкото и прекрасна, и е готова на всичко заради мен, но в същото време обича и своя баща, който се е уморил да се бори и иска да живее спокойно. Ето как предаността ѝ към него се обръща срещу любовта ѝ към мен.

— Има ли определена дата за тази женитба? — попита Робин.

— Белами се закле, че ако до година сватбата не стане, Бофорест ще може да опече гъските си на огъня на собствения си дом —

отговори Алан.

— Има достатъчно време — каза Робин. — Кой знае? Междувременно може да се случи какво ли не. Сигурен съм, че притежаваш достатъчно храброст. Но трябва да притежаваш и търпение. А знаеш ли, аз отдавна искам да отида на юг, в прекрасната Шеруудска гора. Трябва да го обмисля по-задълбочено и да се срещнем пак наскоро, за да обсъдим подробно този въпрос. Но я гледай! Кой са онези там — рицарят и селянинът, които така тайничко си шушукат?

Робин и Алан се бяха отделили от главната група на разбойниците и точно щяха да излязат на една малка полянка, когато видяха на другия ѝ край мъж в броня да говори с простоват мъж с отворителна и злобна физиономия, облечен в груба туника на крепостен селянин — това бе единственото му одеяние, ако не се брояха нещавените цървули на краката му. Преди Робин да спре да говори с Алан, рицарят се обърна и ги видя. Те веднага познаха в него мъжа, който бе хвърлен от коня пред църквата. Селянинът ги посочи и каза нещо на рицаря.

— Ах, вие, бандити, ах вие, негодници! — отвърна онзи и тръгна през полянката напред към тях. — Предполагам, че и двамката сте от компанията на избягалите роби, а?!

— Може и да сме избягали роби — каза Робин, като заопъва стрела на тетивата си, — но, сър рицарю, тези роби накараха вас и хората ви най-неочаквано и за вас самите да хукнете в лудешки бяг.

— В името на нашата Дева — каза рицарят е пронизващ, дрезгав смях — говориш много нахално, ти, безстопанствено куче, ти, необуздан негоднико. Но кой е тук? — каза той, като се втренчи в Алан. — Един наконтен и безочлив млад скуайър^[9], когото май хубавичко ще натупам за десерт.

Алан от долината вече бе сложил отпред щита си, който до този момент бе висял на ремък отстриани, а сега изтегли меча си и пристъпи решително.

— Знам те кой си, Айво ле Равенер — с чист и звънтящ глас каза той, — знам, че си зъл и лицемерен рицар, обирджия на самотни хора, насилник на жени и крадец на стоки от търговските кервани. Бог и нашата Дева да са ми на помощ, но днес ти ще паднеш от моята ръка.

— Ти ли бе, нагло конте! — изкрещя другият, изпаднал в бясна ярост, и с огромно настървение скочи към Алан. Двата им щита се удариха и звъntenето на желязото се извиси над тихата поляна.

Яростна и оспорвана бе тази битка. Те се втурваха един срещу друг като освирепели глигани или се блъскаха като елени в смъртоносна борба. Алан бе по-пъргав и чевръст, а другият бе човек на живота — обичаше виното и изобилната храна. Макар рицарят да бе по-възрастен и по-опитен и ловък с меча, по-младият, с бързите си ръце и крака, с острите си очи и със силния си удар бе в по-изгодно положение. Алан отбиваше по-смъртоносните удари на своя опонент с финтиране и с изплъзване назад, като се стремеше да изтощи другия, но не успя да се отърве без рани. Все пак носеше само лека ризница, плетена от метални халкички, и шлем с предпазител за носа, докато другият носеше масивна желязна броня и тежък шлем със забрало.

Накрая предпазният щит на сър Айво клюмна, защото нямаше сила да го държи пред себе си, и ударите на меча му все повече отслабваха. Дишането му се разнасяше наоколо като дрезгаво скрибуцане. Изведнъж Алан скочи към него и с насочен удар вкара меча си в гърлото на злодея.

В този момент Робин, който съсредоточено бе наблюдавал битката между Алан и рицаря, чу отпред като съскане на змия, а после долови стъпки зад себе си. Той светкавично отстъпи настрани и една кама профуча покрай него. Обърна се и видя, че селянинът, който допреди малко говореше с рицаря, сега почти бе паднал на земята,

изтощен от силата на удара, с който се бе прицелил в гърба на Робин. Скоро обаче се съвзе и се втурна да бяга към дърветата.

Докато тичаше, една малка тъмна фигурка изникна от папратта пред него. Селянинът се спъна и тежко падна заедно с дребно, прилично на елф човече, което се бе вкопчило в него и здраво го стискаше. За момент изглеждаше, че битката е много оспорвана, но изведнъж тялото на селянина тупна като отсечен дънер, а духчето се изправи, разтърси се и избърса острието на камата си в папратовите листа.

— Благодаря ти, Хоб О'Хил, благодаря ти и за змийското свистене, с което ме предупреди, и за самоотвержената намеса — каза Робин. — Трябваше да внимавам повече. Кой беше този, Хоб?

— Грул бе това, селянин от „Евил Холд“ — отвърна му Хоб. — Той често наобикаляше гората покрай Стейн Лий, където лагерувахте последните три дни. Мислех, че е бил крепостен, който се крие, за да спечели свободата си, но се оказа просто шпионин.

Хоб О'Хил беше брат на Кет Троу, или Трол, но двамата изглеждаха различни. Той не бе по-висок от батко си, но всичките му форми бяха по-деликатно изваяни. С по-тънки и стройни крайници, Хоб бе с бяло лице, на което се открояваха необичайно тъмни очи, косата му бе черна и къдрава, а брадата — къса и спретната. Ръцете му бяха дълги, а дланите и китките — макар и деликатни като на момиче, бяха здрави и силни. Той също бе облечен в пристегнатата кожена туника и бричове от еленски велур, които стигаха до глезените му, но за разлика от брат си не ходеше босоног, а напротив, носеше здрави обувки на краката си.

Робин отиде до Алан, който бе седнал на земята до мъртвия си враг. Бе изморен и изнемощял от раните в гърба си. Робин го превърза с парче плат, което откъсна от тънката му и фина ленена риза, а след това го попита какво смята да прави отсега нататък.

— Мисля да се прибера у дома, в Уерисдейл — каза Алан. — До днес бях във Форест Холд, в дома на моя млечен брат, Пиърс Лъки. Сега обаче ще се надигне голяма врява и най-вероятно ще ме преследват заради убийството на този негодяй. Не бих могъл да позволя нещо да се случи на брат ми по моя вина.

— Чувал съм за Пиърс — каза Робин, който на практика знаеше по нещичко за всеки, който живееше из околностите на неговите

любими гори — и не мисля, че ще му е приятно да го избягваш, при положение че би могъл да ти помогне с нещо.

— Знам това — каза Алан, — но не искам Де Белами и отвратителната му шайка да подпалят брат ми в леглото му някоя нощ, за да си отмъстят на мен. Не, най-добре е да се прибера у дома, стига да намеря коня си, който оставих до хижата на един горски пазач на около километър оттук.

Робин и Алан тръгнаха заедно по пътя към хижата.

Докато се случваха току-що описаните събития, един друг мъж бе изминал около километър и половина по горския път. Той бе висок, с яки и дълги крайници и здрави мишци, които подсказваха огромна сила. Бе облечен в груби домашнотъкани селски дрехи. Изглеждаше безгрижен и весел — току завърташе огромната тояга, която носеше в ръце, после започваше да си подсвирква или пък да си припява някаква песничка ту на висок, ту на нисък глас.

— Джон, Джон! — каза той на себе си. — Какъв глупак си само! Би трябвало да си ням като риба и да се промъкваш като престъпник от храст на храст. А ти си пееш, като че ли си свободен човек, глупако, но всъщност си само един окаян избягал крепостен, в чието глупаво тяло волният въздух на свободната гора влиза сладко като вино. Само двадесет кратки километра те делят от камшика и позорния стълб на стария лорд Мъмбълмут и неговия управител, а тук ти си пееш ли, пееш с пълен глас и си подсвиркваш най-безгрижно, като че въобще не е възможно от следващия храст да изскочи горският и да те хване, за да се грабне наградата, обявена от господаря ти. Но, спокойно, шуте, гледай си пътя и... Но, о, Все светии! Каква прекрасна миризма!

И в този момент той спря да си бърбори и вдигна глава, душейки осветения от слънцето горски въздух, като комично шареше във всички посоки със светлокафявите си очи.

— Ясно, естествено, разбира се! — продължи той. — Уцелих кухнята на някой тлъст абат. Какво прахосничество, да се остави такава сочна миризма да се изпарява ей тъй, нахалост из въздуха. Света Дево, колко съм гладен! Нека най-напред намеря създателя на тази свръхвкусна миризма. Може би пък той ще се смили над клетия пътник и ще ми даде мъничко от своя излишък.

Като каза това, Джон отмести настрани клонците на храстите и се насочи право към миризмата. Не бе изминал много и ето че вече

надзърташе в една полянка, в средата на която имаше дърво, а на дървото бе вързан спънат кон. Недалеч от храстите, сред които стоеше Джон, се кипреше дървена хижа. Покривът ѝ бе от торфени чимове, от които растяха китки жълт шибой, звездици и свиларки. Пред вратата на този дом имаше ярка жарава и на три големи шиша, забодени отстрани в земята, видяха големи пържоли. От меката топлина на огъня се разнасяха пръски и цвъртене и именно те причиняваха вкусната, пикантна миризмица, която накара Джон да почувства с всички сили, че той е един истински гладен мъж и че вече от доста дълго върви, без да е сложил и залък в уста.

Джон гледаше сочните пържолки и устата му се изпълни със слюнка. За миг си помисли, че никой не наблюдава цвъртящите мръвки и че за гладен човек не е голям грях да си вземе парченце или дори две от тях. Но както си го мислеше, от хижата излезе един мъж и като се наведе, завъртя два от шишовете, за да се опече месото по-равномерно.

Лицето на Джон помръкна. Мъжът бе един от кралските горски стражари, което си личеше от зелената му куртка и кафявия клин, както и от сребърната кокарда с ловджийски рог, закачена на шапката му. Лицето му бе навъсено и кисело, сърдито и намусено — лице на човек, който по-скоро ще остави беден човек да се гърчи от глад, отколкото да му даде и една трошичка от своята храна. Това бе Блек Хюго^[10], същият онзи горски, който така грубо се бе отнесъл към Робин и Скарлет, когато неотдавна ги бе срещнал в гората.

Джон помисли малко, а после отстъпи внимателно, като гледаше да не шуми, и си избра една наблюдателница наблизко до полянката. Поседя, но скоро изостави предпазливостта и отново затропа напред. Като стигна до поляната, внезапно се метна на нея и веднага закова на място, като се преструваше на изненадан от това, което вижда пред себе си. Беше оставил тоягата си в храстите, преди да излезе от тях.

Неприветливият и намусен горски му захвърля гневни погледи от другата страна на огъня.

— Ей!? — каза той. — Какво искаш бе, дръвнико! Кой ти каза да вървиш през храстите като някаква свиня! Нямах ли страх от кралското правосъдие? Да знаеш, че то ще се стовари на главата на всеки, който посмее да смущава дивеча му!

— Прося за ваш'то извинение, гос'ин стражар — каза Джон, като започна да дърпа перчема си и да се преструва на малоумен. — Дори

не знаех накъде отивам, но ми замириса на хубавичко от месцето, та си помислих, че някоя славна компания от монаси или важни лордове си приготвя обяд, и че сигурно те ще могат да отделят късче за бедния пътник, който от съмване не е слагал зальк в уста.

— Върви си по пътя, селяко — каза стражарят, а лицето му стана още и още по-навъсено, когато чу как Джон се моли за порция от месото му. — Нали виждаш, че не съм нито монах, нито лорд. Така че изчезвай, преди да те изрита от тук. И да вървиш само по главния път, без никакви отклонения! Хайде, изчезвай, ти казах!

Блек Хюго говореше с висок и гневен тон, гледаше свирепо сконфузения на вид селянин, дори пристъпи напред и аха да изпълни закана си. Джон отново дръпна кичур от перчема си и заотстъпва бързешком, като даваше вид на много изплашен. Блек Хюго постоя, вслушан в тежките стъпки на селянина, за да се убеди, че онзи няма отново да потроши храстите, докато излезе на главния път. След това влезе обратно в хижата, извади от долапа огромен самун хляб и си отрязва дебел комат. После отиде при огъня, измъкна един от шишовете и започна да реже с ножа си месото на късове. Така направи и с втория шиш, а след това се прехвърли на третия.

Изведнъж една върлина излетя като пика от близкия храст и прелетя пространството до огъня. Единият ѝ край закачи наведения горски, при което от главата му се чу звънлив екот. Той падна почти в огъня и остана да лежи зашеметен, а шишът с месото литна във въздуха.

Джон изскочи от храстите и го хвана, преди да падне долу.

— Не обичам мръсотия и прахоляк по храната си, кисело стражарче.

След това сложи месото върху хляба до другите парчета, а после отиде до проснатия стражар, обърна го с лице нагоре и огледа мястото, където го бе ударила върлината.

— Това се казва силен удар — каза Джон тържествуващо и присмехулно, — и точно на място! Още един инч по-надолу и щях да го убия, още един сантиметър по-нагоре и щях да пукна проклетия череп на скръндзата. А сега ще се освести и разсъдъкът ще се завърне обратно в дебелата му глава, точно навреме, за да ме види как ям *моята* вечеря.

Джон повдигна горския с лекота, сякаш вдигаше малко дете, постави го седнал до една от страничните подпорни греди на хижата, намери вътре въже и здраво и сигурно го върза с него за гредата. След това постави яката си тояга до себе си, седна удобно покрай огъня и с наслада започна да лапа трите вкусни еленски пържоли.

След малко Блек Хюго със силна въздишка отвори очи, вдигна глава и погледна замаяно пред себе си. При вида на Джон, който си късаше огромни залци хляб, целият му помътен разсъдък се възвърна.

— Ти, избягал мошенико — каза той, и лицето му чак пламна от ярост. Той се помъчи да измъкне ръце от въжето, но напразно. — Ще те запомня аз теб и ще те наковладя, където трябва, крадливо туловище. Ще ти припари заради това, ще ми платиш за всичко, което стори, и особено задето ме подреди така с мръсната си тояга. Ще ти откъсна ушите, ще съжالياваш, че си се родил, проклет да бъдеш, ти, долнопробен джебчия такъв!

— Я не се надувай и не се прави на важен, ти, чернолики стари овньо! — със смях каза Джон. — Я си помисли колко добре щеше да ти е сега, ако бе поискал доброволно да разделиш месото си с мен. Виж сега, намусено и дърто горско псе, ти загуби всичко, защото искаше всичко само за себе си. Но котлетите ти — хоп! — направиха завой! И трябва да ти кажа, че според мен ти си добър готвач, дори много добър, със сигурност си по-добър като готвач, отколкото като стражар. А, я виж, ето тук и последното късче. Гледай сега! Ам!

И като каза това, Джон сложи останалото парченце от месото на последния къшей хляб, отвори голямата си уста, налапа ги и шумно се изсмя, като видя мрачния поглед на другия.

— Благодаря, горски, за чудесната вечеря, която ми приготви — продължи да го дразни Джон. — Да знаеш, че изпитвам най-добри чувства към теб, макар ти да ме гледаш така намусено. Не се и съмнявам, че ми желаеш злото, но аз искам да оправим спречкването помежду ни. Може би искаш сега да е твой ред с тоягата?

— Аууу! — изрева Блек Хюго, а очите му святкаха от гняв и злоба. — Само да те хвана, куче безстопанствено, няма да оставя здрава кост в гнусното ти тяло.

— Свети Петре! — отново през смях каза Джон. — Да не би да си толкова добър с тоягата? Човече, ако е така, бих искал да видя играта ти. Я ела и да започваме — и Джон се изправи и доближи до

стражаря, за да развърже ремъците му, но в този момент дочу приближаващи гласове от гората. Той спря и се заслуша, а Блек Хюго го погледна победоносно и още по-злобно. Ако пътниците, които приближаваха, имаха страх от закона, веднага щяха да го освободят и той скоро щеше да излее отмъщението си върху този мошеник. Шумът от стъпките и гласовете се усили и накрая от храстите по средата на пътя, минаващ покрай поляната, излязоха Алан от долината и Робин, който веднага забеляза високия силует на крепостния и вързания на кола стражар.

Джон се наведе и вдигна тоягата си, обърна се към Блек Хюго и му каза:

— Не вярвам да проявиш почтеност, добри ми стражарю, ако тези, дето идват, решат да ти помогнат. Виждам, че точно на това се надяваш и виждам още, че лошо ми се пише. Не съм глупак и съм нащрек за всяка опасност, затова сега тръгвам и се надявам скоро отново да се срещнем и да направим нашия двубой. И отново ти благодаря за вечерята.

И като каза това, Джон безшумно се шмугна сред храсталаците и повече не излезе.

Робин и Алан от долината се приближиха и не можаха да сдържат смеха си при вида на киселата физиономия на Блек Хюго.

— Какво е това? — попита Робин. — Кралски горски пазач, привързан на кол от някакъв скитащ пакостник? Леле, човече, ама май ти е задигнал и вечерята, а?

Унилото мълчание на горския потвърди това, което те и бездруго бяха подразбрали от последните думи, подхвърлени от едрия селянин на прощаване, и затова и Робин, и Алан избухнаха в смях над конфузното положение на стражаря, който се гърчеше в ремъците си.

— Престани с тоя смях, вълча главо! — разкрещя се той на Робин.

Вместо да престане, разбойникът продължи да се смее, при това така силно, че цялата полянка заехтя.

— Развържете ме! — крещеше Хюго, побеснял от гняв. — Развържете ме и ще ви науча аз вас как да се смеете на кралски горски, жалки бегълци, пропаднали типове, долни негодници... — не спираше и не спираше да нарежда той в безсилна ярост.

Робин продължаваше да се смее над безплодния гняв на стражаря, чието лице бе станало червено и мрачно като бушуващ ураган.

— Приятелю, мисля, че ти — каза Алан възпитано насред смеха, — ти постъпваш доста глупаво, като заплашваш този храбър горянин, при положение че все още си вързан. Ще бъде по-мъжествено да задържиш заплахите си за момента, в който ще бъдеш свободен, вместо да се държиш така злостно и самонадеяно.

— Нима не знаеш кой е този мошеник? — изкрещя Хюго. — Той е главатар на банда избягали крепостни. Заради техните престъпления, заради това, че подпалиха къщата на господаря си и избиха хората му, те ще си намерят майстора и ще увиснат на бесилката, ако някой свестен мъж не им отсече главите преди това.

— Каквото и да кажеш за този мой приятел — хладно каза Алан, — аз винаги ще твърдя, че и той и хората му са смели, доблестни мъже, и ако тираничният им господар ги е докарал дотам да избягат от него, не бих могъл в нищо да ги обвиня.

С преднамерено надменен израз Алан тръгна към коня си. Робин спря да се смее и се обърна към горския:

— Сърцето ми се сгрява, като гледам, как този дългокрак негодник не само те е завързал, но ти е изял и вечерята — каза той. — Но, с твоите камъни — по твоята глава. Ти и себеподобните ти сте навикнали да живеете от заплахи, изнудване и ограбване на бедните хорица. Сега ти бе заставен да вкусиш поне малко от всичко това. Ще ти дам време да помислиш за греховете си и за наказанието, което Бог ти прати. Ще стоиш тук вързан в ремъците, докато бухалът забуха през нощта.

И Робин и Алан си тръгнаха от полянката, а горският остана да охлажда гнева си. Слънцето изливаше жегата върху голата му глава и колкото повече дърпаше ръцете си и се извиваше в напъни да се освободи от ремъците, толкова повече те се впираха в него и го мъчеха. После той започна да вика за помощ, надявайки се някои от колегите му стражари да се окаже наблизо или случаен пътник да мине по главния път, да го чуе и да го освободи.

Но никой не идваше и накрая той се умори да вика. Слънчевата светлина го изгаряше през панталоните, езикът и гърлото му бяха пресъхнали, ръцете му, притиснати от страни на тялото му и овързани

от ремъците, бяха станали почти безчувствени. Гората около него изглеждаше потънала в тишина. От време на време над поляната проблясваше светлина, която сякаш бликваше от някакво скъпоценно бижу. Това бяха водни кончета; в светлината на слънчевите лъчи те кръжаха из въздуха и летяха над храстите като малки лумнали огънчета. Долетяха птици, заподскачаха и закълваха между въглените, останали от огъня и дори между краката му, после пък от дупката под дървото подаде влажната си муцунка един пор, който, окуражен от тишината, се запромъква напред през поляната и затича от храст до храст, докато накрая се скри в гората.

Следобедът преваляше, слънцето залязваше зад дърветата откъм западния край на поляната, а сенките се издължаваха, докато сивкав здрач се спусна навсякъде. Тогава сякаш гората се събуди. Птиците по дърветата се разбъбриха, вечерникът заразказва нещо на листата, всички горски твари се размърдаха и настъпилото оживление изпълни с трепет дърветата.

Синевата на небето постепенно посивя, под дърветата полегна мрак и сякаш в тъмнината се движеха разни странни неща. Една голяма птица с безшумни крила започна да кръжи над поляната. После тя изчезна и внезапно неочакван писък се надигна за кратък миг, сякаш дойде от нещо, чийто живот е бил прекъснат. После дойде и фаталният крясък „у-хуу, у-хуу“.

Стражарят потръпна. Този крясък сякаш беше на самия дявол, а в допълнение на всичко студеният въздух пропълзяваше над земята към него. Той дръпна отново ръцете си, които бяха станали досущ като чукачетата — за най-голямо негово учудване ремъците паднаха и той откри, че е свободен. Погледна в хижата и около нея, но не видя никого. След това с безжизнени пръсти вдигна ремъка, с който бе вързан за стълба, и с още по-голяма изненада откри, че е бил прерязан с нож.

Той се огледа уплашено и трескаво се прекръсти. Робин, разбойникът му с разбойник, явно това бе имал предвид, като каза, че ще стои вързан, докато бухалът забуха. Ето че вече беше свободен, но кой се бе промъкнал и бе срязал ремъците, Блек Хюго по никакъв начин не можеше да проумее. Поклати глава и продължи да се чуди. Той, естествено, вярваше в съществуването на духове точно толкова, колкото вярваше и в собственото си съществуване, но досега не беше и

помислял, че духовете използват ножове. Хюго отново поклати глава и започна да разтрива студените си крайници, а когато кръвта отново се раздвижи в тях, го опари такава остра болка, че му идеше да закрепци с пълно гърло.

Той се закани наум, че възмездието няма да подмине онзи негодник със седемфутовите^[11] крака, задето му открадна вечерята и го върза. Колкото до Робин Разбойника, Хюго с удоволствие си помисли, че ще заработи четири марки^[12], като му отреже главата и я занесе на началника на кралския съд направо в Лондон.

Междувременно Робин и Алан от долината следваха своя път и разговаряха за какво ли не. Откриха, че и двамата много обичат гората и че най-голямото им удоволствие е да излязат с лък в ръка и да преследват благородни елени, или пък с храбрите си кучета да измъкват свирепи глигани от леговищата им. Робин преведе Алан по един къс маршрут до дома му в Уерисдейл, а на раздяла двамата здраво си стиснаха ръцете и си обещаха скоро отново да се видят.

После Робин свърна обратно към тяхното сборище при Стейн Лий, където хората му щяха да го чакат за вечеря след преследването на въоръжените войници.

Наблизо до лагера течеше бистър поток, който бързо се спускаше към поляната, на която в момента хората му най-вероятно бяха заети да приготвят храната на големия огън. Точно където бе застанал, рекичката се разливаше по-нашироко, а от горската пътека през нея можеше да се премине по една тясна дъбова греда. Имаше място само за един човек и разбира се, нямаше перила.

Робин бе изминал само няколко крачки по гредата, когато от другия ѝ край се появи много висок мъж, който скочи върху нея и тръгна бързо напред. Робин го позна веднага по височината — това беше същият юнак, който бе завързал горския за гредата на собствената му врата и му бе откраднал вечерята. С удоволствие щеше да го поздрави, защото той определено спадаше към хората, които искаше да познава. Човекът обаче, изглежда, имаше проклет характер, защото както вървеше насреща му, изгърси:

— Махай се от пътя ми, дребосък, ако не искаш да мина отгоре ти!

Робин бе с около трийсет сантиметра по-нисък от него, макар че обикновено минаваше за висок и имаше самочувствие на здрав, едър и

силен мъж, затова и доста се засегна от грубата обида и се подразни от самохвалството на дангалака.

Двамата спряха и навъсено се загледаха един в друг. Деляха ги само около трийсетина метра.

— Къде са ти маниерите, момко? — каза Робин с подчертана надменност. — Не видя ли, че аз вече съм стъпил на моста, когато ти се метна на него с огромните си криви крака?

— Твоите крака са криви, нахална маймуно! Не знаеш ли, че малките момчета трябва да правят път на по-големите?

— А, не! Ти си чужденец в тези краища, планински хапльо! — каза Робин. — Отвратителният ти и невъзпитан език и кучешкият ти диалект те издадоха. Сега ще ти дам един хубав барнисдейлски урок, ако, разбира се, не отстъпиш и не ме оставиш да мина.

При тези думи Робин измъкна една стрела от колчана си и я закрепил на тетивата. Лъкът му беше дълъг и здрав и дори няколко мъже заедно трудно го огъваха, та дангалакът се стресна малко и го загледа с полугневно, полукомично пламъче в очите.

— Само да докоснеш тетивата — каза той, — направо ще ти съдере кожата от бой.

— Ти ли бе, магаре — каза Робин, — как би могъл да одереш някой е тия сиви гъши пера, дето стърчат вместо ръце от недодяланото ти туловище?

— Ако това беше барнисдейлският урок — отговори му Джон, — то това беше все едно урок от страхопъзльо. Ето те тук, с твоя лък в ръка, готов да понижиш човек, който няма никакво друго оръжие, освен тоягата в ръката си.

Робин направи пауза. Той наистина доста се бе поядосал, но в гиганта имаше нещо прямо, мъжествено, в същото време добродушно и това определено му допаднаше.

— Добре тогава, върви си по пътя — каза той. — Но, ние, барнисдейлските мъже, не сме такива шушумиги, както ей сегичка ще ти дам възможност да се убедиш. Сега ще оставя настрани лъка си и ще си отрежа една тояга. След това ще изпитам мъжеството ти и ако не те напердаша така, че пушек да се вдигне, нека речният дявол да скочи от потока и да ме грабне.

Като привърши тази тирада, Робин се обърна, отиде до брега и отсече с ножа си една тояга от най-здравия дъб, който имаше в

барнисдейлската гора. Той я подкастри добре и изтича бързо обратно по мостчето, където чужденецът най-спокойно го чакаше.

— А сега — каза Робин, — да си поиграем малко. Който бъде свален от моста в реката, губи борбата. Напред!

Още при първото завъртане на Робиновата тояга Джон разбра, че няма работа с новак. А щом тоягите им се кръстосаха и двамата започнаха да се нападат, да финтират и да се отбраняват, той усети, че силата на Робин е почти, ако не и напълно, равна на неговата.

Тоягите им се кръстосаха с бързи завъртания, като перки на вятърна мелница, трясъкът от целувките на дървото се вдигаше нагоре между дърветата и огласяше двете страни на потока. Изведнъж чужденецът направи двоен финт. Макар че Робин успя да се предпази, не можа да отбие третия удар и гигантът хитро успя да му нанесе силно и парещо попадение по черепа.

— Първа кръв за теб^[13]! — извика гигантът с добродушен смях.

Сега вече Робин се разгневи докрай и започна да удря с тоягата, където свари. Ударите му, бързи като светкавица, падаха ту тук, ту там и бяха толкова много, че въпреки бързината на реакциите, противникът му не можеше да ги избегне и чак кокалите му затракаха.

И двамата мъже бяха в много неудобни позиции и трудно се удържаха на тясното мостче. Всяка стъпка напред или назад трябваше да се предприема с огромно внимание, а силата, която влагаха, за да ударят или да отбият удар, ги подхвърляше и накланяше опасно на една или друга страна.

Силата на великана бе огромна, но бързината на ръцете и очите даваше предимство на Робин. Чужденецът наистина започна „да вдига пушек“, пот покри лицето му и на големи едри капки започна да се стича. Изведнъж Робин нанесе рязък удар в голямата глава на противника си. В следващия момент обаче той успя да му отвърне със страхотно забиване и наруши равновесието му. С мощен плясък нашият разбойник цопна във водата.

За момент Джон изглеждаше стъписан от това, че не вижда врага си пред себе си, след това избърса потта от очите си и извика:

— Ехо, добро момченце, къде си сега?

Той се наведе предпазливо и се завзира към водата, която бързо течеше под мостчето.

— Свети Петре! — каза Джон. — Надявам се, че храбрецът не е сериозно ранен.

— Можеш да си спокоен за това — дойде глас от брега малко по-надолу, — здрав и прав съм с бик, големи момко. Да знаеш, че днес късметът беше на твоя страна — продължи Робин със смях, — а аз вече не се нуждая да използвам мостчето, за да премина.

Разбойникът се измъкна на брега и като коленичи, започна да плиска лицето и главата си с водата. Когато се изправи, видя, че едрият чужденец е застанал почти плътно до него и също полива с вода своята собствена глава и лицето си.

— Какво? — извика Робин. — Ти не си продължил нататък по пътя си? Толкова много бързаше да преминеш по моста, че не искаше да помръднеш, за да ме пуснеш, а сега си стоиш и дори си се върнал обратно на този бряг?

— Не ми се присмивай, добри човече — със стеснителен и добродушен смях каза гигантът. — Истината е, че дори нямам къде да отида и за никъде не бързам. Аз съм просто един крепостен, избягал от господаря си. И тази нощ, наместо в топлото гнездо в колибата си, трябва да си намеря подслон в някой храст или гъсталак, който да не е много на течение. Но бих искал да ти стисна ръката, преди да си тръгна, защото си най-добрият борец, когото някога съм срещал.

Ръката на Робин незабавно се озова между огромните пръсти на другия и те раздрусаха ръцете си в знак на взаимно уважение и симпатия. След това Джон се обърна и се нацели да пресече мостчето.

— Я чакай малко! — каза Робин. — По-добре ела да хапнеш, преди да тръгнеш да се скиташ немил-недраг по пътищата.

След тези думи Робин допря рога до устните си и го наду. Звукът отекна и ехото накара косовите да се разхвърчат с писък от храстите. Всяка жива твар, която се бе притаила в шубраците, побърза да се шмугне в най-близкото скривалище. Чужденецът гледаше смаяно, а Робин чакаше и се заслушваше. Почти веднага отнякъде се дочуха звуци, сякаш елен или сърна препускаха през храстите, и след малко между дърветата вече се виждаха силуетите на тичащи към тях мъже.

Уил Стътли, Стрелеца, пръв достигна до брега, на който, вирвода, стоеше Робин.

— Какво става, добри ми мастър — каза той, — какво ти се е случило! Та ти си ранен!

Уил смери чужденеца с поглед, в който просветна дива ярост.

— Няма значение, нищо особено не се е случило — разсмя се Робин. — Виждаш ли този дангалак тук? Устроихме си борба с тояги на мостчето и той ме бутна в реката.

През това време Мъч, Милеровият син, Скарлет и другите също бяха стигнали до брега. При думите на Робин Скарлет се метна върху гиганта, спъна го с бърза хватка и го повали на земята. След това и всички останали се хвърлиха отгоре му, сграбчиха го и се разкрещяха:

— Дръжте го, момчета! Да го окъпем хубавичко!!!

— Стига, стига! — извика им Робин през смях. — Спрете, момчета. Не тая злоба. Ние вече си стиснахме ръцете, защото той е свястно момче и е голям смелчага. Стани, момко! — каза той на чужденеца, който бе абсолютно безпомощен и безсилен в толкова много ръце, които всеки момент щяха да го хвърлят да полети надалеч в потока. — Слушай ме сега, юнако — продължи той, — ние сме все хора, обявени извън закона. Разбойници сме, с други думи. Тук сме общо двадесет и двама. Ако искаш да се присъединиш към нашата банда, ще споделяш с нас всичко — и добро, и лошо, и тежки удари, и славни гощавки, както и всички богатства, които измъкваме от богаташите, които по цял ден смъркат енфие^[14], от надутите прелати, от злите господари и коравосърдечните търговци, изобщо от всички негодяи, които дръзват да минават през зелените дебри на гората. Ти имаш здрава ръка и си много добър с тоягата; аз пък ще те науча да си служиш добре и с лъка. Е, а сега решавай, весел храбрецо!

— В името на земята и водата, готов съм да се присъединя към твоите бойци — извика възторжено чужденецът и стремително се хвърли с протегнатата ръка, която Робин хвана и раздруса. — Никога в живота си не съм чувал по-сладки думи от тези, които ти току-що изрече, и с цялото си сърце ще служа на теб и твоите момчета.

— Е, а какво е името ти, добри човече? — попита го Робин.

— Джон от Стъб — отговори му той и добави с буен смях — Но хората ме наричат Джон Литъл.

— Ха-ха-ха — засмяха се и всички останали, и се стълпиха около него да му стискат ръката, като крещяха: — Джон, Малки човече, дай ми огромната си ръка!

— Трябва да му сменим името! — решително заяви Уил Стрелеца. — И да го кръстим по нашему, с хубав, кафяв ейл. А сега, защо не се връщаме в лагера, мастър, и да си направим едно хубаво пиршество?

— Добре, момчета — отвърна Робин. — Тази нощ имаме повод да празнуваме. Имаме си нов член в компанията и ще го благословим с хубав ейл и с тлъсто еленско.

Втурнаха се към лагера, където Скадлък бе сложил огромен котел на огъня и оттам се разнасяше апетитна миризма, от която гладът на мъжете се изостри. Робин се преоблече в сухи дрехи, които взе от един тайник в близката пещера. После разбойниците насядаха около Джон Литъл, който, естествено, стърчеше над всички, и вдигнаха дървените си халби, пълни догоре с великолепен кафяв ейл.

— А сега, момчета — каза Стътли, — да кръстим новия другар в нашата славна и волна горска дружина. Досега е бил наричан Джон Литъл и той наистина е сладко хубаво малко бебче. Но отсега нататък ще бъде наричан... Литъл Джон. Три пъти „Наздраве!“, момчета, за Литъл Джон!

Възгласите на разбойниците отекнаха толкова високо и силно в горския сумрак, че дори листата на дърветата и храстите затрепериха. След това гаврътнаха до дъно халбите си с ейл, скупчиха се около врящия котел, загребах с канчетата си от богатата тлъста яхния и се отдадоха на славно пиршество.

След това Литъл Джон им разказа за срещата си с горския стражар и им описа най-картинно как го беше завързал и изял вечерята му пред очите му. Смяха се до насита, защото всички ненавиждаха

Блек Хюго и другите горски заради коварството им и тормоза, на който подлагаха бедните селяни от покрайнините на гората. Те признаха Джон за голям храбрец и се затяхкаха, че ако имаха още петдесетина здравеняци като него, ще съберат достатъчно сила да унищожат дори „Евил Холд“ или замъка на онзи крадлив злодей, Хагторн Уейст.

След като Литъл Джон свърши разказа си, Робин започна своя. Той им описа как са намерили вързания стражар и са го оставили да стои така за назидание и „да разсъждава върху греховете си, докато бухалът забуха“.

— Какво точно си имал предвид, мастър? — попита го Литъл Джон. — Да не би да си се върнал обратно и да си освободил тази гад?

Вече бе притъмняло и само блещукането на огъня хвърляше светлина върху здравите и загорели лица на мъжете, които бяха налягали или наклакали наоколо.

— Не, не аз го отвързах! Но той е свободен в момента и без никакво съмнение крещи от болката във вдървените си крайници и бълва отмъстителни закани срещу всички нас.

— Но как така, мастър? — попита Литъл Джон учудено, докато другите просто слушаха с възхита това, което главатарят им разказваше.

— Имам си приятели в зелената гора — каза Робин, — които ми помагат в много неща. Но те се плашат от непознати и не обичат да се показват никому, преди да го опознаят по-добре. Хоб О’Хил, покажи се, юнако!

И тогава, за ужас на всички, от тъмнината в краката на Робин се надигна дребен като джудже човек. Дългнестото му лице бледнееше на светлината на огъня, а черните му очи блестяха като трънки. Някои от мъжете се отдръпнаха стъписани и втренчени в него, други дори взеха да се кръстят, а Мъч, Милеровият син, свали ризата си и я захвърли:

— Свети Петре! — измърмори той. — Закрилай ни от зли сили и духове!

— Я се опомнете всички! — строго им извика Робин. — Хоб не е зъл дух, а обикновен човек и може да е с по-къси крайници от вас, но във всеки случай е с по-остър ум!

— Не, това е блатен дух, добри ми мастър — каза един от разбойниците, — това е вампир, призрак или блатен дух... Трол или

някакво друго сатанинско изчадие. То е от тези, дето примамват хората в блатото и ги карат по цяла нощ да бродят из тресавищата.

— Това е същият — каза Раф Картър, — който оплете гривата на коня ми една нощ и го подлуди.

— И — каза друг — с дяволските си номера прави зелени кръгове в ливадите, от които, щом хапнат, животните се отравят.

— Недейте дори да споменавате за елфи — каза още един, кръстосал пръсти пред лицето си, за да се предпази от „злите очи“ на „трола“, — или със сигурност ще умрете.

— Ама че бабички сте всички! — презрително каза Робин. — Казах ви, Хоб е човек, който може да чувства и страда по същия начин, както и вие самите, и неговата кръв може да изтече като вашата, и неговото тяло може да усеща болка или да бъде наранено от изгаряне. Но сега най-сетне искам да ме чуете! — каза той, като сериозно и дори ядосано повиши тон. — Хоб има брат, чието име е Кет. И двамата са мои много скъпи приятели. Помагали са ми многократно и често са спасявали живота ми. Забранявам ви да им причинявате каквото и да е зло или вреда!

— Как така са станали твои приятели, добри ми мастър? — попита Литъл Джон, който единствен се усмихваше добронамерено на Хоб. — Как си успял да спечелиш любовта им?

— Ще ти разкажа — отвърна му Робин. — Преди две лета се разхождах в самото сърце на тази гора и стигнах до самотна полянка, където никога не би могъл да видиш горски стражари. Страхувах се, че била обитавана от духове, та затова дори и най-храбрите от тях гледаха да стоят по-надалеч от нея. На тази полянка имаше две могилки. Като минавах покрай тях, видях, че на тревата лежат двама мъртви рицари, а други трима яростно се биеха с две тролчета — ето с този мъж и с неговия брат. Хоб, дето е тук, бе смъртно ранен, брат му — също. Рицарите им надвиха, проснаха ги безсилни на земята и започнаха да стикат огън. Чудех се какво ли смятат да правят, затова се промъкнах по-близо и ги чух да казват, че ей сега ще видят, дали тези тролове ще изгорят по същия начин, по който техният баща е бил изгорен в Хагторн Уейст, или ще вземат да излязат приятели на огъня и ще полетят нагоре в дима. След това започнаха да влачат двамата мъже към огъня. Тогава видях, че отстрани на едната могилка има отворена врата, от която изскочиха три жени. Първата бе възрастна, но другите

две — млади, и макар и дребнички, бяха много красиви. Те се хвърлиха в краката на рицарите и започнаха да ги молят да се смилят над техните братя, а старицата предложи да изгорят нея вместо синовете ѝ. Жестоките рицари първоначално леко се стъписаха, изумени от тази гледка, но след това сграбчиха жените и изкресяха, че ще ги изгорят заедно с техните братя тролове. Не можех повече да понасям тази гледка и с три стрели от колчана си пронизах злите чудовища. Свалих двамата нещастни елфи от кладата и оттогава насам те и целият им род са най-скъпите ми приятели в зеления лес.

— Мастър — трезвомислещо и спокойно каза Литъл Джон, — било е много храбро от твоя страна да се намесиш тогава. Това е живо доказателство, че който върши добрини, с добро му се отвърща.

Той стана, наведе гигантското си тяло към дребничкия Хоб и хвана ръката му.

— Е, момко — каза той, — дай си ръката. Аз съм приятел на всеки, който обича добрия мастър Робин.

— И аз също! — казаха в един глас Уил Стътли и Скарлет и пристъпиха напред.

Дребното човече им подаде ръка поред, като внимателно се взираше в лицата на всички, за да види дали и те го гледат.

— Хоб О'Хил^[15] ще бъде брат на всички, които са братя побратими на Робин О'Худ^[16].

— Чуйте, приятели — продължи Робин, — точно тъй, както вие сте страдали от тиранията, гнета и злината на жестоките лордове, така е страдал и този наш приятел тук, както и неговият брат. Петимата рицари, които те двамата и аз убихме тогава, бяха от тази проклета и гадна пасмина, която обитава Хагторн Уейст. Със своите жестоки порядки те държат всички, които обитават онези земи, сковани в страх и ужас. Знам, че Ранълф от Уейст е причинил нещо много жестоко на бащата на тези наши приятели и някой ден, не след дълго, надявам се, може би ще ни се удаде възможност да помогнем на Хоб и брат му да получат възмездие от злодея за мъченията, на които е подложил баща им. Какво ще кажеш, Хоб, ще поискаш ли нашата помощ, ако ти е необходима?

— Ако е необходима, да! — отвърна Хоб и очите му се изпълниха с гняв, а гласът му стана плътен и нисък. — Но ние, хората от Долната земя, оставяме удоволствието от отмъщението за самите

себе си. Щом удари нашият час, ние си вземаме своето възмездие, при това в пълна мяра. Все пак ти благодаря, Робин — на теб и на момчетата ти — за предложената помощ.

Малкият човек говореше с достойнство, като равен с равен.

В този момент малкият Гилбърт стана и здраво стисна ръката на горския човек, а след него същото направи и Мъч, Милеровият син. След тях и всички останали се отърсиха от страха, който им внушаваше необичайното, странното и непознатото, и като гледаха, че Робин и Литъл Джон и дори детето не се страхуват, надойдоха до Хоб О'Хил и всеки му каза приятелска дума.

— Сега вече — каза Робин — ние всички сме побратими на свободния народ от гората. Вече не е нужно никой от вас да се страхува, когато трябва да пристъпи извън светлината на огъня през нощта или да премине през самотна полянка посред бял ден. Всички сте свободни хора от гората и сте сродници с всичките нейни обитатели.

— Същото казвам и аз — рече Хоб, — аз, чийто народ някога владееше цялата тази земя. Днес ние сме разорени, днес сме Малките хора, предизвикващи къде страх, къде смях. И макар да сме безобидни, с вида си предизвикваме глупавите приказки, с които празноглави жени плашат горките си рожби край нощния огън. Но аз ви давам дума — на вас, които вече сте побратими на мен и по-стария ми брат: докато тези мъже опустошават и грабят земите ни, ние, Малкият народ, даваме на този, който ни помага и който е наш приятел, дума за мир и братство. Аз, чиито предци някога бяха господари на Долния и Горния свят, на планинския народ, на скалния народ — на Маунд Одан, на Стоун Фолк и на Трии Фолк, ви давам, мои братя, равен дял от земята, от гората, от водата и от въздуха на зеления лес и от хълмистите равнини.

С тези думи малкият тъмен човечец излезе от кръга на огнената светлина и сякаш изведнъж се сля с мрака на дърветата.

[1] Малкия Джон. — Бел.прев. ↑

[2] Игумени на клон на манастир. — Бел.прев. ↑

[3] В Средновековието простичките хора са вярвали в съществуването на елфи и тролове, които за тях са били плашещи същества. — Бел.прев. ↑

[4] По това време прозорците не са имали стъкла. Представлявали са дупки, които се покривали с кепенци при лошо време и през зимата. — Бел.прев. ↑

[5] Хора, които са ходили на поклонение по светите места, напр. в Ерусалим, и обикалят и по други свещени места, по църкви, параклиси, където има мощи на светци и пр., за да се поклонят — Бел.прев. ↑

[6] Свирепия Найджър. — Бел.прев. ↑

[7] Името означава преносно Алан от долината, или Алан, който скита по долини и гори, броди, без да избира път, сиреч напорист и устремен — Бел.прев. ↑

[8] Стенобойна машина. — Бел.прев. ↑

[9] От англ. Squire — земевладелец. Обръщение, което е останало пред фамилните имена на англичани от земевладелско потекло. — Бел.прев. ↑

[10] Черния Хюго. — Бел.прев. ↑

[11] Фут — мярка за дължина, равна на 30,48 см — бел.ред. ↑

[12] Стара английска златна монета с голяма стойност. — Бел.прев. ↑

[13] Израз, който се употребява в английския език при нанасяне на първа рана при дуел, като преди това се решава, дали се бият до първа кръв, или до смърт. — Бел.прев. ↑

[14] Енфие — фин прах, смъркам през носа за ободряване. След смъркането следвала здрава кихавица. — Бел.прев. ↑

[15] Хоб от хълма — Бел.прев. ↑

[16] Робин с качулката — Бел.прев. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

КАК РОБИН СЕ БОРИ С ПРОСЯКА ШПИОНИН И ЗАЛАВЯ ШЕРИФА

Зимата си отиваше и все още слабото пролетно слънце пръскаше светлина с лъчите си през голите кафяви дървета на Шеруудската гора, мек ветрец галеше ресите на леските, върбите и тополите. Дроздът, който живееше на поляната от пет зими, бе кацнал на върха на най-високия бряст и викаше на всеки, който искаше да го чуе, че вече никъде не вижда сняг, че всички дървета са напъпили и съвсем скоро ще се разлистят, че червейчетата са започнали да надзъртат от земята и че най-сетне храната, животът, любовта се завръщат в света, който от дълги седмици изглеждаше като завит завинаги в своя зимен саван.

Широка поляна, някак необичайно чиста, без никакви храсти се простираше надалеч пред него. От едната ѝ страна имаше две огромни зелени могили, почти допсени една до друга. Едната се издигаше на открито в поляната, но над другата падаха сенки от ресите на дърветата.

Сякаш наоколо нямаше и следа от човешки живот. Виждаше се само малка пътечка, която тръгваше откъм зелената страна на повисоката могила и отвеждаше към гората, но тя лесно би могла да се вземе за дия на двойка зайци, които са си направили дом в тази могила и които, както е добре известно, винаги предпочитат да тичат все по една и съща отъпкана пътечка до своята паша.

Изведнъж от гората, откъм по-широката страна на поляната, притича една дребна мъжка фигурка и излезе на открито. Бърз като заек, дребосъкът затича по тревата и се изкачи по по-близката могила. Светкавично стигна до върха ѝ, а после сякаш изведнъж потъна в земята. Това бе Хоб О'Хил. Малко по-късно от онази страна на могилата, която бе обърната към гората, сякаш се отлепи и падна един чим зелен торф. От зейналия отвор излязоха Хоб и брат му Кет. Те се огледаха зорко, а торфената врата зад гърба им веднага се затвори и с

бързи стъпки поеха по малката, едва забележима пътечка. И двамата непрекъснато поглеждаха назад, сякаш преценяваха разстоянието и искаха да се уверят, че са се отдалечили достатъчно както от могилката, така и от онзи край на гората, от който преди малко бе изскочил Хоб.

Не след дълго стигнаха до най-близките дървета на гората и хукнаха през сенчестите ѝ пътеки под голите кафяви клони. За известно време — толкова, колкото да преброиш до двайсет — на поляната не се виждаше никакво движение. Но след това, откъм страната на гората, откъдето Хоб най-напред бе притичал, долетя тропот на копита и проблесна оръжие и по тясната пътечка дойдоха осем ездачи, които излязоха изпод дърветата на поляната, спряха и се загледаха напред.

Сред тях изпъкваше водачът им — мъж с фини, почти дворцови маниери и с красиви черти. На главата му имаше стоманен шлем, широкият му гръден кош бе покрит с ризница, а в дясната си ръка държеше кавалерийско копие. Отстрани до него, на дребен кон, яздеше мъж с меко и възпитано изражение, който приличаше на капелан^[1], защото бе облечен като църковен служител. След тях яздеха още шестима мъже, всичките с копия, ризници и шлемове, с колчани на гърба и лъкове, поставени на седлата им така, че да са бързо и леснодостъпни. Всеки един от тях имаше открит поглед и прямо изражение на свободен човек; очевидно бяха охрана на фрихолдър^[2].

— Е, мастър Гамел — каза служителят, като се оглеждаше, — сега накъде? По кой път да хващаме? Бих искал да знам, къде в този горски пуцинак се надяваш да намериш избягалия си роднина?

— То е ясно като бял ден — каза мастър Гамел през смях, — „Зад двете могили“ — точно това бяха думите на селянина от Аутуудс — „през гората — един километър, докато стигнеш на открито. След това белег ще търсиш и...“ — тук мастър Гамел се засмя добродушно и жизнерадостно — „белег, като стрела между ребрата ти, защото Бог знае кога да ти каже, че твоят човек те вижда, макар ти да не го виждаш“. Следователно пътят е ясен, добри ми Саймън, той свършва там, където Робин е презимувал, така че да се устремим напред.

И като пришпори коня си, водачът — Алфред от Гамел или Гамуел, се втурна сред поляната, последван от служителя си и от шестте стрелци.

— Нека все пак да не минаваме прекалено близо до тези зелени могили — каза Саймън. — Човекът каза, че са обитавани от зли духове и могат да ни омагьосат, ако влезем в обсега на тяхната власт.

— Ти да не си селяндур — разсмя се мастър Гамел. — Тъдява има много подобни могили, пръснати из района, и досега не съм чул някой да е пострадал от нещо. Наистина, имаше една в пустеещите ми земи в Локсли и крепостните ми всячески ме молеха да не ги карам да я разкопават. Обясних им, че не бих ги затруднил, ако това не бе хубава земя, която можеше да се превърне в плодородна орна нива. Накарах ги да я разорат и какво? Отдолу не открихме нищо, освен една голяма дупка в средата и старо гърне с няколко изгорели кокала вътре, както и няколко кремъчни върха на стрели и парчета камъни. Подобни могили са най-обикновени стари гробници.

— Аз пък съм чел — продължи служителят, — че в такива високи, издигащи се на самотни места могили, се навлиза в тайнствения свят на вълшебния зелен сумрак, обитаван от духове, които сеят най-ужасни магии.

— Опасявам се — каза Гамел, — че в книгата, в която си прочел тези приказки, не се съдържа по-голяма доза истина, отколкото в песните и историйките на лъжливите странстващи комедианти, които могат да ти послужат само да убиеш час-два, но далеч не са достойни за доверието на мъдър и сериозен мъж.

Въпреки това служителят хвърляше притеснени погледи към зелената могила, покрай която яздеха, уплашен, че всеки момент оттам може да изскочи някакво мистериозно дяволче и да ги оплете във веригите на странна магия. Когато навлязоха в гората отвъд, той продължи да си държи очите отворени на четири, докато продължаваха да се придвижват по неясно очертаните, мрачни и затънтени пътеки. Саймън наистина не обичаше сумрачните горски дебри. Той бе градски човек и предпочиташе града, макар там да не се чуваше звук, по-приятен от крясъците на мъжете и жените по пазара, и да нямаше гледка, по-хубава от късчето небе между тесните улички, впримчено между високите покриви на сградите.

Яздиха още около половин километър през гората, когато внезапно писклив зов отекна покрай главите им. Като че ли птица пищеше в ноктите на ястреб и всички вдигнаха очи, за да видят какво става. В момента, в който се разсеяха така, един гръмовит глас викна:

— Стоооп, пътници, и нито крачка повече!

При тези думи те мигом свалиха погледи и какво да видят! Там, където преди малко бе само мракът на дърветата, сега стояха около двадесетина мъже в тъмни кафяви туники, клинове и качулки. Всеки един от тях държеше голям лък с натегната тетива^[3], а ръцете им бяха готови на колчаните, които висяха току до ушите им.

Един-двама от въоръжените телохранители, които яздеха зад господаря си, започнаха тихичко да проклинат и да ругаят под носа си и стреснато се оглеждаха, сякаш търсеха път за бягство, но установиха, че лъконосците са ги обградили. С тъмните си туники и клинове в цвета на околните дървета, те се сливаха с техните стволове и някой спокойно би могъл да ги вземе за чворести драки и глогове или за млади дъбове, докато отблясъкът на светлината от остриетата на стрелите не разкриеше заблудата.

Алфред от Гамел сви устни и очите му гневно присвятнаха, но чувството му за хумор и добродушната му жизнерадост надделяха над огорчението и неприязънта и той спокойно каза:

— Е, хубаво, добри хора, какво искате от мен?

— Да свалите оръжията — отговори му висок и як мъж, който се изправи до ствола на един дъб току пред тях.

Шестимата стрелци навъсено се подчиниха на заповедта и когато всички оръжия бяха положени на земята, дойде нова команда:

— Десет крачки напред!

Когато и това бе изпълнено, разбойникът нареди на трима от своите хора да вземат оръжието.

— А сега — каза той на мастър Гамел, ще трябва да дойдеш и да се срещнеш с нашия господар — владетеля на тези гъсталаци.

— Кой ли би могъл да е господарят ви, високи човече? — запита ядосано Гамел, още повече че мъжът бе сграбчил юздите на коня му и го дърпаше напред.

— Този, за когото говорим, де! — каза разбойникът. — И да се надяваме, че кесията ти е добре натъпкана, защото макар че ще даде обяд на теб и твоята компания, накрая ще трябва да си платиш сметката.

Мастър Гамел бе възпрепятстван да отговори от един вик, който дойде измежду дърветата пред тях. Погледна в тази посока и забеляза строен мъж, облечен в зелено, с плащ, който стигаше до коленете му, и

с качулка, която скриваше главата и лицето му. Съпровождаха го две дребни човечета.

Разбойникът, който държеше юздите, спря коня на Гамел и го задържа, докато мъжът в зелено се приближи, а след това започна да му докладва:

— Мастър, тук има една група въоръжени глупаци, които са имали нетактичността да се загубят в твоята гора и се разхождат преспокойно, сякаш имат специалното ти благоволение, което дори сам кралят няма. Ще им дадеш ли обяд, или направо да вземем таксата от кесиите им и да ги пуснем вкупом да си вървят по пътя, по-леки и по-мъдри, отколкото бяха на идване.

Мъжът в зелено постоя за миг мълчешком, разглеждайки лицето на първия конник. След това с весел и искрен смях протегна широко разперената си ръка, освободи се от качулката и откри лицето си и каза:

— Ръката ти, братовчеде, и извинението ти за грубото поведение на моите момчета.

Стреснат и учуден, Гамел предпазливо погледна лицето на Робин Худ, защото мъжът в зелените дрехи бе не друг, а самият той. След това сграбчи протегнатата ръка на разбойника, разсмя се и каза:

— Робин, Робин, ах ти, негоднико! Би трябвало да се досетя, че това са твоите верни юнаци. Точно ти си човекът, когото съм дошъл да търся тук.

Алфред от Гамел скочи от коня си и двамата мъже се прегърнаха и разцелуваха по бузите. След това той хвана Робин за ръцете и го заглежда, като проучваше полунасмешливо, полуочаровано загорялото му лице, светлите му очи, кафеникавите му коси и дългите му и здрави крайници.

— Кълна се в мощите на Уолсингам^[4]! — каза Гамел. — Едва те познах, толкова си се източил от последния път, когато се видяхме в Локсли. Робин, трябва да ти кажа с колко голямо съжаление научих, че си бил принуден да избягаш в гората — наистина съжалявам, но ти винаги си бил толкова непокорен и независим, безцеремонен в думите и прибързан в делата.

— А, не, момко — отговори Робин, — нищо подобно. Никога няма да постигнем съгласие по този въпрос. Ти беше този, който смяташе, че трябва да се отнасяш с най-голяма почит към лорда, чиито

земи лежат до твоите, и да затваряш очите си за много неща, за които аз трябваше да говоря и срещу които трябваше да се боря. Остави! Я по-добре ми кажи, братовчедо, какво те води насам!

— За да видя теб, Робин, и да ти благодаря — отговори му Гамел, — а също и да те предупредя за нещо.

— Да ми благодариш?

— Аха. За благородната ти постъпка към Хавелонд — каза Гамел. — Ти успя да въздъдеш справедливост на онзи изменник, който ограби бедната ни братовчедка, след като тя толкова дълго и напразно бе умолявала за правосъдие кралския съд, при това в най-върховните му инстанции.

Действително, след като изби тежковъоръжения отряд на абата, това бе делото, с което Робин бе придобил най-голяма слава в земите на Йоркшир, Дерби и Нотингам, заобикалящи големите хълмисти гори. Това се бе случило през есента, малко преди зимата да сграбчи в ледената си прегръдка земята. Робин имаше братовчедка на име Алис Хавелонд, която се бе омъжила за Бенет, заможен йомен, който държеше имота Скардейл в Йоркшир. Две години по-рано, плячкосващи всичко по пътя си, страховитите шотландски бандити на Галоуей с дивашка жестокост, като планински котки бяха врълхлетели от север и палеха, опустошаваха и грабеха наред. Шотландският рицар бе отвлякъл Бенет и го държеше в затвор като заложник, за да получи откуп за него. Възползвайки се от отсъствието му, неговите съседи — Томас Патърли и Робърт Престбъри, бяха заграбили земите му в Хавелонд и си ги бяха поделили. Бяха разрушили сградите и дори бяха изхвърлили съпругата му лейди Алис от дома, в който живееше.

Бедната лейди не успя да получи правосъдие нито от кралския съд, нито от управителя на лорда, който бе собственик на наетите от нея и съпруга ѝ земи. Бенет прекара цяла година в затвора, преди тя да смогне да събере парите за откупа му и да го плати. Когато се върна, изпълнен със справедлив гняв от заграбването на земите му, той влезе в тях като пълноправен собственик. Тогава враговете му го причакаха и го пребиха така жестоко, че едва оживя. Съпругата му отнесе жалбата си до кралския съд и след дълго и изтощително чакане получи отговор, който гласеше, че Бенет трябва лично да внесе съдебния си иск — макар клетият човечец да бе толкова осакатен от побоя, че не можеше да се движи и бе станал почти негоден за живот. Така стана ясно, че

Томас Патърли и Робърт Престбъри, непоклатими в своята безскрупулност, ще останат необезпокоявани от нищо и никого да владеят заграбените земи.

Тогава Алис си спомни за роднините си. Тя отиде при Алфред от Гамел и той обеща да даде показания в съдебния прецедент^[5] и да вземе нейната страна пред кралския съд, но дамата вече се бе отчаяла от официалното правосъдие. Затова взе един кон и с една прислужница и един крепостен слуга се отправи към гората, в която разправяха, че се крие нейният храбър братовчед Робин Худ. След дълго и тежко бродене най-сетне успя да го открие, разказа му неволята си и го помоли за помощ.

Робин я успокои и я изпрати обратно, а тя запази в дълбока тайна посещението си при него. Изминаха няколко дни. В една нощ хората в Скардейл видяха, че надалеч от хълмовете горят две къщи, и разбраха, че някой отмъщава на двамата грабители. На следващия ден всички с радост приветстваха новината, че Робин О'Худ е убил Томас Патърли и Робърт Престбъри, а заграбените от тях земи са върнати във владение на Бенет.

— Казвам ти — подхвана Алфред и нескриваната възхита и уважение избликваша на благовъзпитаното му и непривикнало на насилия лице, — тази постъпка накара всички своеволни управници и владетели, които държат имения в горските околности и бяха свикнали да подлагат на тормоз и произвол не само крепостните си, но и съседите си, да се замислят, че следващия път може да дойде техният ред.

— Надявам се наистина да са убедени в това — отвърна му Робин и лицето му стана безпощадно и сурово. — Ако подминаваме такива престъпления ненаказани и неосъдени, ако хората остават онеправдани, както се случи с Бенет и братовчедка ни, то към кого да се обърнат за помощ изпадналите в беда? Не към твоите деликатни и изнежени свещеници, братовчедо, които всъщност сами ограбват бедните, при това не по-малко безскрупулно и жестоко от крадливите барони. И едните, и другите си пълнят кесиите с париците, изстискани от честните йомени. Но ти каза, че искаш да ме предупредиш за нещо. Разправяй, за какво става дума?

— За сър Гай от Гисбърн и за злостния заговор, който замисля. — Отговори му Гамел. — Вчера бях в Аутуудс, който сега е взет от

съдебния кралски пристав — година и един ден след твоето обявяване извън закона^[6]. Там видях Крипс, стария надзирател, за когото знам, че ти е приятел, та той ми каза, че сър Гай не може да се примири с поражението, което му нанесе с твоите момчета. Той си беше зъл и отмъстителен още преди да изгорите къщата му и да го накарате да избяга презглава, но сега е още по-озлобен и нахъсан. Разправят, че е дал клетвен обет или да те залови, или да те убие.

— Но за какъв заговор ти е говорил старият Крипс?

— Негодникът се е съюзил с Ралф Мърдок, шерифа на Нотингам. Крепостните ми чули от някакъв скитник, че двамата заедно, сър Гай и мастър Мърдок, са платили на един злодей да се дегизира като просяк и са го спазарили да скита из горите, за да открие скривалищата ти, а после да съберат голям тежковъоръжен отряд и да те нападнат.

— Благодаря ти за предупреждението, братовчеде — каза Робин, като не изглеждаше да отдава особено голямо значение на чутото, — но сега е време заедно с хората си да приемеш един обяд от мен.

През това време бяха достигнали до едно тайно място на хълм, обрасъл с дървета, които се издигаха стъпалообразно покрай реката. Угощението вече бе приготвено и ги чакаше в една пещера, така че всички насядаха, за да отдадат заслуженото на майсторството на горските готвачи.

Робин и хората му заразпитваха Гамел, дали сър Гай не се отнася с крепостните още по-зле и от преди.

— Хората казват, че не го прави — бе отговорът; — и то поради много сериозна причина. Разправят, че когато абатът на манастира „Света Мария“ чул за убитите от теб войници и за бягството на крепостните, бил извънредно разлютен на сър Гай и го гълчал, че е увредил имуществото му, като е натоварил и преуморил хора от неговото собствено имение, и че трябва да е по-внимателен като управител, защото в противен случай той няма да го утежнява повече с тази служба. Така че хората сега са по-спокойни, но мразят сър Гай дори повече от преди.

— Какво чудо! — каза Скарлет презрително, като чу това. — Думи за милост, изречени от този дебелобузест и надут абат!

— Може би пък, чичо — каза малкият Гилбърт от Уайт Хенд, който мечтаеше да се научи да чете и да стане свещеник, — може би

пък абатът наистина не е искал сър Гай да тормози хората от имението, а просто онзи го е правил от злото си сърце на тиранин.

Това беше нещо, в което много от разбойниците вярваха дълбоко в сърцата си — те просто не можеха да приемат, че абат, свещеник, Божи човек, може да бъде толкова безочлив и жесток.

Скоро след това мастър Гамел и свитата му се приготвиха за заминаване, а Робин и няколко от разбойниците тръгнаха да ги изпратят до края на гората. Те ги упътиха в правилната посока и ги оставиха на прекия път към Локсли, който се простираше на югозапад от малкото градче Шефилд.

Сега да видим какво се случи три дни по-късно, следобед, докато Робин се разхождаше покрай главния горски път, който отиваше от Понтерхакт до Олerton и Нотингам. Той точно си мислеше за предупреждението на братовчед си, че Гай от Гисбърн е замислил план да го залови жив или мъртъв, и както си вървеше под дърветата, чу куцукане и тътрене на крака. Погледна напред и видя един просяк да идва надолу по пътя.

Робин можеше да го вижда иззад дърветата, като самият той оставаше незабелязан. Мъжът се подпираше на голяма тояга и нашият герой се зачуди, дали наистина е просяк, или е шпионинът, когото Гай от Гисбърн щял да изпрати по дирите му. По наметалото му имаше поне петдесет кръпки, които му придаваха вид по-скоро на парцалена черга, отколкото на дреха. Нозете му бяха обвити в усукан дрипав клин, а на стъпалата му се мъдреха огромни щавени цървули. През рамото му, окачена на голям широк ремък, бе праметната торбата му с храна, а на пояса имаше нож в кожена кания. На главата си носеше широка и ниска капа, която бе толкова дебела и неудобна, че изглеждаше така, сякаш три шапки бяха съшити, за да направят това чудо.

Подозрението на Робин се изостри, защото мъжът изглеждаше по-скоро като преоблечен за някаква роля, а не като истински просяк. Още повече че очите му непрекъснато сновяха насам-натам из гората, докато вървеше по неравния път.

През това време „просякът“ стигна до мястото, където Робин се бе притаил, и чу вик:

— Стой, просяко! Защо така си се разбързал!

Онзи не отговори нищо, но ускори крачка. Робин се затича след него и мъжът сърдито се обърна и вдигна в отбранителна позиция тоягата си. Изражението на лицето му бе злобно, а от челото към бузата му минаваше дълбок белег.

— Какво искаш от мен, горянино? — разкрещя се той. — Не може ли човек свободно да пътува по кралския главен път, без всеки срещнат нехранимайко да крещи подире му!

— Много си кисел бе, просяко! — каза Робин. — Ще ти кажа защо ти наредих да спреш. Трябва да си платиш такса, за да продължиш през гората.

— Такса!!! — през смях изкрещя другият. — Ако седнеш да чакаш, докато точно аз ти платя такса, ти, земен червей такъв, няма да можеш и година да мръднеш от това място.

— Хайде, хайде — каза Робин, — развържи си кесията, човече, да видим какво има вътре. Като гледам как си облечен, ще вземеш да излезеш някой богат просяк, ако, разбира се, си такъв, а не преоблечен мошеник, който се преструва на честен бедняк.

Мъжът се намръщи, подозрително погледна Робин и хвана здраво тоягата си.

— Кротко, кротко, човече! — каза Робин добродушно. — Не се хващай така припряно за тоягата, не я стискай толкова силно. Сигурно все имаш някое излишно пени^[7] в кесията си, с което да платиш таксата на бедния горски човек.

— Грижи се за твоите си пенита, крадливи негоднико! — изръмжа просякът. — Нищичко няма да вземеш от мен. Не ме е страх от стрелите ти! Ще се радвам да те видя увиснал на бесилката, което, надявам се, скоро ще се сбъдне.

— И несъмнено ти — каза Робин — не би се спрял пред никакво злодеяние, стига да можеш с измама да припечелиш малко мръсни парици. Пък аз замалко да помисля, че си истински просяк. Но за мой късмет, мошеничеството и вероломството са изписани на лицето ти. Сега ме чуй! Знам, че си платен шпионин на един небезизвестен злодей, но няма да се откажа от моята такса. Хвърляй кесията си на земята, или широкото острие на стрелата ми ей сега ще се забие в теб.

Както си говореше, Робин се приготви да нагласи стрелата към тетивата на своя лък. Пръстите му обаче изпуснаха натегнатата връв и той сведе за миг очи, за да види по-добре какво прави. Този момент се

оказа фатален. Просякът се метна като дива котка и мигновено, с един широк замах на тоягата си успя да избие лъка от ръката на Робин. Разбойникът отскочи назад и измъкна меч си, но просякът, бърз като светкавица, му нанесе жесток удар отстрани на главата. Робин падна в несвяст на земята тъкмо когато иззад дърветата покрай пътя се чуха виковете. Просякът се озърна насам-натам, ръката му се стрелна към канията на ножа върху пояса му и за момент остана приведен, готов да скочи върху проснатия разбойник и да го убие.

В този момент обаче един мъж в кафяви дрехи изскочи от близкия храст, а веднага след него излязоха още двама души. Те видяха просяка, който веднага схвана ситуацията, незабавно си придаде безразлично изражение, престори се на „ни чул, ни видял“ и започна спокойно да си върви напред, като скоро се скри от погледите им зад завоя на тясната пътечка между дърветата.

Разбойниците останаха нищо неподозиращи на пътеката. Двама от тях бяха новобранци в бандата, а третият беше Дод, онзи войник, който бе избягал с Робин след убийството на Хуго от Лин. Те спокойно продължиха да си вървят по пътя, когато изведнъж Дод съзря лъка и стрелата на Робин, които бяха избити от ръцете му при схватката с просяка, и закова на място.

— Ей — каза той, — какво е ставало тук? Та това е лъкът на нашия главатар. Познавам го по размера, защото ничия друга ръка не може да го обтегне.

— Виж, виж! — извика единият от новациите, разгръщайки храста, в който Робин бе паднал. — Тук има ранен. Света Дево, та това е нашият господар. В името на свети Петър, кой ли е сторил това злодеяние?

Дод бързо се озова до своя главатар, коленичи и постави ръка на жакета му, за да види дали сърцето му още бие. След това извика:

— Момчета, благодарение на светиите той е жив! Бягайте до потока покрай глогините и донесете вода в шапките си.

След миг те се върнаха и изляха донесената вода върху лицето на разбойника. Той взе да идва на себе си, въздъхна тежко, вдигна ръка към наболяващата го глава и отвори очи.

— О, мастър — каза Дод, — кой те подреди така ужасно? Сигурно е станало с измама. Колко души ти се нахвърлиха?

Робин се усмихна изнурено и мрачно към трите сериозни и напрегнати лица, надвесени над него. След малко се покопоти и се почувства достатъчно добре, за да седне.

— Един-единствен — отвърна той, — доста якичък и преоблечен като просяк. Хвърли се върху мен с огромната си тояга, докато нагласях стрелата на тетивата си, и преди да успея да се предпазя, ме повали в несвяст.

— Ахаа! Това трябва да е бил същият онзи негодник, когото видяхме, като излязохме на пътя. Колко невинен, простодушен и

безвреден изглеждаше. Бегом, момчета! — каза Дод, като се обърна към другите двама. — Покажете колко ви бива. Тичайте и хванете този негодяй и го върнете обратно тук, за да може нашият мастър да му свети маслото, ако иска.

— Но внимавайте! — каза Робин. — Промъквайте се крадешком, старайте се да останете незабелязани, докато доближавате измамника. Виждате докъде ме докара това, че имах глупостта да застана близо до дългата му тояга. Ако го оставите да използва това огромно кросно^[8], може и да ви осакати.

Двамата новаци обещаха, че ще се промъкнат внимателно и предпазливо до просяка, и припряно тръгнаха, а Дод остана с Робин, за да го изчака да набере достатъчно сили да стане и да му помогне да се върне в бивака на разбойниците.

Междувременно двамата младежи, знаейки, че в гората има един-единствен път, който просякът може да поеме, бързо затичаха след него. Но скоро единият от тях, на когото казваха Бат или Барт, предложи да минат напърно между дърветата, за да го пресрещнат и да го изненадат от засада в най-тесната част на пътя. Другият се съгласи и с всички сили се втурнаха през гората. Ако и умът им бе така бърз, като яките им крака, всичко щеше да е наред. Но те се бяха отделили само преди три седмици от ралото и от тежката, изнурителна работа на нивите на техния господар, та още не бяха станали достатъчно наблюдателни и проницателни, както щяха да бъдат, ако бяха прекарвали повечко сред опасностите на зелената гора.

И така тичаха между дърветата, през полянки и мочурливи долини, без да се плашат нито от тинята и локвите, нито от дупките и баирите. Накрая отново излязоха на главния горски път, който се стесняваше в дъното на една долчинка сред гъсти дървета. Тук заеха позиция, като се скриха зад два насрещни бука.

Не след дълго, както бяха залегнали в засада от двете страни на пътя и дебнеха готови за скок, чуха, че някой куцука по хълма. Надникнаха внимателно и зърнаха да идва същият просяк, когото бяха видели до мястото, на което откриха падналия си в безсъзнание главатар. Щом дойде в онази част на пътя, която бе между двама им, те се хвърлиха едновременно към него и преди да се опомни, единият изтръгна тоягата от ръката му, а другият измъкна кинжала си от канията и го опря в гърдите му.

— Вероломни измамнико — каза разбойникът, — не се съпротивлявай, или ще бъда твойт свещеник и ще те изпратя на оня свят.

Злобното лице на просяка потъмня от ярост, докато гледаше ту единия, ту другия и трескаво мислеше как да се измъкне. Не му трябваше много време, за да схване, че със сила няма да успее и веднага реши да прибегне до хитрост, за да излезе сух от сполетялата го беда.

— Любезни господа — скромно и покорно каза той, — пощадете ми живота! Махни този остър и грозен нож, преди да съм умрял от страх, човече! Какво съм ви направил, за да ме убивате? И каква полза ще имате от моите дрипи, ако убиете стария клетник?

— Лъжеш, лицемерна гадино! — свирепо изкрещя Бат. — Мисля, че ще е по-добре направо да ти разпоря корема. Ти почти уби най-достойния и храбър мъж в горите на Шерууд и Барнисдейл. Сега трябва здраво да те вържем и да те завлечем обратно, за да може този човек да произнесе присъдата ти. Ще видим дали ще бъдеш убит, пронизан от стрели, или ще те обесим на някое дърво, защото такава долна твар като теб е недостойна за стрела между ребрата.

— Любезни, прелюбезни господа — изцвили просякът, — нима съм щял да убия с тоягата си онзи горянин? За бога, та аз го ударих при самоотбрана! Ужасно съжалявам, че къопавата ми сопа е щяла да убие човека.

— Благодари се, че не си могъл да го убиеш! — извика Бат. — Да не си мислиш, че с своята мръсна тояга си в състояние да отнемеш такъв прекрасен, добродетелен и благочестив живот. Не, господарят ни оживя, за да те накаже, и сам ще видиш, че това няма да ти се размине. Давам ти най-много още час живот. А сега, Майкъл — обърна се Бат към своя другар, — да вържем този мошеник с въжето, което виси на собствения му пояс, и да го замъкнем при нашия мастър. И сега си достатъчно грозен, измамнико — продължи Бат, — но ще изглеждаш още по-грозно, като увиснеш и се залюлееш на бесилото.

Просякът видя, че Бат е изпълнен с решителност и че ако бързо не измисли нещо, с което да ги забаламоса и да се измъкне от ръцете им, наистина здраво ще си изпати.

— О, храбри джентълмени — каза той с мазен, потрепващ гласец, — бъдете добри и пощадете бедния стар просяк! Казвам ви, че

безкрайно съжалявам, задето съм причинил зло на вашия благороден и смел главатар. Но съм готов да платя добро обезщетение за причинената от мен вреда. Пуснете ме да си вървя и аз ще ви дам двадесетте марки, които имам в торбата, заедно е всички сребърни петащи, скрити в дрипите ми.

При тези думи очите на Бат и Майкъл блеснаха. Никога в живота си не бяха имали пари и възможността да се сдобият с баснословната за тях сума от десет марки на човек беше прекалено съблазнителна, за да издържи пред нея верността към господаря им.

— Покажи ни парите, стар измамнико — каза Бат. — Убеден съм, че лъжеш. Хайде де, показвай ги по-бързо!

И пуснаха просяка, а той развърза плаща си и го остави на земята. Точно в този момент задуха вятър и се смрачи, а мошеникът се помайваше с гръб към тях. След това измъкна две големи торби, в които младежите мислеха, че има храна, и ги метна пред тях.

Накрая свали от врата си големия бандаж, на който висеше още една торба.

— Ето тук — каза той, — си крия парите за по-голяма сигурност. Пълна е с вехти дрипи и парцали, които натъпквам под дрехите си, за да се пазя от острия студ, пък и в цървулите си слагам, за да са ми топли краката.

Докато просякът сваляше бандажа през главата си, Бат видя, че точно под лявата му мишница на тънка каишка виси една малка кесийка. Тя беше скрита толкова изкусно, че разбойникът се замисли, дали в нея няма нещо изключително ценно, което негодникът иска да запази само за себе си с цялото това туткане. Затова, без много да му мисли, скочи напред, грабна тънкото ремъче и го резна с бързо завъртане на ножа си, след което кесийката се озова в ръцете му. Просякът веднага се хвърли срещу него и се опита да я изскубне обратно, но се спъна в огромната торба, която още държеше в ръцете си. Направи повторен опит, но двамата млади разбойници едновременно насочиха ножове в гърдите му.

— Стой, мръсен измамнико! — изкрещя му Бат. — Спри, ако ти е мил животът, защото ще те пречукаме и пак ще се докопаме до плячката. И внимавай повече да не разиграваш никакви номера и трикове, че лошо ти се пише.

Просякът виждаше, че Бат е станал по-подозрителен, и реши да спре с опитите си да измъкне кесията, която разбойникът вече бе натъпкал в пазвата на туниката си. С мрачно изражение и със святкащи очи, негодникът остави торбата си на земята и се наведе да я развърже. Младежите също се поизгърбиха, за да гледат дали пак не се кани да им погоди някой номер.

И ето че той бръкна в торбата, след това рязко стана и пръсна отгоре им огромен облак брашно. Заслепени от ситния прашец, двамата разбойници залъкатушиха напред-назад, като стенеха, проклинаха и заплашваха измамника, макар в момента да нямаха дори и представа къде се намира той.

В следващия миг обаче усетиха тежестта на тоягата му върху главите си, защото той веднага бе успял да я грабне и започна здравата да ги налага. Очите на Бат още смъдяха от брашното, но усети как ръцете на просяка почват да разкъсват туниката му там, където бе скрил кесийката. Издърпа се и успя някак да го мушне с кинжала си, който все още стискаше в ръка. Макар и като в мъгла, успя да види, че негодникът се отдръпва за момент заради разкървавената си ръка, но отново се приготвя да стовари сопата си върху главата му.

Разбойникът вече беше напълно убеден, че тази кесийка съдържа нещо много ценно. Затова инстинктивно побягна, и то точно в момента, в който тоягата се спусна надолу с такъв удар, че ако беше уцелила главата му, щеше като нищо да строши черепа му. Бат дори не погледна повече назад, а се затича колкото го държаха краката. Другарят му го следваше по петите с всички сили. Просякът ги преследва известно време, но тежките дрехи му пречеха и скоро се отказа от гонитбата.

Беше вече почти тъмно и двамата силно опечалени и достойни за съжаление разбойници се отправиха към бивака.

— Страхотни глупаци сме — каза Бат. — Аз доброволно ще си подложка гърбината на камшика на мастър Робин.

— Да, ама моите кокали така жестоко ме болят оплака се Майкъл — от зверския бой, дето изядох от тая яка тояга, че едва ли скоро ще моля да ме напердашат отново. Дори си мисля да взема да се скрия за известно време, докато ми позаздравеят раните и гневът на главатаря се поохлади.

— Ами, бягай тогава бе, магаре! — каза Бат ядосан и на себе си, и на другаря си. — Иди и умри от глад в гората, защото друго няма да те сполети. Или може даже да избягаш обратно в имението, за да те пребие управителят на лорда.

Майкъл обаче се страхуваше както от самотната гора, така и от бича на управителя, затова в края на краищата избра да тръгне с Бат и да понесе наказанието, което Робин щеше да им избере.

Стигнаха до лагера точно когато разбойниците се канеха да вечерят и Бат разказа всичко от игла до конец, с чистосърдечност, която показваше колко много се срамува от себе си. Робин го изслуша търпеливо и после рече:

— В теб ли е още кесийката, която си взел от измамника?

Бат не бе помислял повече за нея, но усети под туниката си, че е още там, и я подаде на Робин. Главатарят нареди на Бат да донесе една запалена главня, за да му свети, докато той проучва съдържанието на кесията.

Най-напред измъкна три монети, обвити в парцал, после — пръстен с гравирани монограми, и накрая от самото дъно извади парче пергамент, сгънато многократно. Той го разгъна, изглади го с ръка върху коляното си и започна да чете — бавно, наистина, защото написаното беше на латински и макар Робин да го беше изучавал като малко момче в чичовия си дом в Локсли, не бе го употребявал кой знае колко често, откакто бе влязъл в наследственото владение на бащиния си имот.

И така той бавно прочете латинските думи и когато схвана смисъла им, лицето му стана сурово и неумолимо. Защото преводът на тези думи гласеше следното:

До почитаемия мастър Ралф Мърдок, шериф^[9] на Нотингам и Дерби, с поздрави от нас! Уведомявам Ви, че преносителят на настоящото, Ричард Малбет, е този, за когото Ви говорих и който ми бе препоръчан от моя приятел сър Найджър ле Грим. Той е мъж храбър и с хитър и лукав ум и няма да се обиди от никаква работа, стига заплащането да е добро, нито ще трепне, дори пред най-безнадеждна или безразсъдна задача. Със своята ловкост, с

хитрия си и коварен ум той умее да залага капани и да действа из засада. Но внимавайте и го пазете далече от виното, ако искате наистина да ви е от полза. Той е този, който ще Ви помогне да планирате заговора и да успеете да се доберете до онзи варварин, свирепата вълча глава Робин, за да изкорените завинаги разрастващата се пасмина от разбойници, които се тълпят около него. Надявам се скоро да чуя, че много добри неща са свършени за много кратко време.

Писмото не носеше подпис, защото в онези времена хората не подписваха писмата с имената си, а с полагането на своите печати. И това парче пергамент също носеше печат, на син восък, със знака на сър Гай от Гисбърн — глава на рошав варварин, с меч под нея.

Робин изгледа Майкъл и Бат, които стояха навели глави и явно много се срамуваха и очакваха наказание.

— Не ставате за разбойници — каза им той строго. — Окажете се обикновени джебчии. Трябваше да избягате в града, да дебнете хората из кръчмите и да ги обирате, когато вече са напълно пияни и безпомощни. Когато ви пратих да направите нещо, вие трябваше да го сторите, независимо какви изкушения ще се изправят пред вас. Но вие сте още зелени, защото твърде наскоро сте напуснали кърската работа, така че този път ще си затворя очите и ще ви простя. Вървете — привърши той с най-благ и кротък тон — и се навечеряйте. Но помнете, че занапред ще очаквам да бъдете по-умни и съобразителни.

Никога преди в живота си Бат не бе чувал добра дума от някой по-висшестоящ от него и сърцето му дълбоко се трогна от думите на Робин.

— Мастър — каза той, като застана на едно коляно, — бях глупак и заслужавам камшик. Но щом не ми налагаш наказание, възложи ми тогава някаква трудна задача, за да изтрия с изпълнението ѝ срама си, та и хората да не ме запомнят като глупак.

— Нека и аз да отида с него, добри ми господарю — каза и Майкъл, — защото и аз съм решен да ви служа вярно и самоотвержено.

Робин ги погледна за миг и се усмихна на техния ентузиазъм.

— Вървете сега да вечеряте, момчета — каза им той накрая — Ще видим. Може пък скоро да ви пратя да изпълните някаква задача.

Когато всички приключиха с храненето, Робин повика Литъл Джон при себе си и му каза:

— Джон, онзи славен, важен и горд грънчар от Уентбридж тръгна ли вече на своето пътешествие?

— А, мастър — отвърна му Джон, — замина още във вторник с кон и каручка, натоварена е цял куп паници и гърнета. Чевръст мъж е той и веднага щом снегът се стопи, не седи да си играе на отмък-примък край огъня.

Робин попита къде би могъл да е грънчарят тази нощ и Джон му каза. После Робин повика Бат и Майкъл при себе си.

— Искате да ви поставя задача — каза той, — и ето сега ще ви я дам. Може би ще е малко трудничка, но можете да я изпълните или с рибарска кукичка, или с овчарска гега, или с хитрост, или със сила. Познавате добре горските пътеки оттук към Менсфилд, защото и двамата сте избягали от имението Уарсоп, което е в тоя край. Ето за какво става дума: искам от вас двамата още тази нощ да отидете в Менсфилд и да намерите славния и важен грънчар от Уентбридж от мое име. Кажете му, че лично аз го моля да ми помогне. Искам да ми даде дрехите си, грънците си, каручката си и коня си, за да отида на Нотингамския пазар, маскиран като него.

— Ще го направим на драго сърце, мастър — каза Бат. — Ей сега ще вземем тоягите си, мечовете и щитовете си и веднага тръгваме на път.

Литъл Джон сърдечно се разсмя.

— Говорите си така, сякаш това е като да кажеш „бау“ на някоя гъска, а? — каза им той. — Но ако не познавате важния и сприхав грънчар от Уентбридж, трябва да сте наясно, че той бързо ще поправи това с помощта на яката си четвъртита тояга!

— Знам, Литъл Джон — каза Бат със смях, — знам, че ти вече си получавал от него този урок.

— Така си е! — каза искрено Джон. — Дяволът ме наби, като го карах да плати такса на разбойниците миналото лято по жътва, и така ме фрасна три пъти, че никога няма да го забравя.

— Цялата Шеруудска гора е чувала за него — каза Бат, — важният грънчар бил много „любезен“ мъж, както съм чувал да го

хвалят. Но както и да е, колкото и да е чепат характерът му и независимо дали му харесва, или не, ще трябва да отстъпи пред желанието на мастър Робин.

— Тогава утре, един час след разсъмване — каза Робин, — ще ви пресрещна във Форест Херн, където се отклонява пътят за Менсфилд.

— Няма да те разочароваме, мастър, ще бъдем там с всичко, което поиска — отвърна му Бат и двамата с Майкъл се отправиха към Мансфилд под звездното небе.

На следващия ден на пазара в Нотингам се появи едно малко, но добре охранено кафяво пони, което дърпаше каручката на грънчаря, пълна с глинени паници и гърнета — все отбрана стока. Грънчарят, мъж с яки крака и ръце, въздебеличко тяло и с червеникаво лице, носеше туника и наметало в ръждивокафеникав цвят, закърпени на няколко места, а косата му явно никога не бе виждала гребен. Робин наистина се бе маскирал добре.

Фермери, занаятчии, дюкянджии, продавачи, месари се тълпяха на пазара. Някои вече бяха отворили дюкянчета, щандове, будки и разпънали сергии, а други още бяха заети да разтоварват каруците си или кошовите на здравите си кончета и мулета. Нашият грънчар нареди грънците си покрай каруцата, даде на коня си овес и сено и след това започна да се провиква и да си хвали стоката.

Бе заел място на около пет стъпки от вратата на шерифския дом, построен от дърво и декориран с малко демодирана и причудлива украса. Къщата беше в едно издадено място на пазарния площад и очите на грънчаря непрестанно шареха от отворената ѝ врата към хората, които впрягаха коня на шерифа и сновяха навън-навътре.

— Грънци, хубави грънци за продан! — провикваше се грънчарят. — Купете си от моите гърнета. Гърнета и паници! Евтино и качествено само днес! Насам, народе, насам, моми и невести! Украсете кухните си с моята чудесна стока.

Робин викаше така юнашки, че скоро около него се натълпиха селяни, които бяха дошли на пазара да си купят това-онова, и започнаха да се подкачат и шегуват с него. Той обаче не се пазареше — оставяше всеки да си вземе гърне или паница на цена, която сам предложи. Врявата, която се вдигна от тази евтиния, бързо се разнесе наоколо и скоро останаха само половин дузина гърнета.

— Този е магаре — каза една жена, — а не грънчар. Може и да умее да прави грънета, но няма понятие от пазарлък. Няма да го бъде в този занаят.

Робин повика една прислужница, която току-що бе излязла от къщата на шерифа, и любезно я помоли да отиде при съпругата на господаря си, да ѝ предаде специалните почитания на грънчаря от Уентбридж и да я попита, дали не би искала да приеме като подарък всичките глинени съдини, които му бяха останали. Само след няколко минути мадам Маргарет лично дойде при него.

— Бог да те поживи, добри ми търговецо. Благодаря ти за твоите хубави грънета — каза госпожата. Тя имаше весели, радостни очи и се държеше изключително приветливо и дружелюбно. — С удоволствие ще ги взема, защото са хем много практични, хем много красиви, направо стават за украса. Следващия път, когато дойдеш в града, добри ми грънчарю, прати ми вест, за да си купя от стоката ти.

— Мадам — каза Робин, като галантно свали шапка и се поклони досущ като някой йомен, а не като прост занаятчия. — За теб винаги ще запазя най-добрата си стока. Никога няма да ти дам някое пукнато гръне или нащърбена делва от купчината. Напротив, всяка съдина ще звънти с най-чист звук, щом я почукаш.

Съпругата на шерифа реши, че грънчарят е самата любезност и почтителност, и се заговори с него. След малко откъм къщата се дочу звънец и дамата каза:

— Ако искаш, заповядай вкъщи, добри търговецо! Ела и бъди добре дошъл на обяда, който аз и съпруга ми даваме по случай пазарния ден.

Точно тези думи очакваше нашият герой. Той любезно поблагодари на дамата и охотно влезе подире ѝ в дневната, където бяха насядали дъщерите ѝ и усърдно бродираха. В този момент вратата се отвори и влезе шерифът. Робин внимателно огледа мъжа, когото досега бе виждал само веднъж. Той знаеше, че шерифът Ралф Мърдок е забогатял навремето като обуцар и е откупил поста си^[10] от алчния епископ на Ели за огромна сума, която сега с всички сили се мъчеше да си възвърне с лихвите, като скубеше и изцеждаше всичко, каквото смогнеше, от хората.

— Погледни какви хубави неща ни подари този майстор — похвали му се мадам Маргарет и му показва грънетата и паниците на

масата пред тях. — Шест делви, все великолепна направа, като че ли са измайсторени в Ниските земи^[11]!

Шерифът бе висок и кльошав мъж с кисело изражение и враждебен вид. Той изгледа Робин, който учтиво и превзето му се поклони.

— Нали може добрият грънчар да обядва с нас, шерифе? — попита дамата.

— Добре дошъл е, нека да заповяда — отсечено каза шерифът, защото бе гладен, а и току-що го бяха изиграли в един пазарлък на площада. — Хайде да си мием ръцете и да сядаме да ядем.

Всички се отправиха към трапезарията на къщата, където около двадесетина души очакваха шерифа и съпругата му. Някои от тях бяха негови верни хора и служители, а други — богати търговци от пазара.

Шерифът и съпругата му заеха местата си на високата маса^[12] и цялата компания насяда. На Робин бе посочено място в средата на една от по-ниските маси в същата зала. Пред всеки стол бе поставена рогова лъжица, както и огромно парче хляб, което наричаха „тренчер“^[13], но за пиене имаше само по една калаена кана на всеки двама души. След това слугите от кухнята надонесоха печено месо на сребърни шишове. Те се поднасяха на всеки гост поотделно, който вадеше ножа от колана си, избърсваше го в крачолите си, уж за да го позачисти, отрязваше си колкото му душа иска от мръвките и слагаше порцията си върху дебелия комат хляб. След това, като използваха пръстите си, всички гости започнаха да късат парчета от месото и „тренчъра“ си.

По покрития с рогозки под на трапезарията кучета и котки чакаха да им подхвърлят кокали или месце, а пред вратата неколцина просяци надзъртаха и молеха за милостиня или мръвчица. От време на време някой от гостите около ниската маса хвърляше по тях някой кокал с намерението да удари някого. Просяците обаче успяваха да избегнат удара, сръчно хващаха кокалите и започваха да ги гложат. Когато пък се случеше някой от тях да прояви прекомерна смелост и да рискува да се доближи почти до масата, някой от слугите го налагаше с тояга и го изхвърляше с ритници през вратата.

Както се хранеха, един здравеняк в просешки дрипи нахълта в трапезарията, безцеремонно подмина налягалите кучета и се насочи право към високата господарска маса. Един от слугите незабавно се хвърли отгоре му и го задърпа, за да го изхвърли навън.

— Трябва да говоря с шерифа — изкрещя просякът, като се боричкаше с прислужника. — Нося вест от рицар!

Слугата обаче дори и не даде ухо на думите му и започна да го влачи към вратата. Шумът от боричкането привлече вниманието на всички гости. Робин веднага позна „просяка“ — това бе не друг, а шпионинът на сър Гай, с чиято тояга той лично се бе сблъскал вчерашния ден и който бе успял да изиграе двамата млади разбойници, които бяха пратени от главатаря си да го заловят — Ричард Малбет, или казано на английски „Илбест“^[14].

Просякът яростно се бореше да се освободи, но пък и слугата бе напористо и яко момче и всичките усилия на Малбет оставаха напразни. Тогава той се разкрещя:

— Милост, сър шерифе! Нося вест от сър Гай от Гисбърн!

Шерифът вдигна поглед и едва сега съзря боричкащата се двойка.

— Остави скитника да говори — извика той.

Слугата спря боричкането, но продължаваше да държи просяка в здрава хватка. И двамата едва си поемаха дъх, а Ричард Малбет убийствено гледаше противника си.

— Хайде, говори, скитнико, след като негова милост заповядва — каза слугата, — и не понизвай гърлото ми със зловните си очички, плашило такова, че...

— Идвам от Гай от Гисбърн — на един дъх изрече просякът, обърнат към високата маса — и нося важно и поверително съобщение само за твоите уши, сър шерифе.

— Казвай съобщението — грубо каза шерифът.

Просякът отчаяно огледа лицата на всички присъстващи гости, които се бяха втренчили в него. Някои открито и шумно се смееха на конфуза и нерешителността му, а други само тънко се подсмиваха.

— Той има поверително съобщение само за твоите уши, шерифе — със смях извика един грубоват и плещест фермер, — и тънки, сръчни пръсти за твоите скъпоценности.

— О, и не само това — добави друг през смях, — има и тънък кинжал за сърцето ти.

— Докажи с нещо, че носиш вест от него, бърборко! — ядосано му нареди шерифът. — Или ще те изхвърля от града като парцал.

— Дузина грабливи бандити ми се нахвърлиха в гората — каза Ричард Илбест — и ме ограбиха. Взеха ми и кесията, в която бях скрил писмото от сър Гай до теб.

Гръмогласен смях екна откъм гостите. „Това прилича на чиста басня“, мислеха си те и си разменяха майтапи помежду си.

— И за какво те изпрати при мен, негоднико? — извика шерифът. — Май дрънкаш празни приказки, а?

— Изпрати ме, за да ти помогна да заловиш онзи крадец и разбойник Робин Худ! — изкрещя Ричард Илбест, който бе излязъл направо извън кожата си от яд заради подигравките на гостите и бе загубил самообладание от ярост.

При тези думи смехът и подигравките гръмнаха още по-силно и високо.

— Ха! Ха! Ха! — крещяха хората. — Тази беше добра! Това си го биваше! Крадецът вика: „Дръжте крадеца!“ Лисицата била хваната от зайците, дето ги гонела! Ха! Ха! Ха!

— Махнете го оттук, разкарайте го веднага! — извика шерифът, почервенял от гняв. — Набийте мошеника и го изхвърлете от града!

— Не съм измамник! — крещеше Ричард. — Воювал съм в кръстоносните походи! Имам...

Но той така и не успя да довърши това, което бе започнал да казва: поне дузина слуги се хвърлиха отгоре му. В следващия момент Малбет бе изхвърлен на пазарището, плащът му бе съдран от гърба му, а торбите му бяха откъснати. Сякаш от всички страни отгоре му се силеха тояги и пръчки и с тази градушка от удари извергът, чието сърце бе жестоко и кораво като камък, а ръцете му бяха изцапани с кръвта на стотици ужасни деяния, беше безмилостно изхвърлен от града и напъден към гората.

Гостите на шерифа се посмяха още малко над просяка и след това разговорът се прехвърли на традиционните теми, които обикновено се подхващаха след добър обяд. Този път обаче от особен интерес за всички беше състезанието по стрелба между войниците на шерифа, което щеше да се проведе извън града и да донесе на победителя награда от 40 шилинга, предоставени от началника им.

Когато обядът приключи, повечето гости се приготвиха да присъстват на стрелбата, при която войниците на шерифа щяха да стрелят поред. Робин, естествено, нямаше търпение да погледа това

спортно забавление. Когато видя, че нито един от участниците не улучи мишената, макар разстоянието да бе на половината от обичайното за стрелба с лък, той се провикна:

— За бога! — и се обърна към шерифа. — Макар че сега съм грънчар, някога бях добър с лъка и ми се прииска и аз да изпъна тетивата и да пусна една стрела. Ще позволите ли на чужденеца да си опита късмета с един-два изстрела, сър шерифе?

— Ама защо да не се опиташ? — каза шерифът. Наглед, си як и добре сложен мъж, и сигурно си доста здрав и силен, макар червеното ти лице да издава, че обичаш доста да надигаш собствените си грънци, пълни с някое добро ликьорче, към устата си.

Робин се разсмя заедно с цялата тълпа на подигравката срещу себе си, а шерифът нареди да донесат три лъка. Робин си избра най-здравия и широкия и го заопитва с ръка.

— Направен си от недоброкачествено дърво — промърмори той, като вдигна лъка и дръпна тетивата като струна до ухото си, — и ако виеш така нещастно още при обтягането, колко ли пък слаб ще е изстрелът ти?

Той взе една стрела от колчаните на шерифските бойци и я нагласи на лъка. След това изпъна тетивата до краен предел, прицели се и стреля. Хората зорко и любопитно се вторачиха и търговците нададоха викове, като видяха, че стрелата на грънчаря е попаднала с около десетина сантиметра по-навътре в целта от всички останали изстрели на другите участници в състезанието.

— Втори рунд! — нареди шерифът на офицерите и служителите си. — И нека грънчарят пак стреля с вас!

Вторият рунд започна и всеки стрелец се стремеше да подобри предишното си постижение. Но никой не успя да попадне поне наблизо до стрелата на грънчаря, а когато и последният от тях стреля, те застанаха отстрани с мрачни и навъсени лица и загледаха как занаятчията пристъпва и обтяга стрелата си на тетивата.

По всичко личеше, че този път влага по-малко усилие, отколкото при първия си опит. Стрелата избръмча и в тишината, в която зрителите се бяха вторачили, ясно се чу глухият звук от попадението ѝ в широката мишена, поставена на триста метра. Зрителите не можаха да повярват на очите си. Тя бе пронизала центъра на биволското око^[15] или поне бе непосредствено близо до него.

Мъжът, който обслужваше мишената и имаше задачата да докладва за всеки изстрел, се доближи до нея, за да отчете резултата, и след това припряно и развълнувано затича към стрелците.

— Разцепи чепа в дървото! — крещеше той.

Чепът представляваше специално късче твърдо дърво, което се поставяше в самия център на биволското око. Всеобщ и толкова силен вик се вдигна от всички зяпачи, че разлюля ресите на високите тополи над главите им. Мнозина от търговците започнаха да стискат ръката на Робин или да ръкопляскаат от задните редици.

— За бога! — рече един. — Ти си доста глупав за търговец, но си твърде добър стрелец за грънчар, направо си като някой горски стражар.

— Или като самия Робин О'Худ, който, макар и вълча глава, разправят, бил царят на стрелците — каза мелничарят на града, който се имаше за голям шегобиец.

Хората на шерифа гледаха все по-мрачно, защото се срамуваха, че са победени не от друг, а от въздебелия грънчар, но шерифът им се изсмя и като се доближи до Робин, му каза:

— Грънчарю, ти наистина си голям мъжага! Където и да отидеш, няма да се посрамиш с лъка.

— Ами, обичам го аз лъка още откакто едва щъпурках — каза грънчарят. — Стрелях по малки птички и винаги ги свалях. Стрелял съм с доста добри стрелци и дори в каручката си имам лък, който спечелих от онзи нехранимайко Робин Худ, с когото много пъти сме се надстрелвали.

— Какво!? — каза шерифът и лицето му стана твърдо и сериозно, а очите му се изпълниха с подозрителност. — Стрелял си с онзи долен негодник? А знаеш ли местата, по които се спотайва сега?

— Мисля, че е в Уич Ууд^[16] — безгрижно каза грънчарят. — Докато слизах насам, чух, че презимувал там. Миналата есен той ме спря и ми поиска такса. Казах му, че няма да платя такса за кралския път на никого, освен на самия крал, а после му предложих да се състезаваме в бой с тояги или да изстреляме по двадесет стрели, за да видим дали не съм по-добър стрелец от него. Негодникът направи четири рунда с мен и ме призна за майстор на лъка, а после каза, че съм свободен да се движа из гората, докато краката ме държат.

Това си беше самата истина и точно така се бе завързало приятелството между Робин и гордия грънчар, което много бе улеснило задачата на Бат, изпратен да вземе дрехите му и да ги отнесе на Робин.

— Давам сто паунда, грънчарю — каза шерифът мрачно, — за да видя пред себе си този долен разбойник.

— Хм, добре — каза грънчарят, — ако се вслушаш в съветите ми и ме последваш на сутринта заедно с войниците си, мога да ви заведа до мястото, на което, както разбрах, негодникът живее през зимата.

— Можеш да ми вярваш — каза шерифът, — че щедро ще те възнаградя, ако изпълниш това, което казваш. Ти се показва като достоен и силен мъж.

— Длъжен съм обаче да ти кажа — додаде грънчарят, — че заплащането ти наистина трябва да е добро, защото ако Робин разбере, че водя кучета към бърлогата му, направо ще ме разкъса като вълк и няма да мога да си събера кокалите, за да направя и крачка през гората.

— Ще бъдеш щедро възнаграден — отвърна му шерифът, — имаш думата ми на кралски офицер.

Всички обаче знаеха, че подобно обещание нищо не струва, защото шерифът прекалено много обичаше паричките си и трудно се разделяше с тях, но грънчарят даде вид, че е удовлетворен от казаното. Когато събеседникът му предложи наградата от четиридесетте шилинга, предназначена за победителя в стрелбата, той с благороден жест тактично я отказа, с което спечели сърцата на шерифските войничета.

— Не, не — каза грънчарят, — дай ги на този от твоите хора, който направи най-доброто попадение. Може вятърът случайно да е помогнал на моята стрела.

По-късно грънчарят вечеря с шерифа и свитата му и всички пиха за него и го провъзгласиха за достоен другар и свестен човек. Вечерта мина във веселие, а накрая на Робин бе предложено дори легло в един топъл ъгъл на трапезарията. След това всички се отдадоха на почивка и заспаха.

На следната утрин, още преди разсъмване, всички бяха отново на крак. Всеки получи по кана ейл и голям къшей ръжен хляб за закуска. След това докараха конете, заедно с понито и каручката на грънчаря, и

той поведе шерифа заедно с десет от неговите хора по горските пътища.

Навлизаха все по-дълбоко в дебрите на гората и минаваха по самотни пасища и полянки и по тесни еленови пътечки, по които никога до този ден нито войниците, нито самият им началник бяха стъпвали. На много места можеше да ги дебне засада и затова се оглеждаха предпазливо край себе си и се чудеха дали през този знаменателен ден ще успеят да си спасят кожата.

— Сигурен ли си, че знаеш пътя, грънчарю? — час по час питаше шерифът.

— Разбира се, че го знам! — смееше се грънчарят. — Та как иначе бих могъл да кръстосвам Шеруудската гора надлъж и нашир, без да си знам пътя? Да не те е страх, че те водя по твърде опасни и затънтени местенца? Ти да не мислиш, че този вагабонтин, този нехранимайко, тази „вълча глава“ ще си направи леговището току до главния път, та да може всеки скитащ тъдява копой да го надуши?

— Ама ти откъде точно знаеш, че този върл разбойник е презимувал в онова място, дето го каза? — попита шерифът с внезапно появило се подозрително пламъче в очите.

— Ами селяните ми казаха, в селото, през което минавах на път от Уентбридж — отговори грънчарят. — Ще те отведе на половин километър от Уич Ууд, а после ти сам трябва да измислиш как да заловиш негодника.

— Що за място е това Уич Уудс? — запитва го шерифът.

— Чувал съм да разправят, че е страховито местенце! — каза грънчарят. — Казват, че е свърталище на някаква ужасна вещица и е пълно с кокалите на измрели хора. Отвън изглеждало свежо и приятно, заобиколено със зелени клонести дървета и храсти, но вътре имало мрачни пещери и стръмни канари, където вещицата витае над зловещите кости. А един селяк пък ми каза, че Робин О'Худ е толкова близък с нея, сякаш му е роднина, и че докато е в зелената гора, се намира под нейната закрила, та затова нищо не може да го нарани и е неуязвим за човешка ръка.

— Как така? — запитва шерифът, а хората му още по-страхливо се заоглеждаха и се скупчиха един към Друг.

— Ами разправят, че тази вещица е горският дух и че със силата си може да убие всеки, който нахлуе сред дърветата, а ако пък го

залови жив, го затваря в стъблото на някое дърво или го омагьосва и той заспива в странен сън.

— А какви ли са тези неща отпред? — попита шерифът и посочи нещо пред тях.

В момента минаваха през едно открито пространство в гората, където дърветата отстъпваха място на едно възвишение, покрито с ниски храсталаци. Посред гребена на този хълм растеше величествен дъб, чиято огромна корона се простираше нашироко върху земята, а под нейните сенки имаше три изправени камъка, наклонени един към друг така, сякаш си шепнеха нещо.

— Мястото се нарича Тристан Ридж^[17] — каза грънчарят. — Хората разправят, че през деня това са най-обикновени големи сиви камъни, но щом забуха бухалът и нощният вятър разлюлее храстите, камъните се превръщат във вещици, които препускат наоколо като вихър и изпълняват заповедите на главната вещица, тази, дето е горският дух. Носят чума по добитъка, проклятие за посевите по нивите или пък правят зли заклинания и носят беди на хората.

Мъжете отново се спогледаха един друг, но бързо отвърнаха глави, защото всеки един се срамуваше да гледа страха в очите на другаря си и никой не искаше да забележи, че и в неговите собствени очи се е стаил ужас. Всички хора в онези времена вярваха във вещици и в зли магьосници — дори кралят и неговите най-мъдри царедворци и съветници.

— Аз мисля — рязко и грубо натърти шерифът, — че ти трябваше да ни кажеш всичко това още преди да сме се захванали за тая работа. Можех поне да взема и свещеник с нас. Ако е така...

Точно в този момент ужасяващ смях прокънтя иззад близките дървета. Това бе толкова изненадващо и стряскащо, че конете заковаха и затрепериha на място, а ездачите им започнаха бързо-бързо да се кръстят и да се оглеждат зорко в тъмнината на горския мрак. „Да се връщаме“ — чуha се викове и един-двама дори обърнаха конете си по тясната пътека и започнаха да се измъкват.

Лудешкият смях прогърмя още веднъж. Звучеше така, сякаш идваше от всички страни на тъмната и безжизнена гора около тях. Сега вече почти всички войници пришпориха конете си и независимо от виковете и командите на шерифа да не мърдат, презглава препуснаха надалеч от зловещото място.

Грънчарят, който се бе изправил в каручката си, и шерифът, с най-мрачния си и начумерен вид, слушаха тропота на конските копита, който все повече се отдалечаваше.

— Страхливи тъпаци, малодушни дръвници! — закрещя шерифът, скърцайки със зъби. Но въпреки цялата си самонадеяност, той също бе уплашен и предпазливо се оглеждаше из дърветата.

Изведнъж грънчарят изплющя с камшика си. Незабавно се чу ясен звук от рог, който прокънтя над откритата поляна. В следващия момент ги заобиколиха двадесетина мъже в кафеникави дрехи, които сякаш се пръкнаха изпод земята или изникнаха от вейките на храстите. Някои дори като че ли паднаха от клона, под който шерифът току-що бе стоял.

— Е, как е, господин грънчарю? — попита един висок, брадат и гологлав юнак. — Как мина търговията в Нотингам? Продаде ли си стоката?

— А, направо да не повярваш! — каза мнимият грънчар. — Продадох я до последната стомничка и взех страхотна цена за нея. Гледай, Литъл Джон, та аз успях да взема самия шериф срещу тази стока!

— Настина ли!? За бога, добре е дошъл тогава! — изкрещя с всичка сила Литъл Джон и избухна в буен сърдечен смях, който бе подет като от ехо от всички разбойници край тях. Като видяха нарастващото и ядосано учудване на шерифа, смехът им се усили.

— Ти, долен негоднико! Ти, гад измамна! — закрещя той, а лицето му зад металния предпазител на шлема почервения от срам и разочарование. — Само да бях разбрал кой си!

— Благодаря на добрата Дева, че не го разбра — каза Робин, като хвърли наметалото на грънчаря на земята, а после свали и туниката, която бе натъпкана с парцали, за да изглежда по-дебеличък. — Но сега, щом си тук, шерифе, ще трябва да споделиш с нас обяда ни, приготвен от тлъст и вкусен кралски елен. След туй, за да платиш таксата си, ще трябва да ми оставиш коня си, доспехите си и цялото си останало снаряжение.

Така и стана. Шерифът, волю-неволю, трябваше да изяде голяма пържола, отрязана от изпеченото младо еленско, като полива ястието с хубав лек херес^[18], което в друга ситуация много щеше да се услади на обикновен изгладнял човек.

След това остави коня, оръжието и доспехите си на Робин Худ и се приготви да се прибере у дома пеша, но разбойникът заповяда да доведат един дребен яздитен кон и нареди на шерифа да го яхне.

— Върви си у дома, шерифе — каза му той, — и предай моите почитания на съпругата си. Тя е толкова любезна, благонравна и учтива, колкото ти си надменен, кисел и груб. Кончето е подарък за нея от мен и аз вярвам, че тя ще си спомня с добро за грънчаря, макар и да не смея да се надявам на същото от твоя страна.

Без да обели и дума, шерифът си замина. Той изчака да се стъмни достатъчно, за да отиде при портите на Нотингам и да поиска да го пуснат да влезе. Вратарят се зачуди на странното завръщане на шерифа, който яздеше това дребно дамско конче без оръжия по пояса и без металния си шлем. Но слуховете вече бяха плъзнали, защото хората, учудени от сконфузените лица на завърналите се по-рано войници, бяха измъкнали от тях и последната срамна подробност за случилото се. Затова шерифът, който се надяваше, че ще се промъкне незабелязано у дома си, бе неприятно изненадан да заvari улиците пълни с хора, които го зяпаха с отворени уста. На всичките им въпроси той даваше отсечени, едносрични отговори, но когато слезе от кончето пред своята врата, чу зад гърба си приглушен смях, който преливаше в ужасен кикот и постепенно обхващаше цялата насъбрана пред дома му тълпа. Вече вътре, зад стените, той чу как смехът се отпусти и прерасна в гръмогласен весел рев от хиляди гърла.

На следния ден нямаше по-разгневен човек от шериф Мърдок. Целият град — от надутия управител на замъка с неговите стотина рицари до най-малкото конярче в конюшните — всички до един се усмихваха, само като си помислеха как шерифът е тръгнал със своето опълчение, за да залови разбойника Робин, подведен от мнимия грънчар, който се бе оказал самият Робин, и как накрая преследвачът сам бил заловен и ограбен.

[1] Военен свещеник. — Бел.прев. ↑

[2] Поземлен свободен наемател и земевладелец. — Бел.прев. ↑

[3] Обикновено при придвижване лъкът и тетивата се носят отделно и се натягат при бой. — Бел.прев. ↑

[4] Известен политически деятел по времето на кралица Елизабет I, неин секретар и началник на служба „Безопасност“. —

Бел.ред. ↑

[5] В най-широк смисъл, съдебният прецедент е такова решение на съда по конкретно дело, което подсказва на другите съдии какво решение да вземат при решаване на аналогични дела в бъдеще. Първите прецеденти са създадени в Англия през XII век по времето на Хенри II от създадените в рамките на кралските съдилища съдебни журита. — Бел.ред. ↑

[6] Поради изтекъл законен срок имението на героя е конфискувано от съда. — Бел.прев. ↑

[7] Дребна английска монета. — Бел.прев. ↑

[8] Преносен смисъл. Голяма греда в станове. — Бел.прев. ↑

[9] Титла на градски управител в средновековна Англия. — Бел.прев. ↑

[10] За да заеме някой човек доходна административна служба, първо е трябвало да я откупи от съответното ведомство. — Бел.прев. ↑

[11] Така са се наричали по това време Белгия, Холандия и Люксембург, наричани днес Бенелюкс. — Бел.прев. ↑

[12] Слагала се една висока маса за господарите и високопоставените гости и една или повече по-ниски маси за останалите, удостоени с покана. — Бел.прев. ↑

[13] Думата означава войник, както и човек с много голям апетит, лакомник. — Бел.прев. ↑

[14] Малбет — „зъл звяр“ в превод от френски, на какъвто език е фамилията на шпионина. — Бел.прев. ↑

[15] В средата на подобната на щит мишена се рисували концентрични кръгове, които наподобявали биволско око. — Бел.прев. ↑

[16] Буквално — Гората на вещиците. — Бел.прев. ↑

[17] Буквално — Трикаменния рид. — Бел.прев. ↑

[18] Алкохолна напитка, подобна на вино. — Бел.прев. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

КАК РОБИН СРЕЩНА ОТЕЦ ТЪК

Отново бе жарко и изобилно лято и животът в зелената гора бе много приятен. Макар слънчевите лъчи яростно да прежуряха по откритите ниви, където клетите крепостни лееха пот и се превиваха от тежък труд, в гората винаги бе прохладно и сенчесто, под дърветата полъхваше лек, нежен ветреца, а мушиците, прехвърчащи насам-натам в непрестанния си танц, сякаш пееха лека, тиха песен, която приканваше към сладка дрямка.

Много бедни селяни, заставени да копаят или да жънат в безпощадното жарко слънце, копнееха за прохладните сенки на гъсталаците, а когато изправеха наболелите си гърбове, гледаха в далечината към тъмната линия на полюляващите се дървета и се сещаха за мъжете, които бяха избягали от робията на крепостничеството и сега бродеха там, волни и свободни от тежката, изнурителна експлоатация и от бремето на всички непосилни данъци, такси и налози. Мнозина се чудеха, дали и те биха имали куража да скъсат с навиците, натрупани с годините, и сами да се поставят извън закона, като избягат и започнат да обират предишните си господари. По този начин щяха най-напред да ги лишат от най-ценната им стока, защото според буквата на закона в онези времена крепостният селянин беше именно стока — и нищо повече.

На километри нашир и надлъж из земите, граничещи с горското царство, се носеше славата на Робин Худ и храбрата му чета. Странстващи амбулантни търговци, жонгльори, илюзионисти, фокусници и просяци разказваха приказки и легенди за неговите смели дела, а трубадурите вечер събираха цели тълпи от селяни в селската кръчма, щом почнеха да редят грубовати рими за техния любим герой — как той никога не сторва зло на бедняк, а взима само от богатите, надути прелати, търговци и рицари.

Тогава, когато времето бе най-усилно, когато работата по сеитбата, прекопаването и жътвата ставаше свръх силите на горките

крепостни, когато теглото им дойдеше до гуша, винаги се намираха някои, които решаваха да не търпят повече, и вместо да гаснат в мечти по свободата, използваха първия сгоден случай, за да се измъкнат от селцата и малките схлупени колибки и да избягат в зелените дебри на горите.

Поради това и бандата на Робин Худ, която първоначално наброяваше двадесетима, постепенно нарастваше, докато броят на избягалите в нея селяни достигна до петдесет и петима души, като броим само тези, които живееха целогодишно в гората. Имаше обаче и други начини, по които Робин Худ получаваше нови попълнения от добри и храбри бойци. Често пъти, щом чуеше, че някой се слави като добър стрелец или изкусен фехтовчик, той го изнамираше и го предизвикваше да се състезават.

Най-често Робин побеждаваше, но няколко пъти се случи да попадне на мъже, които бяха по-изкусни от него или имаха по-голям късмет в битката. Какъвто обаче и да бе резултатът, с доблестта и мъжеството си нашият герой винаги спечелваше тези хора за свои приятели и често дори успяваше да ги убеди да се присъединят към него и славната му чета под зелените дървета.

Именно по този начин, след дълъг и оспорван двубой, той спечели храбрия ковчезник Сим от Уейкфилд, както разказва песента, написана от трубадура Джоселин:

*Дълъг е летният ден,
а техните мечове по широките щитове дрънкат —
и ги кръстосват с трясък техните ръце.*

При тази уморителна битка Робин пръв признал, че не може повече, пръв казал думата „стига“ и помолил Сим да се присъедини към него в зелената гора. Той имал огромно желание да го стори, но тъй като бил човек на честта, обяснил, че е избран от своите съселяни за службата на ковчезник до следващия Архангеловден, когато ще получи и възнаграждението за службата си.

— Тогава, добри ми Робин — казал той, като стиснал и здраво раздрусал ръката на разбойника, — ще взема острата си сабя и ще се присъединя към теб в зелената гора.

По същия начин Робин излезе на двубой с Артър-а-Бланд^[1] от Нотингам, който бе прочут със своята тояга. В този случай битката остана без резултат и без излъчен победител, но двамата се договориха да бъдат приятели и Артър се присъедини към бандата на разбойниците. Той беше братовчед на Литъл Джон и винаги щом се срещнеха, двамата родственици се поздравяваха с шеги и закачки, а сега станаха почти неразделни във всички подвизи и геройства и както и двамката си бяха грамадни и изкусни с тоягата и лъка, събрани заедно, ставаха равни на десетима мъже.

Когато за първи път отиде в гората, Робин завари там и доста бандити и обирджии — все мъже, обявени извън закона заради различни престъпления и най-вече заради кражби или убийства; те също попълваха бандите си с новобранци от кръга на избягали крепостни и бедни градски жители, които не бяха престъпници, а просто търсеха в горите спасение от тежък гнет или от несправедливо наказание.

Робин намери най-верния подход към тези мародерски банди от крадци и обирджии, които все още не можеха да правят разлика между беден и богат и бяха готови, без много да му мислят, да лишат както тлъстия и богат свещеник от кесията му със злато, така и бедния крепостен от последното му засъхнало парче осолено свинско или от торбичката му с брашно. Когато научеше къде са леговищата на подобни бандити, той тайно се промъкваше със своите мъжаги и ги сгащваше, преди да успеят да докоснат оръжието си. Обикновено всички се изпокриваха достатъчно далече, за да не ги достигне никаква стрела, и тогава Робин казваше:

— Аз съм Робин Худ, когото вие добре знаете, и ви давам следния избор: престанете да грабите без разлика на беден и богат. Положете нашата клетва — а ако не, излезте и се бийте с мен до последна капка кръв!

Обикновено разбойниците се предаваха доброволно и се присъединяваха към Робиновата банда, след като даваха клетвата, с която и всички останали се бяха заклели — да не нараняват и да не ощетяват нито беден човек, нито честен йомен, нито благовъзпитан рицар или благородник и абсолютно никога да не причиняват и най-малкото зло на жена — както и на група, в която има, макар и само една жена; но да помагат на бедни и нуждаещи се и да ги подкрепят,

когато това е във възможностите им. Е, неколцина от разбойническите главатари наистина отказваха да се подчинят на Робин и наложения от него горски закон на честта. Те се опълчваха и предпочитаха да излязат на двубой с него. Робин уби трима от тях, а другите четирима накрая отстъпиха и се присъединиха към редиците на неговите бойци.

Ето как полека-лека неговата чета, която първоначално, както казахме, не надвишаваше двадесет души, сега вече наброяваше общо петдесет и пет. Всички се обличаха в светлозелен цвят, докато дърветата бяха свежо разлистени. Но щом шумата им започнеше да се обагрят в жълто и кафяво, а после да опада на земята, гората се изпълваше с приглушената светлина на есента и всички мъже също придобиваха кафява окраска — туники, качулки, плащове, клинове, дори връхните дългокачулести наметала бяха в кафеникав цвят, така че като минаваха между дърветата, се сливаха с тях и бяха невидими за повечето от пътниците, които причакваха, за да им съберат таксата.

Един ден през юли Робин и голяма част от бандата стояха в тяхната пещера в Барнисдейл. Времето навън бе влажно и бурно, валеше дъжд като из ведро и капките му удряха земята като големи сиви копия. От всеки листец шуртеше вода, горските пътища бяха разкиснати, кални и кишави, а тъмната мъгла висеше меланхолично и тъжно в пещерите и в хралупите и бавно, едва-едва, се промъкваше по дългите горски пътища, по които нямаше жива душа. Всеки гледаше да не излиза в това време навън, където имаше само реки от кал. Всеки просяк, жонгльор, фокусник, амбулантен търговец, врач, баяч, знахар, доктор шарлатанин, пилигрим^[2] или който и да е друг пътник, всеки бързаше да се скрие в селската кръчма или в някой от хановете, каквито, макар и нарядко, се намираха тук-там отстрани на главния път.

Робин и бандата се бяха настанили уютно на сухичко в пещерата Елфууд скар^[3], разправяха си приказки един на друг или слушаха за пътешествията на пилигрима, когото Уил Скарлет бе намерил същата сутрин да накуцва с подути крака по пътя. Гилбърт от Уайт Хенд бе промил раните му и ги бе намазал с мехлем, а сега за отплата признателният поклонник — обикновен човечец с мургаво и живо лице, им разказваше за удивителните си преживявания, за природните красоти и другите забележителности, които бе видял по дългия си път

към Рим, както и за ужасните дни, които бе прекарал по морето от Венеция до Яфа.

С него бяха дошли да се подслонят на сухо и други пътници. Единият бе знахар, весел и жизнерадостен сбръчкан мошеник, който се опитваше да си придава пресилено мъдро изражение, но често забравяше да го направи точно по средата на някоя особено високопарна приказка. Той носеше доста поизтъркано кадифено наметало, обточено с остаряла протрита кожа, а на главата му се мъдреше шапка с кабалистични знаци^[4], за които той твърдеше, че само мно-о-о-го начетен и мъдър мъж може да ги разчете, като, естествено, в това число поставяше най-напред самия себе си. Той носел със себе си — както сам обясняваше — малко от един истински еликсир, който навремето дал божествената сила на самия Херкулес, а освен това имал и някакъв прах, който направил Елена от Троя такава красавица!

— Странно, че ти самият не си пийнал малко от Херкулесовия еликсир — смеейки се, каза Литъл Джон. — Защото съсухреното ти телце хич не ти беше от полза, когато онзи изпечен пройдоха на Гъшия пазар в Нотингам те просна с пестника си, след като му предложи да излекуваш червендалестия му нос със специалните си мехлеми.

— Аз не се нуждая от сила в мишците — каза знахарят и малките му черни очички светнаха весело. — Признай си сега ти, гиганте, нима езикът ми не го порази по-силно? Нима думите ми не накараха шерифския стражар да изблъска големия бабаит бързичко навънка? Защо ми е нужна сила в крайниците, когато имам нещо много по-велико от силата на разни по-големи здравеняци и от теб — и той многозначително и важно почука челото си — ум имам, ум, който винаги ще надвие грубата сила!

— Аз пък не мисля, че този ум ти бе от голяма полза — дочу се глас от дъното на пещерата, — когато пресече пътя на оня отшелник от Фонтейне Дейл. Я разкажи на тази добра компания какво те сполетя в онзи ден?

Малкото личице на знахаря потъмня от яд, при което говорещият — бледолик мъж в пилигримски дрехи — незлобливо се разсмя.

— Разкажи ни историята, докторе — развикаха се някои от разбойниците, като се забавляваха със сконфузеното сумтене на

знахаря, а другите заобиколиха пилигрима и започнаха да го молят да продължи започнатото.

„Докторът“ остана глух за всичките им молби, лицето му почервения от яд, а устата му се запени както от проклятията, които силеше по адрес на пилигрима и развързания му език, така и от одумките, които си мърмореше под носа за онзи отшелник.

— Кажи ни ти, добри ни пилигриме — изкомандва Литъл Джон, а знахарят троснато рече:

— Този мошеник не е никакъв пилигрим! Познавам обесническото му лице. Той е избягал роб на абата на Нюстед и стига да поискам, мога да взема цяла марка, ако се потрудя да го издам на абатския управител.

Всички се извърнаха към пилигрима. Той бе едър, с голямо тяло и крайници, но лицето му изглеждаше така, сякаш страдаше от някаква болест.

— Да, истината казва — каза мъжът. — Аз съм Никълъс, ковач и железар на моя господар, абата на Нюстед. Но — и гласът му стана твърд, плътен и еклив — няма да се дам жив да ме върнат обратно в робството, в което гниех до вчерашната благословена утрин. Искам само да работя на свобода при господар, който да ми заплаща колкото заслужавам за добре извършена работа. Почтен човек съм и ме бива с чука — мога да правя плугове, рала, нитове и клинове за колела и брани; дори мога да изкова мечове, при това със завиден майсторлък. Но за жалост се разболях и не можех повече да работя, та затуй управителят на господаря прогони бедната ми майка от нейния участък земя, ой, с какви злостни думи я изхвърли! А когато аз лежах на сламеника си толкова отпаднал, че не можех да мръдна, те ме занесоха в една канавка и въртоглавите селяни, които минаваха оттам, ми се надсмиваха и подиграваха с най-злостни думи. Ето така, противно на всички обичаи и закони, бяхме изхвърлени!

— Света Дево, какво гнусно дело! — извика Робин. — Но, така е, клетки момко, не можеш да очакваш нищо друго от свещеници и прелати или от техните слуги, защото сърцата им са от камък. Добре поне, че си успял да избягаш. Но какво стана с майка ти?

— Не можа да издържи всичко това и предаде Богу дух — с тържествен и тъжен глас каза Никълъс — и сега е под торфа на църковния двор, където никой лорд не може повече да й причини зло.

— Човече, щом искаш да работиш свободно — каза му Робин, — остани с мен и желанието ти ще се сбъдне. Ще получаваш заплатата си на всеки Архангеловден. Много от остриетата на мечовете ни са поръждявали и се нуждаят от поправка. Казвай, съгласен ли си да дойдеш с нас?

— О, на драго сърце, мастър — каза Никълъс, пристъпи към Робин и двамата здраво си стиснаха ръцете в знак на договорка. След това ковачът хвърли пилигримската си роба. В грубата туника и клина високото му тяло изглеждаше съвсем мършаво и изпосталяло.

— Позаслабнал си малко — каза Робин с усмивка, — но виждам как тук ще се оформят хубави и яки мускули. Месец на горски въздух, с най-доброто, което имаме, разбира се, с нашето еленско и не на последно място — с хубавия ейл, не просто ще се поправиш, а така ще укрепнеш и ще се налееш, че ще можеш да надвиеш дори Литъл Джон.

При тези думи огромният Малък Джон се усмихна добродушно и закима дружески с глава към новоприетия член на бандата, за да го поздрави.

— Но, хайде сега, кажи ни, драги Ник, кой е бил този отшелник от Фонтейн Дейл и какво точно е направил на нашето медицинско светило, Питър Доктора?

— О, аз самият не тая лоши помисли и неприязън към Уил — с усмивка започна Ник. — Толкова често е лекувал със своите илачи селяни, особено когато някой преяде със свинско. А майка ми — мир на душата ѝ — казваше, че няма нищо друго под слънцето, което да може да се сравнява с неговия сироп от Сейнт Евремонд.

— Чухте ли, добри хорица — извика дребничкият знахар, който веднага си възвърна добродушното и весело настроение, щом чу приятелските и любезни приказки на ковача. — Заслужил съм си добрата дума от моите пациенти, но — и тук очичките му пак засвяткаха — този едър и свинеглав изрод, този нахал и простак от странстващите монаси — проклет да е! Как ми се иска да го наредя хубавичко, да го натикам в най-дълбоката и най-тъмна дупка на Уинделсуисп Марс! Този грамаден тиквеник с волски мозък ме прилъга да му кажа всичките си спецификации — редуваше „докторът“ ругатните с „купешки изрази“, за да се прави на учен. — С големите си и топли кравешки очи този обесник гледаше невинно като

мадама и току ме подпитваше ту туй, ту онуй за лековете, които приготвявах, дори изглеждаше, че ми се възхищава и се изумява от моята мъдрост и от могъщите ми способности. Лукава змия, свиня! Просто си е плетял мрежата все по-плътно около мен, за да ме съсипе и унищожи. Когато му казах всичко и дори се надявах, че ще си купи фиалка^[5] с драконова мас — сигурно и много изпитано средство, добри ми свободни хора, което винаги помага при пристъпи на трески и малария и при схващания тук-там — та мислех, че ще си купи онзи подлец, защото казваше, че от зимните дъждове ставите му направо са ръждясали, а вместо това, накрая, мръсният и долен мошеник ме сграбчи за врата и ми взе кутията с медикаменти. След това върза ръцете и краката ми за едно дърво пред нечестивата си къща и извади всичките ми най-скъпоценни и знаменити медикаменти, най-ефикасните ми води и тинктури, отвари и настойки. А най-накрая — о, какъв ужас — ме принуди да погълна всичките наведнъж. О, сатана кривокраки! Каза, че било прекалено неегоистично и безкористно от моя страна да давам всичко на другите, без да взема поне малко от тази благодат за себе си. И каза още, че след като приключел, щял съм да стана силен като Херкулес, красив като Венера и мъдър като Соломон. А, и още хубав като Парис и проникателен и хитър като Одисей. После налепи горещи пластири по тялото ми, при което ми причини големи болки и мъки. С една дума — каза многословният знахар — ако не пазех най-ценните си и най-мощни лекове на потайно място, в една специална добре скрита кесийка, не само щях да съм убит, но и щях да съм напълно разорен, защото...

По-нататъшните думи на този словесен поток потънаха във взрив от неудържим смях, който приветства абсурдните и несвързани дрънканици на знахаря.

След това го засипаха с куп въпроси за ефекта, който комбинацията на толкова мощни лекове е оказала върху него, и на всички Доктора отговаряше с подобаващо чувство за хумор.

— Я ни кажи сега — каза Робин, — кой все пак бе този отшелник, който те подреди така, кой те подложи на този пълен курс на лечение с твоите собствени лекове? Къде живее този човек?

— Ще ти кажа — каза Питър Знахаря и отново започна несвързаните си брътвежи. — Да започнем с това, че за теб съм чувал да разправят, че откакто си влязъл в зелената гора, не си позволил

никому да граби, да тормози, да отвлича, да плячкосва и краде бедния народ. Този дезертирал свещеник също е човек без господар, но не постъпва благородно като теб, мастър. Той избива кралските елени, както му падне, с един голям дълъг лък, да, и освен това с голямата си тояга пребива всеки разбойник, стига да е по-слаб от него. Живее разпуснато и охолно и има големи кучета, които го пазят и които, поне така си мисля, най-вероятно са зли демони в кучешки кожи. Повярвай ми, той е истински обирджия, ограбва безразборно хората и със сигурност окото няма да му мигне да излезе насреща ти, за да се бори с теб, Робин Худ, но да знаеш, че е „втора ръка“ човек.

— Нито дума от това, което разправя Питър, не е вярно — ядоса се Ник Ковача. — Отец Тък не е нито измамник, нито лицемерен и вероломен монах, нито пък живее охолно и разпуснат живот, за разлика от повечето други монаси. Той винаги е идвал да донесе утеха на бедняците в селото ни и винаги е правил всичко по силите си, за да помогне, когато някой е зле, при това, без да му взима пари. Едър е, с яки крака и здрави мишци и наистина може да борава добре с лъка и с тоягата, та дори и с меча, но не е грабител и обирджия. Напротив — има добро сърце и е скромно и непретенциозно, обикновен човек. Вярно е, че може и да се разгневи като истински лъв на някого, който причинява зло на бедни мъже и на жени. Доста скитащи рицари злодеи са се опитвали да го изтикат от земята му и да го прогонят от дома му, но с помощта на своите огромни кучета пазачи и благодарение на собствените си силни мишци той досега не е допуснал никой рицар, лорд или друг някакъв разбойник да го накара да отстъпи.

— Не твърдя, че не е силен! И е вярно, че не се подчинява на никой господар, монахът му с монах — повтори Питър, — както е вярно, че никога не би признал някой да е по-добър от него самия. Разправят, че го изгонили от братството в манастира на Фонтейн и го напъдили на север заради злобния му, непокорен и буен нрав и заради разпуснатото му поведение. Ето затова трябвало да дойде в тази гората и да се крие. Ако ти, сър Робин, действително си истинският господар на тази гора — продължаваше да бърбори Доктора, — добре ще се поогледаш и разтърсиш наоколо за този надут и опърничава, непокорен и нападателен и много, много неотстъпчив и проклет отшелник. Трябва да го намериш и веднъж завинаги да му отрежеш квитанцията и така да го назолиш, че да те запомни.

Поговориха още малко за отшелника и не след дълго дъждът престана и слънцето изгря, а под лъчите му всеки лист изглеждаше като обкичен с безценни перли. Пътниците излязоха отново на пътя и разбойниците се пръснаха всеки по своите задачи. Някои дялкаха стрели и лъкове, други режеха плат за нови туники или кърпеха изпокъсаните си от къпинаците гащи. Други заеха позиции между дърветата покрай главния път, за да причакват богатския конвой на епископа на Йорк, за който бяха дочули, че е на път от Къркстал към Олертон, и сега се надяваха да попълнят намалелите си запаси от храна, облекло и други необходими вещи от натъпканите прелатски дасаги.

Няколко дни след случката в пещерата Робин реши да се отправи на юг, за да търси отшелника, за когото Питър и избягалият занаятчия му бяха разказали. Храбростта и независимостта на този човек, отец Тък, както го наричаха, бяха предизвикали неговото любопитство и сега той нямаше търпение да подложи уменията и характера на монаха на изпитание. И така, той нареди на Литъл Джон и на още около дузина от момчетата си да го следват на един час разстояние и след това се отправи на път към абатството Нюстед, наблизо до което бе чувал, че се намира „домът“ или добре охраняваната твърдина на отец Тък. За повече бързина Робин трябваше да се придвижва на кон. Бе облякъл дебелата си куртка от щавена кожа, на главата имаше метална гугла, а от едната му страна висяха щит и меч. Той не правеше и стъпка без верния си лък и сега той бе праметнат през гърба му, а колчанът със стрелите се мяткаше на пояса му.

Слънцето бе почти изгряло, когато Робин тръгна. Бе пътувал няколко часа по горските пътища, преди да достигне околностите на отшелническия дом. Наоколо се простираше тихото уединение на Линхърст Уудс. Както си яздеше между дърветата, дочу звук, който го накара да спре коня си и да се послуша. Огледа се, надзъртайки изпод гигантските клони, разперени от сивите властелини на гората — дъбовите дървета. Те го заобикаляха отвсякъде — ствол подир ствол, прострели своите чепати и възлести мишци, покрити с висящи мъхове, наподобяващи огромни бради. В зеления сумрак не виждаше нищо, което да се движи, макар да чувстваше почти подсъзнателно, че нещо или някой го наблюдава. Обърна коня си към мъждивата и глуха алея, която водеше към едно открито дефиле сред дърветата. Стъпките на

животното върху мъха и листата почти не се чуваха. Той достигна клисурата сред сивите дървета с все същото усещане. Дали бе само трептенето на листата, или силует на спотайващ се вълк, не знаеше, но бе сигурен, че малко по-нататък, в мрачината под дърветата, от лявата му страна се мярна нещо и премина тихо като сянка, бързо като дух.

Върна се отново на своя път, като зорко се оглеждаше. Най-сетне стигна до едно място, където дърветата не бяха толкова нагъсто, и разбра, че доближава до потока, край който щеше да намери дома на отшелника. Слезе от коня и го завърза към едно дърво и след това нададе дълъг и тих птичи напев. Направи го два пъти, преди да чуе в отговор подобен звук точно от мястото отдясно на него. Той изчака няколко мига, а после една катерица скочи през плътните листа на дъба върху главата му. Без да поглежда нагоре, Робин заговори, сякаш питаше катерицата:

— Я ми кажи, Кет, видя ли някого сред дърветата, докато слизах в дъбравата Елдридж Оакс?

Няколко мига всичко продължи да тъне в тишина, а после гласът на Кет се чу от листата отгоре:

— Никой, освен един въглищар, май.

— Сигурен ли си, че никой не ме следи и шпионира?

— Съвсем съм сигурен, няма никого, който да ти причини зло.

Това не бе директен отговор и Робин се поколеба за миг. Но тъй като нямаше основания да мисли, че някой знае за пристигането му в Линдбърст, той не продължи да задава повече въпроси на Кет Троу, защото на дървото беше не друг, а именно дребосъкът.

— Наглеждай коня ми, Кет — каза Робин и тръгна напред към потока.

Скоро дърветата отстъпиха и той видя бълбукащата и искряща под светлината вода. Като се огледа добре, забеляза малка къщичка отляво на речното корито. Тя бе направена от здрави дървени греди и талпи, макар и поостарели и почернели от времето. От трите ѝ страни я ограждаше широк и дълбок ров, а отпред имаше ниска, схлупена портичка. Една широка талпа препречваше рова като мостче и в общи линии това бяха средствата, с които обитателят на къщичката бе обезопасил имота си. В талпата бяха заковани скоби, а на тях имаше вериги, чрез които веднага можеше да бъде вдигната и така да се

отреже пътят към обитателя на къщурката, за да се предпази от нападения или неканени гости.

— Тю, чак да не повярваш! Доста уютна и спретната къщурка за отшелник! — каза си Робин. — Повече прилича на дом на горски разбойник, отколкото на монашеска килия, в която някой аскет по цял ден бичува своето измършавяло тяло и по цяла нощ се моли и пости. Но къде ли е този скромнен отшелник?

Погледна по-внимателно към дърветата и видя помежду им малка пътечка, която слизаше към водата и я пресичаше по малък брод в една плитчина. На отсрещния бряг пътечката излизаше от водата и продължаваше в нещо като тунел в дърветата, който стигаше досами водата. Унесен като в медитация^[6] до едно дърво край същата тази пътечка, на отсамната страна на потока седеше мъж в груби домашнотъкани монашески одежди. Той бе висок и с много едро и масивно телосложение, а мишците му бяха яки и грамадни.

— Якичък монах, наистина! — възкликна Робин. — Изглежда, точно сега е потънал в размишления, също като някой свят човек, който медитира върху греховете си. Но, за бога, точно сега е моментът да изпитам неговата кротост и смирение с някоя половинметрова стрела.

И Робин тихомълком се промъкна и се приближи до монаха, който изглеждаше все така потънал в мисли или може би в сън? Измъкна леко една стрела от колчана си и я нагласи на тетивата на верния си лък, след което пристъпи и каза:

— Слушай, свети човече, имам нещичко да свърша от другата страна на потока. Ставай да ме пренесеш на широката си гърбина, защото иначе ще си намокря краката.

Едрият монах бавно се раздвижи, повдигна лице и флегматично и безстрастно погледна Робин така, сякаш почти не разбра какво точно му е казал. Нашият герой се разсмя на простоватото му изражение.

— Ставай, тлъсти дебелако — извика той, — казах ти да ме пренесеш през потока на мързеланския си гръб, иначе тази стрела ще се забие между ребрата ти.

Без да каже и дума, монахът се изправи и наведе гръб пред Робин, който скочи отгоре му. След това човекът бавно пристъпи в потока и още по-бавно се запридвижва по камъните на брода, докато стигна до другата страна. Спря и направи малка пауза, за да си поеме

дъх, а след това пристъпи на брега и Робин се приготви да скочи от гърба му. В последния момент обаче усети, как левият му крак се озовава в желязна хватка. Незабавно получи и един здрав удар в ребрата отдясно. Падна презглава на брега, а монахът го затисна с коляно и като постави огромните си пръсти на гърлото му, рече:

— А сега, любезно ми приятелче, ти ще ме отнесеш обратно на мястото, от което дойдох, или здравата ще си изпатиш.

Робин бе преизпълнен от гняв, че собственият му трик се обърна срещу него, и се опита да се докопа до камата си, но монахът здраво хвана китката му и я изви силно. Нашият герой разбра, че ще трябва да се примири със своите камъни — по своята глава — монахът го превъзхождаше по сила и изцяло владееше положението.

— Приеми поражението си спокойно и тихо, момче — каза отшелникът с широка усмивка. — Много си наперен и безочлив, ала още си зелен. Има време — и ти някой ден ще стигнеш разцвета на силите си. А сега се изправи и ме пренеси обратно.

Монахът го освободи и Робин, независимо от гнева си, се учуди, че така лесно се отърва. Защо този як мъжага не го бе пребил от бой? Можеше дори да го убие, докато му беше в ръцете, но не го стори. Повечето хора биха постъпили точно така, и никой не би ги обвинил за подобна самозащита. Дълбоко в сърцето си Робин вече съжаляваше, че бе подходил така необмислено, арогантно и високомерно към монаха. Даваше си сметка, че от невежество се бе опитал да се подиграе на отец Тък и сега му се връщаше тъпкано.

Затова, без да каже и думица, наведе гърба си, монахът бавничко се настани отгоре му и обви ръце около врата му, не много стегнато, но все пак достатъчно, за да го накара да разбере, че ако се опита да изиграе някой номер, той е нащрек. Когато стигна до средата на потока, където водата беше и по-бърза, и по-дълбока, Робин изпита голямо желание да изтърси монаха в нея, но силите им бяха твърде неравни, при това не в негова полза, и той, ще-не ще, продължи.

Когато вече бе наближил брега, той изведнъж дочу смях, който идваше откъм къщичката на отшелника и като погледна натам, видя, че от малката дупка на едно прозорче към потока се взира лице на дама. Тя носеше забрадка, но се виждаше, че е много хубава. Щом обаче видя, че той я гледа, веднага се скри. Робин и представа си нямаше коя може да е тази дама, но дори само мисълта, че изглежда като магаре в очите ѝ, го накара да побеснее от яд. Той стигна до брега и когато монахът слезе от гърба му, се обърна и му каза:

— Това не е последният път, в който ще се видим, вероломни монахо, или по-точно, яки негоднико. Следващия път, когато се срещнем, ще получиш стрела в грамадното си туловище.

— Ела, когато ти се прииска — каза монахът с весел смях. — Винаги имам еленско пасти^[7] и по бутилка-две винце за добри приятели. Колкото до твоите стрели, пази ги за кралските елени, добри човече. И си извади добра поука от станалото днес. Научи се да проявяваш повече ум и разум, млади господине, и не се опитвай да се подбиваш с някого, преди да си разбрал, дали случайно не е по-силен от теб.

Робин толкова се ядоса на нахалните и безочливи наставления на монаха, че в следващия миг, без повече да се замисля, се нахвърли отгоре му. Двамата се сборичкаха жестоко, като всеки се опитваше да потопи другия в реката. Накрая и двамата се сринаха от мекия ѝ ронлив бряг и както се бяха вкопчили един в друг, се търкулнаха в бистрата хладна вода.

Бързо изпълзяха навън, а Робин, все още заслепен от гняв, изтича до вярното си оръжие, което бе изпуснал на брега при схватката, грабна го, нагласи бързо една стрела на тетивата и се обърна, за да се прицели в монаха, но той сякаш се беше изпарил. Разбира се, това не бе вярно, защото още в следващия миг изскочи иззад едно дърво с незначайно откъде появил се щит в едната ръка и с меч в другата. На

главата му се мъдреше метален капишон. Робин дръпна тетивата и стрелата с остро бръмчене литна от лъка. Той зачака да види как тя ще прониже едрото туловище на противника му, но вместо това бе принуден да наблюдава как монахът със смях я пресреща с щита си. Тя рикошира, а после се заби в земята и се заклати кратко, като някакво странно растение, раздвижено от вятъра.

Робин изстреля още три стрели, но монахът продължаваше да ги отблъсква с щита си. Разярен, нашият разбойник си даваше сметка, че не може да намери начин да надвие този непобедим и твърде респектиращ монах.

— Стреляй, добро момченце! — викаше монахът. — Ако искаш да стоиш тук и цял ден да си стреляш, няма проблем, аз ще ти бъда мишена, щом ти доставя такова удоволствие да си хабиш стрелите напразно.

— Достатъчно е само да надуя рога си — отвърна му Робин все така ядосан, — и ще имам край себе си един куп хора, които ще те надупчат като решето. Казвам ти, ще заприличаш на таралеж от стрелите им.

— А аз пък, драги самохвалко — каза му монахът, — само ако свирна три пъти с пръсти, кучетата ми ще те разкъсат на парчета.

Докато монахът говореше, Робин долови някакъв шум в дърветата зад себе си. Погледна и видя, че към тях тича строен младеж с голяма качулка, така нахлупена на главата, че скриваше почти цялото му лице. На гърба му бе праметнат лък, а в ръцете си държеше тояга. Робин помисли, че юношата се кани да го нападне, и затова вдигна щита и извади меча си. В същия момент откъм гората се чу и друг шум, сякаш някакви мъже търчаха из храсталаците. Долетя пронизително изсвирване, а после Робин чу писъка на животно или птица в ноктите на ястреб. Той веднага позна сигнала за опасност на Кет Троу и разбра, че наблизо има врагове.

Реши, че стройният юноша, който за миг бе спрял колебливо при изсвирването, най-вероятно е шпионин на сър Гай Гисбърн и се кани да му устрои засада. Вдигна меча си и тръгна напред. Вече беше само на метър разстояние от него и забеляза колко задъхан и изтощен от тичането е младежът, който най-сетне вдигна глава и Робин зърна лицето му под сянката на качулката.

— Мариан! — извика той изумено, защото това бе неговата любима. — Какво е това? Какво...

— Робин — задъхано изрече тя, положи прекрасната си ръка върху неговото рамо, а лицето ѝ порумения, като го гледаше, — надувай бързо рога и събирай хората си, или наистина си загубен.

Внезапно тя се обърна, изтича до монаха и му каза няколко кратки думи. Сигналът на Робиновия рог с чист и пронизителен екот прокънтя през листака на горските пътеки. Почти в същия момент и монахът вдигна два пръста и като ги пхна в уста, изсвири проглушително. Още не беше свършил, когато откъм дърветата наизскачаха мъже, в които Робин разпозна въоръжените жандарми на абата на манастира „Света Мария“.

— Бързо, Мариан — извика ѝ Робин, — бързо тичай ѝ се скрий в къщичката на монаха. Все още има време.

Робин бързо се заоглежда за някаква изгодна позиция, от която да се отбранява, и видя една пясъчна коса^[8], вдадена в потока. Той обтегна една стрела на тетивата си и повали с нея първия от мъжете, след това се втурна към полуостровчето и както тичаше, обтегна още една стрела. Мариан и монахът стигнаха до там също толкова бързо, колкото и той самият.

— Не, не — заобяснява ѝ отново Робин, — ти трябва да минеш през мостчето до къщичката на монаха. Ако момчетата ми все още не са наближили, наистина ще ми бъде доста трудно, но не бих искал да ти се случи нещо, скъпа моя любов! — и той обтегна третата стрела.

— Не, Робин — извика Мариан, — и аз мога да обтягам лък и ти без съмнение го знаеш, а добрият монах Тък ще ни помогне. Виж, ето ги и кучетата му.

Междувременно войниците бяха приближили и бяха само на десетина метра от тях. Робин вече бе изпратил три стрели срещу им, бе ранил двама и убил един. Блек Хюго, който ги предвождаше, извика:

— Момчета, да се хвърлим отгоре му всички заедно. Ако му позволим да ни държи на разстояние, всички ще изпокапем от стрелите му.

Още не се бе доизказал, когато една дългоопашата стрела избръмча и мъжът до него падна с половинметрова стрела, стърчаща от гърлото му. Мъжете се окуражаваха един друг, но големите стрели ги караха да са нащрек. Все още се колебаеха нерешително, но ето че

чуха кучешки лай и преди още да осъзнаят причината му, десет огромни купета пазачи се нахвърлиха върху тях. Това бяха свирепи зверове, на ръст като копой, с яки нашийници с остри шипове около вратовете. Войниците започнаха да се боричкат слепешката и да се отбраняват с мечове, ками и ножове срещу тази странна и ужасна напаст. Изведнъж пак прозвуча пронизителното изсвирване и те видяха един огромен мъж в монашески одежди, понесъл щит, да се приближава и да вика кучетата по име, за да ги спре. Пет лежаха, ранени или мъртви, но останалите, щом чуха командата на своя господар, веднага спряха, отдръпнаха се и започнаха да ближат раните си.

Блек Хюго изтри потта от мургавото си лице, огледа се и същото това мургаво лице изведнъж стана страшно бледо. Напряко през клисурата, откъм къщичката на монаха, се виждаха множество силуети на мъже в зелени дрехи. Те тичаха към тях с всички сили и всеки един от тях в движение обтягаше стрела на лъка си.

— Спасявайте се! — извика Блек Хюго. — Дойдоха повече разбойници, отколкото можем да отблъснем.

Мъжете набързо се огледаха през сечището и след това се втурнаха един през друг към укритието на дърветата. А нашите разбойници спряха за миг, после стрелите им прозвънтяха във въздуха, пронизаха листка и изчезнаха в храстите. Трима паднаха убити от тези стрели, но останалите тичаха като полудели да се спасяват в зеления сумрак на старите дървета и се пръснаха на всички посоки, за да направят гонитбата по-сложна за преследвачите си и най-вече, за да са по-трудна мишена.

Когато и последният разбойник изчезна в гората по дирите на избягалите войници, Робин се обърна към Мариан, а тя, зачервена и задъхана, предугаждаше какъв разговор предстои и че той ще ѝ се кара, затова се опита да смекчи гнева, който любимият ѝ би могъл да прояви към нея.

— Не се ядосвай, Робин — каза тя, — но толкова ми липсваше и толкова много се боях за теб, че накрая дойдох в гората, за да разбера как си, какво става с теб? Знаеш колко много пъти сме стреляли и ловували в Локсли Чейс, когато бяхме още деца. Защо да не го правя и сега?

— Защо не ли, скъпа моя любов? — отговори ѝ с въпрос Робин. — Защото аз съм извън закона, разбойник съм, а ти си дъщеря на лорд. Моята глава може да я вземе всеки, който пожелае, а този, който ми помага, го грози опасност. Но както и да е, по-добре ми кажи, Мариан, откога носиш тези дрехи, в които си така очарователна? А и откога познаваш този негодник, монаха?

— Той не е негодник, Робин, а добър човек — отвърна му Мариан. — И е верен приятел на сър Ричард Лий. При това винаги се е изказвал ласкаво и доброжелателно за теб и ме е утешавал в безкрайната ми тъга по отсъствието ти. А когато накрая реших да облека тези дрехи и да хукна из гората да диря вест за теб, казах именно на него — на отец Тък, — защото бях сигурна, че ще получа помощта му. Той има приятели из цялата гора и благодарение на него се запознах с твоите верни тролове. Така че аз те търсех из гората, когато ти се появи с коня си насам, и Кет знаеше, че съм тук.

Докато говореше, Мариан бе превела Робин през подвижното мостче и сега вече се намираха в дома на монаха. Той се състоеше от стая, която обединяваше кухня, дневна и кът за молитви. В единия ъгъл имаше разпятие с молитвена табуретка; на една друга стена висяха плетена желязна ризница, метален шлем със забрало, двуостър меч, три нови, блестящи алебарди и колчан стрели заедно с огромен лък. Покрай третата стена имаше груби рафтове, върху които бяха наредени торби с брашно и няколко парчета осолено еленско месо. В центъра на стаята имаше маса.

Щом влязоха, една дама се изправи от стола си, а Мариан изтича при нея с протегнати ръце и импулсивно я задърпа напред.

— Алис, ето го, това е моят Робин — каза тя.

Робин позна лицето на дамата. Именно тя го гледаше, докато носеше монаха през реката, и му се смееше. Лицето ѝ бе хубаво и лъчезарно и тя весело го погледна със закачливо пламъче в очите. После протегна ръката си и се представи:

— Значи вие сте този храбър разбойник, чиято глава сър Ранълф де Гризби всяка вечер, преди да се пъхне в леглото, се кълне, че ще окачи на стените на замъка си в Хагторн.

Тя така весело се засмя, а очите ѝ толкова красноречиво издаваха възхитата и уважението към хубавия разбойник, че сърцето на Робин

бе напълно победено. Той коленичи и целуна ръка на дамата изключително галантно.

— Аз съм Робърт от Локсли, или Робин Худ, както още ме наричат — каза той, — и ми се струва, че вие би трябвало да сте мис Алис де Бофорест, която Алан от долината толкова, толкова много обича.

Лицето на дамата поруменя за миг, но след това веднага пребледня и в очите ѝ изплува болка. Тя се обърна настрани, за да я прикрие, а Мариан пристъпи към нея с внимателно изражение и загрижено я прегърна през раменете.

Едва в този момент монахът влезе у дома си.

— За бога, човече! — каза той. — Много голямо разхищение е да ти се помага. Четири от моите кучета днес лаяха с последен лай и гризаха последен кокал за твоя сметка.

— Добри отшелнико, отче — каза Робин и тръгна насреща му с протегната ръка. — Чух, че си бил истински приятел на дамата, която обичам най-много от всичко на света, затова бих искал да станеш и мой приятел.

— Робин, момко! — отвърна отец Тък, с топла усмивка на широкото си и добродушно лице. — Винаги съм бил твой доброжелател от първия момент, в който чух как си помогнал да изгори дома на онова зло чудовище Гай Гисбърн. Мисля, че ти и аз няма за какво да таим враждебност в сърцата си. Държа това парче земя с тази къщичка вече седем години с помощта на моя добър приятел сър Ричард Лий и оттогава насам никога не съм чул някой да е направил нещо по-добро от теб и твоите момчета. А как майсторски си успял да направиш за посмешище онзи киселяк, шерифа на Нотингам! Не съм се смял толкова от деня, в който търкулнах светите ми братя в развълнуване за риба в абатството Фонтейне. Между другото заради тази си шегичка бях изгонен.

След това разговорът помежду им се разпротря надълго и широко. Мариан разказа как отец Тък цяло лято ѝ е бил наставник и водач по горските пътища, как я е научил да се оправя в горските дебри и как е усвоила от него всички тънкости на горския начин на живот, заедно с много познания за билките и лековете на природата. Описа как се е сприятелила с Кет Троу и Хоб О'Хил и дори с тяхната

майка и сестрите им, после разкри, че благодарение на тях е имала информация за всичко, което се случва с Робин и неговите хора.

— Робин, трябва да си много горд — каза отец Тък, — защото тази прекрасна девойка е направила всичко това единствено от огромната си любов към теб.

— Горд съм — каза Робин, — макар дълбоко в сърцето си да съжалявам, че съм мъж извън закона и че единственото, което мога да предложа на тази, която винаги е познавала само най-изискания начин на живот, е простичък, беден и бездомен живот в гората. Нищо не е в състояние да ме накара да променя живота си, дори самият крал, каквото ще да ми предложи. И дори ако моята прекрасна дама тук иска да се омъжи за мен против волята на роднините си, аз не бих могъл да приема, защото това би означавало да погубя живота ѝ — нещо, което не мога да си позволя да я накарам да направи.

— Робин — каза Мариан, — но аз обичам само теб и никога няма да се омъжа за друг. Обичам гората и горския живот повече дори от теб и ще бъда истински щастлива, дори ако трябва да се откажа завинаги и изцяло от рода си. Ти без съмнение си мислиш, че ще почна да роптая, щом листата окапят от дърветата, щом вятърът завие, заръмжи и се озъби, щом по черните пътища завърлува зима и снежните къдрици затанцуват в ледения мрак. Но моето сърце ще бъде топло, ако ти си до мен, ако мога да се облегна на теб, ако мога да се обърна и да те зърна. И никога, никога няма да роптая, ако напусна дебелите стени на бащиния ми замък. Татко е добър с мен, но ми се присмива и ежедневно гълчи за любовта ми към теб. И макар че ще го напусна с тъга, ще дойда при теб веднага, ако истински се нуждаеш от мен.

Нежният ѝ глас леко потрепваше, а когато свърши, и храбрите ѝ очи блестяха съсълзи. Робин хвана ръката ѝ, вдигна я до устните си и пламенно и страстно я целуна.

— Мое сладко сърце, скъпа моя едничка любима, почти успя да ме убедиш — каза той. — Знам, че обичаш само мен, но никак не е редно дама да избяга в гората с мъж извън закона, с разбойник и да живее в боязън, чакайки ден и нощ да не би враговете им да ги стигнат и заловят. Но аз ти обещавам, Мариан, че ако някога си в беда, ако останеш сама и някой злодей те преследва, достатъчно ще бъде да ми

пратиш вест — и ще дойда веднага и ще се оженим тук, при този монах, а после заедно ще понесем това, което съдбата ни е отредила.

— Добре казано, Робин Худ — намеси се сърдечно монахът — но трябва да се стараеш винаги да си добре осведомен. Виждам, че си човек на честта, както си го знаех и отнапред от това, което съм чувал за теб. Мисли, че няма да изтече кой знае колко много вода под моста Уентбридж и прекрасната девойка ще има нужда от силната ти ръка и от любовта ти — любов на добър мъж, който да е достатъчно силен, за да я предпази от нейните зложелатели.

Монахът каза това, като имаше предвид, че бащата на Мариан е твърде хилав и болнав и че щом умре, много зли и могъщи барони или прелати ще се настървят за земите и богатството на младата лейди, ще заговорничат и интригантстват, за да я поставят под своя власт и да се възползват от имотите ѝ, като най-вероятно ще се опитат да я омъжат насила за този, който ще им плати най-добрата цена заради огромното ѝ наследство.

Звук на рог се чу откъм гората и като отиде до вратата, Робин видя Литъл Джон и другите разбойници. Гигантът му рапортува, че са преследвали хората на абата и кралските стражари до главния път зад Харлоу Уудс и са ранили няколко от тях. След това двама рицари, които, изглежда, ги очаквали, се опитали да ги съберат накуп и да им направят военен сбор, но стрелите на разбойниците отново ги докарали до безредно отстъпление и стремглаво бягство. Поражението на врага било пълно. Единият от рицарите се отдалечил на коня си със стрела, забита отстрани.

— Имаха ли нещо, поне някакви отличителни знаци, които да показват кои са? — запита Робин.

— Единият носеше необозначен щит, а на щита на другия имаше червена кула — отвърна Литъл Джон.

— Червената кула беше някакъв мъж, когото не познавам — каза Скарлет, — но този с необозначения щит със сигурност беше един от онези, които разбихме миналата година в църквата на Кампсал.

— Скарлет казва истината, мастър — додаде и Уил Стрелеца, — това беше Найджър ле Грим. Мисля, че другият, — така, като му слушах гласа, докато сипеше пиперливи ругатни и проклетия, — беше самият Белами.

— Не се и съмнявам, че е бил той — каза Робин. — Вече стана ясно, че шпионите им постоянно ни дебнат и следят. Вървете в гората и се ослушвайте за звука на рога ми. Тук има две дами, които трябва да съпроводим до домовете им.

Вътре в къщичката отец Тък приготвяше типична горска трапеза, а Мариан се преоблече в своите собствени дрехи и всички насядаха да хапнат. След това доведоха два коня от едно скрито местенце в гората и дамите ги яхнаха, взеха си сбогом с монаха и заедно с Робин се отправиха към замъка на сър Ричард Лий, където двете живееха заедно от известно време.

Докато яздеха по слънчевите горски пътища, Робин забеляза, че лейди Алис изглежда доста тъжна и замислена и попита Мариан защо неговите думи преди малко ѝ причиниха толкова скръб.

— Защото — каза Мариан, — не може повече да се опази от брак със стария и зъл лорд — сър Ранълф де Гризби. Денят на сватбата е насрочен, а нейният любим, Алан от долината, е обявен извън закона и се крие по пустите хълмове на Ланкастър.

— Нищо не съм чувал за това — каза Робин. — Защо младият благородник е обявен извън закона?

— Сър Айзенбарт де Белами го обяви извън закона, защото убил Айво ле Равенер. Освен това има наложена и много тежка глоба и запор върху имота на бащата на Алан — сър Хърбранд де Транмир. И сега по всичко изглежда, че бащата е разорен, а синът му скоро ще бъде убит. Та ето заради това е тъжна моята приятелка Алис.

— Той наистина уби Айво ле Равенер — каза Робин, но това беше в честна битка. Та нали присъствах на двубоя им. Само че и представа си нямам, как е станало възможно да се дадат показания, че Алан го е убил, след като наоколо нямаше никого от тяхна страна — абсолютно никой от тяхната група не беше останал на полесражението, освен един селянин, но Кет Троу го уби.

И Робин подробно обясни какво точно се бе случило при битката между Алан и Айво ле Равенер в гората.

— О, спомних си — каза Мариан. — Сър Ричард казваше, че показанията са дадени от един горски стражар, при когото през същия ден, когато рицарят бил намерен убит, Алан бил оставил коня си и когато след това отишъл да си го вземе, имал рани на гърба си.

— Този подлец е бил Блек Хюго — каза Робин, — същият, който беше с войниците днес. А чуло ли се е и нещо друго? Знае ли се кой е бил с Алан, когато е дошъл за коня си, или какво е било положението, в което Хюго е бил заварен?

— Не, мисля, че никой не е чувал такива подробности.

Робин разказа на Мариан как бяха намерили Хюго, завързан за гредата на собствената му вратница, докато един възедричък човек бе седнал пред него и изяждаше печените мръвки, които горският старателно си бе приготвил за обяд. Мариан се смя сърдечно на тази история и каза, че сър Ричард също ще бъде извънредно очарован и възхитен да чуе тази весела случка.

— Виждаш ли онзи дългуч, ей там? — попита я Робин, като посочи напред, където Литъл Джон разхождаше атлетичната си фигура — гъвкава и жилава, здрава и пъргава, и зорко се озърташе насамнатам из гората. — Ето, това е бившият крепостен, който завърза горския, и трябва да ти кажа, че по-весел другар и по-добър боец никога не съм срещал.

Като изслуша всичко това, Мариан пожела да разговаря с Литъл Джон. Главатарят му го повика и той се изправи пред нея. Лицето му почервения от смущение, защото това бе първата лейди, с която разговаряше в живота си. Въпреки това гигантът се държеше с достоинството на свободен човек, защото при честния и волен живот, който водеше на открито в гората, несръчната скованост и стеснителност и малко недодяланите маниери на крепостния се бяха стопили и на тяхно място изпъкваше прямата му и мъжествена природа.

Докато си говореха така, Мариан зададе на Литъл Джон множество въпроси за живота, който разбойниците водеха под зелените дървета, а Робин яздеше напред с лейди Алис, с която имаше една млада придружителка.

— Лейди Алис — каза разбойникът, — съжалявам, че думите ми ви причиниха тъжни мисли. Но, кажете ми — защото аз познавам младия Алан и по-храбър и достоен благородник никога не съм срещал, нито пък някого, който да е тъй учтив и благовъзпитан в маниерите си като него, — как толкоз бързо бе насрочена сватбата ви със стария рицар, когото онзи тиранин от Рангби иска да ви натрапи за съпруг?

— Сър разбойнико — каза дамата и тъмните ѝ очи запламтяха, — благодаря ти за милите думи, които изрече за този, когото обичам. Той ми писа за теб в няколкото писма, които получих преди година — преди той да избяга като обявен извън закона по пущинаците. Във всяко едно от тези писма винаги се е изразявал само с най-топли думи за твоето приятелство. Моят ненавистен и принудителен брак е насрочен след три дни, на празника на свети Джеймс, в църквата на Кромуел. Клетият ми татко не може повече да се съпротивлява и да се противопоставя на упоритите и злобни настоявания на сър Айзенбарт, който го заплашва с огън и меч, ако не се подчини на неговите заповеди и не ме даде за жена на сър Ранълф. А ние нямаме силни и властни приятели сред благородниците или в двора, към които да се обърнем с молба за закрила. На всичкото отгоре и любимият ми е обявен извън закона и също не може да ме спаси.

След тези отчаяни думи от прекрасните очи на девойката закапаха едри сълзи, които попадаха право в сърцето на Робин. Челото му се сбърчи от гняв, докато задълбочено премисляше нещо, а после каза:

— Горے главата, скъпа лейди. Не се тревожи, може би има надежда, която се крие в няколко здрави мишци и храбри сърца, макар времето да е много кратко. Имаш ли някой верен човек, който да занесе съобщение от теб на твоя любим?

— Благодаря за голямата утеха и окуражаването, добри ми Робин — отвърна дамата и се усмихна през сълзи. — Има един от бащините ми крепостни, който знае скривалището на любимия ми и вече му занесе четири съобщения от мен, макар пътят да е страшен и доста дълъг за клетия и непривикнал на пътуване човечец. Но той е храбро момче и винаги предано и с удоволствие изпълнява моите заръки.

— Как се казва и къде живее този човек? — делово попита нашият герой.

— Наричат го Джон или Джак, сина на Уилкин, и живее в Хоар Торн при Кромуел.

— Дай ми нещо твое, което той да познава добре — каза Робин — защото искам да изпратя едно от моите момчета при него, още преди камбаната да е ударила за вечерна молитва.

Лейди Алис свали един пръстен от деликатните си и красиви пръсти и го постави в ръката на Робин.

— Той ще познае, че това е от мен, и ще направи всичко, което приносителят му каже, с най-голямо удоволствие — каза тя — щом е заради мен.

В този момент придружителката на лейди Алис, която яздеше редом с тях, протегна и своята ръка, в която държеше дебел сребърен пръстен.

— Храбри разбойнико — каза момичето — тъмнокосо, розовобузо и хубавко девойче с гордо изражение на откритото лице, — нека твоят човек занесе и това на Джак и да му каже от мен, която той твърди, че обича, че ако не изпълни каквото му се казва, и то по най-бързия начин, то пръстенът му ще бъде върнат обратно. И когато го видя отново, ще опита острия ми език и най-тежките ми проклетия в допълнение. Защото ако не размърда огромното си туловище заради любовта на моята лейди, която е в такова ужасно затруднение, той повече няма да бъде мъж в очите на Нета О'Мееринг.

— Ще предам твоите заръки и нареждания, прекрасна девойко — с усмивка каза Робин. — И не се съмнявам, че този човек, от когото си получила пръстена, наистина е храбър и достоен мъж. Затова не се притеснявам, че всичко ще мине добре.

След малко стигнаха до замъка на сър Ричард и дамите отново бяха на сигурно и защитено място. Междувременно следобедът бе превалил и слънцето клонеше към залез, така че Робин виждаше, че няма време за губене. Той веднага извика Уил Стрелеца при себе си, даде му двата пръстена и му разясни с подробности мисията, която планираше, като му възложи първия етап от изпълнението ѝ. След няколко мига, яхнал бързия кон на самия Робин, Уил галопираше с отпуснати юзди напред по горските пътища, които водеха на изток от водите на Трент.

[1] Прен. Добрият, кроткият, мекият Артър. — Бел.прев. ↑

[2] Поклонник. — Бел.прев. ↑

[3] Букв. Скалата в елфовата гора. — Бел.прев. ↑

[4] Евр. — Кабала е „тайна наука“. Религиозно предание у евреите след Мойсей, свързано предимно с библейските пророчески книги. — Бел.ред. ↑

[5] Малко шишенце или кутийка от метал или стъкло. — Бел.прев. ↑

[6] Състояние на съсредоточено мислене с цел духовно усъвършенстване и доближаване до Бога. — Бел.прев. ↑

[7] Питка, пълнена с месо и зеленчуци, нещо като калцоне. — Бел.ред. ↑

[8] Пясъчна коса се нарича образуването от пясъчните наноси в река или по бреговете на езера и други водоеми. — Бел.прев. ↑

ПЕТА ГЛАВА

КАК С ПОМОЩТА НА РОБИН И ДЖАК, СИНА НА УИЛКИН, АЛАН ОТ ДОЛИНАТА СЕ ОЖЕНИ ЗА ЛЕЙДИ АЛИС

Джак, синът на Уилкин, привърза последния сноп съчки към малката грубовата каручка, която сам си бе измайсторил, и ни най-малко не предполагаше, че към него лети съобщение, което ще окаже огромно въздействие върху целия му бъдещ живот. Джак бе добре сложен здравеняк на двадесетина години, с бързи и зорки кафяви очи и изпъстрена с лунички кожа. Кафявите къдрици на косата му не знаеха що е шапка, с изключение на най-студените дни, когато паднеше снегът или източният вятър задухаше пронизително и донесеше зимния мраз.

Джак бе крепостен към имението на Кромуюел, а бащата на лейди Алис — сър Уолтър де Бофорест, беше негов господар — или лорд. Лордът почти не се сещаше, че Джак изобщо съществува. Понякога го виждаше, че ходи на лов със соколи или че се връща от хайка за дивеч, но не си даваше труда да опознава този, който му отваря предната порта — а това бе именно Джак. Управителят на имението — Джон Тайни, го познаваше по-добре и знаеше, че момчето е един от най-отзивчивите и трудолюбиви млади работници в имението. Наистина, когато Джак бе на дванадесет, управителят му се поядоса и после дълго го гледаше малко подозрително, защото разбра, че момчето е спечелило вниманието на лейди Алис — тогава подрастваща девойка, с година или две по-голяма от крепостния. Тя го направи свой фалконер^[1]. Когато обаче бащата на Джак почина, той бе принуден да поеме неговите задължения и се нагърби с полската работа в замяна на къщурката и парчето земя, от което се прехранваха и той, и майка му. Сега вече Джак виждаше много по-рядко лейди Алис, за чиято усмивка или добра дума бе готов да мине през огън и вода.

На един голям пергаментов свитък, който се пазеше от управителя на имението, бяха записани родословните дървета на всички крепостни в имението. Там Джак фигурираше като Джон, Уилкиновия син^[2]. Бащиното му име бе Уил, но още от малък му бе останало галеното прозвище Уилкин, което значеше Малък Уил. Фамилното име на Джак не бе твърдо установено, защото крепостните и бедните селяни в онези времена обикновено нямаха фамилии. Понякога го наричаха Джак Уилс — сън, или пък, Джак-а-Торн^[3], защото пред колибата им растеше голямо и старо глогово дърво. Друг път пък му викаха на майчиното му име — Алиссон или накратко Алисън; но тъй като бе схватливо и будно момче, той винаги знаеше кога викат именно него и не се нуждаеше от стриктни церемониалности.

Джак обичаше конете, кучетата и соколите. Знаеше името на всеки кон в имението и прекарваше голяма част от времето си с тях, когато отиваше да оре на нивите или по ливадите на лорда, където правеше дълги прави бразди с ралото. Освен това често имаше и много щастливи дни с лейди Алис из пустеещите полета и сечища, където ловуваха с различни породи соколи — чучулари и peregrini, терсели и керкенеzi.

Всяко куче, дори и най-дребното и незначително пале или мелез в селото, се спогаждаше много с Джак, но селяните нямаха мастифи, сетери, хрътки и фоксери, нито пък някоя друга ловджийска порода, защото колибите на крепостните бяха твърде близо до кралските гори, където бродеше благородният елен. Затова видеха ли големи кучета в селцата, горските стражари или ги убиваха, или осакатяваха предните им лапи, за да не могат да бъдат използвани за лов.

Джак не бе обикновено крепостно момче. Той имаше мечти — а най-голямата от тях бе някога да извоюва свободата си. Да бъде свободен човек и да работи на своя собствена земя като Никълъс О'Клиф или Саймън Флечър, му се струваше най-великото щастие, до което някой би могъл да се добере. Наистина, точно неговият лорд не бе лош и жесток човек, нито пък управителят Джон го тормозеше, но въпреки това Джак предпочиташе да бъде свободен, вместо да е прикрепен трайно като недвижим предмет към почвата. Неговата майка казваше, че този странен и непреодолим стремеж сигурно се обяснява с факта, че преди четири поколения в мирните времена на

благословения крал Едуард Изповедника^[4] прадедите на Джак били свободни хора, тогава, когато из страната не върлували злосторни лордове, жестоки насилници и грабливи барони. Когато обаче свирепите нормандски нашественици дошли, поробили всички.

Момчето възприемаше като безкрайна несправедливост това, че след като баща му почина, майка му трябваше да даде на управителя всичко най-хубаво и ценно, което притежаваха, дори и чудесната млечна крава Моли, заедно с най-хубавите им казани и най-здравите и солидни столове. Бяха им казали, че това е един вид заплащане на лорда, за да им позволи да „седят“ в земята и колибата, която се обитаваше вече от поколения от техните предци.

Допреди около десет месеца светът извън селцето изглеждаше на Джак като някакво обвито в мъгла, непознато, мистериозно и дори плашещо място. Той познаваше околностите на трите километра от църквата до селцето, но никога не бе дръзвал да проникне по-надалеч, в гората на запад. Затова се отнасяше с голямо подозрение към всички чужденци и странници и видеше ли някой такъв да идва към селото, мигом се скриваше и чакаше, докато онзи се махне.

Джак бе чувал от страховитите приказки на другите крепостни, че гората е опасно място, пълно с всякакви ужасии. Чудовища, които летят нощем и се крият в тъмните храсти през деня, за да сграбчат непредпазливите пътници; могили, от чиито върхове през нощта, щом слънцето се скрие и падне мракът, се издигат огнени пламъци и които са населени от малки и зли духчета. Страхът от подобни твари не бе никак чужд на въображението на Джак. Лошите духовете можеха да приемат всякаква форма и да обитават всякакви места — извори, потоци и ручей, дървета, растящи покрай пътя, и дори зелените туфи трева по полетата, по които той ореше, жънеше или косеше. Хората в цялото село и в хилядите други села нашир и надлъж из цялата Британия вярваха в подобни зли създания и Джак, естествено, не падаше по-долу от своите събратя. Но всички тези суеверия се споделяха не само от простичките селяни, а дори от онези известни със своята свръхначетеност мъже, които седяха до краля и му даваха драгоценни съвети.

И ако някой стар, черен като сажди гарван изпърхаше над браздите или някоя врана кацнеше на буца пръст и втренчеше лъскавите си и топчести като мъниста очи в Джак, докато той ореше на

нивата, за всекиго, включително и за него беше ясно, че това може да е някоя вещица или магьосник, дошъл специално да се опита да му погоди някакъв злостен номер, а не просто птица, която си търси червеи или личинки, обърнати от плуга. В такъв случай Джак събираше двата си пръста и почваше бързо-бързо да се кръсти и неспирно да повтаря думите на молитвата „Отче наш“, докато птицата, сиреч злата поличба, не отлетеше. По същия начин, когато видеше в потока да плува някой здрав клон, който, след като изсъхнеше, можеше да поддържа огъня за сваряването на цял казан супа, младежът не бързаше да го дръпне просто ей тъй, нехайно и безразсъдно, както би направило някое момче днес. Не, никак даже! Преди дори да го докосне с пръст, той правеше кръстен знак отгоре му, защото беше много вероятно някой зъл воден дух или таласъм да се спотайва в цепеницата, за да го сграбчи, та затова той взимаше надлежни мерки да го обезвреди предварително със свещения кръстен знак.

Да намериш паднала конска подкова или да имаш някоя вече толкова износена, че да не става за употреба, беше знак за голям късмет. Джак си имаше подкова над вратата в хижата и тя не пускаше вещиците и злите магьосници в дома му. За да е по-сигурно, че няма да се промъкнат, над дупката, която служеше за прозорец, висеше още една подкова. При това Джак знаеше кой е правилният начин да се окачва това чудо^[5]. Вечерта срещу Архангеловата задушница, времето, в което злите сили се надигат и витаят най-усилено наоколо, Джак предвидливо носеше клонче от офика^[6] на колана си.

Никога досега не бе виждал елф или трол, но чудесно знаеше, че живеят в храсталаците по хълмовете или из разни други скришни места в гората. Според старите приказки, някога, много, много отдавна, един крепостен на име Стърт от Норвел си загубил търнокопа в гората и докато го търсел, чул вик от едно дърво. Отишъл да види от какво иде този крясък и видял един трол. Макар и поуплашен, Стърт продължил да търси и намерил кирката си, а приказното създание го поканило на обяд. След това Стърт често ходел към зелените хълмове в гората, а след година се оженил за дъщерята на трола и преуспял в живота. Потомците му все още живееха в Норвел, дори единият му син бе свободен човек. И той, както и всичките му братя и сестри бяха дребни на ръст, гостоприемни и винаги готови за песен и веселба.

Ето такава бе представата, която само допреди няколко месеца Джак имаше за целия свят. Но един ден лейди Алис, подобна на небесно видение с красотата и грациозността си, го пресрещна в едно усамотено местенце, даде му парче пергамент, обвит в коприна, и го помоли горещо да го занесе на нейния любим, който се криеше в едно тайно място в горите на Ланкастър. А щом му каза, че той е единственият човек, на когото може да се довери, сърцето на младежа щеше или да се стопи, или да се пръсне от радост.

Джак в никакъв случай не бе страхливец, но при целия си кураж винаги щеше да си припомня с тръпки на страх това първо пътуване през посивялата гора, със скъпоценното послание в пазвата. Но всички страхове бяха надвити от лоялността, идваща от искреното му и неподправено, стигащо почти до боготворено преклонение пред прекрасната лейди Алис, чиято любов към Алан от долината бе известна на цялото графство.

Оттогава Джак бе предприемал още три подобни пътешествия и всеки път страхът от странните и чужди пътища и дивите пуцинаци между Шерууд и Уерисдейл се завръщаше при него, но всеки път верността към господарката му вдъхваше мъжество, а вродената му проникателност и хитрост винаги му помагаша да премине безопасно през приключенията и рискованите случки, с които му се наложи да се сблъска.

Джак никога не бе виждал разбойник или човек извън закона, или дори само обикновен крадлив бандит от гората. Пътуващи амбулантни търговци, алчни просяци или нахални трубадури се опитваха със сплашване или с измама да му отнемат оскъдната храна или нищожното имуществено, което носеше в торбата си. За късмет, никога обаче не бе срещал някого от онези страховити мъже, които бяха избягали от законните си господари, захвърлили земя и дом, потъпкали всички норми и обичаи на своите предци. Той често се чудеше колко ли безразсъдни, дръзки, неразумни и отчаяни са тези хора, за да предпочетат живот, който толкова бързо можеше да доведе до убийството или осакатяването им.

Тази вечер, както си стоеше и привързваше последния наръч съчки към самодейната си каручка, той се чудеше какво ли щеше да прави, ако при някое от далечните му пътешествия някой от всички тези мъже беше изскочил на пътя му от гъсталаците и му поискаше да

даде ценността, която лейди Алис му бе поверила. Сигурно щеше да се бори на живот и смърт, но нямаше да им се даде лесно.

Той цъкна с език към рунтавото пони, което бе впрегнато в каручката, и го поведе по пътеката извън малката горичка. Погледна на запад и видя в далечината, над косматата, рошава линия на гората дъгата на залязващото червено слънце, в чиито угасващи отблясъци стволовете на дърветата искряха като кървавочервени великани. Светлината падаше под такъв ъгъл, че почти заслепи очите му. В този миг чу как една съчка се счупи край него, а веднага след това един мъж се изстъпи пред него иззад ствола на едно дърво и препречи пътя му.

— Ти ли си Джак, синът на Уилкин? — каза странникът с остър заповеднически тон.

Джак отстъпи назад и ръцете му посегнаха към ножа на колана. Той напрегнато оглеждаше ниския и набит мъж пред себе си. Беше облечен в зелена туника и зелени гащи, доста поизтрити на места и дори съдрани тук-там от горските къпинаци. През гърба му бе праметнат лък, а на пояса му, до колчана със стрелите, удобно и достъпно окачен висеше мечът му.

Джак се намръщи срещу чужденеца, като се чудеше, кой ли може да е и откъде се бе взел. Ако се съдеше по дрехите му, би могъл да е някой от горските пазачи на лорда. Но като се вгледа в лицето му, се отказа от това предположение. То бе широко и открито, с голяма прошарена брада и със сурово, но прямо изражение, което подсказваше, че този мъж не принадлежи на никой друг господар, освен на самия себе си. Духът на свободата се излъчваше от острите му проницателни очи, от гордия му поглед и от непоколебимата и решителна стойка на главата.

Всички тези мисли светкавично преминаха през главата на Джак, след което той попита:

— Какво те интересува кой съм?

— За теб е много важно кой си — каза странникът със смях. — Чуй ме, момко, не съм дошъл тук, за да ти причиня зло.

В смеха му звънтеше искреност, която много се хареса на Джак. Странникът бръкна в кесията си и измъкна нещо оттам. После вдигна кинжала си, на който бяха промушени два пръстена — единият бе златен, а другият — сребърен, — и протегна оръжието към светлината. Угасващите лъчи на слънцето докоснаха диамантите върху тъничкото

златно колелце и те ослепително заблестяха като магически светлинки в здрача на притъмняващата гора.

— Знаеш ли нещо за това, момко! — попита мъжът.

— Откъде ги имаш? — попита Джак с внезапно потъмняло от гняв лице. — Да не си ги откраднал от тези, които са ги носили? Ако е така, никога няма да напуснеш това място жив!

— Кротко, храбрецо! — отговори другият, като зорко следеше спонтанното приклякване на Джак, който явно бе готов да скочи отгоре му. — Моят господар ги взе от ръцете на двете им прекрасни собственички и лейди Алис, господарката ти, каза така: „Джак е храбър и драгоvolно ще изпълни моята повеля. Той ще познае, че това е мое, и ще направи заради мен всичко, което приносителят на пръстена му каже.“

— Лейди Алис ли каза тези думи? — запита Джак. Лицето му заруменя, кръвта закипя в сърцето му, което се стопли от удоволствието да чуе как неговата лейди го е похвалила, нищо че похвалите идваха при него от устата на този рошав и грубоват горски човек.

— И какво — продължи той, — какво иска моята господарка, какво трябва да направя?

— Тръгвай с мен и ме отведи при Алан от долината — каза Уил Стрелеца.

За миг Джак се поколеба. Да тръгне със странника през дивите гори и самотните пущинаци на Пийк, към върха?! Но предаността към лейди Алис не позволяваше да си зададе дори наум въпроса, дали е безопасно за него да го направи.

— Ще го направя, приятелю — отвърна му Джак. — Но кажи ми кой си ти и как се казваш?

— Наричат ме Уил Боумън, Стрелеца — отговори той. — И Робин Худ е моят господар.

— Какво! — каза Джак и заотстъпва. — Ти си извън закона! Разбойник? Нима наистина си един от хората на Робин Худ?

— Точно — отвърна Уил, — и съм горд, че служа на най-храбрия, мъдър и справедлив главатар.

За един кратък миг Джак се замисли. Човекът пред него не му приличаше на някакъв отчаян и безразсъден главорез и определено нямаше нищо общо с представата, която момчето имаше за

разбойниците. Беше мъж с обикновено, простичко и честно изражение, а очите му можеха не само да бъдат строги, сурови и неумолими, но и да се усмихват. Джак импулсивно му подаде ръката си и другият я сграбчи.

— Ти си първият разбойник, когото виждам — със сърдечен смях каза Джак, — и ако главатарят и събратята ти са като теб, мога да се доверя на сърцето си, което ми подсказва, че сте свестни и честни хора. Ама какво, Робин Худ да не е приятел на моята господарка?

— Да, така излиза — каза Уил, — но сега нека да не бърбим повече, ами да поемаме по пътя, преди да е мръкнало, и да хващаме гората, докато още има поне малко светлина.

Не се наложи повече да се каже и дума. Джак поведе кончето с каручката по обраслата, неравна пътечка, която отиваше към селото, после шибна понито и го остави да се прибира само, спокоен, че скоро ще изтопурка пред къщата му. Все пак, преди да го изпроводи само у дома, той накъса листа от повет и направи венец около главата му, което щеше да подсети майка му, че нищо лошо не му се е случило, а отново се е наложило спешно да се отпрати на път по заръка на господарката лейди Алис.

Когато вече бяха оставили малката дъбрава на около километър и половина зад себе си, Уил каза:

— Не попита нищо за съобщението, което идва със сребърния пръстен, момко.

Джак се разсмя.

— Не, не попитах. Първо, защото съобщението на господарката изтласка всичко останало от главата ми, и второ, защото не се и съмнявам, че това съобщение не е особено любезно.

— Съобщението е от една мома — каза Уил, — и е колкото сладко, толкова и горчиво, както сам се досети. Но се питам, защо девойката Нета О'Мееринг едновременно хем те оскърбява, хем те хвали и говори мили думи за теб?

— Ти си по-възрастен от мен — каза Джак с малко стеснителен смях, — и несъмнено си по-наясно, защо девойките се държат така или иначе. Е, какво все пак беше съобщението ѝ за мен?

Уил му заразказва и докато говореше, лицето на Джак все повече почервяваше.

— Не са ми притрябвали грубите й заплахи — каза той и изведнъж в гласа му се мярна следа от надменност, — за да се размърдам заради моята лейди.

След това не продума повече нито думица, но Уил забеляза, че младежът ускори крачка и потъна в мислите си. След известно време и последният слънчев лъч угасна, небето потъмня и те потънаха в дълбочината на мрачните горски пътища. Спряха за малко, за да си починат, да похапнат каквото имаше в торбата и да изчакат да изгрее месечината, а после, под нейната мека и нежна светлина, закрачиха отново по пътеките в зелените дебри на гората и приличаха на демони, когато тъмните им силуети преминаваха през мастилената чернота, или на магьосници, покрити с вълшебен блясък, щом излезеха на някоя открита поляна.

Два дни по-късно, още от сутринта крепостните от селцето Кромюел стояха на групички пред къщурките си и си шушукаха за тъжната съдба, която тази заран щеше да сполети тяхната обична млада господарка. Всички знаеха, че тя е подарила сърцето си на младия Алан от долината, но жестоката съдба, която управляваше живота на хората от благородническо потекло, на дамите и рицарите, я принуждаваше да се омъжи за стария Ранълф де Гризби — беловлас и зъл лорд, който живееше в блатистите земи на Източна Англия.

Някои от селяните вече бяха застанали в църковния двор или в самата църква, в която щеше да се проведе церемонията. Често поглеждаха към пътя от север, защото точно оттам трябваше да се появи сватбеното шествие. Свещеникът вече беше забелязан да отива към господарската къща на имението, откъдето най-вероятно щеше да придружи булката до олтара.

— Отива да я утешава — нещо, което е напълно невъзможно — каза една млада жена с бебе на ръце. — Клетата нещастна лейди! — продължи тя. — Защо съдбата я лишава от нейната единствена, голяма любов?

— Истината е, че до голяма степен именно голямата й любов е причината тя да се съгласи да дойде тук в този ден — каза един мъж наблизко до нея, — защото той е извън закона и при това е напълно разорен.

— Ех, жалко, че няма кой да помогне на младата мома — каза един по-млад човек. — Сърцето й ще се стопи от мъка, щом се омъжи

за този дъртак, и никога вече няма да бъде същата весела и лъчезарна девойка, каквато си беше тук, сред нас.

— Но това е такава неправда, толкова е отвратително и гнусно, толкова е нечестиво и греховно — завика едно младо момиче. — Нима няма никой от рода ѝ, който да ѝ помогне и да я спаси?

— Роднините ѝ са слаби хора — каза набръчкана старица, — и не им се иска да си другаруват с мишките в занданите на онзи тиранин Айзенбарт, защото точно там ще попаднат, ако се опълчат на неговата воля.

В този момент доехтя тропот на конски копита. Десет тежковъоръжени конници наближаваха по северния път, облечени в ливреи на сър Ранълф де Гризби. Видът им издаваше не само, че са недодялани и вулгарни, а че са жестоки и безпощадни хора. Без да казват и дума, те безмълвно вкараха конете през портата и отидоха чак до входната арка на сградата, като разпръскваха бедните селяни, които бездруго гледаха и сами да се махнат от пътя им колкото е възможно по-бързо. Конниците се наредиха по петима от всяка страна на арката, слязоха от седлата, всеки застана до коня си и всички вкупом, арогантно и безочливо, загледаха крепостните, които се бяха стълпили до портата.

— И тия ли са същият боклук, като оная, дето старецът се страхува да не я изпусне — каза един от тежковъоръжените войници.

Другите се засмяха на просташката му шега.

— Нашият стар лорд толкова дълго бе пренебрегван и подиграван от тази нафукана млада красавица — каза друг, — че сега, когато е почти в ръцете му, се страхува да не би, по някаква зла прищявка на съдбата, нещо непредвидено да я изтръгне от него в последния момент.

— Да, така си е. От сума ти време го разиграва и му се присмива. — Каза друг. — Но превземките ѝ няма да струват и пукнат грош, щом веднъж стъпи в неговия замък в Хагторн Уейст^[7]. Там той си има начини, по които да опитоми и обуздае и най-буйната и непокорна дама. Както разправят, последната му жена яко си изпатила от това.

— А, онази ли, дето погина в разцвета на красотата си, тъмнооката девойка, чийто поглед беше ту като остър меч, ту като на сладко дете — замислено каза друг.

— Помня я — обади се този войник, който бе подхванал пръв разговора. — Живя там само две години. Избяга от него през една зимна нощ и я намериха премръзнала и вкочанена, долу при Гримли Мер.

— Ама че сте весели сватбари, по дяволите! — прекъсна ги този, който очевидно им бе водач. — Хайде да накараме ей онзи трубадур да ни изпее една ободряваща и развеселяваща песничка, която да е подходяща за сватба от тия приказки. Ей, ти там, негоднико!

Високият трубадур, облечен в крещящо ярък и безвкусно натруфен жакет и поизтъркани, позакърпени гащи, се шляеше из селото покрай крепостните и се смееше с тях, когато някой дръпнеше струна на арфата, която бе праметната на гърба му с як ремък. Щом чу, че войниците го викат, той се насочи към вратата и като свали кадифената си шапка, я размаха в сложен поклон пред тях.

— Какво ще обичате, благородни господа? Песен за война и плячка или за будоари и любящи девиси, или пък някоя, която разказва за хайка на породист благороден елен?

— Пей, каквото ти дойде на ум, стига да е някоя веселяшка песен — изкомандва водачът на войниците.

След няколко предварителни подръпвания на струните и прочистване на гърлото, трубадурът запя популярната по това време песен „Розов храст, шипков храст“. Той имаше хубав плътен тенор, а песничката бе безгрижна и лека, с припев в края на всеки куплет. След това трубадурът запя една сватбена балада, която извънредно много се хареса на слушателите му. Когато накрая певецът се приготви да си ходи, водачът му каза:

— Стой при нас, веселяко, защото мисля, че ще имаме нужда от теб. Очакваме тук скоро да се появи опечалена и унила булка и твоите жизнерадостни песни може да я развеселят, а види ли я усмихната, и моят лорд ще се успокои.

Трубадурът очевидно нямаше нищо против да остане и се приготви да запее нова песен. Той тъкмо подхващаше една лирична балада, когато в далечината се появиха четирима конници. Те бързо яздеха към църквата. Най-високият от всички бе не друг, а самият младоженец, сър Ранълф де Гризби, стар, сивокос рицар с червеникаво и грозно лице. Устните му бяха свити в жестока гънка, а червените му кървясали очи бяха малки и много зловни. Бе облечен в богата мантия

от червена коприна, поясът му бе инкрустиран с диаманти и дори дръжката на меча му блестеше от скъпоценни камъни. Другите трима рицари с него бяха по-млади, с безразсъдни и нагли физиономии, облечени в скъпи дрехи, но явно много небрежни и немарливи. Единият от тях — сър Ектор Харелип, който бе племенник на сър Ранълф, приличаше на истински главорез и се беше прочул като човек, по-жесток дори от чичо си.

Старият рицар забързано премина през портата явно много ядосан.

— Дамата още ли не е дошла? — изкрещя той с дрезгав, пресипнал глас към войниците и червените му лисичи очички засвяткаха и заскачаха подозрително от едно на друго лице.

— Не, милорд — притеснено отвърна водачът.

— По дяволите! — просъска бързо старият рицар, извърна се на седлото и намръщено се заоглежда по пътя, а после и из тълпата от крепостни и в хижите им отзад. — Продължава да ме кара още да чакам! — изсумтя той под носа си. Чуваше се как зъбите му ядосано скърцат, а злостните му и разгневени кървясали очички станаха малки като процепи, през които сякаш проблясваше дяволска светлина. — Трябваше да са вече тук, ако, разбира се, не ме е излъгала — каза той и като забеляза трубадура, който стоеше току до неговия кон, му изкрещя:

— Кой си ти бе, негоднико?

— Аз съм Джоселин, трубадур съм, сър рицарю — отговори мъжът и подръпна струните на своята арфа.

— Имаш мошеническо лице — каза подозрително сър Ранълф, — и нещо не изглеждаш достатъчно мазен и пригладен за трубадур.

— Въпреки всичко, сър рицар, аз съм беден трубадур, който е дошъл да ти даде най-висша наслада с простите си песнички, стига да пожелаеш — каза музикантът и отново подрънна с арфата.

— Пей, тогава, негоднико и нека песента ти да е на място, или здравата ще бъдеш опердашен.

Трубадурът дръпна две струни на арфата и започна:

*Макар и лорд и господар,
аз тъжен скитам се и бродя наскърбен.*

*Отдавна презрях рицарската слава
и буден копнея през нощните часове.
Пленен бях от прекрасната дама,
на която от толкова време напразно се моля —
веселата лейди Алисън.*

*Духай, северняко,
изпрати ми моята любима.
Духай, северняко
духай, духай, духай.*

Точно свърши с припева и отнякъде прокълнтя остър, пронизителен и подигравателен смях. Хората се озърнаха насам-натам, но не можаха да открият източника му. Изглеждаше така, сякаш дойде отгоре, но над главите им нямаше нищо друго, освен дървената фасада на църковната кула. Наоколо летяха няколко чавки, които с крясъци влизаха и излизаха през цепнатините на прозорците и кръжаха около гнездата си. Трубадурът продължи с друг куплет:

*Ах, как ме изгарят погледите ѝ, жестоките!
Как приличат на два меча очите ѝ златни!
Докато моите страни са восъчно бледни,
от мъки и злочестини подмолни.
Но ощастливи ме най подир съдбата,
и макар да съм стар, днес тя на мен се усмихна.
Очарователната и мила,
моята лейди прекрасна,
моята Алисън.*

*Духай, северняко,
Изпрати ми моята любима.
Духай северняко,
духай, духай, духай!*

И отново същият смях, при това още по-подигравателен от преди малко. Сър Ранълф се вгледа подозрително в певеца.

— Кой прави този шум, негодяй такъв? Ти ли бе, мискинино? — запита той с крайно ядосан глас. — Ти ли или някое приятелче с теб?

— Няма никого с мен, сам съм, господарю — кротко отвърна трубадурът.

— Господарю — каза един от войниците, в очите на който се четеше уплаха, — изглежда, в църковната кула има нимфа.

— Изглежда, глупако — изръмжа в отговор сър Ранълф, — че трябва добре да те нашибат с камшика, като се върнеш вкъщи. Иди да обиколиш църквата и провери дали някой селяндур не се е скрил някъде. И ако има някого, докарай го тук, за да му отрежа езика. Ще го науча аз да ми се присмива!

Четирима от войниците тръгнаха около църквата, а останалите — между надгробните плочи в двора, за да проверят да не би някой да се е скрил зад тях; и двете групи обаче се върнаха без никакъв резултат. Рицарят беше вече вън от себе си от ярост и изпрати петима от хората си да разпръснат крепостните, които се бяха натрупали около портата на църковния двор и се чудеха какво става. Селяните не чакаха да се посипят ударите на войниците, а сами побягнаха към колибите си.

— Сега, шарлатанино — изкрещя сър Ранълф на музиканта, — изпей още един куплет от твоята песен и ако отново чуя този смях, ще знам, че идва от теб. Мислиш ли, че не съм наясно с фокусите и триковете, които използва твоето шутовско племе?

— Надявам се да съм в безопасност — тържествено заяви трубадурът, — защото този смях съвсем не излиза от мен. Въпреки всичко, ще изпея друг куплет и чак след това ще си отида.

И така, като си акомпанираше с арфата, той отново запя:

*Съдбата участ благосклонна
изпрати днес при мен.
Небето явно ми помогна,
та тя сега ме взима за другар.
Завинаги, ах, сладка моя,
ще бъда пленник твой,*

*до дъх последен мой.
Моя нежна, весела Алисън!*

*Духай, северняко,
Изпрати ми моята любима.
Духай, северняко,
духай, духай, духай!*

Но отново над главите на присъстващите прокълнтя пронизителният подигравателен смях, при това толкова силен и зловещ, че всички се стреснаха и се заоглеждаха, но отново нищо не видяха. Шумът спря за момент, а после кикотенето долетя откъм пътя, като че ли този път се причиняваше от нещо, което бавно се придвижваше. После звукът се приближи още малко и всички слушатели ясно и отчетливо чува думите, които бяха изречени е гневен заплашителен вик:

— Колман Грей! Колман Грей!

При тези думи сър Ранълф се сащиса, отскочи назад и така яростно дръпна коня си, че го опря до самата врата на църквата. После започна да блъска по нея с пестници и да крещи:

— Махни се! Махни се! Махнете го от мен! Извикайте поп! Извикайте поп! Това е зъл демон, дяволски дух, махнете го от мен!

Той изглеждаше като човек, изпаднал в смъртен ужас. Лицето му, което обикновено бе червено, сега бе станало бяло като платно, устните му трепереха трескаво и издаваха нечленоразделни звуци, сякаш бълнуваше, и докато е едната си ръка неспирно се кръстеше, е другата жестикулираше така, сякаш се опитваше да махне нещо от себе си, а на моменти закриваше очи, явно за да се предпази от същото това невидимо за околните нещо. Войниците, които стояха наоколо, бяха застинали със зяпнали от изумление уста пред обезумялото поведение на своя лорд.

Най-накрая сър Ранълф все пак малко се окопоти и като видя учудването в очите около себе си, успя някак да се овладее, макар все още да трепереше, и подкара коня си между войниците.

— Какво сте зяпнали, тъпи негодници! — бясно изкрещя той, вдигна яростно камшика, който висеше на седлото му, и с всичка сила изплющя с него върху своите хора. Войниците отстъпваха, за да му направят път и да се предпазят от бича, но той им нареждаше да стоят мирно. Те обаче не го послушаха, а продължаваха да отстъпват. Тогава, в луда ярост, той смушка коня си и започна да гази с него във всички посоки, като ги налагаше с камшика, както стояха между конете. Животните се изнервиха, започнаха да се хапят и ритат едно друго и накрая настана страхотна неразбория, като суматохата все повече растеше. В този момент племенникът му, сър Ектор, хвана ръката на полуделия си чичо и извика:

— Сър Ранълф, дамата идва. Престанете!

Разгневеният до умопомрачение мъж погледна към северния път и видя шествие от група ездачи да идва към църквата. Той изведнъж пусна бича, оправи си шапката и приглади туниката си. След това нареди на намусените си войници да яхнат конете и да се приготвят да посрещнат дамата. Свещеникът и клисарят вече бяха влезли в църквата през страничната вратичка, а сега и огромната врата на сградата се отвори и отвътре зейна мрак.

Сър Ранълф се убеди, че вече всичко е наред и хвърли свиреп поглед наоколо, за да открие трубадура. Никъде обаче не го видя.

— Къде е онзи мошеник — певецът, де! — попита той един от съпровождащите го рицари.

— Не знам — каза другият. — Държах го под око, докато ти не започна да бичуваш войниците си, и после в суматохата явно се е измъкнал, защото повече не го видях.

— Добре, сър Филип — каза сър Ранълф, — би ли ми направил една огромна услуга? Ще те помоля лично да се погрижиш, да отидеш и да потърсиш този измамник. Няма да съм истински щастлив, докато не го пипна и не го видя подложен на изтезания. Тогава ще науча какво знае този негодяй и... и... какво... какво... — запелтечи леко той — какво означаваше този крясък. Можеш да вземеш двама от моите хора тук, но ги дръж изкъсо и под око, а когато накрая пипнеш онзи, завлечи го направо в Хагторн Уейст и го залости в подземие то на хамбара ми.

— Ще го сторя за теб, Гризби — каза младият рицар с дързък и арогантен смях, — но ако докарам негодника при теб, в замяна ти ще

трябва да ми дадеш хрътката си Ализандър и ловните соколи Грип и Фанг.

— Ах, ти, хитър рицарю! — каза сър Ранълф със стаен гневлив оттенък в гласа. — Знаеш, че точно те са ми любимците! Но няма как, трябва да имам този комедиант. Отивай, а аз ще ти дам това, което поиска. Само върви по-скоро, че иначе мошеникът ще се изниже и ще потъне вдън земя.

Няколко думи към войниците бяха достатъчни и те тръгнаха с рицаря извън църковния двор. Поеха по същия път, по който срещу тях язدهа към църквата сър Уолтър де Бофорест и приятелите му с лейди Алис помежду им, придружени от домашния крепостен слуга и от компаньонката на дамата — и двамата на коне. Лукавото и коварно лице на стария рицар сър Ранълф сега цялото се опъна в усмивка. Застана на портата на църковния двор със свалена шапка и като сложи ръка на сърцето си, тържествено се поклони на лейди Алис, за да я приветства. А тя, клетата, едва-едва вдигна пребледнялото си и тъжно лице и само бегло го погледна. Беше пременена в разкошна рокля от бяла коприна, около нежната ѝ шия имаше наниз от перли, с каквито бе общито и лекото ѝ лятно наметало, а вимпелът^[8] ѝ бе богато избродиран със злато; но целият този разкош и великолепиe само по-силно подчертаваха ужасната бледост на лицето ѝ. Очите ѝ бяха пълни с едва сдържани сълзи.

Бащата на булката — сър Уолтър, изглеждаше точно така, както се чувстваше — много опечален и много унижен. Той бе горд рицар и не понасяше мисълта, че трябва да се подчини на настояванията на тираничния лорд Айзенбарт и да омъжи единствената си дъщеря за мъж с такава лоша слава, каквата сър Ранълф де Гризби имаше открай време. Обирите по пътищата, жестоката тирания върху бедните крепостни и обикновени селяни, ограбването на оскъдния им зальк бяха само част от престъпленията, за които негодникът би трябвало да отговаря. Носеше се мълва, че той подлагал на изтезания съпругата си и други безсилни и нещастни мъже и жени, които държал заключени, за да ги измъчва в собствения си затвор в замъка Хагторн Уейст.

Всички стигнаха до църквата и слязоха от конете. Нета, чиито очи бяха целите зачервени от плач, отиде до своята господарка и под претекста, че оправя наметалото ѝ, успя да ѝ прошепне няколко окуражителни думи, докато сама едва се сдържаше да не заплаче

отново. Тогава сър Уолтър взе ръката на дъщеря си и я поведе към църквата, а после мина с нея по мъждиво осветената пътека между двата реда седалки към олтара, където свещеникът вече стоеше готов да извърши церемонията.

Четирима от войниците стояха извън църквата с конете, а останалите четирима влязоха вътре със сър Ранълф и двамата рицари, от които сър Ектор щеше да му бъде кум. Заедно стигнаха до олтара и сър Уолтър де Бофорест постави ръката на дъщеря си в ръката на сър Ранълф, който незабавно я отведе при свещеника.

Старият пастор бе също тъй тъжен, както и мнозина от крепостните, които се бяха промъкнали и насядали по задните седалки в църквата. Отчето познаваше лейди Алис от бебе, когато я бяха донесли да я кръсти. Той я бе учил да чете и да пише и бе много привързан към нея заради доброто ѝ сърце и нежната ѝ душа. Сър Уолтър също винаги се бе отнасял като добър приятел с бедния свещеник. Въпреки това той бе принуден да изпълни задължението си, затова отвори требника^[9] и се приготви да прочете думите, които трябваше да превърнат тези двама души в съпруг и съпруга.

Изведнъж някъде от мрака на църковните стени нещо се раздвижи и един мъж пристъпи в светлината на канделабрите^[10], които бяха наредени покрай олтара. Всички е учудване видяха, че това е не друг, а трубадурът, но сега в ръката си държеше огромен лък, а арфата му носеше един хубав рус юноша — Гилбърт от Уайт Хенд.

— Този брак е неуместен и порочен! — извика трубадурът е висок и неумолим глас. — Сър Ранълф от Уейст, върви си, преди да те сполети зло или смъртта да те намери! Сър свещенико, тази дама ще се омъжи за този, когото обича, в по-подходящ момент.

Всички очи се втренчиха във високата фигура в зелени дрехи. А лейди Алис — ах, как само заблестяха очите ѝ и поруменяха бузите ѝ — измъкна ръката си от пръстите на сър Ранълф и застана трепереща настрани, като кръстоса и стисна двете си ръце.

Тъмното лице на сър Ранълф с гняв гледаше ту дамата, ту трубадура. Той бе толкова вбесен, че почти не можеше да продума.

— Е! — насмешливо изтърси накрая. — Кой е този! Дали това не е вълчата глава, разореният глупак, заради когото тази девойка тук ме отхвърляше и ми се подиграваше повече от година?

Никой не му отговори. Сър Уолтър се вгледа в трубадура и поклати глава. Сър Ранълф с разярено движение измъкна меча си и решително пристъпи напред.

— Кой си ти, негоднико, та дръзваш да ми се противопоставяш?
— изкрещя той.

От мрака под тавана над главите им се разнесе звук, подобен на зловещо грачене:

— Колман Грей! Колман Грей!

Сър Ранълф трепна и мигновено загуби куража си, като чу това име отново, и погледна нагоре, а лицето му бе преbledняло от ужас. Докато вдигаше глава, се чу бръмчене на пчела и една къса черна стрела прелетя и прониза гърлото му. Без дори да успее да извика, той тежко се строполи на земята, потръпна в няколко леки спазъма и застина неподвижно.

Рицарите и войниците наблюдаваха това, без да мръднат, защото бяха твърде стъписани от изненада, за да предприемат или кажат нещо. Трубадурът допря до устните си ловджийски рог и го наду с пронизителен звук, който прокънтя с ехо в църквата.

Този звук като че ли извади от вцепенението сър Ектор и той се окопити, извади меча си и с гневен вик се нахвърли върху Робин Худ, защото, естествено, трубадурът бе именно той. Робин едва свари да извади своя меч и само след миг двамата се дуелираха ожесточено. Звукът на рога скоро бе последван от други звуци — на дрънкащо оръжие пред вратата. Тежковъоръжените войници, които до този момент все още бяха прекалено стреснати, за да помръднат, сега също се бяха отърсили от стъписването и като сграбчиха мечовете си, хукнаха към вратата, но там бяха спрени от трима от техните, които се втурнаха в църквата, последвани от облак от стрели, които бръмчаха като ято разгневени оси. Двама от войниците паднаха мъртви, а другият се заклатушка тежко ранен. В следващия момент в църквата нахлуха десетина мъже, облечени в зелено. Петимата останали войници, знаейки с каква омраза се ползва всеки от хората на сър Ранълф, се хвърлиха отчаяно срещу лъконосците и се опитаха да отрежат пътя им навътре, като съзнаваха, че не трябва да отстъпват ни сантиметър. Битката при вратата се разрази с пълна ярост, мъжете в зелено се стремяха да ги напъхат обратно, а пък хората на Гризби се мъчеха да не ги допуснат да влязат вътре.

Изведнџж един писък проглуши църквата. Като погледна бързо наоколо, сър Уолтър видя, че вторият рицар, който беше с Гризби, тича към страничната вратичка на свещеника с лейди Алис в ръцете си. Тя усилено се мъчеше да се освободи от яката му хватка, но той я бе сграбчил здраво.

Подире им тичаше придружителката ѝ Нета, която пицеше с всички сили и дърпаше одеждите на рицаря, но щом се добра до вратата, той се обърна и я ритна така силно, че тя падна в несвяст. В следващия момент похитителят изчезна зад завесата, която закриваше вратата.

Точно в този момент Робин Худ надделя в свирепата битка със сър Ектор и го повали мъртъв на земята. И макар сам да бе ранен, бързо се спусна към вратата, през която бе изчезнал рицарят с лейди Алис. Той се огледа, но не видя никого, и предположи, че злодеят се е втурнал към конете, наредени пред църквата.

Това бе самата истина. Продължавайки да стиска съпротивляващата се девойка, рицарят си бе направил сметката да грабне един кон и да избяга в суматохата, преди някой да го усети. Но като стигна пред църквата, се натъкна на двама мъже, които се бяха вкопчили в смъртна битка. Единият бе рицарят, изпратен от сър Ранълф да преследва и да залови трубадура, а другият му бе непознат. Но само един поглед към него бе достатъчен на лейди Алис и тя, макар и вече почти бездиханна от усилия да се отскубне, успя да изкрещи:

— Алан, Алан! Спаси ме! Алан!

Викът ѝ прозвуча почти като погребален звън за нейния любим. Изненадан, че чува гласа на своята възлюбена толкова близо до себе си, Алан извърна глава. Рицарят се възползва от разсейването му и замахна, за да му нанесе смъртоносен удар, който сигурно щеше да отсече главата му, ако в този момент Джак, синът на Уилкин, не се бе оказал наблизо. Той видя надвисналата опасност и с яката си тояга нанесе точно премерен и силен удар на рицаря. Това спаси живота на Алан и му даде време да се опомни и да се обърне отново към врага си. Яростно се впусна да го повали и унищожи, защото не можеше да го остави жив зад гърба си и да тръгне след другия, който отнасяше неговата дама.

Но противникът му — рицарят Филип, беше здрав и издръжлив мъж и изкусен и силен боец, който не се даваше лесно, а

междувременно другият, който бе отвлякъл девойката, се добра най-сетне до кон и се метна заедно с нея на седлото, като я стискаше в ръце. В следващия момент той препусна към портата на църковния двор и повали двама крепостни, които бяха видели какво се случва с господарката им и се опитаха да го спрат с тоягите си. С екзалтиран вик на триумф рицарят видя, че пътят пред него е чист, пришпори коня и започна подигравателно да говори на изпадналата в безсъзнание девойка.

Но преди още да успее да се отдалечи, усети как някой в движение се метна зад гърба му на коня. Докато се усети какво става, един дълъг нож блесна на слънчевите лъчи пред очите му. Почувства глух звук в гърдите си и го опари остра като огън болка, след което потъна в тъмнина. Той се олюля на седлото и юздите увиснаха от ръцете му. В този миг Джак, синът на Уилкин, успя да хвърли мъртвия рицар долу и да спре уплашения кон, а после повдигна бездиханната си господарка, внимателно я свали от седлото и положи тялото ѝ на земята.

През това време Алан от долината успя да пробие гарда на своя противник и с бърз удар го довърши. След това незабавно изтича до девойката, на която Джак, синът на Уилкин, вече бе донесъл вода. Скоро тя дойде на себе си и можеше да седне. Като чу кой я е спасил, тя подаде ръката си на Джак, а той коленичи и почти благоговейно я целуна.

— Джак — каза тя, като се усмихна изнурено, макар и все още бледа, — заради тази твоя смела постъпка, заради честната ти и самоотвержена служба заслужаваш да бъдеш свободен човек. Баща ми ще те освободи и ще ти даде свободна земя.

Джак грейна от удоволствие, но езикът му така се беше вързал от вълнение, че едва успя да промълви:

— Благодаря, моя господарке.

В този момент дойде и Нета, леко зашеметена от удара, който бе получила, и се наведе над господарката си, за да се погрижи за нея. Робин Худ отиде да доведе от черквата сър Уолтър и разбра, че двама от неговите бойци са паднали убити в свирепата битка с тежковъоръжените войници, но все пак само един-единствен от противниците им бе оцелял и бе успял да се измъкне с бяг през страничната врата. Всички други бяха убити.

— Сър Уолтър — каза Робин, след като баща и дъщеря се прегърнаха, — това щеше да бъде насилствен брак, и аз се намесих в делата ти по основателни причини.

— Не мога да бъда неблагодарен към теб, сър разбойнико — каза сър Уолтър. Той бе горд и категоричен човек, който винаги можеше да различи храбрия водач от нищожеството, и уважаваше смелостта, независимо дали я срещаше в граф или селяк, в крепостен или свободен. — Благодаря ти от цялото си сърце за това, че спаси дъщеря

ми от този обречен на нещастие брак. Разбира се, ще трябва да понеса последиците от всичко това, защото рицарите, които ти уби, имат могъщи приятели и покровители, така че, не питая никакво съмнение, отмъщението им ще бъде тежко за всинца ни.

— Говориш за Белами и лордовете от Рангби, нали? — попита Робин и челото му дълбоко се набръчка и притъмня, а гласът му стана суров.

— Именно те управляват нашите краища в тези злощастни времена — отвърна му рицарят. — Когато кралските синове потопиха страната в разрухата и мизерията на гражданската война, по-слабите трябваше да се подчинят на тиранията на по-силните си съседи.

— С Ранълф де Гризби и Ектор Харелип вече стават с двама по-малко — мрачно каза Робин. — Помни ми думите, сър Уолтър — продължи той, — лордовете на Рангби преляха чашата на търпението. Светата Дева да ме пази, кълна се в името ѝ, скоро и тях ще ги постигне ужасната съдба на тези разбойници тук. Ще изкореня тази сган и ще разруша гнездото им до основи; камък върху камък няма да остане.

Сър Уолтър погледна в тъмните присвяткащи очи на разбойника и си припомни какво бе чувал за някои случаи на въздадено независимо правосъдие, които вече разнасяха славата на Робин през гористите територии от Понткрафт до Нотингам и от пущинаците на Пийк до равнинните мочурища и блата на Линкълншир.

— Ще ти помогна с всичко, което е по силите и възможностите ми, сър разбойнико — каза рицарят, — и когато моментът настъпи, призови ме, за да ти дам пълната си подкрепа. Между другото, сега какво точно всъщност трябва да правим?

— Ето какво трябва да се направи — отвърна Робин. — Дъщеря ти и този мъж, когото тя така силно обича, ще живеят с мен в горите, докато обявят трикратно имената им в църквата^[11], а после ще се оженят. Ако се страхуваш, че този разбойник Де Белами ще те нападне, недей да живееш в твой дом, а ела и ти с нас, но ако на драго сърце и без притеснения би останал под твой собствен покрив, двадесет от моите мъже ще останат да те охраняват. Съгласен ли си?

— С удоволствие ще остана под своя покрив, добри ми Робин — каза сър Уолтър, — особено щом храбрите ти момчета ще ми помагат да отблъскваме атаките. И вярвам, че когато мирът отново се възцари

над тези райони от нашата нещастна Англия, дъщеря ми и този храбрец Алан, неин бъдещ съпруг, ще дойдат да живеят с мен.

Така всичко бе договорено. През следващите три седмици отец Тък обяви трикратно в малката църквичка в близост до неговата собствена „килийка“ предстоящото сключване на брака между Алан и Алис и именно той бе сърцатият и доблестен монах, който извърши брачната церемония, като така направи влюбените щастливи веднъж завинаги.

В деня, в който Робин с тези драстични мерки спаси Алис от брак със сър Ранълф, всеизвестният с жестокостта си лорд Айзенбарт де Белами седеше в едно високо кресло в замъка си в Рангби — именно този замък, който хората наричаха „Евил Холд“ — и очакваше вечерята си. Около масата бяха насядали останалите злодеи, сър Найджър ле Грим, Хамо де Мортейн, сър Балдуин де Килър, сър Роджър от Донкастър и още няколко досущ подобни на тях.

— Чумата да ги тръшне! — извика накрая Де Белами. — Повече няма да ги чакам. Толкова ли е ревнив този Ранълф, че го е страх да доведе хубавата си невеста при нас, за да си поднесем благопожеланията.

Всички се изсмяха и започнаха да ръсят подигравки и солени шеги.

— И къде са Ектор, Филип и Бертран? — запита сър Найджър. — Тръгнаха с младоженеца, за да дават на срамежливото момче кураж и да го насърчават в изпитанията.

— Дотук с чакането! Ей, слуги! — изрева Де Белами. — Сервирайте вечерята! И когато Ранълф дойде, ще спретнем такава шегичка на него и на булката му, че ще...

Бам! Нещо сякаш изхърка през въздуха над главите им и — хоп! В дъската на масата пред самия сър Айзенбарт се бе забила черна стрела с привързано парче пергамент към нея. За един кратък миг Де Белами изгуби присъствие на духа. Той погледна към тавана на високата дневна и изкрещя:

— Това бе изстрел от някаква шпионска бърлога. Хайде, момчета, и вие, слуги, ставайте и почвайте да претърсват замъка педя по педя за този, който изстреля това!

Самият той също се надигна и се разбърза, докато нойниците от по-ниската маса се пръснаха из целия замък.

Найджър ле Грим измъкна стрелата от дървото и заразглежда пергамента, на който имаше някакви имена, изписани в черно и червено. Но тъй като бе неграмотен^[12], той не можеше да прочете дори и една буква. След малко Белами се върна, целият почервенял от ярост, и не спираше да проклина и ругае слугите си, защото нещастниците не бяха успели да открият никого при претърсването на замъка.

— Какво означава това? — попита Хамо де Мортейн. — На този свитък тук има изписани някакви имена.

Белами, за когото се знаеше, че в ранната си младост е бил монашески послушник, можеше да чете. Той хвърли поглед на пергамента и лицето му потъмня от злост, гняв, и ярост.

— Вижте! — каза той. — Вижте, срещу нас се е изправила някаква странна сила. Ранълф, Ектор и другите са били убити днес. На този пергамент са изписани с кръв имената на всички онези, които някога бяха от нашата компания и сега са мъртви. Така... В тази колона тук са имената на Роджър де Лонгчамп и Айво ле Равенер, а тук вече са и тези на Ранълф де Гризби, Ектор де Малстейн, Филип де Скрууби и Бертран ле Ноар — всичките, изписани с кръв.

— Това наистина започва да става доста странно каза някой. Всички се гледаха един друг пребледнели и изплашени, а няколко дори се прекръстиха.

— Също така — продължи нататък де Белами, — тук се намират и нашите собствени имена, сиреч имената на тези, които още сме живи, но те са написани с черно, като отдолу всяко едно е подчертано с червено!

Той се разсмя дрезгаво и цвилещо и с кървясали очи огледа лицата около себе си. Вдигна стрелата и я заглежда — къса и здрава стрела, пръчката и перата бяха блестящочерни.

— Това е трик от номерата на онзи безочлив и дързък мошеник Робин Худ — каза той. — Мисли, че ще ни уплаши, фукливият глупак. Той ще ми раздава правосъдие на мен, той ще ми въздава справедливост, както знаем, че обича да се изразява, той на мен — на лорд Рангби, внук на Роджър де Белами, от чието име, докато е бил жив, навремето са треперели лордовете на четиридесет замъка околоръст. Бях прекалено мек с този хубостник, с този пъргав и ловък разбойник. Ще му изскубна ноктите, ще му отрежа ръцете! Слушайте, хора, ще заложим капаните си, както само ние си знаем, и когато го

пипнем и тикнем долу в подземието за мъчения, ще обуздаем наглия му нрав.

Независимо от това, че яростта на Де Белами се съпровождаше от необуздан сприхав смях, вечерята продължи в доста мрачно и потиснато настроение.

На следващия ден странни приказки плъзнаха из цялата провинция. Всички подробности за данданията при битката в църквата се разпространяваха надълго и нашироко. Разправяха, че когато Робин и свещеникът отишли да изнесат мъртвите от църквата, тялото на сър Ранълф не било открито. Някой дори каза, че самият Дявол, Сатаната го е отнесъл, като че ли това можеше да уплаши с нещо този, от чиято черна стрела бе убит.

Същата нощ крепостен от селото до Хагторн Уейст изтичал в колибата си и казал, че е видял в полумрака около блатото един мъртъв мъж, който бил носен от някакви странни твари, които нямали тяло, а само крака — несъмнено демони от тресавището, които прибирали у дома трупа на своя зъл господар.

Но най-странното от всичко беше, че войниците от замъка Хагторн, които до късно през тази пълнолунна нощ очаквали завръщането на своя господар с булката му, изведнъж чули писъци от сатанинска веселба, кънтящи надалеч в пустошта — а когато се вгледали по-внимателно, им се сторило, че виждат блещукаща светлина да танцува насам-натам, както и някакви малки черни фигурки, които се струпали в огромен огън. След това, уплашени, без да знаят точно защо и от какво, те се прекръстили и били убедени, че нещо свирепо и зло се прокрадва наоколо през блатото и каменливата пустош около тях. Те бодърствали и охранявали на смени през цялата нощ, но накрая, през най-тъмния час, преди разсъмване, някаква странна сънливост налегнала часовете и всички в замъка дълбоко заспали.

Събудили се отново от свирепи пламъци, които ги удряли по лицата, и гъст дим заслепил очите им и ги задушил. Започнали да се мятат и да търсят път за бягство, но открили, че всеки възможен изход е или препречен от здраво заключените врати, или отрязан от бушуващите огнени езици. Тогава жестоките, безмилостни мъже започнали да викат и да молят за пощада, но червените ръце на пламъците се извивали безмълвно и безучастно около тях. Тези, които

години наред подлагали на мъчения бедните и беззащитните, сега на свой ред се гърчели в безпощадно изтезание и всичките им молби останали нечути.

Когато на другия ден пукна зората, сивкава светлина бледо обля червените и пламтящи руини. Мъже и жени от съседните села и от околностите надойдоха и с изумление гледаха какво се е случило. Бедни, мършави и изгладнели, те почти не можеха да повярват, че накрая това свърталище на злото е разрушено — че злата сила, която от десетилетие ги тормозеше и потискаше, се е вдигнала от гърбовете им, че никога повече няма да осакатява краката и ръцете им, да разкъсва телата им и да опустошава душите им.

Наблизо и далече, щом някой чуеше за странния край на сър Ранълф, убит от невидима ръка, и за това, как замъкът му е бил опожарен от някаква мистериозна сила, дълбоко в сърцето си чувстваше радост и доволство, и казваше, че справедливостта все още е жива. Когато Айзенбарт де Белами и гнусната му шайка от злодеи чуха за стореното, не казаха нищо открито, само челата им потъмняха от яд, а страхът вече трайно се бе загнездил в сърцата им. Те изключително много внимаваха с охраната и часовете, които поставяха нощем из замъка, и непрекъснато се оглеждаха, когато яздеха нанякъде, а повечето от тях за по-сигурно просто избягваха горските пътища. Случи се така, че не след дълго крал Хенри умря и синът му Ричард Лъвското сърце, бе коронясан, а после замина на кръстоносен поход. Някои от рицарите на Рангби, които си бяха прочели имената на пергамента, предпочетоха да се присъединят към него и да се отдалечат от тайнственото и жестоко възмездие, което дебнеше зад гърба им в Англия. Но Айзенбарт де Белами остана да чака своя час.

Междувременно в цяла Англия не можеше да се намери пощастлив и по-весел човек от Джак, сина на Уилкин. Защото нима вече не бе свободен човек, който жъне собствената си свободна земя? Джак си подсвиркваше и пееше по цял ден, а в сърцето му имаше огромна благодарност към добрата съдба, която дари щастие не само на него, но му даде възможността да допринесе и за щастieto на своята прекрасна господарка, като ѝ помогна да се омъжи за мъжа, когото обичаше най-много от всичко в целия свят.

[1] Соколар, който се занимава с ловните соколи и ястреби. — Бел.ред. ↑

[2] Или Джон Уилкин'с сон — както всъщност са формирани голяма част от английските фамилии — от наставката son, или син. Получавали се Уил-сън, уилкин-сън, Джон-сън и пр. — Бел.прев. ↑

[3] Шипков храст, глог, трън или драка, в зависимост от района на страната. — Бел.прев. ↑

[4] Набожен крал, който е бил лечител и дори един вид екстрасенс, управлявал около 1041 — 1066 г. — Бел.прев. ↑

[5] Според поверието подковата се окачва с дъгата надолу, за да не изтичат благосъстоянието и късметът. — Бел.прев. ↑

[6] Офиката се нарича още самодивско дърво — високо и с червени плодчета, които са тръпчиви и много полезни. — Бел.прев. ↑

[7] Прен. — Пущинака на вещерския бодил. — Бел.прев. ↑

[8] Лек ешарф около главата, подобен на було или голяма забрадка. — Бел.прев. ↑

[9] Книга с религиозни текстове, които се четат при официални църковни служби и церемонии. — Бел.прев. ↑

[10] Големи свещници. — Бел.прев. ↑

[11] Според обичая, преди двама души да сключат брак, три последователни недели имената им трябва да се обявяват от амвона в църквата. — Бел.прев. ↑

[12] През тази епоха грамотността е била рядко явление. Толкова рядко, че ако някой бъдел осъден на смърт и докажел, че може да чете и пише, бивал помилван. — Бел.прев. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

КАК РОБИН ПОМОГНА НА СЪР ХЪРБРАНД

Робин Худ седеше в беседката си в Барнисдейлската гора, а хората му очакваха обяда. На поляната, на която се бяха излегнали, се носеха приятни звуци от пращането на огъня под казана и бълбукането на вкусната яхния, а пък ароматът на печеното еленско месце или на покрития с хрупкава коричка великолепен пай, който се разнасяше, щом готвачът вдигнеше капака на издълбаната в земята фурна, съвсем изостряха апетита на всички от четата.

Но Робин не даваше сигнал за обяд, защото за този ден все още не бяха се натъкнали на някакво сериозно приключение. Двамата мъже, които стояха на пост да причакват някой да мине по пътя, докладваха, че не се забелязва никакво движение, но точно този ден Робин не можеше да почувства никакво, съвсем никакво желание да обядва, докато не се появи някой странник, да седне с него и да му каже наздраве.

— Джон — каза той накрая на своя заместник, който се бе излегнал на тревата до него и заточваше върха на една стрела, — хайде, момчето ми, вземи Уил и Мъч, Милеровия син (или Милерсън) и тръгнете по Ермин стрийт към Сейлис. Оттам, от високото, може би ще имате шанса да забележите някой пътник. Ако стане така, доведете ми го, независимо дали е граф, или барон, абат или рицар, та ако ще да е и самият кралски съдия.

Литъл Джон се изправи бодро и весело от мястото си, взе лъка и стрелите си, повика Уил Стътли (Стрелеца) и Мъч, и тримата заедно тръгнаха през горските пътища и вървяха, докато стигнаха до една височина. Тук, съвсем близо до гората, имаше две малки каменни къщурки, които бяха разрушени и запустели. Преди десет години в тях живеяха свободни хора, които обработваха своите няколко акра земя и хранеха прасета в гората. Но жестокият и алчен лорд от Рангби мина веднъж по този път и поиска от Уулгар и Търстън, свободните обитатели, да признаят, че са взели земята си под наем от него.

Фермерите имаха датска кръв, която бе твърде гореща и свободолюбива, за да понесе такава тирания, и категорично се противопоставиха на сър Айзенбарт. Резултатът от това бе, че той заграби земите им със сила, разруши и опожари къщите им. Уулгар бе заклан, докато защитаваше дома си, а съпругата и децата му станаха слуги на Рангби. Търстън хвана гората с двете си момчета и успя да се спаси. Хората разправяха, че дал тържествен обет някой ден да се върне и да помогне с каквото може, за да изгори „Евил Холд“ до основи, а господарят му да бъде убит.

— Помните ли Уулгар и Търстън? — каза Литъл Джон, когато минаха покрай разрушените къщи, от чиито прозорци бяха надвиснали дълги бурени.

— Ай, ай, ай — завайкаха се Мъч и Уил, — и те бяха от всички онези разорени и клетки хорица, заради които един ден ще отмъстим и ще ударим с всички сила.

Минавайки през пътеките, обрасли в листаци, тримата разбойници най-сетне излязоха на главния път и удариха крак по настилната, положена още преди осемстотин години от римляните^[1].

Излязоха на един разклон, от който пътищата се разделяха в пет посоки. Мястото бе много нависоко и от него се откриваше широка панорама към околностите. Оттук земята се спускаше надолу и те можеха да видят надалеч над олюляващите се сиви корони на дърветата, които се простираха навсякъде околоръст край тях. Погледнаха на изток, погледнаха на запад, но не видяха никакъв човек. Погледнаха тогава на север в дълбоката котловина на Барнисдейл и съзряха един конник бавно да се придвижва по тясна пътека между дърветата в лява посока, откъм градчето Понтфракт на няколко километра оттук.

Конникът бе рицар в броня, с пика в дясната ръка, и яздеше с клюмнала глава, сякаш бе изпаднал в голямо дълбокомислие. Щом дойде близо до тях, те можаха да забележат, че лицето му е мрачно, печално и унило. Изглежда, бе толкова обезсърчен и отчаян, че докато левият му крак бе на стремето, десният се полюляваше и другата халка от стремената висеше и го почукваше по прасеца.

Литъл Джон бързо пристъпи напред срещу рицаря, приклепна на едно коляно пред него и тържествено каза:

— Добре дошъл, сър рицарю, в зелената гора. Вече три часа господарят ми те очаква с нетърпение и вече припираше кога ще се появиш.

— Господарят ви ме очаквал? — каза рицарят, като гледаше силно изненадан коленичилият разбойник. — Но кой е твоят господар, добри ми горянино?

— Той е Робин Худ — тържествено му отвърна Литъл Джон — и силно желае, очаква и моли да обядваш с него днес.

— Чувал съм за него — рече рицарят, — чувал съм, че е добър и храбър мъж и справедлив човек. С удоволствие ще обядвам с него, макар да възнамерявах по-напред да стигна до Блит или Донкастър и чак тогава да обядвам. Но какво имаш предвид, като казваш, че господарят ти ме очаква, след като дори не го познавам?

— Нашият господар няма да седне да обядва днес, ако не се намери някой пътник да му прави компания — отвърна Литъл Джон. — Понякога има този навик.

— Опасявам се — каза рицарят, — че ще бъда твърде невесел сътрапезник за твоя добър главатар.

Не след дълго рицарят и тримата разбойници вече бяха застанали пред беседката от клони и листа, в която Робин Худ се бе разположил. Разбойникът се изправи, вгледа се внимателно в лицето на рицаря и каза:

— Добре дошъл на теб, сър рицарю. Бих искал да обядваш с мен днес.

— Благодаря ти, добри ми Робин — отвърна рицарят, — Бог да пази и теб, и всичките ти хора.

Донесоха купи с вода и кърпи и след като Робин и рицарят си измиха и избърсаха ръцете, седнаха да обядват. Имаше хляб и вино, еленски пай, риба, печени гъски и яребици с гарнитура от задушено зеле. Рицарят прояви солиден апетит и охота към богатата трапеза, сервирана пред тях. Робин не го питаше нито кой е, нито откъде е, защото не беше в привычките му да задава такива въпроси, докато гостите му се хранят. Когато обядът приключи и те отново си измиха ръцете, той със смях запита:

— Е, сър рицарю, надявам се, добре се нахрани?

— Да, точно така, добри ми Робин — отговори му рицарят. — Такъв обяд, повярвай ми, не съм виждал от три седмици.

— Добре тогава, радвам се, че е така — продължи Робин с усмивка, — но досега не се е чуло и видяло йомен да трябва да плаща заради рицар. Ще трябва да ти поискам такса, за да ти позволя да минеш нататък през тази гора.

— Добри ми Робин — каза рицарят с тъжна усмивка, в кесията ми няма нищо, което да заслужава твоето внимание.

— Хайде де — отвърна му Робин, — та ти си рицар, с рицарски имоти. Кажи ми по-добре истината. Колко имаш в дисагите?

— Не повече от десет шилинга — каза рицарят и тежко въздъхна.

— Ей, Литъл Джон, насам! — извика Робин. — Отиди при коня на рицаря, претърси дисагите му и ми кажи какво има вътре.

Литъл Джон веднага се отзова на командата на главатаря си.

Робин се обърна към рицаря и му каза:

— Ако е вярно това, което казваш, не само няма да взема и пени от теб, но ако имаш нужда, ще ти заема пари.

След малко Джон се върна и каза:

— Господарю, намерих само ето тази половин лира^[2] в дисагите — и подаде една сребърна монета, завита в една голяма кафява ръкавица.

— Напълни си чашата догоре, рицарю — каза Робин, — на думата ти може да се вярва. Ти си честен човек. — И двамата с рицаря изпиха една обща наздравица.

— Чудна работа — каза Робин, — колко ти е тънка кесията. Никога не съм срещал толкова беден рицар като теб. Кажи ми истината — честно — и знай, че на никой друг няма да я кажа. По рождение ли си рицар, или си станал такъв по принуда, за да се доказваш с храбри дела, за да възвърнеш загубено достойнство и прочие, или си разпилял богатството си, защото си бил разточителен нехранимайко? Как си стигнал до това окаяно положение?

— Нито едно от всичките ти предположения, нищичко от това, което каза, не е причината за моите бедност и самотата — каза печално рицарят. — От стотици зими моите деди са живели на нашата земя, в нашия дом и винаги са опазвали доброто си име и достойнството си. Но случва се, както знаеш и сам, Робин, човек да попадне в беда, да го сполети някое нещастие, което не е по силите му, и само Бог, който седи в небесата, да е в състояние да му помогне. През последните две

години, както моите съседи и приятели знаят, бях успял да спестя цели четиристотин паунда, но сега нямам нищичко, освен съпругата си и скоро ще загубя всичките си земи и цялото си имение.

— Но как си изпаднал в такава крайна нужда? — попита Робин.

— Заради сина ми, който уби един човек — отвърна рицарят. — Това се случи в честна битка, но роднините на убития ме подгониха, започнаха да ме тормозят и решиха да ме унищожат, като ме разорят, та да си отмъстят за деянието на сина ми чрез мен. Платих им много пари, но те искат още и още и накрая се принудих да заложа земята си на абата на манастира „Света Мария“. И дълбоко в сърцето си съм убеден, че враговете ми ще направят всичко възможно, за да заграт имението ми и да ме пратят да прося прехраната си покрай пътищата, защото те са по-силни от мен. Вярвай ми, сурови и жестоки хора са и така са успели да наплашат съседите ми, че вече никой не иска да ми заеме и пени, за да мога да платя дълга си на абата.

— Така — каза Робин и удари с юмрук по коляното си, — докога ще слушаме за абата на „Света Мария“ и ще се разправяме с безобразията му? Няма ли да спрат най-сетне? Кажи ми, каква е сумата — обърна се той към рицаря, — която дължиш?

— Четиристотин паунда — тъжно отвърна рицарят. — Четиристотин вече платих на враговете си, но после те ми поискаха още четиристотин и аз ги взех назаем от абата. И сега, ако не му платя до утре, губя всичко, което имам.

— Но ако загубиш земята си — попита Робин, — какво смяташ да правиш?

— Ще се приготвя и ще замина на кръстоносен поход — каза рицарят, — но най-напред трябва да отида в абатството „Света Мария“ и да кажа на абата, че нямам пари да му платя. — И след тези думи той се изправи, тъй като нямаше повече какво да каже.

— Но, сър рицарю — настоя Робин, — нямаш ли никакви приятели, които да ти помогнат?

— Приятели! — каза рицарят горчиво. — Когато бях богат, приятели имах бол, тълпяха се около мен и ме убеждаваха колко много ме обичат, но щом разбраха, че съм изпаднал в нужда и че имам твърде могъщи врагове, се изпариха от страх, да не би да ги помоля за помощ.

В очите на Литъл Джон и на Уил Стрелеца се четеше съчувствие, а дребничкият Мъч, Милеровият син, направо едва сдържаше сълзите

си и от все сърце чувстваше, че трябва нещо да се направи, за да се помогне на рицаря, който изглеждаше толкова благороден и същевременно толкова тъжен и печален.

— Не бързай да си тръгваш все още — каза Робин на отчаяния човек, който бе посегнал да закачи меча си отстри. — Напълни си още веднъж чашата. Сега ми кажи, рицарю, ако някой би ти заел тези пари, за да спасиш земята си, имаш ли поне някой, който да ти стане поръчител или гарант за връщането на сумата?

— Бога ми, вярвай ми, никого си нямам — почтително му отговори рицарят. — Нямам вече никакви приятели, освен Бог, който ме е сътворил.

— Спри да дрънкаш врели-некипели — отвърна Робин. — Питам те дали нямаш никакви свои лични приятели — не светии, които са приятели на всинца ни — а някой човек от плът и кръв, който да гарантира плащането на дълга ти.

— Добри ми разбойнико — каза рицарят, — казвам ти самата истина, нямам останал нито един приятел, който да поеме отговорността за този дълг, никакви приятели, освен Исус и Светата му Майка, преблагата Дева.

— За бога, в името на светия Кръст! — възкликна Робин и отново удари коляното си. — Ето че си дойдохме на думата. Да знаеш, че ако ще да се разтърсиш надлъж и нашир из цяла Англия, няма да намериш по-добър гарант за пред мен от благословената Дева, която никога, ама никога не ме е проваляла, никога не ме е забравяла и никога не ме е подвеждала, още от първия път, когато я призовах. Ела тук, Джон — продължи той, като се обърна към дългуча, — иди в съкровищницата ми, отброй четиристотин паунда и нека всяка монета да звъни чисто, да няма дупки или да е нащърбена. Броят им трябва да бъде точно толкова, колкото тази злостна твар, абатът, ще вземе, защото ако има дори една повредена монета, той ще я върне и така ще получи възможността да заграби земята на нашия приятел.

Литъл Джон, заедно с Мъч, Милеровия син, и Уил Стътли отидоха заедно до тайното място, в което Робин пазеше сандъка си със злато, и заедно отброиха четиристотин златни паунда. Литъл Джон ги уви в парче плат, завърза ги на стегнат възел и ги донесе на Робин.

— Ето, тук, сър рицарю — каза Робин, като развърза плата и показа златото на невярващия човечец, — има четиристотин златни

лири. Давам ти ги назаем с гаранцията и поръчителството на нашата скъпа Света Дева Мария и с нейната благословия ти ще ми върнеш тези пари след една година и един ден, считано от днес.

Сълзи се стекоха по мършавите бузи на рицаря, когато пое парите от ръката на Робин.

— Сър разбойнико — каза той, — никога не съм мислил, че някой може да е тъй благороден и възвишен, че да ми заеме пари с подобни гаранции. Добри ми Робин, благодаря ти и ти обещавам, че ще внимавам да не загубиш дори и едничко пени и след година и един ден ще ти върна цялата сума. А сега, позволи ми да ти кажа, че макар и да те познавах като щедър и благороден от разказите на моя син, който изключително много те обича, все пак не съм предполагал, че думите му могат да се окажат слаби, за да опишат цялата истина.

— Но кой е твоят син, сър рицарю? — запита Робин. — Къде ме е срещал и откъде ме познава?

— Синът ми е Алан от долината — отвърна рицарят, — на когото ти много си помагал неведнъж и най-най-главното — помогнал си му да получи жената, която е неговата голяма любов.

— Ето това се казва щастлива случайност! Ето това е наистина прекрасна среща — каза Робин и двамата с рицаря си застискаха ръцете. — Алан ми е разправял за грижите и бедите ти и че няма необходимата сума, за да спаси имота ти и теб от лапите на този крадлив, лукав и коварен монах. Но изобщо не можех да предположа, че ти си самият сър Хърбранд де Транмир. Наистина ми е приятно, сър Хърбранд, че съм в състояние да ти помогна, защото обичам Алан и бих направил всичко, за да доставя радост на него и на обичния му баща. Значи и ти се оказа един от всички тези хора, които злосторниците от Рангби тормозят? Каж ми, като дойде часът, ще ми помогнеш ли да унищожим техния „Евил Холд“ и да смачкаме пепелянките в тяхното гнездо?

— На драго сърце — каза сър Хърбранд и гласът му доби неподозирана твърдост и решителност. — Не само заради себе си, а заради всички онези злини и беззакония, които те са причинили на бедния народ, нашир и надлъж, от замъка им в Пийк до границите на Ланкастър. За мен ще бъде удоволствие и чест да ти помогна и ти обещавам цялата си подкрепа в това начинание — когато и както

поискаш, достатъчно ще бъде да ми пратиш вест и да ме повикаш, ще дойда незабавно.

Тогава Робин взе от склада си с разкошни и скъпи одежди една рицарска тога^[3] от много фина материя и я облече на рицаря, а тя му пасна точно по мярка. Даде му и чифт нови шпори и ботуши, а после, когато гостът трябваше да продължи своето пътешествие, му даде и един по-добър и бърз кон от неговия собствен.

На тръгване, след като рицарят благодари със сълзи на очи на Робин за благодеянието и добротата, които бе показал към него, нашият герой каза:

— Голям срам е за рицар да язди сам, без паж или оръженосец. Затова ще ти дам един малък паж от моите, който ще те придружи до абатството на манастира „Света Мария“, и ще изчака да приключиш със задължението си, за да ми докладва дали всичко е минало добре. Джон — обърна се той и извика грамадния си помощник, — вземи един кон и придружи сър Хърбранд. Ще трябва да изпълняваш всички задължения на негов паж и оръженосец, а после да ми донесеш вест как са го приели абатът и неговата коварна шайка.

— Благодаря ти, добри ми Робин — с усмивка каза сър Хърбранд, — за малкия паж, когото изпращаш с мен. И тук аз обещавам, в името на Светата Дева, която никога не ме е изоставяла и винаги ми е помагала, да ти донеса до една година и един ден всички пари, които ти благородно ми зае, заедно с дарове в отплата за това, което ти ми даде.

— На добър ти час, сър Хърбранд — каза Робин, като му разтърси ръката, — и да ми изпратиш обратно моя малък паж, когато вече нямаш нужда от него.

Литъл Джон подкара коня си зад рицаря и двамата потеглиха сред много смях и закачки. Всички се шегуваха с „малкия паж“ и съветваха рицаря „да не жали пръчките“, защото той бил „нахално, безочливо хлапе, което се нуждае от постоянно налагане с камшик“.

Известно време рицарят и Литъл Джон яздиха през самотни горски пътища и си говореха за Робин Худ и многото добрини, които той бе извършил.

— Опасявам се — каза рицарят накрая, — че макар да дам и последния войник, който имам, и всичко друго, с което мога да съм му от помощ, когато удари часът за унищожаването на злодейското гнездо

в Рангби, силите няма да ни стигнат. Айзенбарт де Белами е жесток и коварен човек, но е умел и изкусен боец. Опасявам се, че твоят господар няма достатъчни познания по военно дело и не е наясно как да превземе такава здрава и непристъпна крепост, каквато всъщност е замъкът Рангби.

— Аз пък нямам подобни опасения — със смях каза Литъл Джон. — Моят господар е не по-малко мъдър от онова сатанинско изчадие. При това правдата е на негова страна и след като се намира под специалната закрила на нашата Света Майка и има нейната благословия, кой би могъл да се изправи насреща му?

— Вярно е — отвърна рицарят, — че Светата Дева е достойна закрилница на честните бойци и винаги успява да заслужи тяхната предана благодарност. Но злодеянията и коварните интриги на Де Белами и другите разбойници от Рангби са се разпрострели толкова надалеч и хората са толкова наплашени да не си навлекат гнева и недоволството им, че се съмнявам дали от тук до Донкастър на изток и до границите на Ланкастър на запад би могъл да просъществува и най-малкият опит за справедливост и правда, ако стигне до ушите на този злодей.

— О — каза Литъл Джон тъжно, — те тероризират със страх от смърт и изтезания всички, които искат да живеят в мир, но аз се надявам, че проклетите им греховни дни са преброени. Във всяко селце живее някой осакатен нещастник, който, окаян и злочест, носи следите от техните мъчения, във всеки господарски дом, имение или замък живее лорд или лейди, рицар или дама, които са били подлагани на безобразията им или са страдали от техните обеснически злодеяния. Според мен, щом веднъж моят господар се вдигне срещу тази отвратителна сган, всеки честен и мирен човек от тук до Ланкастър също ще се вдигне и ще въстане и няма да сложи оръжие, докато жестоката банда не бъде окончателно и завинаги разбита и унищожена.

— Дано Девата да благослови и да позволи това да стане! — каза рицарят. — Но кои са тези, които вървят след онзи мъж? Струва ми се, че имат намерение да го ограбят или да му навредят с нещо друго!?

И действително, те бяха настигнали група от петима-шестима мъже, които вървяха по средата на пътя и щом ги доближиха, Литъл Джон и рицарят видяха, че всички до един държаха извадени мечове в ръце, а мъжът отпред държеше дървен кръст и бе почти гол.

— Това трябва да е някакъв криминален тип, който е бил осъден и е дал обет да напусне страната заради убийство или друго престъпление — каза Литъл Джон, — а онези въоръжени мъже най-вероятно са потърпевшите. Явно следят да не напуска главния кралски път. И в името на Кръста Божи, този, който държи кръст, има истински зло изражение.

Когато стигнаха до групата, рицарят вежливо запитва, какво престъпление е извършил този разбойник. Мъжът с кръста беше гол и бос, без шапка и без обувки — носеше само една риза, сякаш бе приготвен за окачване на бесилото. Изражението му наистина беше отблъскващо и злостно, а по страните му имаше белези от стари рани. Петимата, които го следваха с обнажени мечове, изглеждаха заможни граждани или бюргери^[4], както още се наричаха тогава. По дрехите, а и по авторитетния вид на единия си личеше, че е човек с положение и влияние и че най-вероятно е старшият в групата. Именно той се зае да отговори на въпросите на рицаря.

— Този дявол, този зъл мизерник, този подъл изверг, когото следваме, е мародер, убиец и крадец. Името му е Ричард Малбет — каза предводителят на преследвачите. — Баща ни беше стар и достоен човек, но вече малко поизкуфял, и тъй като винаги е живял мирно и тихо в магазинчето си в Мърсърс Роу, в нашето градче в Понткрафт, обичаше да слуша интересни истории и разкази за пътешествия, да разговаря с хора, които са водили славни битки и са извършвали храбри дела. Ето така той хлътна в капана на този подлец, който му разказа сума истории за своите подвизи и приключения, за да го омае. Баща ни, Джон ле Марчант^[5], прие този лъжлив мошеник в дома си против волята ни и въпреки всички наши синовни съвети този Малбет, или Ил-беаст, както всъщност е правилното му име, уби баща ни по най-коварен начин и избяга с голяма част от златото му. Ние повдигнахме обвинение и организирахме хайка подире му. Той намери убежище^[6] в църквата „Сейнт Майкъл“. След като го намерихме там, той даде обет пред коронера^[7] официално да се отрече от поданство, да отиде в пристанището на Гримсби, да се качи на първия кораб и да напусне кралството. И сега ние го следваме, за да сме сигурни, че няма да се измъкне.

От погледите, които петимата братя хвърляха на мародера, беше повече от очевидно, че те с удоволствие биха приветствали всеки негов

опит да избяга, защото ако той излезеше дори с една стъпка вън от главния път, щяха да имат оправдателен повод да го убият, такъв беше законът. Наистина, нищо не можеше да им попречи да го направят и сега, без повод, защото убиецът бе невъоръжен, никой не го пазеше и допреди малко около тях нямаше и никакви свидетели, но тъй като всички те бяха принципи и праволинейни хора и верноподани граждани на кралството, се прекланяха пред закона и зачитаха клетвата, която злодеят бе дал пред властите.

Литъл Джон не бе видял разбойника тогава, когато, облечен като просяк, той бе успял да повали с тоягата си Робин Худ, така че сега нямаше как да го разпознае. Затова внимателно оглеждаше бруталното му лице и забеляза жестокостта и вероломството, с които Малбет гледаше петимата братя.

— Бих ви посъветвал да държите негодника по-изкъсо и да не го изпускате от око — каза той на синовете на Джон ле Марчант. — Убеден съм, че зад това дяволско лице се крие ум, пълен с измама и лукавство, с хитри уловки и трикове. Затова внимавайте много, да не би да ви изиграе някой номер и да ви се измъкне, защото дори в този момент, колкото и безпомощен да изглежда, сигурно крои нещо и е в състояние да ви преметне и да ви избяга.

Най-възрастният от братята — този, който бе взел думата преди малко, явно бе човек, който не обичаше да взима ум назаем или да приема съвети, и се засегна от това, че някакъв обикновен, прост горянин си позволява да го наставлява.

— Нямам нужда никой да ме учи какво трябва да правя с този мошеник — каза той резервирано и хладно. — Престъпникът ще се прости с живота си, преди да успее да мръдне, камо ли да ни измами или заблуди.

Литъл Джон се засмя и не каза нищо друго. След малко, когато вече се бяха отдалечили от групата, рицарят му каза:

— Веднъж съм виждал вече този измамник. Бе заловен в Гизор заради обир, при това не другаде, а в къщата, в която бе разквартируван самият крал Хенри. Лагерният комендант го осъди на обесване, но чух, че с някакъв трик успял да изиграе всички, да се измъкне от ръцете на палача и да изчезне като дим. Той е опасен човек наистина, невероятен злодей е, а умът му е пълен с интриги, коварни трикове и подли замисли.

— Разбрах го по лицето му — каза Джон — и съм сигурен, че не един от твърдоглавите и важни търговци, които сега го следват по петите, ще плати с живота си за бягството му, което ми се струва неизбежно.

Повече нищо не се случи и към края на деня, когато дневната светлина гаснеше, двамата спътници стигнаха до градчето Йорк. Точно щяха да влязат, когато вратарят захлопна градските порти пред тях. Наложиха се да пренощуват в един приличен хан, който за щастие рицарят знаеше, и те вечеряха и преспаха там.

На следващата сутрин в заседателната зала на абатството „Света Мария“ се бяха насъбрали всички главни служители от ръководството. Тук беше абат Робърт, с горделиво стиснати устни, с двойна брадичка и злобно зачервено лице. До него на скамейката седеше приорът^[8], който бе втори по сан сред присъстващите. За разлика от абата, а и от всички останали, той бе мек, добродушен човек и с добротата си успяваше да постигне много повече, отколкото абатът чрез груб тормоз и тирания.

Пред тях на масата имаше купчина пергаменти, защото това бе денят, в който наемателите плащаха рентите или дълговете си; други се бяха явили по повикване на абата, за да дадат отговор на някакъв негов въпрос или да изпълнят някое от изискванията му. До масата бяха седнали двама монаси, които вършеха писарската чиновническа работа. Отдясно на абата седеше и един кралски съдия, който обикаляше в тази част на кралството и водеше съдебни дела. С други думи, раздаваше правосъдие от името на краля. Отстрани стояха двама рицари и шерифът на Йорк.

Много хора идваха и плащаха рентите си било с пари, било със стоки, други пък бяха дошли да подадат жалба срещу някоя неправда и най-вече да се оплачат от тормоза и грубото отношение на управителите, които абатът бе назначил из манастирските земи. Беше удивително да се слуша колко много от именията на абатството имат лоши и груби управители, които действаха изцяло от името на абата. Той едва-едва даваше ухо на всичките оплаквания срещу служителите си, макар добродушният приор да се опитваше да поразпита и да се осведоми за най-подлите постъпки, за най-тежките беззакония и неправди, от които се оплакваха бедните йомени или крепостните селяни.

— Всичките са една сган от недоволни негодьяи — ядосано каза накрая абатът. — Спести си въздишките, приоре, по-добре ги запази за молитвите, които имаш да казваш, защото възнамерявам да оставя управителите си да вършат това, което те смятат за необходимо и полезно, вместо да се меса в работите им, от които разбирам по-малко от самите тях.

— Да, но когато такива големи нарушения се вменяват във вина на управител, назначен от абатството — каза приорът, — това вреди на доброто име и на самото абатство, което, по благоволенieto на Светата Дева, чието име носи, би трябвало да е стриктно осведомено за всичко, което се върши в земите му. И ако се окаже, че нашите служители са действали, без да проявят благочестивост и милосърдие, то те самите трябва да бъдат наказвани.

— Ако оставим нещата на теб, приоре — подигравателно каза абатът, — всички трябва да тръгнем голи и боси и да дадем на негодниците и на крадливите крепостни всичко, което си пожелаят. Край, разбрахме се вече, няма нужда от повече приказки!

Точно в този момент в заседателната зала влезе мъж със свирепа физиономия. Той бе облечен в полуброня^[9], а на пояса му висеше меч. Върху черната му четинеста коса бе нахлупена кадифена шапка, която свали с влизането си. След него вървеше оръженосец, който носеше тежкото му снаряжение, грамадния му боздуган и шлема му. Абатът се изправи от стола си.

— Ха, сър Найджър — каза той със смях, — идваш точно навреме, според уговорката. Мислиш ли, че рицарят от Уерисдейл ще изпорти работата в последния ден от постановления му срок и ще ни изиграе?

— Напротив, мисля, че още днес ще можем да го видим да проси хляба си от нас — отвърна сър Найджър ле Грим със зловещ смях. — Ще видим как ще плати скъпо и прескъпо за укриването на онзи негодник, сина си Алан от долината. Е, щом не можем да хванем това презряно нищожество, то тогава ще накараме баща му хубавичко да си изпати заради него.

— Чух, че синът му се е сдушил с онзи долен обирджия и убиец Робин Худ — каза кралският съдия. — Шерифе — обърна се той към офицера, — трябва да вземете строги мерки, за да унищожите издъно тази банда от усойници, чието свърталище било някъде тук, из

Барнисдейл. Доколкото разбрах, те са убили сър Ранълф от Уейст, но не са спрели дотук, а са опожарили до основи и целия му замък.

— Далеч съм от мисълта, сър съдия — прямо и уверено каза приорът, — да взимам страната на такъв крупен престъпник, но това, което той върши, не е ли същото, което вършат бароните и лордовете в нашата изтерзана страна през последната година, без никой от тях да получи наказание от теб или от когото и да е друг от кралските съдии?

Сър Найджър изгледа свирепо приора и замърмори нещо под носа си. Кралският съдия изглеждаше крайно ядосан от казаното, но не намери какво да отговори, защото знаеше много добре, че това е самата истина и че когато такива силни и властни рицари като Де Белами и сър Найджър вършат всякакви злодеяния, тяхното богатство и високо положение в кралския двор ги предпазва от наказание.

— Това, което аз пък знам — каза абатът припряно и сприхаво, — е, че ако сър Хърбранд от Уерисдейл не се появи тук с четиристотин паунда до края на днешния ден, губи земята си и ще бъде напълно и завинаги лишен от целия си наследствен имот.

— Все още е доста рано — каза приорът, — защото денят не е изтекъл дори наполовина. Изключително неприятно и жалко е, че той ще загуби земята си. Синът му уби рицаря — сър Айво, в честен двубой, а вие причинихте на сър Хърбранд много щети и несправедливо го притискате и тормозите по този начин. Той е просто един беден човек, останал без могъщи приятели, които да го защитят.

— Ти! Ти винаги си срещу мен, ти, свадливо човече! — надигна тон абатът и недодяланото му, мрачно лице почервения от гняв. — Аз още не съм казал и дума, а ти вече ми опонираш.

— Не настоявам за нищо друго, освен справедливостта да се прилага еднакво към всички, към висши и нищи, към рицари и крепостни — упорито и твърдо каза приорът.

Точно в този момент влезе главният иконом — служителят, който отговаряше за провизиите на абатството. Той имаше толкова огромно и охранено тяло и толкова червено лице, че от вида му човек, без да се замисля, можеше да си извади заключението, че си поопитва повечко от нормалното от цялата тази храна и пиене, които се намираха под негов контрол.

— Ха! Ха! Ха! — каза той с хрипящ и мазен смях. — Днес е денят, в който сър Хърбранд де Транмир трябва да загуби земята си,

ако не ни заплати четиристотин паунда. Бих рискувал да се обзаложа, че дори да не е мъртъв или обесен, няма да се появи, така че най-сетне ще вземем земята му.

— За подобно нещо и аз съм готов да се обзаложа — каза съдията. — Сигурен съм, че рицарят няма да дойде днес. И тъй като част от тези четиристотин лири взехте назаем от мен, сега е редно и аз да спечеля от даденото, защото земите на рицаря струват много повече от сумата, за която го накарахме да ги заложим.

— Право казваш — каза абатът. — Всички ние ще бъдем съдружници в имението на рицаря, с изключение на сър Найджър. Той ще трябва да търси възмездие отделно.

— Елате сега да хапнем — каза икономът и ги поведе към трапезарията, където цялата група се настани около богати ястия, сервиращи в сребърни плочи от пажове в изящни дрехи. Докато се хранеха, се смееха и ръсеха зловни подигравки, защото се чувстваха абсолютно сигурни, че рицарят няма да може да изплати дълга си и всички ще извлекат огромна печалба от обширните му и богати земи.

Но точно в средата на празненството им сър Хърбранд изненадващо се появи в трапезарията. Той изглеждаше тъжен и отчаян. Не беше облякъл богатите одежди, подарени от Робин, а вместо тях носеше своите собствени стари и износени дрехи. След него пристъпваше Литъл Джон, облечен като беден прост оръженосец, в позакърпено и изтрито палто и парцалив, раздърпан клин.

— Бог да пази всинца ви! — каза рицарят и застана на едно коляно на пода.

Абатът го изглежда, явно много доволен да види колко дрипав, опърпан и беден изглежда.

— Дойдох точно в уречения от теб ден, отче — продължи рицарят.

— Донесе ли парите? — с рязък и груб тон попита абатът.

— Нито едно пени — отвърна му рицарят и тъжно поклати глава.

— Какво нещастие, а? — разсмя се подигравателно абатът и като вдигна гарафата с вино, се обърна към съдията:

— Сър съдия, да пием! Защото, струва ми се, вече имаме всичко, на което се надявахме.

След като пресуши гарафата, абатът се обърна отново към рицаря и му каза:

— Какво тогава дириш тук, след като не си донесъл парите ми?

— Дошъл съм да те моля за още малко отсрочка, отче — каза рицарят с тъжен и умоляващ глас. — Толкова много усилия положих, за да намеря парите! Ако проявиш разбиране и ми дадеш поне още четири месеца, ще мога да събера сумата, която ти дължа.

— Времето ти свърши, мой човек — надменно каза съдията и презрително изглежда рицаря. — Ако нямаш парите, вече нямаш и земята си.

— О, в името на Божието милосърдие — молеше се рицарят, — помогни ми поне ти, сър съдия, защити ме от всички, които искат да ме оберат до шушка, за да ме видят как умирам от глад.

После рицарят се обърна и към шерифа:

— Добри ми шерифе — молеше го той, — застанете на моя страна, застъпете се за мен пред абата, за да ми даде още малко време.

— Хич не се и надявай — каза шерифът. — Няма да стане.

Накрая, все още на едно коляно, рицарят отново се обърна към абата:

— Отново те моля, сър абате — каза той, — постъпи като приятел, прояви милост и направи един последен компромис. Дръж земята ми като залог, докато събера парите, които ти дължа. Обещавам, че ще бъда твой верен и искрен слуга във всичко!

— За бога! — каза с досада абатът, който вече бе почнал да се ядосва. — Спри да си хабиш въздишките и да дрънкаш подобни глупашки молитви. Можеш да наемеш друга земя, където си поискаш, но ти казвам — и ме чуй добре, — че твоето имение сега е вече мое и ти никога повече няма да го притежаваш.

— За бога? — иронично повтори възклицанието на абата рицарят и се засмя горчиво. — Ето така, тук и сега, аз проверих твоето приятелство, в което навремето ми се кълнеше!

Абатът изглежда злостно рицаря, защото му бе особено неприятно и неловко да му се припомня това приятелство в присъствието на врагове на сър Хърбранд.

— Махай се, изменнико! Стига вече, писна ми от теб, лъжецо! — разкрещя се той. — Ти беше този, който направи и подписа полицата, и се задължи да ми платиш на този ден, и пак ти си този, който в уречения час няма парите. Вън! Ти не си истински рицар, ти си

лицемерно създание без капка рицарска доблест! Бързо го махнете оттук, изхвърлете го от стаята ми!

— Ти си лъжецът, абате! — извика добрият рицар и стана прав. — Никога не съм бил нечестен рицар, а напротив — винаги съм бил човек на честта. Ходил съм в много страни, бил съм се в много чужди земи, по турнири и двубои съм носил пиката пред крал Хенри и пред кралете на Германия и Франция. И винаги, и навсякъде, по всички тези места, съм получавал похвали и награди, докато не се озовах пред теб, в твоята стая, господин абате!

Съдията неволно се трогна от думите на рицаря и беше склонен да повярва, че абатът е бил прекалено суров и безчувствен. Затова се обърна към абат Робърт и каза:

— Какво ще му дадеш отгоре на четиристотинте лири, за да ти преотстъпи всички права върху имота си?

Сър Найджър гледаше мрачно и започна да мърмори и да ругае съдията под носа си.

— Нищо не му давай — тихо каза той на абата.

— Ще му дам сто лири отгоре — каза абатът.

— Не, имотът заслужава поне още двеста. Да му дадем още двеста и така стават общо шестстотин лири — настоя съдията.

— Не, не сте познали! — извика рицарят, дойде до масата, и със святкащи очи изгледа враговете си един по един, — ясни са ми интригите и заговорите ви срещу мен. Вие, нечестиви монаси, отдавна правите опити да заграбите земята ми, защото винаги сте жадували алчно да трупате акър след акър, да мачкате, измъчвате и тормозите душите и телата на вашите бедни крепостни, за да изстисквате от тях още и още богатство. А ти, сър Найджър, какво отмъщение, какво възмездие би могъл да искаш? Нима имаш право да търсиш кръвнина за смъртта на твоя родственик, при положение че синът ми го е убил в честен и открит двубой? Но и на теб ти е най-лесно да излееш отмъстителния си гняв върху мен, защото нямаш достатъчно кураж да излезеш насреща на Робин Худ, който стои зад гърба на сина ми и го подкрепя срещу теб и шайката ти. Затова гледаш да унищожиш мен и ме тормозиш и притискаш, защото не съм в състояние да се боря срещу злата мощ на твоите лордове от Рангби. Но, казвам ти, внимавай докъде ще стигнеш! А колкото до теб, господин абате, ето ти тук твоите четиристотин паунда.

С тези думи той измъкна вързопата от пазвата, развърза възела му и изсипа жълтиците върху масата.

— Вземи си златото, абате — каза той присмехулно, може пък да помогне на твоята безсмъртна душа.

Приорът пристъпи с още двама монаси и след като преброиха жълтиците, установиха, че сумата е точна до последния паунд. Съставиха надлежно оформена квитанция и я връчиха на рицаря. Междувременно абатът седеше, без да може да обели и зъб, и беше толкова засрамен и сличан от случилото се, че дори спря да яде. Лицата на останалите също показваха колко зле се чувстват от начина, по който рицарят обърна нещата срещу тях. Сър Найджър ле Грим, с червено от гняв лице, стискаше злобно устни и мятеше яростни погледи на сър Хърбранд, който ги посрещаше невъзмутимо, с гордо и смело вдигната глава.

— Е, господин абате — рече рицарят, размахвайки разписката пред лицата им, — сега вече съм изпълнил думата си и съм се изплатил до грош. И от този момент нататък отново съм пълноправен собственик на своята земя, каквото и да кажеш или сториш.

С тези думи той се обърна и тръгна към вратата, последван от Литъл Джон. Двамата се качиха на конете си и се върнаха в хана, за да се преоблекат и да хапнат, а после напуснаха града по западния път, защото рицарят искаше час по-скоро да се прибере у дома и да зарадва своята скъпа съпруга с новината, че са спасени благодарение на добротата, благородството и щедростта на Робин Худ.

— Сър рицарю — каза Литъл Джон, когато излязоха на горския път на няколко километра след Йорк, — хич не ми хареса злобното изражение на рицаря, който седеше на масата с абата. Трябва да си нащрек с него, защото е много вероятно да те нападне изневиделица или да ти устрои засада в някое затънтено място.

— Не ме е страх от сър Найджър ле Грим — отвърна рицарят, — нито от другите рицари от замъка, ако идват насреща ми един по един. Но тези изчадия от Рангби са подли и вероломни и рядко тръгват на бой, ако не са поне двама-трима. Затова ще се вслушам в думите ти и ще бъда предпазлив. Сега вече можеш да ме оставиш, добри ми горянино, защото не искам да те карам толкова много да се отдалечаваш с мен по пътищата.

— В никакъв случай — отвърна му Литъл Джон — Не мога да те оставя сам в гората. Моят господар ми каза да бъда твой оръженосец и аз ще остана с теб до края, в случай че имаш нужда от мен, докато стигнеш до своето имение.

— Ти си истински предан другар и верен спътник. Много бих искал да имам възможност да ти се отплатя. Но, както знаеш, нямам нито пари, нито скъпоценности.

— Благодаря ти, рицарю, но не се нуждая от никаква отплата или възнаграждение — отвърна Литъл Джон. — Винаги съм бил готов да се отбия от пътя си заради някоя хубава битка и мисля, че днес ще имаме някое и друго почукване тук-там, докато вървим, в противен случай ще излезе, че вече не мога да разпознавя кръвожадните помисли в очите на някого.

Литъл Джон бе почувствал със сигурност, че Найджър ле Grim планира някакво вероломство, още когато сър Хърбранд остави парите на масата, и бе сигурен, че в някое сгодно местенце рицарят ще бъде причакан, нападнат и най-вероятно убит заради несправедливото желание за мъст.

Продължиха да яздат заедно, като зорко се оглеждаха там, където пътят се стесняваше и минаваше през гъстите дървета, докато накрая напуснаха гората. Към края на следобеда се оказаха пред едно пусто бърдо. В голия пущинак все още отникъде не се виждаше и следа от врага. Но сега вече бяха в дивото царство, в което властваха сър Айзенбарт, сър Найджър и техните отвратителни приятелчета. Двамата конници подкараха бързо конете си, като се надяваха да стигнат до градчето Станмор, преди да е паднала нощта.

Тук, в тези усамотени, откъснати от всичко живо покрайнини, не срещаха почти никого, освен от време на време по някой овчар или група крепостни, които минаваха, прибирайки се у дома от някаква работа. Веднъж видяха отдалеч ловна хайка със соколи, после срещаха група търговци, чиито понита бяха извили гърбове под натоварената стока. Накрая започнаха да се изкачват по дълга и стръмна пътека към високия хребет на планинската верига Колд Китчън Ридж, на върха на който имаше група ели, чиито корони бяха наведени все в една и съща посока от постоянните и силни ветрове, които духаха тук.

Докато пришпорваха уморените си коне през последните няколко ярда нагоре, изведнъж измежду гъсталака, зад дърветата, долетя свистене на стрела и в следващия момент тя безобидно издрънча по щита на Литъл Джон, който висеше до коляното му, а после, без да нанесе никакви поражения, кротко тупна на земята. Той я погледна и като видя късата ѝ черна пръчка, мигом се досети кой и за какво го предупреждава. Затова извика на рицаря, който яздеше на няколко стъпки след него:

— Зад дърветата са! Внимавай, пази се, сър рицарю! — но още преди да довърши, иззад елите излезе конник в броня и тежки доспехи, с насочено напред копие, и се спусна стремглаво към сър Хърбранд. В същото време от другата страна на тясното пътче изскочи още един рицар на кон, с грамаден боздуган в ръка, и се устреми към Литъл Джон. Пътят бе много стръмен и нападателите явно бяха абсолютно сигурни, че скоростта, с която се втурват надолу, ще събори двамата ездаци на земята. Но и рицарят, и Джон до голяма степен бяха готови за атака. Сър Хърбранд изтегли меч си още щом предупредителната черна стрела изсвистя от храстите, и веднага вдигна щита си, така че когато първият от двамата нападатели връхлетя върху него, той парира удара на копие то му и противникът му, объркан от осуетения удар, се плъзна безпомощно край него. Тогава нашият рицар стовари меч си върху врата му с такава сила, че онзи увисна на седлото. Конят му препусна лудо надолу, шпорите на ездача се закачиха в стремето и той се завлачи по пътя, като тялото му се блъскаше и отскачаше от буците и бабунките по пътя.

В следващия миг иззад дърветата ненадейно изскочи трети рицар и с изваден меч атакува така яростно и стремително сър Хърбранд, че беше необходима огромна сила, за да удържа коня си да не падне надолу по стръмния път и в същото време да отблъсква пронизващите и жестоки удари на нападателя.

Литъл Джон също бе в трудна ситуация. Вторият рицар така стремглаво го връхлетя, че той едва намери време да вдигне щита си и не можа да отбие напълно удара на падащия боздуган, който се стовари върху раменете му и почти го вцепени. При все това Джон успя да извади меч си и направи най-доброто, на което бе способен, за да се защити; но конят на нападателя бе по-силен, а и той самият бе защитен от голяма, цяла броня. Джон можеше да се предпази единствено с

щита си, който трябваше да държи с едната си ръка, докато с другата се опитваше с всичките си останали сили да удари противника си. Тежките, свирепи удари на боздугана се сипеха по щита му и непознатият рицар така силно притискаше с тежкия си кон по-слабото животно, яздено от Джон, че той осъзна — беше въпрос само на няколко минути да бъде победен и повален по стръмния път.

Изведнъж рицарят спря атаката си, потръпна, а иззад забралото на шлема му се чу глух стон. Боздуганът падна от вдигнатата му ръка и бронираното му тяло се олюля на седлото. Един поглед бе достатъчен на Джон, за да види края на малка черна стрела, стърчаща от подмишницата на врага му. Гигантът се огледа и видя край пътя лещак, а сред него, обрамчено от листата, надничаше лицето на Кет Троу, но обичайното му добродушно излъчване сега бе отстъпило на ужасяващо дивашко изражение и тържествуващ яростен поглед.

Рицарят се олюля за последен път и се сгромоляса със стържещ метален звук; при падането на земята бронята му здравата издрънча. Конят му застана стреснат и потръпващ до тялото на мъртвия си господар. Като видя поражението на своя другар, третият рицар, който все още се биеше със сър Хърбранд, изведнъж пришпори коня си и се хвърли да бяга през дърветата. Втурна се надолу по склона, а после го мярнаха да препуска с всички сили по бърдото в посока на замъка Рангби. Сър Хърбранд, който бе ранен, се въздържа да се впусне подире му.

Но не и Кет Троу. С безшумни движения той затича покрай пътя и се скри от погледа им зад клонките на високата орлова папрат.

— Това пък кой беше? — извика сър Хърбранд в изумление. — Някой от тези свирепи рицари разбойници, които ни нападнаха, ли беше? Този, ето този, дето се шмугна нататък?

— Не-е — каза Литъл Джон, — това е някой, на когото днес дължа живота си, защото ако неговата стрела не бе повалила този негодяй тук, мисля, че в следващия момент щеше да ме надвие и да ме смаже.

— Я да видим кой е този рицар тук — каза сър Хърбранд, слезе от коня си, отиде и вдигна забралото на шлема. — Света Дево, Майко Божия, та това е самият сър Найджър ле Грим!

— Значи долнопробната злодейска шайка на негодниците намаля с още един — каза Джон, — или дори с двама, защото по всяка

вероятност и онзи, другият, дето го фрасна в началото по врата, вече е мъртъв, макар да бе все още жив, когато се свлече. Няма начин конят му досега да не го е убил.

— Би ли се съгласил да се върнеш малко назад, Джон — каза сър Хърбранд, — и ако рицарят и конят могат да бъдат намерени, докарай ги тук, защото бих искал да му устроя прилично погребение. Още повече че по всички военни закони доспехите и конят на убития враг стават мои.

Джон изпълни желанието на сър Хърбранд и се върна по следите на коня в продължение на около километър и половина. Намери животното кротко да си поскубва тревица отстрани на пътя, а тялото на ездача му бе проснато на няколко ярда по-нататък, шпорите му се бяха изплъзнали, когато конят бе прекратил лудия си бяг. Той вдигна трупа, качи го на коня и тръгна назад към сър Хърбранд. И така, с два пленени трофейни коня, всеки един с мъртвия си господар, праметнат на седлото, Литъл Джон и рицарят продължиха по пътя си и след около един час стигнаха до крайпътен параклис. Влязоха вътре, но свещеникът, който трябваше да е там и да пази, отсъстваше, затова сър Хърбранд свали снаряжението и доспехите на двамата мъртви рицари и положи телата им пред олтара, а после двамата с Литъл Джон коленичиха и казаха по една молитва.

След това взеха двата коня, натоварени с доспехите, продължиха нататък и си намериха място за нощуване, а на следващия ден сър Хърбранд стигна до дома си, където бе посрещнат извънредно нежно и с много обич и радост от съпругата си и цялото си домочадие. Когато им разказа как приятелски се е отнесъл към него Робин Худ и как му е помогнал, господарката и всички слуги се засуетиха да угаждат на Литъл Джон и го поканиха да остане колкото се може по-дълго у тях. На втория ден от престоя си обаче той заяви, че непременно трябва да се върне при своя господар, и когато разбра, че по никакъв начин няма да го убеди да остане още, мадам Джудит, майката на Алан, му приготви голяма торба с храна и му даде скъп златен пръстен, а рицарят му подари един едър и як, силен кон, както и стойността на коня и амуниците на сър Найджър в злато, тъй като, както каза той, те били трофей, който по право се падал на нашия великан. След това симпатичният и храбър разбойник се сбогува с домакините си, а сър Хърбранд на раздяла сърдечно му стисна ръката и каза:

— Литъл Джон, ти и твоят господар се отнесохте като изключително добри приятели към мен и към сина ми и добро да не видя, ако някога забравя вашето другарство и помощта ви. Кажи на господаря си, че не по късно от една година и един ден, по Божията воля и с Божията помощ, ще го намеря и ще му донеса парите, които той така благородно ми даде в заем под попечителството и гаранцията на нашата Света Майка, а заедно с тези пари ще му донеса и подарък. И предай му още от мен, че ако — както, струва ми се, трябва да очакваме — лошите дни надвиснат над нашата скъпа страна в резултат на неправдите и беззаконията, които херцогът Джон^[10] си позволява да върши в ущърб на своя брат, то крал Ричард Лъвското сърце ще има нужда от неколцина добри и храбри, юначни и доблестни мъже като твоя господар. А ако пък той, в който и да е момент, по което и да е време, поиска от мен помощ, кажи му, че веднага мога да въоръжа сто храбри войници, които ще ме последват навсякъде.

Джон обеща, че ще предаде достоверно всичко до последната дума, след което си тръгна и пристигна в Барнисдейл без никакви по-нататъшни произшествия.

Сега да се върнем към вечерта на онзи ден, в който рицарите бяха нападнали сър Хърбранд и Литъл Джон. Третият рицар, който успя да избяга, бе сериозно и тежко ранен. Слаб и изтощен, той яздеше към портите на замъка Рангби, наричан от бедните хорица „Евил Холд“, защото това наистина бе бастион на злото. Като стигна до вратите, раненият с немощен гласец извика на вратаря да спусне мостика над огромния защитен ров, който ограждаше замъка крепост. След като това бе направено, той със сетни сили влезе в двора и без да слиза от коня, продължи напред чак до дневната, в която сър Айзенбарт и другарчетата му бяха насядали и се наливаха с вино.

— Това е сър Бърнард от Брейк — в почуда завикаха рицарите при вида на олюляващата се фигура на конника, който дойде до самия край на масата на гърба на пръхтящото животно.

— Къде са сър Найджър и сър Питър? — избуча сър Айзенбарт, разярен от лошите си предчувствия и от собствения си страх да се изправи с лице пред реалността.

— Мъртви! — каза рицарят и те видяха колко е пребледняло лицето му под шлема. — Дайте ми вино! Аз... аз... Капнал съм, изтощен съм.

Веднага му наляха пълен бокал с вино, докато той разхлабваше шлема си. Щом го свали от главата си, всички видяха колко лошо и тежко е ранен и им стана ясно, че се държи на крака единствено благодарение на голямата си сила и издръжливост. Той изгълта виното си и протегна бокала да му силят още.

— Рицарят уби сър Питър — продължи Бърнард Брейк — и пак рицарят, всъщност само предполагам, уби и сър Найджър, защото не знам точно от какво, но видях как се строполи на земята.

Всички насядали около масата рицари се загледаха един друг мрачно, потиснато и безмълвно. В този момент един от войниците от караула при вратата на замъка дотича в дневната. В ръцете му имаше стрела и той я постави на масата пред сър Айзенбарт.

— Това, господарю, току-що бе изстреляно през пръчките на подвижната решетка^[11] и замалко не ме улучи. Не можахме да видим кой я изстреля.

Сър Айзенбарт погледна късата черна стрела, позна я и лицето му притъмня от гняв. Пръчката бе белязана със седем черти по цялата ѝ дължина и те бяха оцветени в червено.

— Бързо! — изкрещя той. — Мизерникът, който я е изстрелял, не може да е далеч. След него! И претърсете лист по лист всичко, но го намерете и ми го доведете тук!

В миг настана голяма суетня. Множеството от стражите грабваха оръжието си, а рицарите надяваха тежките си бронирани доспехи. След това всички се отправиха навън с конете с гръмотевичен трясък по мостика. Пред вратата имаше голямо открито пространство, така че беше доста чудно, че някой въобще е могъл да се промъкне незабелязано под зорките погледи на стражите, които наблюдаваха през решетките и цепнатините на зъбчатите бойници, издигащи се от двете страни на мостика. Конници и пешаци започнаха да претърсват стъпка по стъпка всичко на един километър околоръст, но не откриха нито следа или звук от промъкналия се стрелец с лъка.

Скоро се стъмни, те прекратиха претърсването и по един-двама се връщаха и рапортуваха за липсата на резултат. Когато и последните войници се прибраха, мостикът бе вдигнат сред оглушително стържение и дрънчене на ръждясалите му вериги и зъбчатки за през нощта, а решетестата врата бе спусната с такъв трясък и звънтеж, че чак кулата се разтресе. Тогава обаче, в тъмнината иззад малък храст, който бе

надвиснал от външния бряг на рова, близо до вратата изпълзя дребна фигурка. Бавно и много внимателно тя се потопи във водата без никакъв плисък! Стражите и часовите в караулното помещение до вратата не чува нищо. Това бе Кет Троу, изпратен от Робин Худ да наблюдава и да държи под око „Евил Холд“. Лъкът и стрелите му досега бяха стояли скрити на сухо и сигурно място в храста, от който беше изпълзял.

Той погледна нагоре към грамадата на замъка, извисяваща се нависоко и простираща се нашироко от другата страна на моста. По стените в бойниците бяха запалени факли и в слабия проблясък на светлината им се виждаше как часовите, които бяха дежурни на пост в охраната на замъка, се разхождаха напред-назад.

Известно време Кет се взираше в тъмнината, като държеше една стрела опъната на тетивата, надявайки се някое лице да влезе в полезрението му от някоя по-близка амбразура, така че да може да даде още един изстрел. Но времето минаваше, а подобна възможност не се откриваше. Той отпусна тетивата и неохотно си тръгна.

— Седем вече си заминаха — мърмореше си той, — но мнозина останаха. Който убива, ще бъде убит, който затрива, ще бъде затрит, без жал и пощада, тъй както всеки от нас заради тях страда. На кучето — кучешка смърт.

Той лекичко заприпка, като час по час се обръщаше, за да се вгледа в тъмния масивен корпус на замъка, с малки светли петънца тук-там. Така, с пресечен бяг, след около километър Кет стигна до началото на гората. Тъмнината не му попречи да намери пътя си между огромните дървета и той продължи, докато накрая дойде до един дъб, който с право можеше да се нарече гигантът на гигантите. Безшумно, крадешком, подобно на див звяр, той първо погледна нагоре и се заослушва. После с почти неправдоподобна бързина се изкатери по дървото, като използваше и най-малките издатини на чворовете, израстъците и процепите, докато накрая потъна в огромната разлистена корона. Все по-високо и по-високо се изкачваше той, в един свят, в който властваше единствено и само мракът на грамадите от листа, които тихичко мърмореха и шептяха нещо на нощния вятър, който се усилваше с всяка негова стъпка нагоре. Най-сетне се изкачи до едно място, където три големи клона се разклоняваха настрани от дървото и посред тях се образуваше нещо като площадка. На нея

имаше подредено меко гнезденце, обсипано с ароматни папратови клонки и листа. Кет се завъртя и погледна към пътя, от който бе дошъл. Намираше се на най-високата точка в гората, всички останали дървета бяха под него, върховете им се полюляваха като нежни и тихи вълни, събудени от ласката на вятъра. През листака на гигантския дъб, от мястото, на което бе устроил скривалището си, той можеше свободно и безпрепятствено да наблюдава мрачната грамада на „Евил Холд“, издигаща се към черното небе. Само няколко светлинки все още блещукаха тук-там, но всеки момент и те щяха да почнат да гаснат.

Кет свали мокрите си дрехи и внимателно ги овеси да съхнат по клоните; след това бръкна дълбоко под купчината от папратови листа и извади храна и вода от една хралупка в дървото. После задъвка с наслада, като честичко отпиваше по глътка, но без да изпуска замъка от поглед. Накрая, когато всички светлини, освен тези над вратата, угаснаха, той се сви на кълбо, сгуши се върху ароматната папрат и незабавно потъна в дълбок сън, а шепотът, с който вятърът си играеше с листата на дърветата, му подеждаше като нежна приспивна песничка в кратката лятна нощ.

[1] Още през 1 век пр. Христа, по времето на Гай Юлий Цезар инвазията на Римската империя се простира до Британия; римските нашественици са построили много пътища и мостове, някои от които са съхранени и до днес. — Бел.прев. ↑

[2] Половин лира се равнява точно на десет шилинга. — Бел.ред. ↑

[3] Дрехите на благородниците се изработвали от много скъпи платове и били с богата украса, вкл. от перли и истински скъпоценни камъни, обшивани и бродирани с тънки златни и сребърни нишки. Всичко това ги е правело много скъпи и затова са били подходящи дори за царски подарък. — Бел.прев. ↑

[4] От нем. — Градски жители, които са се препитавали от занаяти и търговия — Бел.прев. ↑

[5] Или Джон Търговеца. — Бел.прев. ↑

[6] Преследван престъпник можел да се скрие зад стените на църква или манастир и там никой нямал право да го арестува, щом само веднъж произнесял думата „убежище“. — Бел.прев. ↑

[7] Кралски правосъден служител. — Бел.прев. ↑

[8] Игумен на манастирския клон, йерархията не съответства на източноправославните манастирски санове. — Бел.прев. ↑

[9] Тоест с капаци от метал само на гърдите и бедрата. — Бел.прев. ↑

[10] Брат на крал Ричард Лъвското сърце, управлявал като регент в негово отсъствие и станал крал след смъртта му. — Бел.прев. ↑

[11] Подвижна вертикална решетка от здрави метални пръти, поставяна пред масивната дървена порта на крепостите и замъците. — Бел.прев. ↑

СЕДМА ГЛАВА

КАК РОБИН ХУД СПАСИ УИЛ СЪТЪТЛИ И ОСЪДИ ПРОСЯКА ШПИОНИН РИЧАРД МАЛЪБЕТ

Зазоряваше се. Силен и суров остър вятър виеше по горските пътища и отбрулваше и последните останали листа от мръзнеците дървета. После ги грабваше и ги размяташе над земята в дивни гирлянди и грамадни венци и вихрушки. Зората дойде вяла и мъглива. Развидели се, но бледата есенна светлина едва огряваше гората и всичко бе застинало, сякаш слънцето повече никога нямаше да проникне до по-дълбоките места, там, където растяха гъсталаците с бодлива зеленика или пък брадатият сив мъх висеше по гигантските дъбови дървета.

Уил Съттли вървеше по пътеката, като внимателно и зорко се оглеждаше в мрачните тунели, образувани от дърветата от двете му страни. Той бе нащрек, защото през последните три дни бе видял някакъв мъж, преоблечен като поклонник, да се спотайва и прокрадва по някакъв доста подозрителен и съвсем не поклоннически начин, при това не другаде, а точно в това място, което разбойниците наричаха Блек Ууд^[1]. Уил бе облечен топло, наметнат с плътен кафяв плащ, който стигаше почти до глезените му и с голяма качулка покриваше главата му.

Първият сняг бе вече паднал и повечето хора от бандата на Робин Худ се бяха настанили в зимовищата си. В онези времена много рядко се предприемаха пътувания, щом мраз, студ и сняг сковяха земята, и рядко можеше да се срещне жив човек по пътищата, затова мнозина от разбойниците отиваха да живеят със свои родственици или с бедни овчари по кошарите в отдалечени от пътищата места, по горите или в близки до тях селца. За известно време се преобличаха като селяни, помагаха с това-онова в малкото работа, която имаше през

зимата, и с труда си и с дивеча, който успееха да убият или заловят, заплащаха за подслона и топлинката, докато отново пукнеше пролетта.

С около дузина от най-приближените си хора, които бяха основната част на бандата, Робин се настаняваше или в някоя от тайните пещери, които се намираха по много места из гората и които бяха известни само на тях, или при някой заможен йомен, като например при млечния брат на Алан от долината — Пиърс Лъки. Той често предоставяше гостоприемен подслон на цялата група за през зимата. Тази година пък сър Уолтър де Бофорест ги беше поканил да прекарат зимата в широкия му хамбар, който се намираше в гората, недалеч от господарската къща в Кромуел, където понастоящем Алан от долината и неговата съпруга, прекрасната Алис, живееха щастливо и прещастливо.

Робин прие поканата на сър Уолтър, но ако времето позволяваше, той никога не се заседаваше дълго на едно място. Затова сега се намираше в един таен заслон, който той и хората му си бяха направили в Бароу Даун^[2], на няколко километра от Мансфилд, в едно безлюдно и запустяло местенце, където имаше множество високи насипи от пръст, представляващи древни надгробни могили. Точно в една такава могила Робин и хората му живееха сега, след като бяха изгребали вътрешността ѝ и я бяха направили обитаема и дори доста уютна.

Всяка сутрин Уил Стътли и другите от бандата, по-отпаднали и поизтощени от оскъдната зимна храна в могилата, трябваше да обикалят на определено разстояние около нея, за да проверят дали не се забелязват следи от врагове, които да душат наоколо. Земята биваше обследвана и щателно претърсвана за всякакви странни, непознати стъпки, а храстите и дърветата — за счупени клони. Въобще разбойниците се оглеждаха и слухтяха като следотърсачи и проучваха всички следи и звуци, които според тях можеха да показват присъствие на някой пришълец, появил се в съседство в часовете на нощта.

Изведнъж Уил спря на пътеката, по която слизаше, и се вгледа внимателно в земята. След това впери остър поглед в лещака и младите дъбове, които растяха наоколо, коленичи и започна да проучва малката вада, издълбана от буйните води, които бяха текли тук напролет. Тук в меката хлътнала земя имаше ясен белег от малко, тънко стъпало. Той огледа по-нататък и намери още две такива следи. Бяха доста пресни, защото ръбовете по краищата им още бяха остри и

рязко очертани. Нямаше съмнение, че този, който е минал оттук, още не е стигнал далеч. Но кой бе това? Следата трябваше да е оставена от стъпало на юноша или може би дори на момиче, но във всеки случай на бедняк — Уил ясно виждаше от следите, че подметката на едната обувка е доста скъсана.

Промъкна се безшумно нататък, като продължаваше да търси още следи по пътеката. Измина така около стотина метра и откри, че стъпките отвеждат надълбоко сред голям къпинак, затова спря и се послуша. Чу някакво слабо ридание, сякаш някой хлипаше сред най-гъстите части на храстите. Много внимателно се насочи в посоката на звука, без сам да издава никакъв шум, докато стигна до висока леска и там, наблизко пред себе си, видя фигурка на момиченце. То късаше къпини от храста пред него и ги слагаше в стара кошница, която носеше със себе си.

Докато късаше плодовете, момичето не спираше да плаче. Уил виждаше как сълзите се търкалят надолу по бузите му, макар да се стараеше да сдържа риданията си, сякаш се страхуваше, че някой в пустата гора може да го чуе. Той виждаше, че ръцете му се драскат и кървят от тръните на къпинака и че нозете му, напъхани в прокъсани обуца, бяха голи и посинели от студ.

В този момент той мръдна. Тя се обърна да потърси откъде идва шумът, очите ѝ се разшириха от страх, а лицето ѝ пребледня. После притисна кошничката до гърдите си, приближи и се хвърли в краката на Уил.

— О — проплака тя със слабичък и жален глас, — убий мен, сега, веднага, но не търси баща ми! Убий ме и не търси повече! Той бездруго вече е почти мъртъв, на границата на смъртта е и дори не може да говори!

Сълзите ѝ бяха спрели, а ръцете ѝ, склучени в молитва, се издигаха към него. По невръстното ѝ лице, толкова фино и бледо, изнурено и изпито, бе изписано, че познава вкуса на мъката и страданието и не търси нищо друго, освен смъртта, а чертите му подсказаха на Уил, че тя е еврейка.

Честният горянин се усмихна, което бе най-прекият път да утеши и окуражи момичето. Сърцето на стария разбойник не можеше да понесе гледката на толкова скръб в детски очи и в детско гласче.

— Мое малко дете — каза той с внимателен, нежен и добродушен тон, — няма да ти причиня зло. Защо бих наранил някого, който е умрял от студ и глад като теб? И защо са ти тези къпини? Клетото ти изпостеляло телце има нужда от по-силна и питателна храна от тази.

Взе ръчицата на детето и я вдигна, а момиченцето го погледна зашеметено и объркано, сякаш явно не осъзнаваше или не можеше да повярва, че е възможно да срещне такова добро и мило отношение, вместо бруталност и насилие. То се взря в лицето на Уил и изражението му омекна.

— Ти, ти не си... и не познаваш онзи човек, Малбет? — запелтечи тя.

— Малбет? — попита Уил и силно се навъси. Той си спомни какво му бе разказвал за този негодяй Робин, както и всичко онова, което бе чул от странстващи пътници за какви ли не престъпления и жестокости, извършени все от този мошеник и убиец. — Клетото дете — каза той, — значи този звяр е и твой враг?

— Да, сър, и на моя клет татко! — каза момичето и гласчето му затрепери. — Баща ми избяга от клането, на което бяха принудени да се подложат нашите хора в Йорк. Чувал ли си какво се случи там?

— Аха — каза Уил и челото му потъмня, а очите му засвяткаха гневно при спомена за ужасните деяния, при които много невинни евреи, преследвани като животни от рицарите и тълпата, се бяха затворили в замъка, а после сами бяха избили жените и децата си и накрая и себе си, за да не попаднат в ръцете на „християните“.

— Какво точно се случи с теб и баща ти? — запита Уил.

— Скрихме се в замъка, докато клането приключи — отвърна девойчето, — а след това един добър човек ни изведе и ние избягахме. Баща ми искаше да отидем в Нотингам, където има хора от нашия род, които със сигурност ще ни помогнат, ако разберат, че сме в нужда, но ето че сега умираме от глад в тази гора. О, сър, ако сте такъв добър човек, какъвто изглеждате, спасете баща ми! Той лежи тук наблизо и, страхувам се, помощта вече може и да е закъсняла. Но моля ви, не ни изоставяйте и не ни издавайте.

— Заведи ме при него, клето дете! — каза Уил и любезният му тон и съпричастният му поглед разпръснаха всяко подозрение, което

все още би могло да смущава детското сърце на малкото клето еврейско момиченце.

Тя го поведе по пътя през почти непроходими храсталаци, докато стигнаха до голяма варовикова канара. Тук, в една широка пещера, отворът на която бе закрит от лескови храсталаци, тя му показва баща си — стар и беловлас мъж, облечен в бедняшка дреха, изпокъсана от къпинаците и цялата изпоцапана от тиня, легнал върху стъкмена от папратови клонки постеля. Момичето с трепет гледаше ту Уил, ту баща си, защото все още изпитваше, макар и малък страх, че може да е предала най-скъпото, което има, на някой враг.

Старият човек се събуди при влизането им, отвори очи и момичето веднага коленичи до него, хвана ръката му, а очите му гледаха с предана и нежна обич изпосталялото му лице.

— Ах, малката ми Рут — каза старецът и нежно я погледна, — опасявам се, че няма да мога да стана веднага. Малко съм схванат и скован, но това скоро ще премине. И след това ще продължим. Ще стигнем до града за няколко часа, а после ти, моя малка Рут, ще имаш храна и всичко необходимо — дрехи и други неща. Бузките ти са бледи и слабички, скъпа, защото си изгладняла и изстрадала. Ще видиш, че скоро... но, за бога! Кой е това? Кой е този човек, Рут? Предадени ли сме?

В мрака на пещерата старецът не бе могъл веднага да забележи разбойника, но отчаянието и ужасът, с които той произнесе последните си няколко думи, показваха какъв страх изпитва за дъщеря си. Уил почувства, че бащата явно е храбър и доблестен мъж, щом не иска да покаже пред дъщеря си колко много страда той самият и колко го боли, а се опитва да ѝ дава кураж и да ѝ бъде опора.

— Не се страхувай, господине — каза Уил, като клекна на едно коляно, за да може да погледне право в очите стария евреин. — Ако мога да помогна с нещо на теб и дъщеричката ти, ще го направя с удоволствие.

— Благодаря ти, горянино — каза евреинът с треперещ глас, — не за мен се страхувам аз, а за моето малко момиченце, единственото мое съкровище, най-скъпото ми агънце. Тя бе принудена да понесе толкова мъка и страдания, колкото никое дете не бива дори да вижда, и ако най-сетне мога да ѝ осигуря безопасност, ще съм доволен и спокоен.

Сълзи се застинаха по лицето на клетия стар евреин. В състоянието, в което се намираше — на глад и крайна слабост, — той се страхуваше, че не му остава много да живее. Но най-голямото му безпокойство бе да мисли, че ако умре, неговата невръстна дъщеричка ще остане сама и безпомощна, без приятели и роднини, изоставена, сиротна и неутешима.

— Това, от което и двамата се нуждаете — каза Уил, чийто макар и непретенциозен ум веднага схвана ситуацията, — са храна и топлина. Ще ви дам малко храна ей сегичка, веднага, но за топлината трябва да се посъветвам с моя господар.

И като каза това, Уил извади от торбата си няколко резена хляб и еленско месо и ги подаде на девойката, като ѝ каза, че трябва да яде предпазливо и умерено след дългото гладуване. Тя обаче веднага започна да реже тънки филийки от хляба и месото и да храни с тях баща си, без да сложи дори едно зальче в своята уста. Макар и двамата — и бащата, и дъщерята, да не бяха яли почти нищо през последните два дни, сега се хранеха много бавно и сдържано.

След това Уил им предложи походната си бъклица, и когато те изпиха хубавото вино, което бе останало вътре, той с удоволствие забеляза как очите им заблестяха, а страните им порозовяха.

— Малка Рут — каза старецът, след като върнаха бъклицата на Уил, — помогни ми да се изправя поне на коленете си.

Тя изпълни желанието му с помощта на разбойника, а след това и самата коленичи. За голямо неудобство на Уил евреинът започна да реди пламенна молитва и да отправя благодарности към Бога за това, че го е изпратил при тях, за да ги спаси от смърт и нещастие. Той призова такива благословии над Уил Стрелеца, че скромният човечец се чудеше накъде да гледа, макар пещерата да бе едва осветена и до голяма степен да скриваше неловкостта му. Когато свършиха, Рут грабна ръката на разбойника и поривисто я целуна, после пак и пак, а сълзите отново закапаха по бузките ѝ, но сърцето ѝ този път бе прекалено пълно, за да може да изкаже дори думица от цялата благодарност, която чувстваше.

— А сега — каза Уил простишко, — достатъчно, стига вече благодарности и сълзи. Трябва да останете тук, докато отида да се посъветвам с господаря си какво е най-добре да направим.

— Кой е твоят господар, храбри горянино? — попита евреинът.

— Господарят ми е Робин Худ — гордо отвърна Уил.

— А, чувал съм много за този добър човек — каза старецът. — Макар и да бил разбойник, човек извън закона, той проявявал много повече справедливост и милосърдие, отколкото всички онези, които са хора на закона. Би ли му казал, като идеш при него, добри разбойнико — продължи той, — че Рубен Станфорд го поздравява и му изпраща поздравите си. И му кажи, моля те, че ако ми помогне да стигна до родствениците си в Нотингам, винаги ще може да разчита на моята и тяхната подкрепа и благодарност и винаги ще получава нашата помощ, щом тя му дотрябва.

Старият евреин говореше с достойнство, като човек, свикнал да наставлява и да командва. Уил спокойно и с не по-малко достойнство му отвърна:

— Ще му предам. Но той ще ти помогне не защото ще се надява да получи благодарност от теб или дори злато, а защото винаги носи в сърцето си доброта, състрадание и подкрепа за слабите и безпомощните.

— Храбри и горди слова, сър разбойнико — каза Рубен, — и ако и господарят ти е толкова възпитан и учтив, колкото си и ти, знам със сигурност, че няма да ни остави да умрем от глад и да погинем в нищета.

Тогава Уил се отправи бързо към Бароу Даун и когато стигна до голямата могила, намери там Робин и му разказа за евреите.

— Правилно си постъпил, Уил — каза разбойникът. — Иди сега с два коня да вземеш евреина и дъщеря му и ги доведи тук, наблизко, в Линчит Лодж, а аз ще дойда да го питам това-онова, за някои подробности относно онзи главорез и обесник Ричард Илбест. Чух за злодеянията му и за ужасиите, които е извършил в Йорк, и ми се струва, че тази гад не е далеч от Нотингам.

Уил веднага се завтече да изпълни нареждането на Робин и не след дълго Рубен и Рут бяха настанени в тайна колибка, която бе закътана сред склоновете на възвишенията Уириал Хил, недалече от зимовището на разбойниците. И бащата, и дъщерята бяха много слаби и изнемощели, а старият евреин бе направо съсипан от преживените страдания и мъки, но обилната храна и топлинката на здравите, дебели дрехи, както и силният огън само за няколко дни подобриха здравословното състояние и на двамата и повдигнаха духа им.

Благодарността им към Робин бе безгранична, но те я изразяваха повече с мълчаливите си и блестящи признателни погледи, отколкото с многословни думи.

Когато старият човек се почувства по-здрав и силен, Робин го помоли да му разкаже как е попаднал в това ужасно и окаяно положение, в което Уил Стътли го бе намерил, и Рубен му разказа на драго сърце.

— Чувал си, добри разбойнико — каза евреинът, — че когато храбрият крал Ричард беше коронясан в Уестминстър миналата есен, тълпите на простолюдието в този голям град се обърнаха срещу евреите. Започнаха да ги нападат, да ги прогонват от домовете им, за да ги разграбват, и дори убиха някои хора от нашия клет народ. Но вашият крал наказва водачите и подстрекателите на шайките, тръгнали на саморазправа срещу нас. Трябва да ти кажа, че кралят не се поколеба и някои от най-свирепите ни преследвачи дори увиснаха на бесилката, а други бяха жигосани с нагорещено желязо. Но когато след по-малко от месец той с хиляди рицари и с огромна армия войници напусна страната и замина за Палестина начело на кръстоносния поход, отсъствието му бе използвано и в много градове метежите, нападенията и безчинствата срещу нас се подновиха, както, предполагам, всички много добре знаете. Много рицари и лордове се стягаха да тръгнат след похода и с тях се насъбра и голяма паплач. Много от моите родственици бяха дали пари назаем на рицарите, за да се оборудват, въоръжат и приготвят за път. Някои от най-безчестните сред тях насъскаха тълпата да опожарява домовете ни, да ни ограбва и да ни избива, само и само да не връщат дълговете си. Така безчинствата и злодействата плъзнаха и в Стамфорд, и в Лин, и в Линкълн, както сигурно сте чули. Аз живеях в Линкълн, но заминах за Йорк и така за известно време се спасихме от плячкосване, грабежи и тормоз. За щастие или нещастие, раби^[3] Елиезер^[4], който е един от нашите най-главни старейшини, е мой близък роднина. Та той даде назаем пари на един барон на име Алберик де Уизгар, много тираничен, много разточителен и екстравагантен човек, с една дума — пълен пройдоха. Той организира заговор заедно с други подобни на него типове срещу нашите евреи от Йорк, за да ги ограби до шушка и най-вече за да се добере до разписките за техните дългове към моите сънародници и да ги унищожи до последното парченце пергамент. Оплячкосаха дома на един равин, когото преди това бяха убили в Лондон, и заплашиха, че същата съдба ще застигне всички ни. Затова, за по-сигурно, за да се спасим, избягахме с жените и децата си в замъка на Йорк. Но там бяхме обсадени от огромна паплач от кръстоносци, чираци, селяни, въобще най-разнородна сбирщина от настървени и алчни негодници. Предвождаше ги един ужасен злодей, който бе от обкръжението на лорд Уизгар. Името му е Ричард Малбет,

или Илбест. Той със страшна ярост и злост подстрекаваше тълпите да обградят замъка и да хвърлят всички сили, за да ни измъкнат от убежището ни. Ние нямахме никакво оръжие и с голи ръце се опитвахме да се браним. Чоплехме камъни от стената и с тях замервахме и отблъсквахме напирателната тълпа. В продължение на три дни, без храна и без оръжие, все пак успяхме да ги удържаме, но когато донесоха една висока стенобойна машина и я заредиха на следващата сутрин, разбрахме, че няма да можем да устоим повече. Никога, докато очите ми са отворени, никога, докато паметта ми е бистра, никога няма да забравя страха, ужаса, скръбта и мъката на тази нощ. Събрахме се и дълго говорихме помежду си, за да се посъветваме какво трябва да се прави, макар в сърцата си всички да знаехме, че пред нас има само един път и никакъв друг избор. Накрая раби Елиезер се изправи сред нас и каза: „О, хора на Израил, Бог, когото никой не може да пита: «Защо позволяваш това?», Бог ни повелява да жертваме живота си по неговия закон и ето, смъртта е на вратата. Сега, нека свободно и доброволно да положим живота си в ръцете на Бог, който ни го е дал, тъй както мнозина от нашите хора са правили в минали времена, избавяйки се с достойнство от изпитания, горест и мъка.“

За миг се видя как споменът за тази нощ на скърби и терзания надви стария човек. Сълзи се търкулнаха по страните му и не можеше да продължи разказа си.

Малката Рут също тихичко захлипа, но в същото време се опитваше да утеши баща си.

— Не плачи за тях, татенце, не ги оплаквай — каза детето, докато само плачеше горчиво. — Бог ги прибра и макар да загинаха от мъчителна смърт, намериха я от ръцете на тези, които обичаха, и сега завинаги са в лоното на Авраам.

— Сър — окопити се и продължи старият евреин, — тя казва истината. След като изрече тези думи, раби Елиезер се усамоти и повече не продума. Просто... не съм в състояние, не мога, не мога да говоря за онова, което последва. Изгорихме или унищожихме всичко, което имавме, и тези, които бяха останали съвсем без никаква надежда, убиха със собствените си ръце най-скъпите на сърцето си хора и след това се самоубиха геройски. Но аз, аз не можех да се насиля да направя същото. Не исках живот за себе си — ако е за мен, по-добре да бях

умрял, — а за дъщеричката си. Заради нея намерих място в замъка, където да се скрием, като се надяхах, когато тълпата проникне вътре, а това със сигурност скоро щеше да стане, да намеря начин да измъкна поне нея, макар да не чаках избавление и за мен самия. На следващата сутрин тези, които не бяха пожелали доброволна смърт, отвориха вратите и тръгнаха напред, молейки се да бъдат покръстени като християни, като си въобразяваха, че така ще избегнат жестокостта и настървението на полудялата тълпа. От мястото, в което се криехме, виждах всичко, което се случва. Онзи сатана Ричард Илбест пристъпи до старейшината Ефраим бен Абел, който бе коленичил пред него, и го умоляваше за живота си.

— Къде са съкровищата на евреите? — попита Малбет.

— Изгорени и унищожени — отвърна му Ефраим.

— Къде е раби Елиезер? — настоятелно продължи звярът.

— Той и всички, освен тези, които останаха тук с мен, убиха близките си и после и себе си — отговори му евреинът.

— Тогава умри и ти като тях! — изкрещя свирепо Илбест и при тези думи тълпата започна да коли и избива коленичилите евреи, без да пощади нито един. След това цялата сган се втурна в замъка и ние бяхме на тръни, защото всеки момент можеха да ни открият и измъкнат. След малко обаче те напуснаха замъка и хукнаха към катедралата, където, както знаеш, кралят съхраняваше документите за заемите, раздадени от нашите люде на християните в този район. Всички пергаменти бяха изгорени, така че Алберик Уизгар и другите безчестни, зли рицари сега са свободни от всякакви задължения.

— Но как се избавихте? — попита Литъл Джон, който бе придружил Робин заедно с Уил Стрелеца, Скарлет и Артър-а-Бланд, и сега всички потресени слушаха разказа на стария евреин.

— Бог, в отговор на нашите молитви, смекчи сърцето на един от стражите, който ни откри, но не ни издаде, смили се над нас от съжаление към мъката ни. Дори ни даде храна и по един войнишки плащ, за да се дегизираме. На втората нощ ни измъкна и ни изведе извън града през една малка тайна вратичка. После ние тръгнахме по пътя за Нотингам.

— А знаеш ли какво е станало с онези главорези и обирджии, които са срам за рицарското звание? — попита го Робин.

— Войникът, Бог да го възнагради за доброто му и благородно сърце — започна старият човек, — ни каза, че всички са побягнали от града, уплашени да не ги сполети гневът на кралските офицери. Повечето от рицарите хукнали да настигнат кръстоносците, а някои от тълпата мародери забягнали в Шотландия или хванали горите. Казваше, че има и такива, които са останали да се крият в града. После ни разказа, че кралският съдия щял да разследва престъпленията, извършени в града, и че заради това шерифът и по-важните търговци вече се тресели от страх. А сега, сър разбойнико — продължи Рубен, — бих искал да отправя една голяма молба към теб. Имам дъщеря и син в Нотингам и точно към тях се бяхме отправили. Те ни жаят и оплакват, защото ни мислят за мъртви, и аз те моля най-смирено, ако може, някой от твоите хора да отиде при тях, за да им каже, че сме в безопасност и че ще отидем при тях, след като по твоя воля си тръгнем оттук и когато, разбира се, съм достатъчно здрав, за да продължа напред.

— Непременно ще го направим — каза Робин. — Кой от вас ще отиде да предаде съобщението на евреите? Какво ще кажеш, Уил, съгласен ли си ти да отидеш и да ги намериш?

— Ще ида на драго сърце — каза Уил Стътли. — Дайте съобщението и само ми кажете къде точно да намеря роднините ви, и веднага тръгвам.

Рубен и Рут започнаха да го обсипват с горещи благодарности и му дадоха както съобщението, така и всички необходими напътствия. Уил тръгна да се преоблече в такива дрехи, в които да не може да бъде разпознат като един от хората извън закона от някой гражданин, от когото не бе изключено да е искал да си плати пътната такса, когато е преминавал през гората.

Същия този следобед един пилигрим, в дълга тъмна роба и крака, обути в прокъсани обуца, с шапка като раковина и със здрава сопа в ръка премина през задната врата на Бридълсмит час преди залез, когато вратите щяха да се захлопнат за през нощта. Пое през уличките с бавна крачка, както подобаваше на пилигрим, който е пристигнал от далечен път и е много уморен.

Уил Стрелеца не мислеше, че има вероятност някой да го разпознае зад дегизировката му, но макар че скромно навеждаше очи надолу към земята, той ги държеше отворени на четири и

непрекъснато се оглеждаше, за да се ориентира и да се увери, че се движи по правилния път към къщата на Сайлс бен Рубен^[5], който бе един от старейшините на еврейското гето в Нотингам и на когото носеше съобщението от баща му.

Накрая Уил влезе в една уличка на гетото^[6] и започна да брои вратите от ъгъла нататък, защото Рубен му бе казал, че е по-добре да стори така, отколкото да привлича нечие внимание и да разпитва къде е къщата. Разбойникът забеляза, че вратите на някои къщи бяха отворени и през тях се виждаха работещи жени и играещи деца; други пък бяха здраво залостени и със спуснати кепенци, като че ли обитателите им се страхуваха да не им се случи същото, което бе сполетяло събратята им в други градове.

Когато най-сетне стигна до деветата къща, той почука на вратата и зачака.

Едно малкото прозорче на вратата се отвори и мъж с тъмни очи се втренчи в него.

— Какво искаш? — попита човекът.

— Искам да видя Сайлс бен Рубен — отвърна Уил. — Нося съобщение за него.

— Каква е паролата, с която ще докажеш, че не си измамник, дошъл да ни причини това, което направиха на другите от нашата кръв? — дойде строг и твърд въпрос иззад прозорчето.

— Ще ти кажа следните думи — продължи разбойникът и изговори наизустените еврейски думи, които му бе казал Рубен.

Лицето на евреина мигом изчезна от прозорчето, резето падна и вратата се отвори.

— Влизай, приятелю — каза домакинът, нисичък и набит мъжага.

Разбойникът влезе и вратата отново се захлопна и залости зад него. След това евреинът го поведе във вътрешните помещения и като се извърна към него, рече:

— Аз съм този, когото търсиш. Разказвай.

— Дойдох да ти кажа — започна разбойникът, — че баща ти, Рубен от Стамфорд, и твоята сестричка Рут са спасени и са добре.

— Хвала на Бога — каза мъжът и сплете ръце, наведе глава и зашепна думи на някаква молитва на техния си чужд и непознат език.

— Кажи ми сега, откъде знаеш, че са добре? — попита той Уил, след като привърши с молитвата си. — И кажи ми къде са и как най-скоро мога да ги видя?

Разбойникът разказа на Сайлърс цялата история — колко много са изстрадали, как са избягали и как лично той е открил Рут и баща ѝ. Когато стигна до края, евреинът му благодари за милостта, добротата и благородството, проявено към Рубен и Рут, и влезе в една друга стая. Когато се върна, носеше богато украсен пояс от зелена кожа с пъстри шарки и мотиви, избродирани с перли и други скъпоценни камъни.

— Твоята доброта е толкова голяма, че не може да получи достатъчна и достойна отплата — каза той, — но все пак бих искал да приемеш от мен този дар в знак на огромната ми благодарност.

— Благодаря ти, юдеино — каза Уил, — но това е прекалено разкошен и скъп дар за мен. По-добре ми дай испанска кама, ако ти се намира някоя, защото те се славят с най-здравата стомана и с най-добрата закалка в целия християнски свят.

— Тогава ще запазя удоволствието да подаря този пояс на господаря ти, ако той пожелае да го вземе от мен — каза евреинът, — а ти ще получиш най-добрия испански кинжал от моя склад.

След това той донесе точно такъв нож и го подари на разбойника, който опита острието му и наистина остана много доволен от фината изработка.

Вече бе започнало да се стъмва и разбойникът искаше, ако е възможно, да напусне града, преди да са затворили портата. Разбраха се с евреина, когато е в състояние, да изпрати коне и хора да вземат Рубен и Рут от мястото, в което Робин Худ и хората му ги криеха. Докато се уговорят за всичко, вече бе станало много тъмно, и евреинът покани Уил да пренощува с него в къщата, в която, както му разказа, сега бил сам, защото изпратил съпругата, сестрата, децата си на по-сигурно място поради страх тълпата да не се разбунтува отново.

— Благодаря ти, евреино — каза разбойникът, — но аз предпочитам да спя на едно място, което добре познавам, близо до главната порта, така че да мога да напусна града с пукването на зората, веднага щом я отворят.

Когато разбойникът напусна къщата на Сайлърс и тръгна по тесните улички на гетото, двама мъже едновременно и мълчаливо го последваха. Уил ги забеляза — не бяха облечени като евреи и той се

зачуди, защо се прокрадват така тихичко след него и дали го следят. Забави крачки, за да ги пусне да минат напред, но и те забавиха ход и запазиха дистанция от около шест паса^[7] помежду им. Единият крадешком поглеждаше назад от време на време. Уил разбра, че действително го следяха и явно възнамеряваха да го нападнат, все едно дали защото бяха разбрали, че е от бандата на Робин Худ, или бяха видели, че е посетил еврейски дом. Ясно беше, че му мислеха злото.

Докато си вървеше и обмисляше така нещата, хвана здраво новия си испански нож и спря, твърдо решен да продаде скъпо живота си и да не се дава лесно, ако и те спрат и се нахвърлят върху него. В същия момент обаче една ръка изненадващо легна на рамото му, а в ухото му изшептя глас:

— Приятелю на Сайлс бен Рубен, шпионите те следят. Ела с мен!

Разбойникът различи тъмна фигура до себе си. Една врата се отвори безшумно и Уил бе издърпан вътре в нещо, което приличаше на коридор или покрита галерия. Ръката върху рамото му го подбутна още няколко метра нататък и изведнъж нощният въздух отново блъсна в лицето му и той видя звездите над себе си.

— Върви наляво — каза отново гласът в ухото му — и ще стигнеш до вратата Флечър.

— Благодаря ти, приятелю — каза Уил и пое наляво.

След няколко стъпки се озова в тясна уличка, която го отведе към споменатата врата и той забърза, изпълнен с благодарност към непознатия евреин, който го бе спасил. Без да се бави повече, разбойникът отиде в един хан, от който се виждаха стените на града и чийто собственик не задаваше излишни въпроси на клиентите си. Тук, във всекидневната на партера, Уил си взе скромна вечеря, а после се качи в спалното помещение, което представляваше широка стая на първия етаж, където всички квартиранта на къщата намираха подслон за пренощуване. Настани се в един ъгъл на сламеника, хвърлен на пода, и скоро потъна в звучен сън.

След известно време от долната стая дойдоха още квартиранта и си затърсиха подходящо място покрай стената, а после се наместиха и заспаха. Стътли се събуди още с идването им, но само бегло погледна новодошлите в мъждивата светлина на факлата на стената, която едва осветяваше помещението, обърна се и заспа отново. Скоро цялата стая

се напълни и последните, които дойдоха, трябваше буквално да стъпват върху изтегнатите тела на хъркащите мъже, за да си намерят местенце за сън.

След известно време къщата най-сетне утихна — повече никой не дойде в спалното помещение и целият хан изглеждаше потънал в дълбок сън. Вятърът леко простенваше навън и тихо тананикаше през процепите на кепенците на прозоречните дупки. Понякога някой от налягалите мъже промърморваше, друг си говореше нещо неразбрано насън или раздвижваше рамене, сякаш се бори с някого, а трети стенеше, като че ли нещо го болеше. Улицата навън бе тъмна и тиха, само котки се разхождаха по канавката в средата ѝ или пък някое скитащо куче бързо притичваше и като стигнеше до ъгъла, почваше да души и да вие.

Още преди първите проблясъци на зората да се появят над студената уличка, Стътли бе буден. Не обичаше къщите, хановете, затворените пространства. Струваше му се, че таваните им така го притискат, че ще го смачкат. В гората бе свикнал винаги когато поиска, да излезе от землянката или заслона, в който нощуваше, да се поразтъпче навън, да погледа небето, да вдъхне аромата на гората и да послуша шепота на вятъра в спящите дървета. Тук, легнал в тъмнината, копнееше за свежия и студен въздух на леса. Стана внимателно и като прекрачи през спящите мъже, се насочи към вратата, където една дървена стълба отвеждаше в долната стая.

В момента, в който се опита да отвори вратата, усети, че едно тяло лежи пред нея. Той полека го побутна с крака си, като мислеше, че мъжът ще разбере, че просто иска да отвори вратата, и ще си потърси друго място да полегне.

— Чумата да те тръшне, простако! — изведнъж чу глас зад себе си разбойникът — Кой става толкова рано, бе! Вратата няма да се отвори, преди аз да отида там. Ти не си някой крадец, който иска да избяга от града, преди да го настигнат?

— Не съм крадец аз — каза Стътли, — а само един беден пилигрим, който трябва да стигне до параклиса със светите мощи в Уалсингам. И понеже ме чака дълъг и предълъг път, се налага да се вдигна толкова рано.

През това време мъжът, който бе запречил вратата, се изправи, отвори я и застана отпред на стълбищната площадка. Стътли излезе и

го зачака да се спусне пръв долу, защото по стълбата не можеше да мине повече от един човек. Онзи, който бе заговорил, също приближи и в светлината на мъждукащата зора двамата се втренчиха в нашия разбойник. Бяха яки мъжаги, облечени в тъмни дрехи, туники и клинове, като слуги на някой заможен бюргер.

— Пилигрим викаш, а? — каза този, който бе говорил допреди малко. Той се разсмя подигравателно, като оглеждаше Стътли от главата до краката. — Ама май често се случва пилигримската кошуля да скрива тялото на разбойник, а?

След тези думи той повелително посочи към стълбите и Стътли побърза да слезе, знаейки, че ще е по-полезен за задачата, която е пратен да изпълнява, ако преглътне обидата и се покаже като тих и кротък човечец, вместо да отговори дръзко и смело на нахалниците. Двата го следваха плътно зад гърба му и така тримата почти едновременно влязоха в дневната. На масата вече имаше седнали двама мъже и при подаден знак от другите двама зад Стътли те се изправиха и приближиха. Единият, който застана по-отпред, беше много едър, а изражението му бе жестоко и отблъскващо. Белег от стара рана преминаваше през едната страна на лицето му. Той пристъпи още крачка и каза:

— Я да видим какво имаме тук? Какъв е този?

— Пилигрим, капитане, или поне така твърди.

Стътли осъзна, че е хванат в капан. Посегна към колана си, но още при първото му движение двама от мъжете зад него извиха ръцете му.

— Покажете ми лявата му ръка — извика капитанът, — да видим дали този пилигрим няма някакъв друг занаят. А, точно така си и мислех! — продължи той, когато единият протегна лявата ръка на Стътли, чийто показалец имаше втвърдено мазолесто удебеление от честото опъване на тетивата на лъка. — Това е нашият човек — един от бандата главорези на Робин.

Бърз като светкавица, Уил Стрелеца се извъртя, отскубна се от ръцете им и се стрелна към вратата. Надяваше се, че ще е достатъчно бърз, за да вдигне резето и да се втурне навън. Те обаче бяха по-бързи от него. Макар че успя да откачи тежката гредка, с която бе залостена вратата, от двата странични жлеба, четиримата мъже се скупчиха отгоре му. Стътли успя с всички сили да блъсне единия нападател,

който с трясък падна на пода и остана да лежи там безчувствен. След това хвана здраво гредата — в ръцете му тя се превърна в мощно оръжие и той започна да удря по гърбовете на останалите с нея. Но едрият им капитан се изхитри, скри се зад един от хората си, хвана го за раменете и го хвърли срещу Стътли. Той стовари гредата върху главата му и го просна бездиханен до другия. Преди обаче да успее отново да я вдигне и да нападне, капитанът и другият се метнаха върху него и с общи усилия успяха да го надвият и да го повалят на пода.

Ханджията се пробуди от шумотевицата, която се вдигна, и се втурна в стаята, а капитанът му изкрещя бързо да донесе въжета. Човечецът познаваше Уил Стътли, който често отсядаше в неговия хан, дегизиран като просяк или поклонник, и се огорчи, че член на храбрата банда на Робин Худ ще бъде заловен от хората на шерифа, и то точно в неговия хан. Той се засуети и започна да се преструва на много объркан и смутен, да търчи насам-натам, уж, че търсеше въже, надявайки се да даде на Уил достатъчно време, за да намери някакъв начин да се измъкне. Всичко обаче бе напразно.

— Чумата да те тръшне, дебелоглави хитрецо! — изкрещя капитанът от мястото си, като все още натискаше с коляно раменете на Уил. — Ако моментално не намериш въже, шерифът ще научи за това.

— О, добри капитане! — извика ханджията. — Съвсем се сащисах. Толкова съм замаян, че не мога да се сетя кое къде е. Не съм свикнал на такива работи, на арести на хора и на побоища, ханът ми е известен като тихо и спокойно място.

Виждайки, че няма никаква полза от по-нататъшно протакане, хазаинът накрая донесе някакво въже и скоро Уил беше здравата омотан. През това време обаче ханджията успя да намигне многозначително на разбойника, с което му подсказа, че е приятел и може да разчита на него — новината за залавянето му щеше бързо да достигне до Робин. После служителите на шерифа изправиха Уил на крака и с ругатни и подигравки го подкараха към затвора.

Ханджията изпрати човек в гората веднага щом отвори градската врата. Късно през деня той попадна на Кит Смит от бандата на Робин и му разказа как Уил е бил заловен, но е успял да убие двама от нападателите си с гредата, залостваща вратата, преди да го надвият. Кит бързо заведе човека при Робин, който се намираше дълбоко в гората. Оказа се, че един добър бюргер, който преди време бе получил

помощ от главатаря на разбойниците, вече е изпратил вестоносец при него, който му е разказал, че Стътли щял да бъде изправен на съд пред шерифа още същия този ден и че на следващата сутрин, на разсъмване, щял да бъде обесен отвън пред градската порта.

— Още когато тръгвах — каза мъжът, — видях да носят греди, за да ремонтират старата бесилка. Разправят наляво и надясно, че го правели в чест на първия от хората на Робин, когото са заловили, но скоро, според тях, още мнозина други от твоята банда щели да увиснат по примките на бесилките.

— Какво ли пък може да имат предвид? — мрачно запита Робин.

— Ами, мастър — заговори пратеникът на бюргера, който беше пряк и честен човек, — казват, че шерифът е наел на служба някакъв изключително хитър, ловък и опитен ловец на крадци, който е воювал по много места в Палестина и Франция. Бил особено изкусен във военните хитрости и засадите и казват още, мастър, че няма да мине много време, и ще успее да направи такъв капан, че да излови цялата ти банда.

— Я ми кажи по-конкретно, що за тип е този ловец на крадци? — попита Робин. — И как се казва?

— Ами на вид е голям и едър мъж, прилича на дързък авантюрист. Говори като някой надут фукльо, а мутрата му е широка и много червендалеста. Някои му викат капитан Буш или Бит Буш, а други му казват направо Бътчър^[8].

— И откъде се е взел? — попита Робин.

— Това никой не знае — отвърна пратеникът. — Някои разправят, че е най-обикновен мошеник и че кралският съдия много би се зарадвал да го види окован. Но точно в момента е твърде полезен на шерифа. Влязъл му е под кожата и му е пръв съветник по всички въпроси.

Робин изключително много се огорчи и притесни, като чу как горкият Уил е бил заловен, и гласът му прозвуча тежко и сурово, когато се обърна към наобиколилите го хора от бандата:

— Братлета, чухте злата вест. Клетият Уил Боъмън, добрият, честен стар Уил е заловен и, изглежда, ще го убият. Искам да чуя какво ще кажете вие!?

— Трябва да бъде спасен! — екна дружен яростен вик. — Дори ако трябва да разрушим цял Нотингам, ще го спасим!

Тежките погледи от страшните лица на разбойниците показваха колко са решителни намеренията им.

— Право казвате, момчета! — рече им Робин. — Уил ще бъде спасен и върнат на безопасно място, тук, сред нас, ако ще да трябва да избием онази сган в Нотингам до крак.

Робин даде нареждане да нагостят и настанят добре двамата граждани в лагера до сутринта и те доброволно дадоха дума да не се връщат в Нотингам. Робин изискваше това, за да не изтече и капка информация за спасителната операция, която спешно щяха да предприемат. Той предполагаше, че това ще бъде трудни задача във всяко едно отношение, и не си правеше илюзии, че е лесна работа да се измъкне Уил Стътли от ръцете на шерифа и неговия нов помощник-капитан Бит Буш.

Междувременно в къщата на шерифа в Нотингам се разиграваше друга сцена. Градоначалникът бе потънал в задълбочено съвещание със своя ловец на бандити. Вече бяха пробвали всякакви методи да разпитват Уил, но не бяха измъкнали и думица от храбрия разбойник.

Единственото, което чува от него, бе, че могат да му правят каквото си искат, дори и най-лошото, но няма да измъкнат нито една тайна от устата му.

— Махнете го оттук! — бе изкрещял накрая шерифът, извън себе си от ярост. — Пригответе бесилката, ще увисне на нея още утре призори.

Уил безмълвно чу своята присъда, разбра, че го чака сигурна гибел, и излезе с гордо вдигната глава на път към своята килия.

— Сър шерифе — каза капитан Бит Буш, когато останаха насаме, — имам едно предложение, което със сигурност ще ни даде възможност да научим тайното леговище на престъпната банда на Робин Худ.

— Давай — отвърна шерифът. — Бих дал сто паунда, за да пипна този негодяй и другите по-главни от бандата, живи или мъртви.

— Ето за какво става дума — продължи капитанът и на отвратителното му и коварно лице се изписа хитър, лукав поглед. — Да пуснем този човек да си върви. Той като стрела ще полети към шефа си в гората. И нека двама-трима ловки шпиони го проследят и да запомнят добре всички знаци, които ще ни отведат към леговището на престъпника. Тогава, когато вече знаем къде е бърлогата му, ти бързо ще събереш хората си, а аз ще ги поведем и ще ги обградим. Така ще ги сварим съвсем неподготвени за атака и ще ги изловим до един.

Шерифът се намръщи и мрачно и унило поклати глава.

— Не става — каза той, — няма да изпусна питомното, за да гоня дивото. Освободим ли заловения, мигом ще ни се изплъзне! Пуснеш ли го веднъж, после иди го търси. Робин Худ, мошеникът му е мошеник, знае толкова военни хитрости, толкова хватки, уловки и трикове, че, да ти кажа, мастър Буш, накрая сам ще паднеш в своя капан и ще станеш за смях.

— Тогава — отвърна капитан Буш, — имам и друг план, който може повече да се хареса на твоя милост и да се окаже по-достоеен за твоето одобрение. Нали ти разказах как шпионите ми държаха под око къщата на Сайлърс бен Рубен и как видяха нашия разбойник да влиза там и дълго да беседва с евреина. Сега не се и съмнявам, че между същия този евреин и измамника Робин Худ има някакъв заговор и се мъти нещо. Знаеш сам, че разбойническият главатар е вещ в некромантията^[9] и черната магия. Сигурен съм, че той и тази гадна

еврейска издънка замислят някаква конспирация, която ще причини страхотни злини на нас, християните.

— Накъде биеш, капитане? — попита шерифът с внезапен изблик на гняв. — Да не искаш да насъскаш хората в града ми да преследват, бият и грабят евреите? Да не би да плетеш някакъв заговор, за да ме изхвърлят от служба, да ми вземат имотите и всеки бюргер от този град да трябва да плати глоба, като даде една трета от стоките си и цялото си друго имущество? Точно така стана в Йорк и Линкълн. Ах ти, мошенико! — завърши тирадата си той, а гневът бясно святкаше в цепнатинките на малките му, злобни очички. — Какъв злостен план замисляш срещу мен? И какво знаеш за Сайлъс бен Рубен? Аха! Ти да не си един от всичките онези мошеници, чиито кожи шерифите и търговците на Йорк с удоволствие биха одрали, за да получат възмездие за глобите, които кралският съдия им наложи заради сторените безчинства с евреите?

Капитан Буш не очакваше такова гневно избухване и помръкна. Наистина, ако някой погледнеше внимателно стреснатия и обезпокоен поглед в очите му, щеше да разбере, че с последния си въпрос шерифът го бе е засегнал повече, отколкото очакваше. Той обаче не поглеждаше към капитана, а вилнееше из залата и пропусна внезапно избликналия страх в очите му.

— Казвам ти, прехвалени ловецо на крадци — викаше шерифът с бясно презрение, — няма да се хвана на интригите ти срещу евреите. Писнало ми е от безименни мошеници като теб, които насъскват гражданите да ги ограбват и повеждат жадната тълпа от главорези и негодници да ги избиват, да грабят, да мародерстват и плячкосват. Но когато кралският съдия дойде да налага глоби, няма да одере своята смрадлива кожа и ти няма да платиш и стотинка от тънкия си, покрит с паяжини джоб. Изчезвай сега, махай се от погледа ми и гледай бесилката да е готова за утре заран. И повече нито дума за никакви конспирации, ясно!

— Както ваша милост пожелае — каза капитанът с извънредно мек тон. След това с ироничен респект се надигна и се поклони, като свали шапката си почти до пода, а после излезе от стаята и остави шерифа сам да изпуска пара и да се да се пържи в собствения си гняв.

— Тъпак с тъпаците! Дръвник! Овча глава! — замърмори си капитан Буш, когато вече бе навън и се замисли за малко. — Когато не

е толкова напечено, ще накарам този шут, този тъп идиот, да си вземе думите назад, защото той е магаре. Хапльо, когото мога да водя за носа и винаги мога да надхитря. Е, все пак, ще-не ще, аз ще държа под око къщата на Сайлс. Ясно е като бял ден, че старият Рубен е жив и най-вероятно се крие при Робин. Дааа, старецът не може да не знае къде неговият роднина, раби Елиезер, е заровил огромното си съкровище и аз няма да позволя този тъпоумник, шерифът, да ме спре да приложам мъжъничко изтезания, за да накарам Рубен да се разприказва и да издаде голямата тайна. Сайлс със сигурност ще изпрати някого или сам ще отиде да посрещне баща си и хлапето, за да ги заведе на някое безопасно място; моите хора пък ще го следват по петите и щом излезе сгоден случай, ще ги заловя, ще ги скрия някъде и ще си свърша моята работа с тях.

След това капитанът отиде към пазара, извика при себе си един мъж, който дъвчеше сламка и изглеждаше дори по-низък и отворителен от самия него, и му каза:

— Иди и кажи на Кот Ърлес да не изпуска от поглед къщата на Сайлс евреина. Днес или утре той може би ще тръгне на път. Да го следва като сянка незабележимо навсякъде, където ходи. Ако, както предполагам, отиде в някой хан, за да се срещне с някой от неговата раса, веднага ми прати вест по някого от нашите хора. Сайлс ще отиде в гората — в това няма и капка съмнение, — за да пресрещне един стар човек с малко момиче. После и аз ще дойда с още хора и трябва да заловим този старец непременно жив и да го скрием на сигурно място.

Мъжът мигом тръгна през големия площад на пазара и изчезна без следа в една от тесните улички, които водеха към гетото. Капитан Буш отиде до Нортгейт^[10] и се насочи към мястото, на което хората на шерифа усърдно майсторяха и мъкнеха нови греди на малкия хълм, наречен Галоу Хил^[11], който се намираше непосредствено до градските стени.

— Да я направите здрава, момчета! — извика той със смях. — Много здрава, защото на нея ще увисне първият от онази злодейска шайка бандити и негодяи. И със сигурност не след дълго и други негови приятелчета ще го последват и ще се залюлеят под същите греди.

Служителите на шерифа не казаха нищо, но няколко от тях подигравчийски си намигнаха. Те недолюбваха този самохвалко, смятаха го за келеш и парвеню, който изведнъж се бе докопал до поста на техен началник, и затова му се подчиняваха неохотно.

На следната сутрин, когато зората разкъса ледения мрак, по небето бавно се търкаляха плътни черни облаци, вятърът бучеше горчиво и тъжно от изток, а във въздуха се долавяше мирисът на сняг. Пред градската врата, близо до хълма с бесилката, седеше един беден поклонник и чакаше да отворят вратата, за да влезе в града. Той гледаше ту вратата, ту бесилката и в очите му се виждаха сълзи.

— Уви — каза той, — да намеря след всички тези години клетия си братец, само за да чуя, че ще бъде обесен до един час.

Това наистина бе по-старият брат на Уил Стрелеца, който преди много години бе избягал от Биркенкар заради убийството на един от надзирателите, който го подлагаше на непоносим постоянен тормоз. Беше предприел дълго и опасно пътешествие чак до Рим, където бе изкупил престъплението си с молитви, пост и покаяние. След това бе продължил нататък, още по-надалеч, по опасния и неравен път до Ерусалим, където бе живял две години сред езичниците мюсюлмани. След това полека-лека се бе запътил обратно към Англия, копнеейки да види отново по-малкия си брат, когото си спомняше с много любов и привързаност. Три дни преди настоящия ден той бе ходил в Биркенкар и разбра, че Уил е забягнал в гората заедно с Робин Худ. Тръгна да разпитва наред селяни, крепостни и бедняци и от тях научи, че бандата зимува недалеч от Нотингам. Продължи и стигна до Олerton и там, в един малък хан, един горски жител му каза, без да знае дори кой е, че утре призори някой си Уил Стътли ще бъде окачен на бесилката при северната врата на Нотингам. Той незабавно тръгна и премина през гората през нощта. Сега седеше и клюмаше в жестокия вятър край стените, за да види за последен път брат си и може би да размени поне една дума с него, преди той да предаде Богу дух.

Както си стоеше, един дребен и мургав човечец излезе от малък храсталак в основата на хълма и приближи към стария поклонник.

— Кажи ми, добри поклоннико — попита той, — знаеш ли дали Уил Боумън ще е този, когото ще бесят тази сутрин?

— Уви, уви! — каза старият поклонник и сълзите му рукохнаха отново. — Така е и това ще ме опечали навеки. Той е мой по-малък

брат. Ах, колко отдавна копнеех да го видя, повече от десет години вече. И ето, дойдох, за да видя как ще го обесят.

Дребният човечец зорко огледа стария човек, сякаш за миг се усъмни в историята му, но мъката му бе толкова истинска и думите — толкова искрени, че нямаше много място за съмнения.

— Чух, че бил избягал в гората с младия Робърт от Локсли — храбро момче, бързо и рязко в думите, но благородно по сърце, още откакто аз го знам. Бедните хора и крепостните, които срещах, като вървах през гората, ми казаха, че изобщо не се е променил, но се наложило да избяга, защото не можел повече да търпи несправедливостите на надутите свещеници и подлите рицари. Наистина, винаги е бил храбро, но и добро момче и се зарадвах, като чух простичките им и благодарни разкази за това, как винаги е помагал на всички бедни и потиснати. Ох, де да беше тук сега! Само ако знаеше, че горкичкият Уил е осъден да умре, мигом щеше да се притече на помощ. С няколко от неговите смелчаци бързо щяхме да измъкнем брат ми от ръцете на тези, които са го заловили.

— Ай, вярно е това — каза мургавият човечец, — вярно е. Ако те бяха тук, наблизо до това място, скоро щяха да го освободят. Е, а сега, хайде сбогом, добри старче, сбогом и благодаря ти.

И като каза това, странникът, който бе облечен в груби и старички дрехи на горски жител, потегли и изчезна зад храстите, откъдето се бе появил.

Веднага след като си тръгна, зад яката, дебела дървена врата, обкована в желязо и обсипана с нитове, се чуха гласове. Скоро двете ѝ огромни крила се отвориха със стържещ трясък и дванадесет от войниците на шерифа излязоха с извадени мечове. Насред тях бе Уил Стътли, завързан със здрави въжета. Пристъпваше бавно и макар да бе окован, изражението му бе храбро, а главата му — високо и гордо вдигната. Отзад пристъпваха шерифът в служебната си тога на кралски служител, а до него беше капитан Буш, на чието лице се мъдреше победоносна усмивка. На известно разстояние отзад вървеше един мъж със стълба, придружен от малка групичка зяпачи, които следваха процесията и върваха след шерифските хора по пътя към бесилката.

Като пристигнаха, поставиха Уил под рамката на бесилото и при подадена команда стълбата бе изправена и опряна на страничната колона на конструкцията. Дотича един мъж с въже в ръцете.

Докато траеха всички тези приготовления, Уил Стътли се огледа в безрадостната пустош. Надяваше се да зърне силуета на някого от разбойниците да излиза от тъмнината на дърветата, чиято линия започваше зад хълма, но отникъде не се виждаше нито признак на живот, нито надежда за спасение. Само един стар поклонник се затича към тях. Уил се обърна към мястото, на което стояха шерифът и капитан Буш.

— Сега, като виждаш, че смъртта ми е неизбежна, направи едно благодеяние — каза Уил. — Досега никой от хората на моя благороден господар не е погинал безславно на бесилото. Дай ми меч в ръката, развържи ме и ме остави да се бия с теб и с хората ти, докато падна мъртъв на земята.

Шерифът презрително обърна гърба си и дори не благоволи да му отговори.

— Ами тогава ти ще си първият от всички, ти, крадливи мошенико! — със злостен сарказъм и презрение го подигра капитан Буш, като пристъпи и изплющя с ръкавицата си по лицето на храбрия разбойник. — Специално исках тази бесилка да е здрава и яка, защото мисля, че твоята смърт ще ни донесе късмет и не след дълго много твои приятелчета главорези ще те последват на същото това въже. Като пусна момчетата си по петите му, твоят благороден господар скоро ще се окаже в твоето положение; защото трябва да знаеш, че имам да му плащам за нещо, което стои между нас и което не може по никакъв начин да се изтрие.

— Не знам за какво говориш и в какво обвиняваш моя добър главатар — каза Уил гордо, — но ако той ти е причинил зло, то сигурно си го заслужил, защото си мръсен негодник.

— Спри да плещиш с престъпника! — развика се шерифът, който през цялото време беше на тръни и явно нямаше да се успокои, докато Уил все още не е увиснал на бесилката, толкова бе напласен от хитрините и триковете на Робин Худ. — Слагайте въжето и го довършете!

— Сър шерифе! — извика Уил. — Нека не ме бесят! Умолявам ви, развържете ме и ме оставете да умира в бой, сам срещу всички. Дори не искам оръжие, нека те с мечовете си ме посекат.

— Казах вече, мошенико, ще умреш на въжето! — бесен от ярост изкрещя шерифът. — А и твоят господар също — само веднъж да ми

падне в ръцете.

В този момент наскрив крагъ, образуван от войниците на шерифа, се промъкна старият поклонник, отчаян и облян в сълзи, които не спираха да се стичат по страните му. Пристъпи до Уил и положи двете си ръце върху раменете му.

— Скъпи Уил — каза той, — помниш ли ме, братко? Сърцето ми се къса, че те намирам в това положение. Скитах се аз и дълго бродих, но през цялото време копнеех за деня, в който отново ще видя лицето ти, а сега...

Грубата ръка на капитан Буш се пхна между тях и в следващия момент пилигримът бе повален на земята. От падането почти загуби съзнание, а капитанът го зарита, както бе паднал.

— Тук! — викаше той. — Елате, вземете този боклук оттук и го хвърлете ей там, в рова.

Старият поклонник успя да се изправи бавно, хвърли един последен поглед към Уил и като се обърна, закуцука към шерифа.

— Това е по-малкият ми брат Уил, господин шерифе — каза старецът. — Идвам чак от Светия град^[12] и сърцето ми така копнееше за него.

— Слагайте въжето на шията на негодника и го вдигайте! — изкрещя шерифът, все едно че изобщо не чуваше треперещия поклонник пред себе си.

— Сбогом, скъпи братко — каза Уил. — Съжалявам, че се върна само за да видиш как увисвам на това срамно бесило. Но доблестният ми и благороден господар ще отмъсти за мен.

Капитан Буш се обърна и стовари тежкия си пестник върху устата на Уил.

— На ти, крадлив негоднико, на ти, обеснико! — разкрещя се той. — На ти, за твоите напразни и безсмислени хвалби и дрънканици, на ти! Не след дълго и твойт господар ще се нуждае от някого да отмъсти за него!

Навитото въже се спусна от горе на долу към земята и встрани от Уил. Капитан Буш го вдигна и нахлузи примката на главата му. Разбойникът гледаше с ужасени очи в очите на другия и му промълви:

— Негодник си и винаги ще си останеш негодник! След като си в състояние да ме биеш, докато съм вързан, значи си по-долен и от най-долния крадец.

В отговор капитанът само дивашки, безжалостно затегна примката около шията на Уил и като се обърна, извика към шерифската свита да тегли въжето, което бе праметнато през напречната греда на бесилото, така че Уил да увисне на него и бавно да се задуши, докато го издигат над земята.

— На въжето, момчета — викаше той дрезгав. — Ей, хоп! Хайде, давайте, с всичка сила! Едно... две...

Три — думата, на която Уил трябваше да бъде издигнат във въздуха, — никога не бе произнесена. Един камък прелетя и удари капитана по лявото слепоочие. С нисък стон той се свлече в несвяст и се търкулна като куче в краката на разбойника. В същия момент иззад храста под хълма изскочи Литъл Джон, съпроводен от Кет Троу, от чиято ръка бе долетял и камъкът, който просна на земята капитан Буш. Те стремглаво се затичаха към Уил. Джон стигна пръв и успя бързо да пререже въжетата около ръцете на другаря си, а после се хвърли към един от войниците на шерифа, който тичаше към него с вдигнат меч, и го удари силно в гърдите с юмрук, докато с другата си ръка изтръгна оръжието му.

— Ето, Уил — каза той с весел смях, — вземи този меч и нека се отбраняваме по най-добрия начин, който знаем, пък скоро ще пристигне и помощта, ако всичко върви по мед и масло.

Уил и Литъл Джон застанаха гръб в гръб, докато шерифът се съвземаше от вцепенението, причинено от внезапния обрат на събитията. След малко той възвърна гласа си и яростно започна да командва на хората си да заловят престъпника, който бе срязал въжетата на затворника и го бе освободил.

Войниците му се наредиха в блок и пристъпиха към двамата разбойници, насъсквани от разярените викове на началника си, и мечовете им задрънчаха в тези на противниците им. Атаката им бе свирепа и за няколко мига се разрази страховита и оспорвана битка. После, изведнъж, сякаш се чу жужене на сърдити пчели и три огромни стрели прелетяха между сражаващите се. Едната затрептя в тялото на мъжа до шерифа. Като видя това, той панически се обърна и видя, че от отсрещния склон се спуска цял отряд от облечени в зелено мъже, с готови за стрелба лъкове. Начело беше мъж, облечен целият в червено, с лък, по-дълъг от собствения му ръст. Както тичаше, той опъваше

огромна стрела на същия този огромен лък, който изглеждаше по-голям и от пика.

— Бързо! Бързо! — позна го шерифът и се развика. — Натам, натам! Да бягаме!

Бе толкова уплашен да не би следващата огромна стрела да прободне него самия, че хвърли официалната служебна тога и хукна към градската порта да спасява скъпоценния си животец, последван бързичко от хората си — с изключение на двама. Единият лежеше неподвижно, защото бе убит от първата стрела, а другият бе капитан Буш, затиснат с колене от Кет Троу. Той използваше въжето, което бе предназначено за шията на Уил, за да завърже здравата намирация се в пълно безсъзнание негодник.

Робин и хората му дотичаха и между тях и Уил паднаха голямо ръкостискане, потупване по гърбовете и размяна на грубовати и мъжествени приятелски шеги и развълнувани ободрителни думи.

— Замалко да помисля — каза Уил, а очите му, изпълнени с благодарност, се спираха ту на лицето на Робин, ту на лицата на другарите му, — че ще предам Богу дух на това въже! Вече бях стегнат за врата и почвах да казвам последната молитва, когато — бам! — долетя камъкът. Кой го хвърли?

Уил огледа всички в очакване на отговор, но такъв не идваше.

— Това бях аз, мастър — чу се глас, който като че ли дойде някъде изпод краката им, откъдето най-малко очакваха да чуят нещо. Погледнаха надолу и видяха, че Кет Троу току-що е привършил задачата си.

— Мастър — каза той, като се изправи на краката си, — не съм убил още този мръсник тук, защото мислех, че сигурно ще го искаш жив. Той причини много зло и със сигурност има наум да причини дори много повече.

Робин пристъпи и погледна лицето на намирация се все още в безсъзнание тъй наречен капитан Буш.

— Това е Ричард Илбест! — отсече той. — Кет, умнико, благодаря ти! Сега правосъдието ще се стовари най-сетне на главата му.

Робин даде разпореждания за незабавно изтегляне, тъй като се опасяваше, че шерифът може да получи помощ от рицарите в замъка. Конят, който бе скрит от Литъл Джон, за да го използват, в случай че

Уил има нужда от него, бързо бе доведен и тялото на страшилището на евреите бе натоварено отгоре. След това с бързи крачки разбойниците напуснаха мястото, а часовият при входната вишка надничаше през прозорчето над голямата порта, която бързо бе затворил по заповед на шерифа. Сега не му оставаше друго, освен да наблюдава как цялата банда изчезва в мрака на безлистната гора.

Запровираха се по най-тайните пътеки, за да не могат са бъдат открити от преследвачите, които шерифът сигурно бе изпратил подире им. Когато най-сетне стигнаха в своето царство в дълбоките дебри на гората, Уил Стътли остави за малко брат си, с когото имаха да си приказват куп неща, и отиде при Робин, за да му каже, че е направил уговорка със Сайлърс да отиде с хора и коне в два часа следобед, за да посрещне баща му Рубен и малката сестричка Рут на главния път от Пейпълуик, на едно място, което всички наричаха Хексгроув или Уичгроув. Тъй като уреченият час наближаваше, Робин повика Кет Троу и му каза да хуква напред към Бароу Даун, за да подготви стария човек и момичето за път, а след това да ги отведе в Хексгроув, където Робин и бандата щяха да ги изчакат.

След като уреди всичко това, Робин се обърна в указаната посока и продължи пътя в по-леко темпо. През това време Ричард Илбест дойде на себе си и сега, след като съзнаваше къде е и какво се случва, злобните му очички зверски святкаха и говореха повече от всякакви думи за ненавистта, която таи в сърцето си към Робин и хората му. Мяташе тежки враждебни погледи на мъжете, които вървяха край коня, на който бе натоварен, но от неумолимото и безпощадно изражение, с което те му отвърщаха, му ставаше ясно, че в сърцата им няма никакво място за пощада и милост към него, тъй както нямаше да има и в неговото сърце, ако някой от тях бе попаднал в ръцете му.

Като всеки добре подготвен и опитен горски обитател, и Робин никога не се придвижваше из дълбоките лесове, без да изпрати разузнавачи във всички посоки. Благодарение на този полезен навик за постоянно наблюдение той не само бе попадал на много богати трофеи, но бе избягвал и много засади и капани. Когато стигнаха на около половин километър от Хексгроув, един от съгледвачите му дотича и каза:

— Мастър, Дик Рейд каза, че един мъж в богаташки дрехи и шест стрелци яздят надолу по пътя. Ще достигнат до Уич Трис^[13]

долу-горе по същото време, по което и ние ще сме там.

Робин се задоволи само да кимне с глава при получаването на съобщението, а разузнавачът отново изчезна. Главатарят ускори темпото на групата и стрелна с поглед Ричард Илбест, за да види дали въжетата му не са се разхлабили.

След малко бандата разбойници се скри в гъстите безлистни храсти от двете страни на дъбравата. Скоро чуха бързия тропот на конски копита и от завоя на пътеката излезе нисичък на ръст и доста набит конник. Носеше богат черен плащ, обточен с кожа и пристегнат на дясното рамо със златна катарاما, на която блестеше голям и красив рубин. От черната му боброва шапка стърчеше бяло перо, което също бе прикрепено със скъпоценно бижу за фината кожа. Конят, който яздеше, бе изящно, расово животно, натъкмено с разкошна сбруя и чул. Дори дрехите да не издаваха, че собственикът им е мъж с положение и авторитет, то самоувереното господарско изражение, което се мъдреше на червендалестото му лице с надвиснали вежди, дебели устни и неприветливи очи, щеше да е достатъчен знак, че този човек е свикнал да властва над живота и над смъртта. Все пак в поведението и маниерите му, в погледа и изражението му се долавяше и достойнство, което подсказваше, че има добри обноски.

Зад него пътуваха шестима стрелци, облечени в стегнати куртки. Краката им бяха обути във високи кожени ботуши, стигащи почти до половината на бедрата. Бяха яки и стройни, мъжествени и корави и от пръв поглед си личеше, че това са добри и изкусни войници, които никого нямаше да посрамят с храбростта си. Сърцето на Робин пламна и се стопли при вида им. Щом срещнеше такива сериозни и сърцати юнаци, винаги му се искаше да ги присъедини към своята славна чета.

Още като видя разкошно облечения мъж, който яздеше начело, Робин се усмихна под мустак, защото го познаваше много добре и като гледаше как той, без нищо да подозира, с всичка сила препуска точно към мястото, на което се крият неговите момчета, чак захихика на глас. Когато конниците дойдоха на около двестатина метра, Робин изведе коня от храстите право на средата на пътя, току пред тях.

Ричард Илбест обърна лицето си към идващата група и побледня като платно. В този момент предводителят на ездачите дръпна със здрава ръка юздите на коня си, приближи на няколко стъпки до Робин

и като видя завързания на седлото мъж, се обърна към стрелците си и извика:

— Ето го нашия човек! Заловете го! — и посочи към Ричард Илбест, който при тези думи се загърчи във въжетата.

Трима стрелци пришпориха конете си и се втурнаха да сграбчат завързания, но Робин дръпна коня назад, вдигна ръка и заговори:

— Кротко, славни юнаци, не бързайте толкова. Това, което е мое, го държа здраво и аз решавам дали да го пусна. На никого не възнамерявам да го давам жив.

— Как така, човече? — извика мъжът с разкошния плащ. — Аз съм маршал на кралския съд, кралски съдия-изпълнител. Не знам как си успял да заловиш този главорез и предполагам, че е успял да ти навреди и благодарение на добрия ти късмет, е вързан на твоя кон. Сега обаче трябва да ми го предадеш и ние ще го съдим по бързата процедура, при което ще бъде признат за виновен и многократно^[14] осъден на смърт. Казах и повече не възнамерявам да си хабя думите както за него, така и за теб. Искаш ли нещо друго, освен правосъдие за него?

Робин се изсмя в лицето на съдия-изпълнителя. Шестимата стрелци зяпнаха от изумление пред подобна безразсъдна дързост на човек, който по нищо не се различаваше от простичък беден горянин. Хората обикновено сваляха шапка и смирено се покланяха на коляно пред сър Лорънс Рейби, маршал на кралския съд, съдия-изпълнител, докато този безочлив и дързък негодник не само че не правеше нищо подобно, а дори най-нахално се смееше.

— Правосъдие! — извика Робин презрително. — Не ми се нравят особено методите на правосъдието, които съм видял до ден-днешен. Това правосъдие все се клатушка, все залита и се спъва, досущ като сляп човек. А пък твоята припряност и сприхавост ми харесват още по-малко дори и от твоето мудро правосъдие, сър маршал. Казвам ти, няма да докоснеш дори е пръст този мъж тук.

— Хванете затворника и обезвредете селяка, ако окаже съпротива — ядосано извика съдията.

Трима стрелци скочиха от конете си и бързо пристъпиха напред. Когато бяха почти на една ръка разстояние от Робин, той пхна пръсти в уста и пронизително изсвири. Изведнъж се чу шумотевица от чупещи се клонки и вейки и в следващия момент тримата стрелци

отскочиха стъписано, защото от двете страни на пътя ги наобиколиха двадесет яки разбойници е безстрашни, решителни лица и е обтегнати лъкове. Остриетата на стрелите им проблясваха срещу тях.

Маршалът стана почти пурпурен от ярост.

— Какво? — извика той. — Дръзваш да заплашваш кралски съдия, така ли! Зле ще си изпатиш, бандит такъв!

— Кротко, драги ми маршале! — отвърна Робин е все същия смях. — Виждам, че се досети кой съм и знаеш, че за мен кралското правосъдие или неговият маршал струват по-малко и от половин печена тиква. Твоето правосъдие! — и той отново се засмя презрително. — Що е то?! Нещо, което продаваш на богатите лордове и на злите оядени прелати, но в същото време и пращинка не оставяш от него за стъпканите от тях в калта бедняци! Мислиш, ли, че ако имаше равно правосъдие за богати и бедни в нашата прекрасна Англия, аз и моите момчета щяхме да сме тук сега!? Правосъдие! За бога! В името на Кръста Божи! Ето какво ще ти кажа, маршале. Познавам те като справедлив и честен човек — малко припрян и сприхав може би, но си правдив и почтен в делата си, стига някой да не ти пречи. И да знаеш, че ако беше такъв злодей като другите твои събратя, още сега щеше да увиснеш на същото дърво, на което след съвсем малко ще увисне тази гад тук.

Гласът на разбойника кълтеше чисто и пламенно, тъмните му очи пронизваха непоколебимо и безкомпромисно лицето на маршала. За момент в погледа на съдията проблесна гняв, но после лицето му изведнъж просветля и той неочаквано се засмя:

— Ах ти, негоднико! Сега се сетих кой си! Познах те, Робин, и наистина е жалко такова храбро момче, такъв свестен мъж да бъде подгонен да живее в горите.

— Остани тук, сър маршале — каза сериозно Робин, — и ще видиш, че тези, които считате за разбойници, могат да въздават правосъдие не по-зле и дори по-чисто от теб, продавачо на кралско правосъдие.

След това главатарят се обърна към Литъл Джон и му нареди да отвърже Ричард Малбет от коня и да го постави под клоните.

Точно в момента, в който това бе направено, от гората излязоха на коне старият евреин Рубен и дъщеря му, придружени от Кет Троу и още четирима разбойници. Малката Рут огледа заинтригувано това

странно събрание и изведнъж забеляза злото лице на Ричард Илбест. Тя скочи с пронизителен, уплашен писък от коня си и притича до Робин, хвърли се на колене в краката му и горко завика и заплака, извън себе си от ужас:

— Това е, това е този, който изби нашите клетки хора. О, спаси баща ми! Спаси баща ми! Не му давай да ни нарани!

След това тя се хвърли обратно назад и самоотвержено застана до баща си, като стискаше и двете му ръце, и треперейки, продължаваше да гледа намръщено злодея.

— Рубен от Станфорд — извика Робин, — това ли е мъжът, който е изклал вашите хора в Йорк?

— Да — отговори старият евреин, — наистина е той. Видях го как със собствената си ръка убива не само здрави и прави мъже, а жени и старци и дори — нека съвестта му да го мъчи, — дори малки дечица.

— А ти, сър маршал, в какви престъпления обвиняваш този негодяй?

— О, толкова са много! — отвърна съдията. — Но дори само едно от тях е достатъчно, за да увисне по-високо дори от Хаман^[15]. Той уби кралския посланик Ингелрем при Сийфорд и открадна кесията му със злато. Задигна чифт шпори от къщата, в която спеше самият крал в Гизор, Франция. Уби с коварство и ограби един обикновен стар гражданин в Понтефракт, а когато най-после го заловиха, трябваше да даде клетвен обет, че ще напусне страната като човек извън закона. Трябваше да се качи на първия заминаващ кораб и да отплава надалече, а синовете на убития тръгнаха да го следват, за да са сигурни, че ще изпълни клетвата. Той обаче с трикове и измами успя да се измъкне от петимата закуп — и то след като бе убил двама и ранил трима. Но злодеянията му в Йорк са най-ужасни от всичките му престъпления. Именно заради тях той бе обявен извън закона и започна издирването му надлъж и нашир в цялата страна. Моят началник, върховният кралски съдия, ще бъде много ядосан, ако научи, че този злодей е избягал, същият този, да, който водеше и насъскваше мародери и крадци срещу лоялните към Негово величество евреи. Но достатъчно, Робин! Свършвай с него и да си вървим!

Ричард Малбет не продума. Само мяткаше наоколо диви, злостни погледи и съзнаваше, че неумолимата и жестока смърт, която той толкова често бе причинявал на другите, сега е надвиснала над

неговата глава. Така и умря, без да помоли за милост и за състрадание, защото знаеше много добре, че и той самият никога и никого не е пощадил в смъртта, дори да е бил умоляван.

След като всичко приключи, маршалът се сбогува с Робин със сърдечни слова, които тихо му прошепна в ухото, като минаваше покрай него:

— Робин, не само бедните и селяните мислят добро за делата ти, да го знаеш, вярвай ми. Твоето правосъдие е диво правосъдие, но също като твоите стрели стига право в целта. И затова ти прощавам.

— Сбогом и на теб, сър маршал — отвърна Робин. — Имал съм много малко срещи с твоето правосъдие, но и една-единствена бе достатъчна, за да ме докара до гората, както сам виждаш. Все пак помни и се отнасяй винаги добре с клетите хора, не забравяй, че много от тях са принудени да извършват жестоки дела, просто защото не могат да намерят правосъдие от тези, които Бог е поставил над тях.

— Никога няма да забравя твоите думи, добри ми Робин — каза маршалът, — и дано съм жив да те видя скоро да заживееш в мир, по волята на краля.

Малко по-късно Сайлъс дойде със своите придружители и старият Рубен и малката Рут бяха предадени на техните грижи, а Робин изпрати дванадесет от своите момчета да ги охраняват като конвой до град Годманчестър, където евреите смятаха да се установят да живеят в бъдеще.

Вестта за стореното от Робин полетя из цялата страна. Мъже и жени отново и отново си повтаряха случилото се и затаяваха дъх, щом си помислеха, че този злодей Ричард Илбест най-сетне е намерил смъртта си, а славата на Робин и мъвата за неговата храброст се простираха все по-надалече и все по-нашироко.

[1] Черната гора. — Бел.прев. ↑

[2] Букв. погребална могила. — Бел.прев. ↑

[3] Титла на еврейски духовен водач, равин. — Бел.прев. ↑

[4] Известна историческа фигура, изиграл ключова роля в събитията от тази епоха. — Бел.прев. ↑

[5] Сайлъс, син на Рубен. — Бел.прев. ↑

[6] Гето се е наричал обособеният квартал, в който през Средновековието са живеели евреите в Европа. Днес е станало

нарицателно за малцинствен или беден квартал въобще. — Бел.прев. ↑

[7] Разстояние, равно на две стъпки. — Бел.прев. ↑

[8] Букв. Касапина. — Бел.прев. ↑

[9] Вид гадаене, с което практикуващият се опитва да извика духовете на мъртвите, за да добие от тях информация за бъдещи събития. — Бел.прев. ↑

[10] Северната врата на града. — Бел.прев. ↑

[11] Хълмът на бесилката. — Бел.прев. ↑

[12] Ерусалим. — Бел.прев. ↑

[13] Букв. Дърветата на вещиците. — Бел.прев. ↑

[14] Според английското законодателство един престъпник можело да получи не една, а няколко смъртни присъди, по една за всяко престъпление. — Бел.прев. ↑

[15] В книгата Естир от Библията се говори за персийски управник, който извършил много злодеяния срещу евреите, но накрая получил възмездие и бил обесен. — Бел.прев. ↑

ОСМА ГЛАВА

КАК РОБИН ХУД УБИ ШЕРИФА

Бяха изминали точно една година и един ден, откакто Робин даде назаем четиристотинте лири на сър Хърбранд де Транмир, и той отново седеше в своята беседка, и отново вкусната миризма на готвени петли и задушени еленски котлети неустойимо се разнасяше под дърветата. Робин повика Литъл Джон при себе си.

— Вече е следобед, времето за обяд минава — каза той, — а рицарят не идва да ми плати. Опасявам се, че нашата Майка ми е сърдита, щом не ми праща дължимото в уречения ден.

— Едно е сигурно, мастър — отвърна му Литъл Джон, — че денят още не е свършил и смея да се закълна, че рицарят няма да изневери на почтеността си и ще се появи, преди слънцето да залезе.

— Вземи си лъка — каза Робин — и нека Артър-а-Бланд, Мъч, Уил Стътли и още десетина други те придружат до римския път, където миналата година срещнахте рицаря, и вижте какво ще ми прати нашата Дева. Не мога да се сетя защо би могла да ми е сърдита!

И така, Литъл Джон взе лъка и меча си, повика другите и изчезна с тях в дълбините на гората, ограждаща разбойническия лагер. Около час Робин си седеше и си дялкаше стрели, докато готвачите грижовно, час по час, поглеждаха в казаните и поклащаха глави над петлите и пържолите, като внимаваха да не ги оставят твърди или жилави или пък да ги загорят или преварят. Най-сетне един разузнавач дотича откъм горските дебри и щом дойде при Робин, на един дъх изрече, че Литъл Джон и групата идват насам с четирима монаси, седем катъра с много багаж и шестима стрелци. След малко в сечището пред беседката на главатаря се появи дългнестата фигура на неговия помощник заедно с другарите му. По средата им язدهа четиримата монаси, а след тях — и обезоръжената им охрана.

Още щом погледна първия от монасите, Робин започна гръмко и зловещо да се смее. Това бе не друг, а абат Робърт от абатството „Света Мария“, а тлъстият монах до него бе манастирският иконом.

— Ха така сега! В името на Светата Майка! — каза Робин. — Вие сте повече и от добре дошли, милорд абате, повече даже, отколкото можех да предположа! Момчета! — извика той, обръщайки се към тези от хората си, които бяха избягали с него от Биркенкар. — Ето тук е самата причина, истинският виновник за всички горести и беди, които трябваше да понасяте, когато бяхте крепостни. Претрепвахте се от работа в пек и в мраз или подлагихте гръб да ви нажулят с камшик — ето това е този, заради когото бяхте принудени да избягате и да получите свободния и щастлив живот, който водите от няколко години насам в горските дебри. Сега ще го почерпим за тази услуга, сега ще го нагостим едно хубавичко, за да му се отблагодарим за това велико благодеение, а когато ми плати това, което нашата Света Майка има да ми дава — защото не питая никакво съмнение, че именно тя го изпрати точно днес и точно тук, за да плати дълга ѝ, — та след като го стори, ще ни изнесе и една литургия и ще се разделим като големи приятели.

Абатът хвърляше черни погледи, докато грамадният тлъст иконом стоеше така стреснато и се оглеждаше с такъв уплашен вид, че горяните изпопадаха от смях, като го плашеха на майтап и се кривяха в разни жестоки физиономии насреща му.

— Хайде, Литъл Джон — каза Робин, — донеси ми дисагите на иконома и преброй колко злато и сребро има вътре.

Литъл Джон веднага взе дисагите и изсипа парите върху плаща си пред своя главатар, преброи ги и му каза точната сума. Бяха осемстотин паунда!

— Ха! — каза Робин. — Ще ти кажа следното, лорд абат. Нашата Дева е най-честната жена, която познавам. Ето, тя не само ми плаща това, което съм ѝ дал назаем, а дори го удвоява. Истински благородна постъпка. Ще трябва, абате, кротко и почитително да се отнасяте към човека, който е заслужил тези нейни скромни посланици във ваше лице, и смирено да му се молите, сиреч, на мен!

— Какво искаш да кажеш, крадец и мошеник такъв! — изкрещя абатът, чието лице бе станало пурпурно от необуздания гняв, който го обзе, като видя как паричките се изплъзват от ръцете му. — Ти си извън закона и си вълча глава, ти си боклук, който всеки свестен човек има право да пречука. Какви са тези глупави дрънканици, че си дал заем на нашата Дева? Ти си просто един мошеник, избягал от фермата

си, и всичко, което някога си притежавал, вече е конфискувано, а животът ти е обречен заради твоите престъпления.

— По-кратко, по-тихо, добро абатче — каза Робин. — Девата ми дължи тези пари не по моята лична сметка, а защото тя бе мой поръчител и гарант, когато трябваше да дам четиристотин паунда назаем на един клет рицар преди една година. Той дойде по този път и ми разказа затрогваща история за един зъл абат и за някои други врагове, които го тормозели и притискали за пари. Името му, абате, е Хърбърт де Транмир.

Абатът трепна и пребледня. След това извърна лице и стисна гневно устни, за да задържи езика си зад зъбите, защото се почувства засрамен, опозорен и същевременно вбесен, като разбра, че не друг, а Робин Худ е помогнал на сър Хърбранд да откупи имота си, като по този начин бе отнел възможността му за крупна печалба и бе лишил и лордовете от Рангби от тяхното отмъщение.

— Във всичко това, сър абат — каза Робин сериозно и строго, — аз виждам правосъдие в действие, основаващо се на справедливост, която никога не съм забелязвал при теб. Ти искаше да унищожиш напълно и да опозориш сър Хърбранд. А той попадна на мен — дали пък наистина случайно, питам се? И благодарение на моята помощ се спаси от заговорите ви. На път към дома му го нападнали трима рицари злодеи от онова разбойническо гнездо на крадци в Рангби. Но двама от тях били убити, а сър Хърбранд и оръженосецът му здрави и невредими продължили по пътя си.

Абатът със срам и гняв святкаше с поглед към Робин, но не понечваше да каже и дума.

— Не е ли по-добре да се откажеш от злобата и алчността, лорд абате — продължи Робин, — и да започнеш да постъпваш по-благородно, да действаш повече в духа на Бога, който умря на кръста, за да изкупи греховете на човечеството? Е, а сега, момчета, — продължи той, като се обърна към своите хора, — макар вече да изпразнихме чантите на пощальоните, изпратени от нашата Дева, все пак нека да ги нагостим с еленско месце и винце.

Гощавката, която разбойникът даде на „гостите си“, беше направо царска. Абатът правеше жалки опити за наздравиици, без да произнася тостове, и се насилваше да яде и пие, но го правеше съвсем пестеливо, сякаш нещо му беше заседнало на гърлото от срама и

позора, които чувстваше в положението, в което бе изпаднал. Да помислиш само — той, лорд игумен на манастира „Света Мария“, един от най-могъщите, богати и горди прелати в Йоркшир, да бъде пратен за зелен хайвер, да бъде надигран и подложен на присмех и оскърбление от един избягал йомен, с неговата банда разбойници и бивши крепостни, които седяха наоколо му и нагло подмятаха закачки към него, като го принуждаваха да се преструва, че му е весело и има добър апетит. Срам! О, какъв срам! Позор!

След като обедът приключи, Робин каза:

— А сега, лорд абат, днес ще трябва да ми направиш и една попска услуга. Не съм слушал литургия от вчера предобед. Отслужи една меса и после можеш да си вървиш.

Абатът обаче мрачно и категорично отказа. И всички увещания от страна на Робин се оказаха напразни.

— Да бъде твоето! — каза накрая той и нареди да му донесат въже. — Завържете този несвещенически свещеник, този духовник, който се държи по начин, който изобщо не подобава на духовник, за ето това дърво! — изкомандва той. — Ще стои тук, докато прояви добро желание да изпълни свещеническия си дълг и отслужи службата си, дори ако за това е нужна седмица. И никаква храна да не се докосва до устата му, докато не изпълни това, което аз искам.

Нито молитвите, нито настояванията на старши иконома или другите монаси успяха да трогнат коравото и упорито сърце на абата. Поне в началото бяха напълно безполезни. Той стоеше завързан за дървото като престъпник и гневно гледаше към всички тях. Те го умоляваха да направи каквото иска разбойникът, за да се измъкнат побързо от ръцете му. Едва след още дълго убеждаване абатът най-накрая склони да изнесе службата.

Робин и хората му коленичиха и заслушаха почтително свещените слова. Точно се изправяха, когато дотича един разузнавач и каза, че приближава един рицар с група от двадесет войници. Робърт, естествено, се досети кой може да е и затова нареди на абата да изчака малко. Сър Хърбранд, защото рицарят, разбира се, бе той, пристигна в лагера с коня си. Слезе от седлото, приближи до Робин и ахна от учудване, като видя ядосаното лице на абата редом до нашия усмихнат разбойник.

— Бог да те закриля, добри Робин — каза сър Хърбранд, — и теб също, лорд абат.

— Бъди добре дошъл, любезни и благородни рицарю — отговори Робин. — Ти несъмнено си дошъл да ми върнеш парите, които ти заех.

— Разбира се, че е така! — отвърна рицарят. — И заедно с тях съм донесъл един скромен подарък — сто чудесни тисови лъка и две хиляди стрели с метални върхове като знак на благодарност за твоята доброта и стореното благодеяние.

— Но закъсня! Да, дойде много късно, сър Хърбранд — през смях каза Робин. — Нашата Дева проводи своите пратеници с двойно повече пари, за да ми плати. Добрият абат дойде с осемстотин паунда в дисагите, които ми предаде до стотинка.

— Пускай ме да си вървя вече, шуте! — изкрещя абатът, а лицето му червенееше от срама. — Не издържам повече! Не мога да понасям повече! Ти хвърли гнусно позорно петно върху мен и аз никога няма да забравя това.

— Върви тогава — каза Робин сериозно — и помни, че ако аз един-единствен път съм ти наложил нещо насила, то ти и твоите помагачи постоянно налагате непоносимо тегло върху бедния народ и го докарвате до пълна нищета — и дори до смърт.

Без да каже ни дума повече, абатът се качи на коня с известна помощ и заедно с монасите и охраната тръгна по пътя за своето абатство.

След това Робин разказа на сър Хърбранд как абатът е паднал в ръцете му, а рицарят каза:

— Сигурен съм, че срамът, който нанесе на този надут и арогантен прелат, направо ще го изяде отвътре и ще му скъси живота. Но в името на Светата Дева трябва да признаем, че със своеволията си той напълно си заслужи позора. Такъв срам! Но — пада му се! През целия си живот е бил тиранин, а всичките му подчинени сякаш копират от него.

Робин не взе четиристотинте паунда, които рицарят бе донесъл, но с удоволствие прие подаръка от стотите здрави лъка и запаса от качествени стрели. Сър Хърбранд и групата от придружителите му пренощуваха в зелената гора с Робин, а на следващата утрин с много любезности и учтиви думи се разделиха. Рицарят пое към дома си, а Робин — надълбоко в леса.

С абата се случи точно това, което сър Хърбранд предрече. Той преживя толкова тежко унижението от позора, който му бе нанесен, че горделивият му дух се сломи под бремето на непоносимия спомен за това и той някак си се промени. Вече не бе така арогантен и високомерен. Около един месец се чувстваше зле, разболя се и отслабна и до края на годината заляняваше все повече, а когато следващата пролет дойде, умря от горест и мъка заради това, че разбойниците го бяха направили за посмешище, както официално декларираха братята от абатството. Устрои му пищно погребение с големи почести.

След това монасите се събраха, избраха нов абат на мястото на Робърт и изпратиха избраника си в Лондон, за да бъде формално утвърден и ръкоположен за поста от лорд канцлера на Англия, Уилям де Лонгчамп^[1], който управляваше страната, докато крал Ричард бе в Палестина, за да се бие със Саладин^[2] за завладяването на Божи гроб. Канцлерът обаче си имаше свои собствени планове за този пост и подтикнат от тях и от настояванията на братовчед си сър Айзенбарт де Белами, отхвърли кандидатурата на избраника на братята монаси и назначи за абат племенника си Робърт де Лонгчамп.

Този Робърт, както би могло да се очаква предвид на това какви бяха покровителите му, имаше свиреп, буен и лукав характер. Той категорично заяви, че в най-кратък срок ще залови Робин Худ и ще го унищожи заедно с цялата му банда. Затова влезе в съзаклатие с рицарите и роднините си от Рангби, както и със сър Гай Гисбърн и не на последно място — с шерифа на Нотингам. Много засади, капани и внезапни нападения предприемаха както в горите на Шерууд, така и в Барнисдейл, но Робин бе изключително бдителен и хитър, съгледвачите и разузнавачите му бяха много наблюдателни, а пък селяните — свободни и крепостни — така усърдно и ревностно му помагаша и така своевременно го предупреждаваха, че той не загуби дори един от бойците си при всички тези коварни опити. В действителност, често враговете, които му поставяха засади и капани, сами падаха в тях и губеха много хора.

Накрая за няколко месеца настана мир и някои от хората на Робин бяха склонни да повярват, че шерифът и лордовете в Рангби са се отказали от безсмислената борба, защото са се уморили от

постоянните си провали и повече няма да се опитват и да предприемат нови атаки.

Един ден Робин и Мъч се разхождаха дегизирани като търговци из градчето Донкастър и видяха един ездач на пазара, който спря, задържа коня си и се развика:

— Внимание! Внимание! Внимание! Насам, добри хора, сержанти, войници, стрелци, горски стражари, горяни и всички вие, които можете да носите лък, насам! Знайте, че моят господар, благородният шериф на Нотингам, има важна обява! Кани най-добрите стрелци от Севера на полигона за състезания по стрелба в Нотингам, на празника на свети Петър, да опитат мерника си и да се надстрелват. Наградата е една превъзходна стрела, чиято пръчка е направена от чисто сребро, а острието и перата са от разкошно червено злато. Няма друга като нея в цяла Англия и този, който отнесе тази награда, завинаги ще бъде известен като най-великия и най-добрия стрелец в северната част на Англия, зад Трент. Бог да пази крал Ричард и Божи гроб!

След това се завъртя с коня си и препусна извън града, за да разнесе известието из цялата провинция, чак до Роман Уол^[3], която се простира от Карлайъл до Нюкасл.

— Какво мислиш за това, мастър? — попита Мъч. — Дали не е някакъв хитър капан на шерифа, за да те подмами да отидеш там, където се простира неговата власт, тъй като знае, че няма да изпуснеш случая да изпробваш лъка си в тази стрелба?

— Възможно е да е и интрига, знам ли? — през смях каза Робин. — Но въпреки това ние ще отидем в Нотингам, макар че това сигурно ще го извади от равновесие. Ще видим дали на открито шерифът може да направи нещо повече от това, което направи в гората.

Когато се върнаха в лагера си в Стейн Лий, където се бяха настанили разбойниците, завариха всички да говорят само за стрелбите в Нотингам, защото мнозина вече бяха чули съобщението на шерифския вестоносец. Робин се посъветва с по-приближените си бойци и бе взето решение, че по-голямата част от тях ще отидат в Нотингам в уречения ден. Трябваше да влязат в града през различни врати, все едно че идват от различни места, и всички да носят лъкове и стрели, но да бъдат умело дегизирани — някои като йомени или селяни, други като горски стражари или селски стрелци.

— А пък аз — каза Робин, — ще отида с нацапано лице и дрипава куртка, като някой пълен непрокопсаник и нехранимайко. Шест от вас ще стрелят с мен. Останалите ще се смесят с тълпата и ако видят, че шерифът крои нещо лошо, тогава ще опънат лъковете и стрелите ще бъзнат, но не преди да е показал вероломството си.

Уреченият ден беше светъл и приятен, времето бе хубаво и ясно, а навалищата, която се тълпеше за стрелбите, беше огромна. Хората се трупаха на тревистата морава извън града, отстрани до северната порта. Недалеч от това място бе бесилката, от която Литъл Джон спаси другаря си Уил Стътли. На север, зад ниските хълмове, се простираха развълнуваните зелени гори, а по пътищата от Мансфилд и Олертон все още пристигаха хора, които силно желаеха да видят големия майсторлък и ловкостта на стрелеца, който щеше да стане известен в цялата северна част на страната.

Близо до стрелбищния плац бе издигнато скеле, по което бяха наредени пейки за зяпачите. Там бе изградено и нещо като лежа за шерифа, който вече се бе настанил с някои рицари от замъка на Нотингам и техни приятели. Наблизо стояха офицерите му, които трябваше да регулират движението и да поддържат реда при провеждането на изпитанието.

Първо се проведе стрелбата по голяма мишена. Тя беше поставена на триста метра и стотина стрелци стреляха по нея.

На всеки състезател бяха позволени три изстрела и ако поне два от тях не попаднаха в нарисувания кръг, той нямаше право да стреля повече. След това същата мишена бе преместена на по-голямо разстояние. Сега вече се намираше на триста метра, а от стотите стрелци бяха останали само двадесет.

Вълнението сред тълпата започваше да нараства. Когато мишената бе сменена с „прик“ или „уанда“, както я наричаха^[4], запалнянковците започнаха да крещят и скандират имената на фаворитите си от състезаващите се стрелци. От седемте разбойници бе отпаднал само един. Останали бяха Робин, Литъл Джон, Скадлък, който беше станал отличен стрелец, Мъч, Милеровият син, един младеж на име Рейнолд, както и Гилбърт от Уайт Хенд — с упоритите си и постоянни упражнения той също бе станал много изкусен.

При първото състезание в стрелбата срещу прика седем от двадесетте се провалиха и отпаднаха, като сред тях бяха Скадлък и

Рейнолд. След това, с всеки нов кръг на състезанието, мишената се преместваше все по-надалече и по-надалече, докато накрая бе забодена на четиристотин метра, а от стрелците бяха останали само седмина. Сред тях бяха Робин и Гилбърт. Трима от другите бяха от офицерите на шерифа, шестият беше човек на сър Гозбърт Ламбли, а последният — едър, масивен и посивял възрастен човек със суров изглед, каза, че е йомен и се представи като Рейф Билхук.

Сега идваше ред на най-трудния етап от състезанието — изпитание, в което стрелецът заставаще срещу уандата, като трябваше да отгатне на колко метра е поставена и като използва ума си, да прецени силата на вятъра и каква точно стрела му е необходима.

— А сега, юнаци от Нотингам, покажете своя дух и кураж — извика як и дебеловрат мъж с червендалесто лице, който седеше близо до шерифа.

Това бе Уаткин, старши офицерът на шериф Мърдок. Той беше заел мястото на Ричард Илбест и също като него и като прекия си шеф бе претърпял поражение в няколко опита да залови Робин Худ, когото дори не бе виждал до настоящия момент.

— Напред, шерифски бойци! — Крещяха гражданите от тълпата. — Покажете на тези долни чужденци, че шеруудските мъже са непобедими!

— Вие сте долни, вие! — чу се глас някъде отзад. — От Йоркшир и бездомно скитащо псе да вземеш, пак ще е по-добър сой от тези шеруудски кучета и пак ще ги накара да си подвият опашките.

В този момент изсвири рог и звукът му извести, че изпитанието започва и всички погледи се устремиха към съперниците на плаца. Нотингамските войници минаха първи и от тях отпаднаха двама, тъй като не уцелиха пръчката. Стрелата на единия се оказа широка, а на другия — къса. Третият успя леко да закачи върха на уандата със стрелата си и триумфален рев разтърси трибуните и се понесе наоколо, за да покаже колко остро и болезнено е било прието поражението на другите двама нотингамци.

След това до стрелковата линия пристъпи Робин. Той остави настрана голямата шестфутова^[5] стрела, която бе използвал при стрелбата по голямата мишена, и извади една, която беше не по-дълга от трийсетина сантиметра, но толкова дебела, че тук-там се дочу смях, а един млад скуайър извика присмехулно:

— Дали този дрипав и окаян непрокопсаник не си мисли, че може да стреля с тази клечка от жив плет?

— Сложи го на дванадесет двойни разтега^[6], пък гледай! — изкоментира някой наблизно.

— Бъди сигурен, че и от петнадесет ще успее да вкара стрелата си в ребрата ти, дори през металната ти ризница — срязва ги някой от публиката.

Облечен в дрипава и оръфана кафява туника и подобни на цвят клин и качулка, Робин вдигна лъка си и нагласи стрелата на тетивата, като продължително се прицели в мишената. Несресаната му коса и рошавата брада бяха по-дълги от обикновено и му придаваха доста немарлив вид. Беше оцветил лицето си с червено мазило, за да заприлича на непоправим пройдоха и редовен посетител на кръчмите и градските таверни, затова зрителите не можеха да се начудят как може да стреля толкова точно на такива големи разстояния.

— Ожадняваш ли от тая работа, пресъхна ли ти гърлото, ще ли ти се да си го наквасиш, а, пияницо? — викаха градските майтапчий.

При тези шеги тълпата се тресеше от бурен смях. Стрелецът сякаш дори не забеляза всичко това, а спокойно пусна своята стрела. Всички извиха вратове, за да проследят летежа ѝ, ахнаха от изумление, а след това последва сърдечен, искрен и дружен вик. Уандата бе разцепена на две!

— Добра работа! — извика един елегантен гражданин, дойде до Робин и почна да го потупва по гърба. — Ръката и окото ти са по-точни и сигурни, отколкото човек би предположил, като гледа лицето ти. — И той внимателно се взря в него.

Робин го позна — това беше онзи бюргер, комуто веднъж бе успял да помогне в гората. Човекът също го разпозна и прошепна, като се обърна настрани:

— Помислих си, че може да си ти. Внимавай с шерифа! Знаеш откога те дебне.

След това спокойно и бавно се върна на мястото си сред тълпата. Сега по мишената стреляха другите трима. Рейф Билхук не успя да улучи летвата и стрелата му профуча на около три сантиметра встрани от нея, а тази на човека, представляващ сър Гозбърт, тупна съвсем надалеч от целта. Дойде редът и на младия Гилбърт от Уайт Хенд. Той внимателно се прицели, премери на око разстоянието до мишената,

избра си стрела с прави и къси пера и накрая я изстреля. Тя прелетя в красива парабола към мишената, и аха да попадне в нея. Но случаен вятрец я отклони от пътя ѝ и тя падна на около една педя разстояние вляво. Тълпата все пак го аплодира сърдечно, защото младостта и възпитаното поведение на момчето бяха предизвикали симпатиите на всички.

Сега съперничеството беше вече само между шерифския войник, който се казваше Люк Рейд, или Ред^[7], и Робин. При следващата стрелба между тях нямаше абсолютно никаква разлика — стрелите и на двамата разцепиха уандата на две. Тогава шерифът заговори:

— И двамата сте достойни и равностойни противници. Но не е възможно и двамата да получат златната стрела. Измислете сами някаква игра, при която да установим кой е по-точният стрелец.

— С ваше позволение, милорд шериф — каза Робин, — аз бих предложил да не гледаме към мишената, докато тя бъде преместена на някакво произволно разстояние по ваш избор, след това да се обърнем и да стреляме, докато някой преброи до три. Този, който разцепи летвата, ще бъде обявен за победител.

Шепот, придружен от неприкрит присмех, премина през зрителите при това предложение. Та това означаваше състезателят да прецени дистанцията, да избере подходяща стрела и да стреля в рамките на такъв кратък интервал от време, който щеше да му остави минимална или никаква възможност за преценка и за прицелване!

— Приемаш ли това предложение, Люк Рейд? — попита шерифът своя човек. Стрелецът подръпна сивата си брада и каза:

— На подобен изстрел съм присъствал само три пъти досега, но само веднъж съм видял уандата разцепена. Този, който успя да го направи, бе старият Бат Банду, старши на стрелците на Стивън Гамуел. Хората го смятаха за най-добрия на времето му в Трент. Ако ти можеш да разцепиш летвата, йомене, каза той, като се обърна към Робин, то макар и на външен вид нищо да не струваш, ще се окажеш такъв стрелец, какъвто от петдесет години никой не е виждал и чувал по северните краища.

— О — каза Робин е безгрижен смях, — служих преди време при един много свестен господар, когото много го биваше. Та той ме научи на тънкостите с лъка. Ама този удар, изстрелът, който предлагам, не е чак толкова труден, колкото ти смяташ. Искаш ли да опиташ?

— А, за искане, искам — отговори му Люк, озадачен от безгрижното изражение на Робин, — но ти казвам още отсега, че няма да мога да ударя уандата.

Двамата стрелци обърнаха гърбовете си по дадена от шерифа команда, докато офицерът изтича до мишената и я премести с десет крачки по-далече. После при нова команда Люк се обърна и докато главният офицер Уаткин преброи „едно, две, три“, пусна стрелата си. Тълпата затаи дъх по време на полета ѝ, а после разочаровано въздъхна, когато видя как изкриви траекторията си към земята и се заби в нея на около шест крачки преди мишената.

— Хайде сега, фукльо! — ядосано извика дебеловратият офицер на Робин. После високо и много бързо изкомандва: — Обърни се! Едно, две, три!

Стрелата на Робин профуча при произнасянето на „три“ и зрителите проточиха шии, за да проследят полета ѝ. Тя се движеше бързо и точно и разцепи прика на две. Мъжете зинаха от почуда, а после нададоха силен вик, защото макар че Робин бе настроил по-голямата част от тълпата срещу себе си с това, че е чужденец и прилича на опърпан нехранимайко, чувството за честна игра надделя и ги накара да признаят, че той честно и почтено е спечелил наградата.

Люк Рейд дойде до Робин и му протегна ръката си.

— Ти си по-достоеен мъж, отколкото изглеждаш, лъконосецо — каза му той и честните му очи погледнаха внимателно Робин. — Такава стабилна, твърда ръка и такова точно, далнобойно око никак не се съчетават с такова нехайно и нагло изражение, каквото си придаваш, и аз съм убеден, че ти наистина си нещо много повече от това, което показваш.

Робин раздруса ръката му, отговори на погледа му с внимателно кимване, но не каза нито дума в отговор.

Сигналът на шерифския рог извести, че е ред на раздаването на наградите. Те бяха десет и се полагаха на онези, които бяха стреляли съобразно определените условия и правила и се бяха отличили. Един по един бяха извиквани поименно при трибуната, на която седеше шерифът, а съпругата му връчваше наградата на успешно представилия се състезател. Когато накрая дойде редът на Робин, той пристъпи смело и самоуверено, приклепна на едно коляно и се

поклони галантно и възпитано пред дамата. След това шерифът взе думата и каза:

— Йомене! При всичките си изстрели днес ти доказа, че имаш изключителни умения. Ако искаш да промениш сегашното си положение и имаш желание да напуснеш земите на твоя лорд, аз с удоволствие ще те взема на служба при мен. Ела, стрелецо, и вземи от моята лейди златната стрела, която ти честно заслужи.

Робин пристъпи към мадам Маргарет и тя с мила усмивка му подаде златната стрела. Той протегна ръка, за да вземе наградата си, и погледна дамата в очите. В този момент тя пребледня, устата ѝ се отвори, като че ли искаше да каже нещо, но не можеше да продума. После стисна устни, кимна още веднъж учтиво на Робин, като отвърна на последния негов куртоазен жест, и без повече да може да се удържа, избухна в смях. Робин разбра, че го е разпознала, но няма да го издаде. Ситуацията, в която шерифът кани на служба при себе си разбойника, който веднъж го направи за такова посмешище, силно погъделичка чувството ѝ за хумор и тя дълго не можа да спре искрения си смях.

Шерифът погледна строго към жена си и после с подозрение — към Робин, докато той се извърна и се опита да се смеси с тълпата. Мъже и жени го притискаха и вдигаха шум около него, за да го поздравят с грубоватия си хумор, така че Робин не можеше да се скрие от очите на шерифа.

Изведнъж шерифът видя нещо познато в изражението, във вида на стрелеца, когото току-що бе наградил със златна стрела! Стана бързо и зашептя в ухото на дебеловратия си офицер, който се обърна и видя Робин в средата на група мъже, които носеха лъкове и си говореха нещо с него, като явно си тръгваха заедно. Уаткин скочи и почна да ръга и бута оттук и оттам стрелците, като свирепе им заповядваше да се отдръпнат в името на шерифа.

Изведнъж мъжете се обърнаха срещу него и го заблъскаха с рамене.

— Пуснете ме да мина, негодници — крещеше той. — Ще накарам хубавичко да ви нашибат с камшика, че и да ви жигосат на това отгоре! Аз съм Уаткин, шерифският главен офицер.

— Пуснете го да мине, момчета — прокънтя чист глас. Това бе Робин, който изкомандва своите бойци, които се бяха скупчили около него.

— Арестуван си, Робин Худ, разбойнико! В името на краля! — крещеше Уаткин, макар че бе само на няколко крачки от него и сигурно щеше да бъде чул и без толкова крясъци.

— Стига с твоите крясъци и мучене, градски бивол такъв! — каза Литъл Джон, който се намираше непосредствено до Уаткин и го повдигна от земята, а после с лекота затича с него покрай тълпата и тежко го стовари на земята, където офицерът остана да лежи зашеметен няколко минути.

В този момент ясно и пронизително прозвуча ловджийски рог. Това бе сигналът на горяните и от всички страни на широката площадка се стекоха разбойници. Прозвуча звукът на още един рог и сега пък шерифските гвардейци се строиха в редица по чин, с натегнати лъкове. Мъжете и жените от тълпата между двете групи се разбягаха, пищейки уплашено. При подадена от шерифа команда хората му започнаха да стрелят с лъковете си срещу мъжете от гората. В следващия момент разбойниците им отвърнаха с дъжд от дебели стрели, които свистяха така яростно, че войничетата, или по-точно тези от тях, които останаха на крака след атаката, се засуетиха нагоре-надолу в търсене на укритие.

Бавно и в стегнат строй, разбойниците заотстъпваха, като изпращаха още стрели по шерифските хора, които сравнително бързо се окопитиха и реорганизираха, и сега под напористото командване на Уаткин ги следваха отблизо, от заслон до заслон, от укритие до укритие. Изведнъж видяха, че някакъв ездач препусна от трибуната, на която седеше шерифът, и влезе в града.

— Това означава, че отива да моли за помощ от замъка — каза Литъл Джон. — Веднъж само да стигнем гората, това няма да е от голямо значение.

Гората обаче бе все още на около километър далече и разбойниците не можеха да я достигнат толкова бързо. От време на време се обръщаха и пускаха стрели по преследвачите си, за да запазят добра дистанция, като внимаваха същевременно някой да не ги приближи откъм фланговете.

Изведнъж Литъл Джон падна със стенание на земята. От коляното му стърчеше стрела.

— Съжалявам, но мисля, че няма да мога да продължа нататък, момчета — извика той. Робин дойде веднага при него и прегледа

раната му, а шерифските войници, като видяха спирането на разбойниците, ускориха своя ход и започнаха застрашително да приближават.

— Мастър — каза Литъл Джон, — заради обичта, която питаеш към мен, не оставяй шерифът и хората му да ме заловят жив. Извади кафявия си меч и ми отсечи главата, умолявам те.

— Не, в името на Светата Дева! Не! — извика Робин, а очите му се изпълниха с жалост. — Никога не бих те убил дори за всичкото злато на Англия. Ще те носим с нас.

— Аха, точно това и ще направим — каза Мъч, — ти и аз никога няма да се разделим, стари негоднико! — продължи той, като се надвеси над Джон. После го вдигна на широкия си гръб и всички заедно продължиха напред. От време на време Мъч спираше за малко, за да пусне някоя и друга стрела по гвардията на шерифа.

След това видяха, че група стрелци на коне излизат от градската врата и лицето на Робин помръкна при тази гледка. Не можеше да се надява да достигне до прикритието на гората, преди отрядът да ги е настигнал, а ако влезеха в битка, която бе неизбежна, накрая щяха да бъдат разгромени, толкова неравни бяха силите им. Робин се огледа за някакъв начин за спасение, но не откри нищо. Конниците вече наближаваха, а за кожените сбруи на конете им се бяха хванали шерифски войници и подтичваха заедно с тях. Начело на отряда бяха трима рицари, а най-напред препускаше шерифът.

Разбойниците заотстъпваха по-бързо и Робин им нареди да се промъкнат по-нататък, покрай котловината, докато достигнат до един обрасъл с дървета хълм, където можеха да намерят последна позиция, от която да дадат отчаян отпор на врага и да се защитят. Изведнъж той с известна горчивина се сети, че се намират съвсем близо до замъка на сър Ричард Лий. Знаеше колко много го обича рицарят и че щеше да му помогне, ако го помолеше, но знаеше също, че ако човек окаже дори минимална подкрепа на разбойници, ще загуби всичките си имоти и дори живота си, затова предпочете да влезе в последната си битка със свои собствени сили, макар разстоянието, което ги делеше от замъка на приятеля му, да бе по-късо и от полета на една стрела.

Успяха да се доберат до малката горичка на хълма, където Робин ги подреди и им даде кратки и отсечени наставления. Зад тях се извисяваше замъкът на сър Ричард, но Робин дори не поглеждаше натам. Цялото му внимание сега бе съсредоточено към враговете, които бързо приближаваха. В този момент малка фигурка дотича отнякъде в горичката и дойде при Робин. Беше Кет Троу.

— Мастър — каза той, останал без дъх, — един отряд беше изпратен да заобиколи Левин Оак, за да те нападне отзад, в тила. Виж ги, яздят насам!

Робин погледна и мрачно отчаяние сграбчи сърцето му. Виждаше, че всяка съпротива вече е безнадеждна. Нямаше да удържат на напъна на готвената атака от две страни. В този момент обаче един рицар в тежки доспехи препусна с яростен, див галоп откъм замъка на сър Ричард Лий. Като доближи, видяха, че това бе самият той.

— Робин! Робин! — викаше той. — Не можеш да се надяваш на спасение тук! Бързо в замъка ми, бързо се изтеглете в замъка ми. Бързо, човече, или всичко е загубено!

— Но ти ще загубиш имота и дори живота си, ако ни дадеш убежище! — извика Робин.

— Така да бъде! Така или иначе ще ги загубя, защото ако ти не тръгнеш, и аз няма да мръдна оттук, ще остана с теб и ще загинем заедно.

— Добре тогава — отвърна разбойникът. — Ти си наистина верен приятел. Ще приема помощта ти и ще ти се отблагодаря напълно за проявеното благородство.

Разбойниците светкавично се придвижиха до мостика на замъка в строен ред, като едва успяха да избегнат нападението в тила си от конниците, които се опитваха да отрежат пътя им за отстъпление. Гъст дъжд от стрели обаче вся объркване сред преследвачите, когато вече бяха стигнали почти до брега на защитния ров. След като вече се бяха окопитили, видяха Робин да стъпва последен на мостика, а миг по-късно съоръжението се вдигна с трясък и скрибуцане, като остави само плискащата се вода, която ги отделяше от преследваните жертви. За кратко войниците от отряда, воден от шерифския офицер Уаткин, стояха и крещяха заплахи пред стените, но нова градушка от стрели ги накара бързо да се измъкнат, като взеха мъртвите и ранените със себе си. Препуснаха, за да се присъединят към главния отряд на шерифските въоръжени сили, които спряха на подобаващо разстояние от замъка, между чиито назъбени бойници, облицовани в метал, сега надничаха качулките на разбойниците.

Шерифът изпрати вестonosец с флаг^[8], който да предупреди сър Ричард, че с даването на убежище и с подпомагането на разбойници се поставя срещу закона и кралското правосъдие, на което благородникът

отговори твърдо и доблестно, при това напълно издържано от правна гледна точка, че има волята и решимостта „да продължи да действа по начина, по който е действал досега, и ще продължи да се разпорежда с всички имоти, които е получил от краля, като истински рицар“. След това шерифът си замина по пътя, тъй като нямаше пълномощия да подложи на обсада замъка на сър Ричард — рангът на благородника позволяваше той да бъде съден само от краля или в случай на отсъствието му — от кралския лорд канцлер.

— Сър Ричард — каза Робин, когато рицарят дойде от стената, откъдето бе отговорил на шерифа, — това бе много храбра постъпка. Тук и в този момент тържествено се заклевам, че каквото и да се случи, каквото и да ме сполети, аз и бойците ми винаги ще сме готови да ти помагаме до смърт и каквото и помощ да ти е необходима — и в каквото и да е време, — аз незабавно ще ти я предоставя.

— Робин — каза му сър Ричард, — на света няма друг мъж, към когото да съм по-привързан, отколкото към теб, защото ти си справедлив и храбър и предпочитам да загубя всичко, отколкото да те видя паднал в свирепите ръце на шерифа. Но за жалост имам лоши новини за теб. Тази сутрин получих съобщение от Уолтър, управителя на сър Ричард Фицуолтър. За жалост господарят му е починал. Но това не е всичко. Прекрасната Мариан е в голяма опасност, защото мнозина от роднините ѝ вече си точат зъбите да я поставят под своя опека^[9], за да владеят земите ѝ или да я принудят да се омъжи за някого по същите причини.

— Ето сега, най-сетне! В името на Кръста, по дяволите! — развълнувано заговори Робин. — Удари часът, в който бях казал, че ще взема скъпата ми, любима и сладка Мариан под моя опека. Сър Ричард, незабавно тръгвам за Маласет и ще доведа прекрасната Мариан в зелените дебри на гората. Отец Тък ще ни ожени и тя ще живее в мир и любов с мен и моите весели и славни момчета.

После Робин бързо подбра двадесетима от най-добрите си бойци, а те също така бързо поставиха броните, доспехите и оръжието си. Конете бяха доведени от една тайна горска пещера, която служеше на разбойниците за конюшня, и бандата препусна на запад, където в прекрасната долина на Ланкашир се намираше замъкът Маласет, разположен в средата на обширното имение.

Вечерта на втория ден стигнаха до замъка и го завариха тих и тъмен. Чист и ясен сигнал на ловджийски рог прокънтя във въздуха. При звука му от караулното излезе някакъв човек. Това бе управителят Уолтър. Доблестният служител нареди на няколко слуги да спуснат мостика и да вдигнат предпазната решетъчна врата, а после приветства Робин и хората му с „добре дошли“ и ги въведе в голямата зала.

— Къде е лейди Мариан, Уолтър? — запита веднага Робин.

— Уви, мастър Робин, не знам! — отвърна Уолтър, като кършеше ръце, докато от очите му се стичаха сълзи. — Досега ме крепеше надеждата, че поне ти знаеш къде е, но сега наистина се отчайвам. Положението очевидно е безнадеждно. Все си мислех, че е избягала при теб. Снощи я видях за последно, преди да се оттегли в покоите се, а тази сутрин от нея нямаше и следа из целия замък.

— Не мога да повярвам на ушите си! — каза Робин, а лицето му потъна в скръб. — Да не би някой от нейните роднини, тези крадливи и алчни, безчестни и похотливи негодници, да я е отвлякъл? Мислиш ли, че е възможно?

— Неколцина от тях дойдоха тук и се опитаха да се увъртат около нея, когато преди три дни погребвахме господаря ми в църковния двор — отвърна Уолтър. — Но нали си е с остър ум и пъргав език, господарката разговаряше с тях поотделно и много почтително и любезно, а после ги отправяше по такъв деликатен начин, че всеки един си тръгваше удовлетворен и оставаше с илюзията, че точно той ще е този родственик, при когото тя ще отиде, след като изтече траурът ѝ. Вчера дойде свещеник от абатството „Света Мария“ и донесе заповед от кралския канцлер, от самия Уилям де Лонгчамп, с която поставя нея и цялото ѝ имущество под опеката и попечителството на краля. В съобщението се казваше още и това, че на другия ден тук ще пристигне сър Скрайвъл от Кетстай, който ще изпълнява ролята на кралски наместник и управител на имотите ѝ и ще я пази от зло.

— Скрайвъл от Кетстай? — възкликна яростно Робин. — По-скоро Скрайвъл Кетспау, защото той не е нищо друго, освен граблива дива котка^[10] и е толкова близък роднина на сър Айзенбарт де Белами, че е ясно в чии ръце ще бъде маша! Виж ги ти! Новият абат на „Света Мария“ е накарал чичо си, канцлера, да издаде тази заповед, под предлог, че въпросният наместник и управител ще съблюдава за

кралската опека. Ще се преструва на пазител на кралските права, а на практика ще даде възможност на тази крадлива пасмина от безчестни рицари и лордове да заграби имотите. Но, по дяволите, трябва да открия какво е сполетяло моята Мариан, при това колкото е възможно по-бързо.

През следващите няколко дни Робин и хората му пребродиха и претърсиха надлъж и нашир Ланкашир, разпитваха бедни селяни, крепостни, просяци и скитници по пътища и кръстопътища, по села и колиби, дали някой не е зърнал висока девойка, с кестенява коса, със стройна фигура и царствена осанка, да минава наоколо, било сама, било заобиколена от банда рицари или войници. Но всичко бе напразно. Никой не бе виждал подобна девойка и в края на седмицата Робин бе напълно отчаян.

Междувременно Уолтър го извести, че Скрайвъл от Кетстай, заедно със стотина войници е пристигнал и е влязъл във владение на замъка, но бил направо бесен, като научил, че лейди Мариан е изчезнала. Разпратил навсякъде хора с изричната заповед да я намерят и да му я доведат или поне да разберат къде е избягала и къде се крие. Натрапникът проявявал такова усърдие във всичко, което предприемал в тази насока, че Уолтър започвал да мисли, че може би той и лордовете в Рангби нямат пръст в изчезването на Мариан и че е твърде възможно или да е избягала сама, или да е била похитена от някого от алчните за имота ѝ роднини.

Потънал в скръб, Робин най-накрая подкара коня си към Барнисдейл. Една сутрин, в която слънцето грееше топло, птиците пееха в клоните и всичко изглеждаше светло и красиво, с натежали сърца разбойниците пристигнаха в лагера край Стейн Лий. Робин едва бе спрял и още не си бе поел дъх след дългото пътуване, когато чу тропот на конски копита да се приближава бързо от юг, и зърна през дърветата фигура на жена, която галопираше към тях, следвана от някого. Робин стремително се изправи и за момент пламна от радост, защото помисли, че това е Мариан! Но в следващия момент я разпозна — дамата бе съпругата на сър Ричард Лий.

Когато доближи до него, той галантно се поклони на едно коляно пред нея. Тя бе силно възбудена, много разстроена и останала без дъх от бързата езда.

— Бог да те пази, Робин Худ — каза тя, — теб и цялата ти чета славни бойци. Идвам с огромна молба към теб.

— Ще бъда поласкан да изпълня молбата ви, лейди — отвърна той. — За вас и за вашия скъп съпруг съм готов на всичко.

— Не прося благоденствие за себе си, а именно за него. Съпругът ми бе отвлечен от шерифа. Излезе на лов със соколи, само за малко, до потока, дето тече край ловната му кула в Уудсет, когато шерифът и войниците му изскочили от гората, нахвърлили се върху него и го заловили. Вързали го на кон и сега, в същия този момент го отвеждат с тях към Нотингам. И ако вие не предприемете бързо нещо и не тръгнете веднага, със сигурност скоро ще бъде в тъмницата, а не е изключено дори да бъде убит.

— В името на Девата — каза Робин, пламнал от гняв, — този път шерифът вече ще плати за това. Лейди — каза той, — изчакайте тук с вашата компаньонка, докато се върнем. Ако не успеем да освободим сър Ричард и да го доведем с нас, аз също няма да се върна жив.

След това наду рога си и засвири сбор. Странните звуци се понесоха надлъж и нашир из цялата гора, съгледвачите ги чува надалеч през гъстите дървета. Всички бързо затичаха към Стейн Лий и когато се събраха, наброяваха общо сто и четиридесет души. И всички стояха с лъкове в ръце и чакаха главатарят им да заговори. Той се бе изправил до дамата, която седеше на дребното си ездитно конче. От святкащите му очи бойците разбраха, че водачът им е изключително развълнуван.

— Момчета! — извика той. — Тези, които бяха с мен на стрелбите в Нотингам, знаят колко много ни помогна храбрият съпруг на тази дама. Той ни спаси от явна и сигурна гибел. Сега обаче самият той е отвлечен от шерифа, който научил, че аз съм далеч от Барнисдейл, и е дръзнал да нахлуе в нашите гори и да плени сър Ричард в Уудсет, където рицарят бил на лов. А сега, юнаци, аз отивам да спася този доблестен рицар от шерифа. Кой идва с мен?

Всички разбойници, които бяха се събрали, нададоха вик и всички, без никакво изключение, като един, вдигнаха лъковете си в знак на това, че искат да бъдат доброволци в тази мисия. Вдигна се голяма врява. Робин се усмихна, горд от тяхната преданост и готовност.

— Благодаря ви, юнаци, но за съжаление не може всички да дойдете — извика той. — Тъй като шерифът има сериозна военна сила

със себе си, осемдесет от вас ще тръгнат с мен. Останалите ще останат да охраняват лагера и съпругата на рицаря.

Всичко бе готово за миг и групата начело с Робин се запромъква през гората и бързо, макар и безшумно напредваше на югоизток към пътя, по който трябваше да мине шерифът на връщане в Нотингам. Шерифските шпиони явно бяха надушили, че Робин не е в гората Барнисдейл и е оставил командването на Литъл Джон, който все още бе слаб и неспособен да се движи поради раната в коляното си. Затова, щом само чу, че сър Ричард е напуснал здравия си, непревземаем замък в Линдън Лий и е отишъл в ловната си хижа в покрайнините на Барнисдейл, шерифът реши, че точно сега му е паднала прекрасна възможност да го залови и по този начин да се докара пред епископа на Ели, кралския канцлер, който бе побеснял от гняв, щом научил, че рицарят е помогнал на Робин и го е спасил, с което е погазил закона и е проявил най-непростимо неподчинение към неговите блюстители.

Сега, като бе заловил рицаря, шерифът бързаше с всички сили да напусне тези опасни места, понеже го гонеше лют страх, че Робин може да се върне във всеки един момент. Затова прищпорваше хората и конете и им даваше зор, докъдето им стигаха силите. Самият той яздеше успоредно със сър Ричард, който бе здраво завързан на коня. Петдесетте тежковъоръжени пехотинци, които ги съпровождаха, се трепеха и потяха в горещото пладнешко слънце на летния ден, за да могат да вървят в крак с шерифа.

Когато стигнаха до градчето Уорксоп, което лежеше на пътя им, шерифът позволи да останат само толкова, колкото бе достатъчно на всеки войник да получи по халба ейл, и не позволи нито един да поотдъхне под широките корони на кестените, които простираха тъмните си и приятни сенки върху горещия палещ път. След това трябваше веднага да продължат и краката им се набиваха в прахта, която след километър отново спече гърлата им.

Накрая групата стигна до гористите възвишения на Югъмбър Форест и шерифът се почувства малко по-спокоен, макар и за миг да не намали темпото, с което се движеха. Все пак, под сенките на вековните дъбове и кестени, войниците чувстваха по-малко умората и изтощението.

Пътят им минаваше по стръмен хълм на име Хагер Скар и като изстискаха до капка мъжеството и издръжливостта си, те се

закатериха нагоре по него. В този момент рязък, суров и неумолим глас прокълна:

— Стой!

Войниците се огледаха и видяха, че от всичките им страни на горския път са застанали стрелци с обтегнати лъкове, а блестящите остриета на стрелите им сочеха право към техните пазви. Цялата група замръзна на място и обградените ядосано замърмориха под носа си.

При дърветата, на около десетина крачки разстояние от шерифа, бе застанал Робин. Лъкът му бе обтегнат, а изражението на лицето му бе свирепо и безпощадно.

— Е, шерифе — извика той, — разбра, че ме няма и реши да отвлечеш приятеля ми. Светата Майка ми е свидетел, че за теб щеше да е много по-добре да си беше останал зад стените на града ти. Казвам ти, няма да те пощадя, повече няма да ти се размине, няма да проявя милост. Никога през всичките тези последни седем години не съм вървял по-бързо от тази сутрин, а това не вещае нищо добро за теб. Кажи си последната молитва, защото последният ти час удари.

Като ясно осъзнаваше, че краят му е дошъл и няма какво повече да губи, шерифът изведнъж прояви храброст:

— Ти ли, престъпнико, ти ли, вълча главо!? — разкрещя се той. — Канцлерът ще претърси всяко храстче, всяка шумка в тази гора, за да те залови и накаже за това, което смяташ да извършиш! Аз...

Повече нито дума не се чу от него. Стрелата на Робин прониза леката му плетена ризница, той потръпна, олюля се на седлото и се свлече на земята.

Шерифът бе мъртъв. Робин отиде до рицаря, срязва ремъците, с които го бяха вързали, и му помогна да слезе от коня.

— А сега — обърна се той към войничетата, — хвърлете оръжието!

Те веднага се подчиниха, след което Робин им заповяда бързо да тръгват, като вземат и трупа на господаря си. Тежковъоръжените войници, напълно обезоръжени, скоро изчезнаха зад гребена на хълма, с натежали от оскърбление сърца, болезнено унижени от пълната и безусловна победа на храбрия разбойник.

Робин се обърна към приятеля си и го приветства:

— Добре дошъл в нашата гора! Ще трябва да останеш с мен и моите юнаци, да се научиш да ходиш пеша през кал и тиня, през

мъхове и лишеи, през блата и мочури. Наистина съжалявам, че един тъй достоен рицар трябва да изостави уредения живот, да напусне замъка си заради враговете си и да хване гората, но безопасността — както на теб, така и съпругата ти — не ни оставя никаква друга възможност. Нищо друго не може да се направи.

— Благодаря ти, Робин, благодаря ти, приятелю, от цялото си сърце ти благодаря! — каза рицарят. — Благодаря ти за това, че ме спаси от грозещата тъмница и от сигурната смърт. А за мен ще бъде истинско удоволствие да живея с теб и храбрите ти момчета в горите — не бих и могъл да си пожелаю нещо по-добро и в по-добра компания. Не бих могъл да намеря по-доблестен мъж, с когото да споделям живота си.

И така се отправиха обратно към горските дебри и преди да падне здрачът, вече бяха стигнали при дамата на рицаря. Радостта ѝ бе огромна и тя изказа най-горещи благодарности на Робин и бойците му за храбрата им постъпка и за това, че са върнали съпруга ѝ жив и здрав при нея. Скоро бе приготвена богатата трапеза и сър Ричард Лий и неговата лейди бяха нагостени и приети по кралски. И двамата заявиха, че макар да са загубили замъка и имотите си, никога не са били по-щастливи, отколкото през тази първа нощ на техния нов живот като хора извън закона, в зелените дебри на горите.

Лагерът утихна. Не се чуваше никакъв шум, освен пукането на последните умиращи въгленчета в огъня, лекото бърборене на вятъра в короните на дърветата и ромоленето на малкото поточе край бивака, а всички сладко спяха. Всички, освен Робин. Той стана и тихо пое в тъмнината. Беше много нещастен и разстроен от изчезването на прекрасната Мариан. Въображението му рисуваше ужасни картини — представяше си я как е пленена в някакъв замък и как се опитва да се освободи, притискана от исканията на някакъв алчен, жесток роднина или граблив рицар, който иска да сложи ръка на богатата ѝ зестра, като я принуди да се омъжи за него.

Изпълнен с подобни страхове, Робин се отправи през гората към зелените могили, където живееха Кет Троу и Хоб О'Хил, за да разбере дали малките хора не са научили нещо за неговата Мариан. Още докато бяха в замъка на сър Ричард Лий, в мига, в който бе научил, че Мариан е изпаднала в беда след смъртта на баща си, Робин веднага изпрати Кет Троу да тича преди групата към Маласет, за да има кой да

пази Мариан. Оттогава обаче нямаше никаква вест от Кет и мълчанието му силно го безпокоеше.

Макар горските пътища да бяха потънали в дълбока тъма, Робин безпогрешно се ориентираше през дърветата и храстите и се движеше тихо и безшумно като див звяр по горските пътища. Остави зад гърба си и последния от съгледвачите си, които пазеха на поста си, и измина още няколко километра, докато стигна до Туинбароу Лий — полянка, която носеше името си от зелените домове на малките човечета. Внимателно се приближи до края на откритото пространство и се огледа иззад листата на дърветата покрай него.

След като очите му привикнаха с тъмнината, той вече ясно виждаше двете зелени могили от мястото, на което бе застанал. Всичко изглеждаше потънало в тишината и спокойствието на нощта. Само вятърът шумолеше във високата трева или шепнеше нещо на листата на дърветата. Далеч от другата страна на поляната долетя неясен, слаб вик на бухал, който сякаш задаваше непрестанен въпрос — у-ху-бу-ху^[11]. Наблизо се чуха тихи стъпки и като обърна глава, Робин видя мършав силует на вълк, застанал току в края на горичката. С вдигната глава животното душеше миризмите, които вятърът довяваше до него откъм могиликите. Изведнъж дочу внезапен бяг през храстите в тила си, после рязък писък, а после — отново тишина. Една дива котка бе повалила на земята заек. Вълкът изчезна от мястото си по посока на звука, за да види дали ще успее да открадне плячката на котката. Дълго сатанинско ръмжене приветства появата му и Робин, затаил дъх, очакваше да чуе как в следващия миг котката и вълкът се вкопчват в смъртен бой. Но ръмженето стихна и замря. Старият вълк явно се бе отказал от състезанието.

Робин се вглеждаше съсредоточено и напрегнато в могилата и ето че в тъмното пространство се очерта силуетът на залегнал мъж. Той знаеше, че това е едно от жилищата на братята, и се чудеше, дали Кет и Хоб са вътре и дали вече са заспали. Понечи да нададе писък на птица, което бе нощният им сигнал, но точно тогава видя, че легналата фигура се размърда. Вгледа се внимателно — не можеше да е нито един от двамата братя, защото човекът бе много по-едър и се прокрадваше много предпазливо към върха на могилата.

Робин разбра, че това е враг, който шпионира мястото, където живеят двамата братя. Зачуди се, дали пък това не е някой от неговите

хора, и само от мисълта за това здравата се ядоса. Неведнъж им беше нареждал в никакъв случай да не се мотаят около могилите или да се опитват да натрапват компанията си на дребните човечета. Ако това наистина се окажеше някой от неговите хора, щеше здравата да си изпати.

През това време фигурата почти бе достигнала върха на могилата и Робин пристъпи тихичко напред с намерението да отиде при мъжа и да го спре. Изведнъж обаче срещу хоризонта се видя как срещу натрапника изскача дребна мъжка фигурка и се хвърля върху него. За миг онзи се стъписа от изненадващото нападение, направи опит да се изправи, но бе отблъснат рязко назад, след което двете фигури се вкопчиха в смъртоносна хватка. Робин се втурна към могилата да помага и докато приближаваше, зърна проблясване на нож в тъмнината. Чувахе как тежко дишат двамата противници, докато се боричкат надолу по стръмния и хлъзгав склон на могилата. Те се блъскаха насам-натам, препъваха се на моменти и отново започваха. Точно в момента, в който Робин стигна до тях и видя, че това са Кет Троу и един от неговите разбойници, Кет избутваше тялото на другия от себе си. Нападателят падна, изтъркаля се като цепеница от могилата и остана да лежи в ниското бездиханен и неподвижен.

— Какво става, какво беше това, Кет! — попита Робин изумен.
— Нима един от моите се опита да проникне в дома ти?

— Не е никой от твоите, не е от бандата ти, мастър — каза запъхтян дребосъкът, като притискаше с ръка една рана на рамото си.
— Този е, по-точно беше, шпионин, който ме следи от три дни, но както и да е, повече няма да може да шпионира.

Двамата слязоха от могилата и Кет преобърна убития по гръб. Макар дрехите му да бяха като тези на Робиновите бойци, той позна по лицето, че не е от неговата банда.

— Но откъде има като нашите зелени дрехи? — попита Робин.

— Този подлец уби едно клето момче от твоите, Дринг му беше името, да, уби го при Брамсбъри Бърн — каза Кет — и му взе дрехите, за да се маскира, докато шпионира.

— Ах, горкото момче — каза Робин. — Дринг винаги ми е бил много верен и предан. Но ти пък какво си правил при Брамсбъри Бърн? Това не е ли доста по на север от посоката, в която те пратих? Как

отиде да търсиш толкова надалече? — попита Робин нетърпеливо, като се чудеше, дали Кет има да му казва нещо.

— Точно за това ще ти разправам де, мастър! — каза Кет. — Но ела сега вътре в могилата и ще ти разказвам, докато си превързвам раната.

Робин последва Кет по склона на голямата могила. Досега бе влизал само веднъж в дома на Кет и знаеше, че страничната вратичка е твърде малка за мъж с нормални размери, затова трябва да се спусне през комина, който бе достатъчно широк, за да премине. На самия връх на могилата имаше тъмна дупка, в която Кет изчезна, след като бе казал на Робин да изчака, докато донесе светлина.

Скоро лицето на Кет се появи долу, в сиянието на една факла, която той закрепил в улейче на една от облицованите с камък стени. Кет махна няколко камъка тук-там и направи отвора по-широк. Тогава Робин започна ту да пристъпва, ту да се плъзга по косия полегат комин. След това имаше още един подобен пасаж, през който трябваше да се слезе, и накрая се оказа на пода в нещо като голяма зала, която беше домът на Хоб и Кет, както и на майка им и двете им сестри. В светлината на факлата, която Кет бе поставил и тук, Робин видя, че стените на тази странна подземна пещера също бяха изцяло направени от камъни, които бяха наредени без никакъв хоросан така изкусно, че цялата заличка се извиваше в свод, във формата на горски кошер с височина осем стъпки.

Робин помогна на Кет да превърже дълбоката рана на лявото си рамо и няколкото по-малки драскотини по ръцете. Като свърши, малкото човече погледна лицето му и с весело, щастливо, сияещо изражение на лицето каза:

— Ако ми обещаеш да не издадеш нито звук, след малко ще ти покажа съкровището, което намерих.

— Кет — каза Робин припряно, — наистина, намерил си моята скъпа лейди?! О, добро малко човече!

В отговор Кет дръпна Робин да го последва в една друга част от залата, която бе отделена със завеса, измайсторена от парче старинен гоблен, който сигурно навремето бе украсявал дневната на някой лорд. Робин надзърна отзад и най-сетне видя своята прекрасна Мариан. Тя спеше върху легло от сладка папрат, покрито с конски чул, и то така сладко, сякаш бе в собственото си легло с фини ленени завивки в

Маласет. До нея бе полегнала една от сестрите на Кет, дребничка и крехка. С много черна коса и бледо лице, тя ярко контрастираше на кестенявите коси и загорялата кожа на Мариан. Той дълго се визира в любимото лице и щеше да остане така сигурно до сутринта, ако Кет не го бе дръпнал с шепот:

— Не се вирай така напрегнато в нея, че очите ѝ ще се отворят, за да те търсят. Не я буди.

И Робин и Кет се измъкнаха на пръсти в един отдалечен ъгъл на залата и Кет започна своя удивителен разказ.

— Когато ме прати да пазя лейди Мариан, докато ти дойдеш — каза Кет Троу, — пристигнах в замъка още вечерта и се промъкнах вътре, без никой да ме види. Заварих лейди Мариан в нейната стая, твърдо решена да избяга при теб, без да оставя никакво съобщение на никого, за да не може никой да обвини управителя Уолтър и слугите ѝ за нейното бягство. Казах ѝ, че е по-добре да те изчака, но тя така силно копнееше за свободните горски простори, за откритите ловни полета и волната пустош, че не пожела да стои и предпочете да тръгне, за да те пресрещне. Призори двамата излязохме от замъка по един таен път и поехме към сечищата и ловните полета. Мастър Робин, твоята лейди е много мъдра и съобразителна, макар че е доста упорита и припряна. Страхуваше се, че вероятно някои от враговете ѝ са наблюдавали замъка, и затова не искаше да вървим заедно нататък — така ми каза, защото ако и двамата ни заловели или убиели, нямало кой да остане да ти каже, че сме в беда. Но както и да е, все още вървахме заедно по пътя, по който трябваше да те пресрещнем. Не бяхме изминали и два километра, когато от гъсталаците при Катраил Ринг изскочиха двадесет мъже и я заловиха. Аз едва успях да им се измъкна. Отстъпих назад и се скрих, но те не можеха да повярват, че е сама, и тръгнаха да ме търсят. Бяха хората на лорд Търлстан, който, знаеш, е близък роднина на онзи от Рангби. Бяха много свирепи на вид и не се държаха много възпитано с моята дама, та на няколко пъти аха да пусна стрела в гърлото на Грейм Гаптуут, водача им. Сложиха дамата на кон, който заедно с още други коне бе скрит покрай пътя за Ринг, на мястото, на което бяха залегнали да наблюдават замъка в долината отдолу. Следвах ги цял ден, един безкраен ден, който като че ли трая вечно, толкова мъчително и тежко бе това пътешествие. Те се придвижваха много по-бързо, като се държаха близо до откритите

сечища и пустеещите земи, и на мен ми беше наистина трудно да ги догонвам на два крака. През тази нощ те стигнаха известната Черна кула на Грейм, и когато чух вратата ѝ да скърца, все едно и сърцето ми падна с нея, защото както знаеш, тази кула е страховитото място. И е така здраво укрепена и залостена, че не можеш нито да проникнеш вътре отвън, нито да се измъкнеш навън отвътре — Кет си пое дъх и продължи: — На следващия ден изпратиха двама ездаци на юг и веднага ми стана ясно, че отиват да кажат на онзи злодей Айзенбарт, че държат в плен твоята дама. Явно възнамеряваха да те ударят по най-чувствителното ти място. Два дни се щурах около тези злодеи и черната кула и си блъсках главата как да проникна вътре и как да се измъкна обратно с моята скъпа господарка, като същевременно я опазя невредима. Вечерта на третия ден конниците се върнаха с още войници, изпратени от Айзенбарт под предводителството на Балдуин Килър. Идваха, за да вземат господарката и да я преместят в зандана на Рангби. Знаеш, мастър, че ние, малките хора, имаме доста тайни и необичайни умения и способности, знаеш, че обладаваме някаква скрита мощ. Например можем да преминаваме през разни твърди неща, които на пръв поглед изглеждат монолитни и непреодолими. Точно това успях да направя. С помощта на тези познания и способности успях да прозра кое е слабото място на здравата кула. Даже почвам да си мисля, мастър, че направо няма замък, в който да не мога да проникна, колкото и висок и стабилен да е, стига само да концентрирам мисълта си върху това. И така, влязох в кулата в тъмнината и свалих моята господарка долу, но докато се оттеглях, се наложи да фрасна така яко един, дето спеше там, че сигурно никога повече няма да се събуди, за да прави лошавини. Тази нощ направихме много дълъг преход, но храбростта не я напусна нито за миг. През деня си почина за малко, докато аз търсех храна наоколо. При Брамбъри Бърн срещнах младия Дринг, който пламна от ентузиазъм да те намери и колкото може по скоро да ти донесе добрата новина. Този мошеник, който лежи мъртъв тук, отвън, ме видял с Дринг и ме познал, че съм от приятелите ти. След това явно е решил да спечели благоволенieto на лордовете в Рангби и да заработи някоя награда, затова убил Дринг, преоблякъл се в неговите дрехи и ме последвал. Самите ние пристигнахме тук едва преди четири часа и оттогава господарката ми спи.

— Нека спи, нека се наспи добре, храброто ми момиче — каза Робин, — има нужда от това. Просто не знам как да ти се отблагодаря, Кет. И най-голямата отплата все ще бъде малка за това, което стори — продължи той, — защото с това, че я спаси и я доведе невредима, в безопасност в собствения си дом, ти си изложил себе си и близките си на огромен риск. Каква награда искаш да ти дам, какво да сторя, за да ти се отблагодаря за стореното?

— Мастър — каза Кет — няма нужда от приказки за награди и отплата между теб и мен. Аз и близките ми ти дължим живота си и каквото и да направим ние или пък ти, мисля, че всичко е без корист, само от любов един към друг. Нали така!

— Така е — каза Робин и двамата стиснаха здраво ръце с мълчалива клетва, която потвърди верността им един към друг.

Робин пренощува в тролския хълм на папратова постеля до Кет, а на сутринта, когато Мариан се събуди и го видя до себе си, радостта ѝ нямаше край. Много любовни слова си казаха двамата, и си обещаха никога повече да не се разделят, докато са живи. Още същия ден Робин отиде при отец Тък, за да го подготви за предстоящата сватба.

[1] През 1190 г., когато Ричард се отправил в Трети кръстоносен поход, оставил за регент и канцлер Уилям Лонгчамп. — Бел.ред. ↑

[2] Салах-ад Дин ал-Аюби, източен владетел, завладял Йерусалим и дал с това повод за започване на Третия кръстоносен поход. — Бел.ред. ↑

[3] Римската стена, или Адрианов вал, дълъг 200 мили, при границите с Шотландия, построена около I в. сл.Хр. от император Адриан — още една от останките от римското присъствие в Англия. — Бел.прев. ↑

[4] Нещо като жезъл, пика, дебела и дълга пръчка или летва, която се поставя на съответното разстояние и служи за мишена, на български няма еквивалент. — Бел.прев. ↑

[5] Шест фута са равни на около 180 см — бел.ред. ↑

[6] Мярка за дължина, разкрач. — Бел.ред. ↑

[7] Арх. Червения Люк. — Бел.прев. ↑

[8] По време на война, когато една от двете страни иска да преговаря, изпраща парламентър, който носи специално знаме. — Бел.прев. ↑

[9] Тъй като все още е непълнолетна, а е и от женски пол, Мариан не може сама да влезе във владение на имота според английското средновековно право. — Бел.прев. ↑

[10] Игра на думи — героят замества кетстай с кетспау; спау означава оръдие на чужди интереси, а кет — котка. — Бел.прев. ↑

[11] От произнасянето на думичката who — „кой“ на английски. — Бел.прев. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

КРАЛ РИЧАРД СРЕЩА РОБИН

Когато из цялата провинция се разчу, че разбойникът Робин се е оженил за Мариан Фицуолтър, наследница на огромни имоти в Маласет, поставена под изричната опека и попечителство на краля, доста хора се питаха как е възможно да е толкова нагъл, че да си позволи да извърши подобна дързост в лицето на най-висшата власт и да погазва кралските закони?! Други пък бяха доволни, че Робин е такъв куражлия и е показал, че няма да се съобразява със самозабравилите се прелати и надутите лордове. Известно време се шумеше, че Де Лонгчамп, кралският канцлер, щял да предприеме драстични мерки и да изпрати голяма армия в горите на Клипстоун, Шерууд и Барнисдейл, за да унищожи веднъж завинаги храбрия и дързък разбойник и неговата чета. Говореше се, че въоръжените отряди щели да тръгнат от яките замъци на Нотингам на юг, от Тикхил и Линколн — на изток, от Пийк — на запад, и от Йорк — на север, че щели да се промъкнат през горите и да оставят купища трупове на разбойници, прободени от стрели или полюшващи се по високите дървета.

Но нищо подобно не се случи. Дори напротив, твърде скоро самият Де Лонгчамп бе отстранен заради високомерието, тиранията и произвола, които си позволяваше, и замъците в Нотингам и Тикхил бяха предадени под ръководството на брата на краля, граф Джон. В следващите три години благородници и прелати бяха толкова заети със собствените си междуособици и разпри, че не им оставаше време да мислят за дръзките дела на разбойника.

После всички верноподаници на кралството със скръб научиха, че техният доблестен и безстрашен крал Ричард е бил заловен и хвърлен в тъмница в един германски замък, а похитителите му искат откуп за освобождаването му. За да се събере сумата, бе наложен извънреден данък и всеки трябваше да плати такса, независимо дали бе мирянин, или монах. Гражданин или йомен, рицар или благородник

— всеки един от тях без изключение бе задължен да внесе в хазната една четвърт от годишния си приход, а абатите трябваше да внесат равностойността на целия годишен настриг^[1] от вълната на овцете, които притежаваха.

Много хора плащаха тези такси доста неохотно. Не всеки беше склонен да се раздели така лесно с толкова голяма част от доходите си и събирането на парите се проточи много дълго, през което време кралят прекарваше дълги самотни часове в своя затвор и дълбоко в сърцето си изпитваше горчиви чувства, които описа в поема — и днес всеки може да я прочете:

Поговорката е вярна — сам се убедих през тези години.

„Затворникът и мъртвецът нямат приятели, нито роднини“.

През същото време Робин и Мариан живееха щастливо и пре щастливо в зелените прегръдки на горите. Вярно, че тя загуби имотите си и вместо да се шири в лукс зад солидните стени на замъка, да се облича в разкошни елегантни одежди, сега живееше в дървена хижа и бе облечена в кожи от диви животни или в простички дрехи от светлозелено домашнотъкано сукно. Но никога не бе изпитвала такова щастие, защото сега беше с човека, когото обичаше най-много от всичко на света, и се чувстваше волна и свободна като птица сред свежестта на буйния вятър в дърветата.

Когато научи вестта за искания откуп, Робин бе обзет от решителност да направи всичко по силите си, за да бъде освободен кралят колкото е възможно по-скоро. Той събра половината от всичкото натрупано през годините злато и сребро и продаде множество фини и разкошно украсени одежди. След това със силна охрана изпрати всички събрани пари в Лондон, за да ги предадат официално в ръцете на кмета на града. След като отвори пакета, донесен от пратениците на Робин, той откри вътре и едно парче изстъргана еленова кожа, на която бе написано следното:

От Робин Худ и свободните хора в Шеруудската гора, в полза на нашия обичан крал, дано Бог да го избави по-скоро от враговете му, както в чужбина, така и у дома.

Оттогава насам Робин започна да отделя половината от всичко, което вземеше от пътниците, и го складираше на отделно тайно място, за да отиде и то за кралския откуп. А когато чу, че мнозина едри, богати земевладелци, заможни бюргери, йомени, стиснати рицари, алчни абати и обикновени свещеници не са си платили дължимата такса, главатарят тръгна с една избрана дружина от най-добрите си бойци да посети домовете на всички тези, които се скъпяха за свободата на своя крал, жалеха паричките си и ги стискаха. И ако някой йомен или рицар проявеше добра воля, разбойниците взимаха от дома му само дължимата такса, но ако, както всъщност се случваше понякога, някой се противопоставеше и упорстваше, тогава Робин взимаше всичко, което намереше, и оставяше скъперника заедно с антуража му от охранители и слуги да си ближат раните и да цъкат и въздишат над празните си кесии.

Така от страх, че ще загубят много повече, мнозина предпочитаха да побързат с внасянето на таксата, която в противен случай не биха и помислили да платят. Е, някои, от които Робин бе взел „забравените“ и закъснели такси, впоследствие бяха принудени да платят повторно и на настоятелните кралски бирници. Разказите за делата на Робин разнасяха славата му надлъж и нашир, докато най-сетне стигнаха и до ушите на Хамелин, храбрия граф на Уарани, който бе един от кралските ковчежници. Той открито заяви, че е жалко, дето кралят няма такива събирачи на такси като Робин във всяка околия, защото тогава щял да бъде освободен само за няколко седмици. Уарани поразпита и след като научи всичко за Робин, заяви на всеослушание пред много от благородниците и могъщите лордове, че искрено иска лично да види този смел и свободен бивш йомен, защото е убеден, че той е истински мъж по сърце и по дух.

Когато най-сетне крал Ричард бе освободен от тъмницата, много от враговете му, макар да бяха получили замъци от брат му Джон, който подготвяше заговор да заграби короната, накрая го предадоха и побягнаха от страх, че кралското възмездие ще се изсипе на главите

им. Други пък бяха подложени на обсада в замъците си от верни на крал Ричард хора и не след дълго се предадоха. Някои от рицарите, които останаха на страната на Джон, като тези в замъка Нотингам, продължиха да се съпротивляват. Дълго време устояваха на обсадата и отказваха да вдигнат бялото знаме. Когато крал Ричард пристигна в Сандвич след идването си от Германия, научи за това и силно разгневен от тази вест, предприе поход до града, разположи се пред замъка е голяма армия и после предприе мощно настъпление, в резултат на което превзе част от външните укрепления, срина ги до основи и изби мнозина от защитниците на замъка. След това нареди откъм обсадената страна да бъдат издигнати бесилки и окачи на тях пленените войници, за да послужат за пример и назидание на останалите вътре в замъка бунтовници.

Два дни след тази случка градоначалниците на замъка, сред които бе и Ралф Мърдок, брат на убития от Робин шериф, излязоха, предадоха замъка и се оставиха изцяло на кралската милост. Кралят ги прие сурово и нареди да бъдат строго охранявани.

Наскоро след това, докато Ричард обядваше със своите лордове, те започнаха да разказват, че имало един безочлив и дързък разбойник, който се укрива с доста други мъже, обявени извън закона, в горите на Клипстоун, Шерууд и Барнисдейл, които са на север от Нотингам. Най-усърдният разказвач бе не друг, а канцлерът, Де Лонгчамп, който изнесе продължителен гневен рецитал за престъпленията на Робин.

— Подобен човек, милорд — каза той, — баща ви, крал Хенри, блажена да е паметта му, нямаше да търпи и нямаше да го остави да върши престъпленията си през всичките тези години, а сигурно бързо-бързо щеше да прати цяла армия от стрелци по петите му в горите, където се крие, за да изловят и последния мошеник от бандата му и да ги обесят незабавно.

— Това бе твое задължение, милорд епископе! Ти трябваше да се погрижиш за това — остро го парира Ричард. — Аз те оставих да управляваш страната ми справедливо и да я пазиш от грабежи, убийства и междуособици, но ти, изглежда, само си увеличил проблемите и безпорядъка.

Много от благородниците, които мразеха епископа, се усмихнаха, като видяха огорчението, което се изписа на лицето на Уилям де Лонгчамп. Те дори вече го бяха гонили веднъж от Англия

заради високомерието и тиранията му и затова сега отговорът на краля много им се понарави.

— При това — намеси се Хамелин, граф на Уарани, — ако лорд епископът бе успял да обеси този храбър разбойник, най-вероятно Ваше величество все още щеше да гние в затвора.

Мъжете погледнаха изненадано към Уарани при тези думи и видяха на лицето му многозначителна усмивка.

— Как така, Уарани? — попита крал Ричард — Какво общо има този негодник с моето освобождение?

— Това, сър — дойде отговорът, — че макар и доста да обича лова на благороден елен, в което неведнъж е съгрешавал заедно с мнозина от хората си, този ваш поданик обича и своя крал и с това, което той направи, надмина многократно любовта на мнозина ваши рицари и лордове. Този човек се препитава, като събира такса от преминаващите през горите пътници и, както аз бях информиран, бил натрупал огромно богатство в пари и скъпи дрехи и предмети. Но той изпрати половината от цялото това свое огромно богатство до лорд кмета на Лондон, като сумата бе извънредно голяма и бе предназначена изцяло за откупа. Тя бе придружена от съобщение, което гласеше следното: „От Робин Худ и свободните хора в Шеруудската гора, в полза на обичния ни крал, дано Бог го избави по-скоро от враговете му, както в чужбина, така и у дома.“ По-нататък, сър — продължи Уарани, докато останалите се споглеждаха един друг в почуда, — той се нагърби със службата на бирник, като събираше таксата в тези земи. Много тлъсти попове, стиснати бюргери, алчни рицари, безотговорни йомени, все хора, които не възнамеряваха да дадат и пени за освобождението ви, в някоя нощ биваха посетени от именно този разбойник и в резултат платиха таксата си. Без да бъда осведомен — но както научих впоследствие от хорските приказки, — тези типове накрая трябвало да си платят двойно — веднъж на Робин Худ и после на кралските ковчежници, и силно се опечалили по този повод!

Кралят сърдечно се разсмя и благородниците (естествено) се присъединиха към неговото веселие.

— А таксите, които събра при посещенията си — не спираше Уарани, — този същият разбойник изпрати на лорд кмета със следното съобщение, както той ми го предаде: „За освобождението на краля, от неохотни и недоброжелателни монаси, рицари, и други враждебни и

кисели негодници, чиято любов към него не струва пукнат грош. Събрано чрез ръцете на Робин Худ и хората му в зелената гора.“

— За бога! Чак не мога да повярвам — каза Ричард, а тонът и погледът му изведнъж станаха сериозни — това е човек, в който явно има много ум и разум и много чувство за правда, ред и закон. Ясно е, че цени високо свободата и затова искрено съчувства на лишения от нея, който е принуден да стои в затвора и да гледа как слънчевата светлина едва-едва се процежда и пропълзява по пода на килията му. В името на духа на моя блажен баща, ако някой друг от моите васали и сеньори бе така предан и искрен в любовта си и бе работил така всеотдайно за моето благо, както този разбойник, нямаше да съм принуден да гния в онзи ужасен затвор в Хагенау толкова месеци.

Той се огледа мрачно около масата и доста лица леко пребледняха, защото някои от присъстващите ясно си даваха сметка, че не са били особено ревностни в събирането на голямата сума, искана като откуп за освобождението на техния господар. Много от тях се бяха под дали на мазните обещания на онзи предател и изменник, брата на краля, граф Джон Мортейн.

— За бога! Трябва да видя този разбойник! — възкликна кралят. — Трябва да разбера що за човек е! С какво точно е нарушил закона и защо е бил обявен извън него?

— Заради убийството на моя брат, сър — каза Уилям де Лонгчамп. — Той уби Роджър на главния път, а след това и още петима войници от гвардията на абата на „Света Мария“ в Йорк. И оттогава насам убийствата и грабежите му са неизброими.

— Мисля, че той уби брат ти, лорд епископе, защото сър Роджър се опита да отвлече дъщерята на Фицуолтър, лейди Мариан — намеси се пак Уарани с тихичък глас. — Не е ли така? Твоят брат, с група помощници — все вероломни измамници, се нахвърлиха върху нея и съпровождат я селяни в гората и искаха да я закарат в неговия замък, когато хората странно защо наричат „Евил Холд“, както дочух. Но този разбойник случайно бил наблизко и взел, че убил Роджър с една стрела, която го пробола през забралото му.

— Но в името на всичко свято! — каза крал Ричард, който винаги се възхищаваше и се прекланяше пред смелите, рицарски постъпки, сред които определено влизаше и спасяването на дами от нападения и насилие. — Та това е било справедливо дело и дори, доколкото си

спомням, това май не е първата лейди, която брат ти Роджър се е опитал да похити, нали, драги ми епископе?

Уилям де Лонгчамп изглежда гневно граф Де Уарани, който се усмихваше безгрижно на гневните погледи, които той му хвърляше.

— Искам да ви кажа, сир — каза канцлерът Уилям де Лонгчамп, като се обърна към краля, — че ако вие не смятате убийството на моя клет родственик за нещо сериозно, трябва да знаете, че Робин Худ покъсно извърши други престъпления, към които едва ли ще останете така благосклонен. Например: той уби шерифа на Нотингам, Робърт Мърдок. Той се ожени за лейди Мариан, една от дамите, намиращи се под ваша опека и попечителство, но и нещо повече — накара и един рицар, чиито земи се намират тук, наблизо до Нотингамския замък, да забегне с него в гората и да граби хората по пътищата.

— И какво е името на този рицар? — попита кралят и погледът му стана много сериозен и строг, защото макар вече да бе склонен да си затвори очите пред провиненията на един обикновен йомен, нямаше да прояви и грам милост към рицар, който престъпва закона и забравя достойнство и чест, които са дълг на всеки истински благородник.

— Става дума за сър Ричард Лий, а земите му са около Линдън Лий, близо до Нотингам, недалеч от тук, — каза Уилям де Лонгчамп.

— Ще взема и земите, и главата му! — каза гневно кралят. — Няма да търпя изменници в моето кралство. Разгласете навсякъде — продължи той, като се обърна към един от чиновниците си, които стояха неотлъчно зад неговия стол, — че който и когато залови този рицар и ми донесе главата му, ще получи земите му.

— Ако не бих ви подразнил, сир — каза тактично един възрастен рицар, като излезе напред от група разкошно облечени лордове, чакащи зад краля — аз бих пояснил, че няма жив човек, който да може да вземе земите на рицаря, докато неговият приятел Робин и хората му се навъртат из горите и опъват лъка. Откакто Ричард избяга, шерифът на Нотингам се опитва да завземе замъка и имението и да ги конфискува от името на Ваше величество. Но никой не може дори да припари там, или по-точно казано, никой не иска да живее там. Още щом някой тръгне към имението, бива пронизан от стрели, долитащи иззад дърветата, а слугите изяждат по един бой или сами побягват, още преди да ги набият. Всички крепостни и селяни, които живееха по тези земи, се присъединиха към господаря си в гората.

— В името на духа на моя баща — каза кралят, като се изправи от стола си, — ако казваш истината, то излиза, че най-добрите хора обитават горите, а подлеците, мерзавците и страхливците претендират, че са мои верни поданици и спазват закона. И тези мошеници останаха да управляват страната от мое име, като, без да им мигне окото, ме оставиха да гния и гасна в оня проклет затвор. Край! Ще видя този разбойник. Биркин, виж там, изпрати вест на този негодник, че ще има моята защита, докато дойде и си отиде, защото на драго сърце бих поговорил с него, с човека, който ми е засвидетелствал такава любов, преданост и вяност, въпреки че е убил моя шериф и някой и друг от рицарите ми.

Когато защитата на замъка Нотингам окончателно капитулира и градът премина във властта на краля, а обсадата бе свалена и всичко приключи, крал Ричард излезе на лов в Шеруудската гора. До този момент не бе ходил в нея и много хареса гигантските дървета, хубавите тучни поляни, скалистите хълмове и стръмните сипеи. През този ден кралската ловна дружинка подгони един рогач^[2], който бе толкова бърз и издръжлив, че отведе конниците и кучкарите с хрътките на километри на север в шеруудските горски дебри, докато накрая загубиха дирите му в мрака на падащата вечер. Тази нощ кралят бе принуден да пренощува в дома на Черните монаси от Гилдингкот, а на следващия ден разпрати вест из цялата гора и из много селца, замъци и градчета, че породата на елена, чиито дири кралят е изпуснал при преследването предния ден, отсега нататък ще носи името „кралски елен“ и отсега нататък абсолютно никой няма да има право да го убива и преследва. Така нареченото от този ден животно беше описано с конкретни отличителни белези, по които горски, стражари и всички останали да го разпознават.

Крал Ричард ходеше на лов в гората всеки божи ден и никога не се задържаше на едно място, а обикаляше къде ли не. Нито веднъж обаче не можа да зърне или поне да разбере къде се крие този Робин Худ. Накрая повика при себе си сър Ралф Фицтивън, главния горски на Шерууд.

— Не знаеш ли, сър горски — запита кралят, — къде ще могат моите пратеници да открият този разбойник, за да му предадат няколко думи? Изглежда, че охраняваш доста небрежно тази гора, след като си допуснал сто и четиридесет разбойници да живеят необезпокоявано в

нея и да избиват моя дивеч, когато им скимне. Намери ми този Робин Худ, или ще трябва да се разделиш със службата си.

Ралф Фицтивън обаче беше пряк човек и без страх отвърна на краля:

— Милорд, кралю мой, въпросът е не дали аз или Ваше величество може да намери Робин Худ, а по-скоро дали Робин Худ ще допусне да бъде намерен. Ще си позволя смелостта да ви кажа, сир, че преди няколко години полагах всячески усилия да заловя и него, и цялата му банда и дори получих помощ от шерифите на всяко графство и херцогство, които граничеха с горските гъсталаци, но този разбойник е хитър като лисица, когато реши да се крие, и има безчет дупки, в които да се пъхне. Въпреки това няма да се спра и ще направя всичко, което мога, за да го доведа при вас.

Фицтивън събра всичките си горски, за да им предаде думите на краля и да се посъветва с тях какво е най-добре да се направи, за да се изпълни кралската воля. Всички започнаха да говорят и го съветваха ту едно, ту друго, докато накрая шефът им загуби търпение да ги слуша.

— Дойде ми до гуша да се разправам с вас! Перушани и заплеси, тъпи безделници, това сте вие! — нервно им се разкрещя той. — Дори ако този негодник, разбойникът, беше наполовина толкова хитър, колкото е, за него пак щеше да е играчка да се изплъзне на толкова прости хора като вас! Не е за чудене, че никога не сте могли да се доближите на повече от километър до него, камо ли да го заловите. Изчезвайте сега на своите „разходки“, а аз ще се оправям сам и ще разчитам на собствения си ум и съобразителността си.

Клюмнали и унили, горските стражари тръгнаха по задачите си. Мнозина носеха белези от рани, които бяха получили в битки и стълкновения с Робин и хората му, и чувстваха, че ако техният началник не налучка някакво средство да открие разбойника и да го докара при краля, скоро ще се простят със службата на горски стражари, която макар понякога да им носеше по някоя и друга рана, даваше възможността да се облагодетелстват материално и да потискат, като подлагат на произволен тормоз бедния народ и грабят от него пари или стоки.

Два дни по-късно Ралф Фицтивън дойде в седалището на краля в замъка на Даркенхол и поиска аудиенция при него. Щом зърна

височайшата му особа, той веднага прегъна едното си коляно, почитателно се поклони и заговори, след като крал Ричард му нареди:

— Сир, научих, че откакто вие сте в тези северни покрайнини, разбойникът Робин наобикаля пътищата за Олертон, причаква пътниците и им ограбва богатствата. Бих си позволил да ви дам съвет за начина, по който можете да се срещнете с този негодник. Вземете петима от вашите лордове — само да не са от най-темпераментните и най-припрените, и нека да не се издават кои са, преди да сте успели да разговаряте с разбойника. Заемете монашески раса от абата на Мадерси, манастира ей там, зад реката. След това аз ще ви бъда водач. Ще ви отведе на пътя, където Робин и бандата му са се спотаили, и залагам главата си, че преди да стигнете до Нотингам, ще срещнете този негодник.

— Бога ми! — каза Ричард със сърдечен смях. — Вярвай ми, съветът ти наистина много ми хареса, горски! Ще идеш ли да вземеш монашеските одеяния от този абат от мое име и да тръгваме — ти и аз с моите лордове!

Макар денят да бе почти превалил, Ричард веднага се заприготвя. Монашеските дрехи бяха доставени бързо и той нахлузи черното расо върху разкошния си сюртук, обточен с леопардова кожа от Анжу и извезан с лилии по френска мода. На главата си нахлупи качулка, а върху нея наложи широкопола шапка, досущ както се обличаха свещениците, когато тръгваха на път. Той бе много въодушевен от очакването на това странно приключение и непрекъснато се смееше и се шегуваше с петимата рицари, които бе избрал да тръгнат с него. Това бяха Хамелин — граф на Уарани, Ранълф — граф на Честър, Роджър Бигот, Уилям — граф на Ферес, и сър Озбърт де Скофтън.

След час излязоха на пътя. Бяха заприличали досущ на група от петима богати монаси или висши служители в някое голямо абатство, тръгнали да вършат някаква работа на своя манастир. Два коня ги следваха с багажа им, а най-отзад имаше три катъра, натоварени с провизии, посуда и някои луксозни принадлежности, дрехи и лични вещи. Конете бяха оставени на грижите на двама горски, които бяха дегизирани като манастирски слуги.

Яздиха близо около час, докато се стъмни, като през цялото време Ричард се шегуваше с рицарите си или весело си тананикаше. Когато нощта ги застави да спрат, Ралф Фицтивън предложи да

свърнат към къщата на свещениците от Клъмбър, където със сигурност щяха да намерят легла за пренощуване. Кралят одобри идеята и след кратка езда през гората стигнаха до въпросната къща, която представляваше нещо като пансион, в който свещениците даваха подслон на окъснели пътници. Вътре бе почти празно — имаше само един търговец с тримата му помощници, които бяха седнали да вечерят, и един мъж, който носеше лютня или нещо като малка арфа. Безгрижното изражение, облеклото, както и музикалният инструмент подсказваха, че е или трубадур, или някой от многобройните странстващи артисти. Кралската група не разкри пред никого кои са всъщност. Разбира се, ако го бяха направили, щяха да ги поканят веднага с всички почести в отделната зала, за да вечерят със свещениците. Крал Ричард обаче предпочете да остане инкогнито.

Затова донесоха храна от запасите, които возеха на конете си, и кралят заедно с лордовете си и Ралф Фицтивън насядаха да вечерят около една маса в общата зала, която беше слабо осветена от тричетири факли, които повече пушеха, отколкото светеха в гнездата си по колоните.

— Казвам ти, че си глупак! — чу се изведнъж ядосаният глас на търговеца. Изглежда, че беше влязъл в препирня с певеца, който се смееше и подръпваше струните на лютнята си с кратки, подигравателни реплики.

— Такъв пройдоха и нехранимайко като теб не познава стойността на парите и затова не може да разбере какво означава тяхната загуба.

— Ах, каква мъка, какви грижи, какви бели ти причиниха твоите парички, добри ми търговецо — отвърна певецът. — Ти просто си заложник на своите собствени пари. Този, който ги има, живее във вечен страх да не ги загуби. Кажи ми, нима можеш да спиш спокойно и дълбоко нощем? Не се ли стряскаш постоянно, че някой разбойник всеки момент ще се хвърли отгоре ти и ще ти пререже гърлото, за да ти вземе париците? Не, този, който има пари, все едно че има за другар сатаната, който вечно ще го мъчи и изтезава. Я гледай мен, нямам пари, нямам и грижи.

И той дръпна леко струните на лютнята си и игриво подхвана весела песничка.

— Виж, търговецо — продължаваше той, докато всички бяха притихнали и ги слушаха с интерес. — Аз самият никога не съм имал повече от два златни ноблета^[3] и толкова се страхувах, че някой окаян шут може да ме обвини, че съм ги откраднал, че страшно бързах да ги похарча, а когато и последната стотинка си замина, най-сетне отново се почувствах щастлив. Достатъчно ми е някое уютно ъгълче, за да се скрия от вятъра през нощта, малко месце и хлебец, е, и винце час по час, за да съм щастлив с моята лютня и волните пред мен — а ти, драги господин търговецо, можеш да си къташ там твоите сметководни книги, твоите бали със скъпи стоки и вещи заедно със сприхавите си жалби и вопли заради загубването на няколко жалки паунда, които ти е взел храбрият разбойник.

— Този долен негодник! Дано му изгорят очите и да му окапят ушите! — разкрещя се истерично търговецът. — Ох, да му бях казал колко пари имам, сега нямаше да съм лишен и от последния грош, който припечелих на пазара в Нотингам!

— Ха, ха, ха! — разсмя се високо и продължително певецът. — Ето къде зимуват раците, а, ето каква била работата. Разбойникът ти е изиграл стария си номер, нали? И ти си паднал в капана — скъперническата ти душица не ти е дала да кажеш истината, след което той е открил, че имаш повече пари, отколкото си му обявил, и ти е взел всичко! Ха, ха, ха! Господин търговец, ако по-малко обичкаше своите парички, сега щеше да имаш поне част от тях.

— Какво разправяш? — извика кралят от мястото си, като се обърна към търговеца. — Кой те е ограбил?

— Кой ме е ограбил? Кой ме е ограбил ли?! — отговори търговецът с подигравателен и злостен тон, който се дължеше на факта, че търговците недолюбваха монасите заради високите такси, искани от тях срещу правото да ги оставят да продават стоките си на техните пазари. — Кой друг, освен това сатанинско изчадие, този скитник, мошеникът, обирджията Робин Худ! И ако тръгнеш да пътуваш по този път утре, сър свещенико, надявам се, ще ти вземе повече, отколкото на мен.

— Господи, човече, колко си обиден и наскърбен! Държиш се като мечок, чиито уши са издрани от кучета — каза трубадурът със смях. — Говори с повече уважение с църквата и нейните служители. Помисли си, стара и сърдита главо, та нали са те кръщавали като

християнин — ако, разбира се, си християнин, а не мюсюлмански неверник — и нали без тях не можеш да предадеш Богу дух и да бъдеш погребан, ако, разбира, се накрая не бъдеш изхвърлен в канавката край пътя, както често съм виждал да се случва дори с много по-богати хора и даже с по-приятни събеседници, впрочем.

Търговецът хвърляше гневни и злобни погледи към певеца, а след това се умори, обърна се и се уви в плаща си, явно твърдо решен да забрави за загубата в съня си.

— Не го съдете по думите, лордове абати — каза певецът. — Не човекът в него говореше, а търговецът, лишен от своята печалба. Ехо, ето някой, който е точно толкова весел, колкото мрачен е търговецът.

Вратата се бе отворила на почукването на други пътници и покрай сламениците и рогозките на пода пристъпиха възрастни мъж и жена, които изглеждаха много бедни на вид. Бяха облечени парцаливо и всеки от тях носеше малка бохчичка, в която вероятно се съдържаше цялото им имущество.

— Бог да ви благослови, господа — каза старецът и лицето му се сбърчи в усмивка, докато сваляше прокъсаната си шапка. Той се поклони с поздрав първо към облечените в тъмни раса монаси, след това и към певеца, който му се ухили в отговор и дори стана и размаха своята собствена шапка с опърпани пера в един претенциозен, предвзет поклон.

— Привет и на теб, весело старо сърце! — каза той. — Ако не знаех, че най-близката кръчма е на цели дванадесет километра оттук, щях да ти предложа да те почерпя и да те наля до козирката с най-благословеното ликьорче от червено грозде. Как си, как вървят нещата, човече?

— Сър, господа — каза старият човек радостно, като остави на пейката бохчата си. — Току-що изживяхме най-чудното приключение в живота си и срещнахме най-любезния и прекрасен човек, когото можете да си представите. Та, значи, бяхме изминали само четири-пет километра от Олертон, но мен вече ме втрисаше от страх в гората, толкова бе гъста и тъмна, та се боях, че всеки момент от мрака може да изскочи някой разбойник и да ни пререже гърлата за няма нищо, защото имахме само няколко пенита.

— Ние сме само бедни селяни, сър — прекъсна го старицата, която имаше миловидно и нежно лице, макар ръцете ѝ да бяха

загрубели и напукани от ежедневната тежка работа, — пък и не сме свикнали да пътуваме. Отиваме да вземем нашето клето момче от затвора в Тикхил.

— Как е попаднал в затвора твой син, мадам? — дочу се любезен глас отсрещ черновласите монаси. Беше кралят.

Старицата се изуми, като чу да я заговаря такъв благороден прелат — нея, обикновената, проста бабичка от Нотингам. Тя се поклони ниско и отговори:

— Ох, сър свещенико, дотегна му да се бяхти до изнемога за мастор Питър Гретрекс, този, дето прави оръжия, и взе, че забягна. Тръгна да скита и да търси по-добър живот, не пощя да чуе молбите ми да остане с нас. След много месеци чухме, че бил арестуван за скитничество и бил окован във вериги в затвора в Тикхил. Стоял така, докато единият му крак загнил и се наложило да му го отрежат. И сега отиваме да си го поискаме, та да си го приберем у дома.

— Но, добра душо — каза кралят, — те няма да освободят сина ти и да ти го дадат току-така.

— О, ама нали сме му родители, сър свещенико — каза старицата и от очите ѝ рухнаха сълзи. — Ний си знаем, че нашият Дикон не може да е сторил някакъв грях. Сигурно ще ни го дадат.

— Ех, старо момиче — каза мъжът ѝ, — избърши сълзите си и остави на мен. Нали чух думите на самия Робин Худ, че той лично ще се погрижи да ни дадат Дикон, щом стигнем там?

— Нима този добър, благороден човек, когото сте срещнали, е бил Робин Худ? — запита ги кралят.

— Ами да, сър свещенико, Бог да те пази, той беше! Той изпрати един от хората си при нас. Те ни били наблюдавали през листаците, докато сме минавали по оня страховит път. Точно си помислих: „Олеле, това е някой крадлив негодяй, дето идва ни одере кожата!“, а той рече: „Нося ви послание от самия Робин Худ, който иска да говори с вас.“

— Аз таман щях да хукна, благородни господа — прекъсна го старицата и занарежда, — толкоз ме е страх от тоз Робин Худ, защото той е най-големият разбойник, за когото съм чувала. Но моят старец ми рече...

— Казах ѝ да не се плаши, сър — продължи дядото, като не можа да се стърпи да остави думата на съпругата си, — защото, казах ѝ, този

Робин, така съм чувал, де, е твърде добър човек, за да вземе да ограбва бедни селяни и може би иска само да научи от нас дали някой богат търговец или свещеник — да ви пази Бог — не идва след нас. Но той дори и това не поиска. Не, казвам ви, господо, това е много възпитан и благороден човек — и старият човек се вълнуваше все повече и повече, докато продължаваше разказа си, чак лицето му пламна, очите му заискряха, а ръцете му ръкомахаха във всички посоки. — Той ни разпита подробно за нас самите — кои сме, откъде идем, накъде и защо сме се запътили. След това нареди на хората си да ни донесат храна и вино и ни нахрани така, като че ли сме лорд с неговата лейди и дори ни прислужваше със собствените си ръце, сър, Бог ми е свидетел. След това натъпка торбицата ми с месо и хляб, че и бутилка вино ни даде и ни изпроводи по пътя. И ми даде ей това! — и старецът вдигна една монета, която заблестя матово в светлината на факлите. Беше едно сребърно пени. — А последните му думи бяха: „Старче, аз ще се погрижа да ти предадат сина, когато стигнеш в Тикхил, а ако някой нахалник или нагъл мошеник те спре на пътя и иска да те ограби, кажи му, че Робин те е изпратил с мир през гората по живо, по здраво и е наредил никой да не се изпречва на пътя ти, ако не иска да го сполети съдбата на Ричард Илбест, така му кажи.“

— Ясен ми е този негодник, дето с чужда пита помен прави, този Робин, — с писклив глас се обади търговецът, който бе слушал внимателно до този момент. — От мен взе цялото ми имане, всичко, което имах, а на този селяндур, който дори не знае колко струва един грош, е дал сребърно пени, и то май от тези, дето негодникът открадна от мен. Да, досущ на моите прилича!

— О, престани с твоето дрънкане, стиснат търгаш такъв! — извика му певецът строго. — Казах ти, че когато прозвучи голямата тръба^[4], Робин ще се нареди преди теб до коляното на свети Петър. Ако ли не, то тогава вече нищо не разбирам от добри и благородни хора. Чудесна история, старче — обърна се трубадурът към дядото и бабата, — и аз ще съчиня поема по нея, защото това наистина е дело, достойно за поетична възхвала, пък и славата на поета ще спечели от такава песен.

Старият човек и женицата му седнаха и извадиха храната си, певецът се умълча, напълно погълнат от творчески напъни. Очите му бяха наполовина притворени, докато си мърмореше някакви накъсани

слова — явно веднага бе започнал да композира своята поема. Търговецът и слугите му отново се увиха плътно в плащовете си и като се обърнаха, потънаха в дълбок сън върху ниските нарове, наредени покрай стените.

Междувременно кралят повика Уарани и шепнешком го разпитва какво ли ще да е имал предвид Робин с това за „съдбата на Ричард Илбест“. Графът и Ралф Фицтивън му разказаха с подробности за случилото се в Йорк, за бягството на водача на озверялата тълпа, която бе избивала евреите, за това как Робин бе успял да залови Ричард Илбест и да го екзекутира заради многобройните му престъпления в присъствието на самия сър Лорънс Рейби, съдия-изпълнител и маршал на кралското правосъдие. Когато привършиха с разказа си, кралят се умълча за известно време, потънал в дълбоки мисли. Накрая каза:

— Струва ми се, че той не е обикновен човек, този Робин Худ. Изглежда, че раздава правосъдие, независимо от законите и в крайна сметка май излиза, че законите са нещо сгрешени, щом именно те са го принудили да избяга в гората и да стане разбойник, човек извън закона, както е прието да се казва. Той взима от богатите и високомерните, които всъщност са откраднали това, което той им отнема, откраднали са, за да наситят алчността и тщеславието си; но в същото време той дава помощ и утеха на бедните и нещастните, без дори да го молят. Да, сега вече наистина с удоволствие ще се срещна с него и се надявам, че по волята на небето ще го направя свой приятел.

След това кралят нареди да приготвят постелите и всички легнаха да спят.

На следващата сутрин кралската дружинка не бе изминала и пет километра по обраслия в шума път, водещ към Олертон, когато изведнъж от гората излезе висок, строен мъж, облечен в овехтяла зеленикава туника и бричове в същия цвят. В ръката си носеше лък, който изправен беше по-висок дори от самия него, на хълбока му висеше хубав меч, а на колана му святакаше истинска испанска кама от най-добрата стомана. На главата му бе накривена кадифена барета, на която имаше забодено перо от опашката на мъжки фазан. От цялата му фигура лъхаше мъжество, а погледът му бе остър и проникателен. Лицето и гърдите му бяха хванали бронзов загар от лятното слънце, а тъмните му къдри се спускаха меко до раменете му. Той вдигна

острите си очи към предводителя на ездачите и с едно движение на мургавата си ръка отсече:

— Стой! Сър абат, с ваше позволение, ще трябва да поизчакате малко с мен.

И той пхна два пръста в уста и изсвири пронизително. Почти моментално от двете страни на пътя, иззад сенките на дърветата, наизлязоха и пристъпиха около двадесетина стрелци. Всеки от тях бе облечен в зелена туника и клин, прокъсани и позакърпени тук-там, но всички бяха здрави, яки мъже с корави ръце, добре сложени и добре гледани. Всички гледаха безстрашно и всички носеха лъкове.

— Ние сме свободни йомени в тази гора, ние сме нейните властелини, сър абат — каза Робин, защото първият, който бе излязъл на пътя, бе не някой друг, а, естествено, самият той. — Препитаваме се от лова на кралските елени и от това, което богатите лордове, свещеници и рицари ни отделят от тяхното богатство. Което означава, че и вие ще трябва да ни дадете част от вашите пари, за да минете по-нататък, сър абат, отче.

— Добри йомене — отвърна кралят, — аз имам не повече от четиридесет паунда, защото прекарах дълго време с нашия крал в Блит и доста се поохарчих, защото живях на широка нога там. Независимо от това, на драго сърце, съвсем доброволно ще ти предам всичко, което имам.

И кралят изкомандва на един от хората, забулени в плащовете си зад него, да му донесе кесията и да я подаде на Робин, който я взе и каза:

— Лорд абате, говориш като честен човек и доблестен мъж. Затова и няма да претърсвам дисагите ти, за да проверя дали казваш истината. Ето тук — каза той — има двадесет паунда, които ти връщам обратно, защото не мога да се сбогувам с теб и да те изпратя по пътя без пукната пара. Останалите двадесет все пак ще задържа като такса за твоето безопасно пътуване. Сбогом, остани с Бога, лорд абате.

И Робин застана отстрани, за да пусне конете да преминат, като свали шапка в достоен поздрав. В този момент абатът протегна ръката си и му подаде парче пергамент, а изсъхналата кожа, от която бе направен, прошумоля при разгъването. На пергамента имаше някакъв надпис, а под него се мъдреше голямо колело от червен восък, върху който имаше ударен печат.

— Мерси, добри йомене — каза кралят. — Но аз нося едно приветствие за теб от нашия добър крал Ричард. Той ти праща печата си и поканата си да отидеш да се срещнеш с него и ти дава тридневен срок да му се представиш в Нотингам. Ето този пергамент той изпраща в уверение на това, че ще бъдеш под негова протекция по време на цялото си посещение и ще стигнеш и ще се върнеш невредим.

Робин внимателно погледна в закритото от качулката лице на абата, докато той му подаваше пергаментата, и приклепна на коляно в израз на уважението си към кралското писмо.

— Сър абат — каза той тържествено, — няма друг мъж, когото да обичам повече на този свят от моя добър крал. Писмото му е добре дошло и за това, че ми донесе тази вест, сър абат, те каня най-сърдечно да останеш да обядваш с нас по нашите горски обичаи.

— Мерси — каза кралят, — ще го сторя на драго сърце.

След това Ричард и неговите рицари бяха заведени пеша до най-дълбоките дебри на гората, където под любимото дърво на разбойниците обядът се готвеше с пълна пара. Робин вдигна рога си и нададе продължителен звук. Още не беше свършил, и от всички страни на гората заизлизаха мъже, облечени в зеленикави дрехи, досущ като някаква униформа, с лъкове в ръце и мечове на хълбоците си. Всички имаха загорели, честни и прями лица на мъже, привикнали на свежия въздух и свободния живот, и щом се приближиха, всички до един сваляха шапка пред главатаря си.

— В името на духа на моя баща — промърмори Ричард в ухото на Уарани, — това е доста хубава, макар и малко тъжна гледка. Тези мъже са чудесни, много напети, представителни и внушителни и те се подчиняват на този разбойник повече, отколкото моите собствени рицари на мен самия.

Кралят и рицарите му отдадоха дължимото на чудесния обяд, а когато привършиха, Робин каза:

— А сега, лорд абат, ще видиш какъв живот си живеем ние тук и как се забавляваме, та като се върнеш при нашия крал, да имаш какво да му разказваш.

След това бяха издигнати мишени и избрана група от разбойниците направи показна стрелба. Целта беше толкова малка и толкова надалече, че кралят се зачуди дали въобще е възможно някой

да попадне в нея. Но се зачуди още повече, когато Робин нареди да се издигне уанда, на върха на която бе закачен венец от цъфнали шипки.

— Който не простреля венеца — извика Робин, — губи лъка и стрелите си и ще получи един здрав шамар от този, който е бил подобър стрелец.

— Това ще е направо невероятна стрелба — каза Ричард на рицарите си, сред които бе седнал да наблюдава състезанието. — Ах, бих дал петстотин паунда да имам един такъв добър стрелец с мен отвъд морето. С такъв или ще направя на решето кожата на френския крал, или ще го накарам да ми се поклони и да пълзи пред мен.

Робин стреля два пъти по целта и двата пъти разцепи летвата. Другите обаче пропуснаха и мнозина си изкараха по един шамар от него. Дори Скарлет и Литъл Джон трябваше да понесат този срам. Само Гилбърт от Уайт Хенд бе станал почти толкова добър, колкото и главатаря си. Тогава Робин стреля трети път и за лош късмет пропусна гирлянда и стрелата му профуча три пръста встрани от дупката на венеца. Буря от смях се вдигна в гората над стрелците. Всички викаха: „Пропусна! Пропусна!“

— Признавам, признавам! — извика Робин.

И едва тогава видя през дърветата от другия край на поляната една група, която яздеше към него. Това бе неговата прекрасна Мариан, нагласена цялата в зелено сукно, праметнала своя собствен лък и колчан стрели отстрани, а с нея и сър Ричард Лий, Алан от долината и неговата съпруга мадам Алис.

Робин се обърна към абата, докато те се приближаваха, и му каза:

— Ще се откажа от лъка и стрелите си, абате, защото си мой гост. Можеш направо да ме подредиш с подобен удар. Удряй колкото сила имаш.

— Това не подхожда на правилата на моя орден — каза абатът и дръпна още по-ниско качулката на плаща си над лицето си, за да го скрие от Робин и неговия остър поглед, както и от очите на препускащата към тях група.

— Удряй смело, абате — настоя Робин, — давам ти пълното си позволение.

Кралят се усмихна, после запретна ръкави и удари така силно Робин в гърдите, че го метна няколко крачки назад и почти го повали на земята. Нашият герой успя да се задържи на крака и като пристъпи

към краля, чиято качулка бе паднала от лицето от силното движение на удара, му каза:

— В името на Светата Дева, много сила има в мишците ти, абате, ако си абат или монах, разбира се. Много, много си як, свалям ти шапка!

Точно в този момент сър Ричард Лий скочи от седлото си, наистина свали шапка и се затича напред, като крещеше:

— На колене! Това е кралят! На колене, Робин!

Сам падна на колене пред краля, който свали плаща от тъмнокосата си глава и откри хубавото си лице и сините си очи, в които блестеше горда, но и сърдечна светлина — очите на Ричард Львското сърце. След това той захвърли черното расо и остана по разкошния си копринен сюртук, обточен с леопардова кожа от Анжу и извезан с френски лилии.

Робин, разбойниците и Алан от долината паднаха на колене, а прекрасната Мариан и мадам Алис слязоха от конете си и направиха дълбоки реверанси.

— В името на духа на моя баща — каза Ричард с весел смях, — това наистина е чудесно приключение. Но защо коленичиш, драги Робин? Та нали ти си кралят на тази гора?

— Милорд, кралю на Англия — каза Робин. — Прекланям се с боязън, почит и любов към теб и с цялата си душа моля и жадувам за твоята милост към мен и моите бойци. От твоето великодушие ще чакаме пощада за всичките деяния, с които сме престъпили закона.

— Стани, Робин, защото, кълна се в името на Светата Троица, никога и никъде не съм срещал мъж, който така да ми легне на сърцето — каза кралят. Той хвана Робин за ръката и го изправи на крака. — Днес, в името на нашата Света Богородица, ти можеш да напуснеш този живот, да станеш мой пряк васал и да управляваш имота и живота си изцяло в рамките на закона.

— Ще го сторя на драго сърце, милорд, кралю мой — вдъхновено каза Робин, — с удоволствие ще се подчиня на теб и твоите закони и ще правя най-доброто, на което съм способен, вместо да живея извън закона.

— Да бъде! — отговори кралят. — Между другото, чух всичко за твоите подвизи. Дори си се оженил за една богата девойка, която е била поставена под мое пряко попечителство, като с това си нарушил

моите закони и си погазил всички обичаи и правила. Това ли е дамата, която е изоставила богатство и почести от любов към теб?

Прекрасната Мариан падна на колене пред краля, а той ѝ подаде ръка за целувка, след което внимателно я изправи на крака.

— Ела — каза кралят. — Ти си се отказала от толкова много, само и само да бъдеш до твоя чудесен стрелец, прекрасна лейди. А аз — аз мога само да се съглася с това, че ти си избрала храбър и безстрашен мъж, добър и благороден човек. Ти беше и все още си под моето настойничество и сега аз те давам драговолно там, където ти вече си дала своето сърце.

С тези думи кралят съедини ръцете на Робин и Мариан в благословия, а двамата изпитаха огромно щастие от това, че кралят им даде опрощение за своеволните им действия срещу неговите закони и порядки.

— Но — продължи кралят с усмивка — ти си извършил още много дръзки дела, Робин, и аз трябва да ти въздам някаква присъда заради тях. Осъждам те на следното: върви и води тих живот — след всички години на битки и укриване. Вземи своята прекрасна лейди и живеете в нейното имение в Маласет, в мир с моите елени, заедно с всичките ти юначни мъже. Придържайте се към законите, които моите мъдри съветници създават, за да пребъде в мир и да преуспее това кралство. Сториш ли това, ще получиш цялото ми опрощение.

— Милорд, кралю мой! — каза Робин, дълбоко развълнуван от кралската щедрост и великодушие. — За твоята велика милост и благосклонността ти ще ти бъда предан до гроб.

— Погрижи се за това, Уарани — каза Ричард. — Нека по силата на това, че е съпруг на лейди Мариан, Робин да влезе във владение на всички нейни имоти и полагаемите ѝ права.

— Ще се погрижа за това, сир — каза доблестният граф Хамелин, — дори много бързо, защото възнамерявам в бъдеще да разчитам на помощта на Робин за събирането на таксите, данъците и налозите с нужната точност и бързина в именията и градчетата в Ланкаширската област.

Кралят се разсмя и се обърна към Робин.

— Забравих да ти благодаря за помощта при събирането на откупа за моето освобождение — каза той.

След това Робин доведе пред краля сър Ричард Лий. Негово величество изслуша молбата на рицаря и още веднъж през този ден прояви своето великодушие, като му върна имението и му даде пълно опрощение за това, че е нарушил законите, като е оказал помощ на Робин и му е дал убежище.

Накрая пред краля коленичиха и Алан от долината и мадам Алис. Той изслуша внимателно разказа за това, как те, заедно със сър Уолтър де Бофорест, бащата на девойката, са си навлекли омразата на сър Айзенбарт де Белами и са били принудени да живеят в страх, че рицарят може всеки момент да ги нападне. Кралят разпита подробно и внимателно за деянията на лордовете в Рангби, а веждите му се сключиха и челото му помръкна от гняв, докато слушаше за техните многочислени безчинства и злодеяния.

— Каква злодейска пасмина! — унило каза той накрая. — Но аз и другият безотговорен син на моя скъп баща ги създадохме, като потопихме кралството в междуособици, разрушителни войни и безпорядък. И моят брат Джон е вършил същия произвол като онези изчадия. Докато аз съм бил далеч да воювам за Светия кръст, за Божи гроб, тези лордчета са избуявали и забогатявали под неговото крилце! Де Уарани, ще се разправяме по-нататък с тези лордове в „Евил Холд“! Нека първо да приключа с този изменник и предател Филип от Франция^[5] и да го прогоня от моите земи в Нормандия и Аквитания^[6]; ще се върна, и ще ги помета, ще прочистя земята от всички тези замъци на злото и ще стъпча гнездата на усойниците и пепелянките, скрити зад дебелите им стени.

Два дни по-късно кралски пратеник занесе послание до вратите на замъка Рангби и не пожела да остане нито за храна, нито за нощувка, като знак на кралското недоволство и гняв. Когато Айзенбарт прочете това, което пишеше на донесения пергамент, устата му се изкриви в злостен сарказъм.

— Така! — каза той подигравателно. — Кралят е взел разбойника под крилцето си и го е допуснал в сърцето си, защото му трябват добри стрелци, за да победи в Нормандия. И най-официално ме уведомява, че всяко зло или вреда, причинени на сър Уолтър де Бофорест, Алан де Транмир и мадам Алис, както и на която и да е част от техните имения, крепостни селяни и друго имущество, ще бъдат

считани за престъпление срещу самия крал и ще бъдат най-сурово наказани като акт на измяна.

Хвърли пергамента на земята на пода, а в очите му засвятка злостен пламък.

— Ще трябва да поизчакам малко повече, докато удари моят час — промърмори си той. — Пък кой знае? Кралят ще си играе на „вземи замък“ с Филип... Може пък случайно някой ден да бъде убит и тогава граф Джон ще седне на трона, а аз ще получа позволение да правя всичко каквото си поискам с този безочлив и нагъл разбойник и всичките му приятелчета. Да, ще изчакам своя час.

Както му бе наредил кралят, Робин отиде с прекрасната Мариан в нейното имение в Маласет и то бе освободено от попечителството, а онзи Скрайвъл от Кетстай, който се бе настанил там, претендирайки, че се грижи за кралските интереси, отстъпи замъка, имението и огромните участъци земя със зле прикрита зад любезността злоба. Робин се настани в бащиния дом на съпругата си в мир и спокойствие и управляваше имотите ѝ справедливо, грижовно и пестеливо. Пазеше земите от посегателствата на съседните лордове, а всичките му крепостни и йомени му бяха верни и предани заради добротата, великодушието и справедливостта му.

С него отидоха и Хоб О'Хил и Кет Трой, както и двете им сестри. Малко преди това майка им бе починала в зелената могила и те искрено желяеха да напуснат това място. Литъл Джон, разбира се, също отиде с Робин, както и Гилбърт от Уайт Хенд, който се ожени за Сиби, една от двете красиви сестри на Кет и Хоб, и заживя с нея в една къщичка, която Робин им даде. Другата сестра — Фенела, се омъжи за Уат Грахам от Кар Пил, смел поборник от пограничните земи^[7], и децата им не след дълго започнаха да проявяват прекрасните дарби на ясновидството и други свръхестествени способности.

Другите разбойници се поблазниха от предложенията на крал Ричард за високи заплати и голяма плячка и заминаха с него за Нормандия, където се бяха срещу френския крал Филип и разбунтувалите се от Поату^[8].

Мнозина от тях оставиха костите си по тези места, двадесет-тридесет се завърнаха живи, след като Ричард Лъвското сърце бе убит. Някои действително се бяха сдобили с богата плячка, други бяха останали бедни, както бяха тръгнали, и всички те, един по един, постепенно се насочиха към Маласет, където „скуайър Робин“, както сега се наричаше, им даде земя и ги устрои.

Сред тези, които се завърнаха живи от Франция, бяха Уил Стрелеца, Скарлет и Мъч, Милеровият син. Артър-а-Бланд бе убит при превземането на замъка в Шале, където бе намерил смъртта си и самият крал. Скадлък потъна при една морска буря, точно при излизане в открито море при Рю. С останалите от своите стари разбойници Робин сформира храбра дружина, която се би самоотвержено в пограничните войни под знамената на бароните, през

1215 г., като накрая влязоха в борба със самия крал, за да изтръгнат от него освобождението си от тиранията и потисничеството^[9].

Така преминаха за Робин и Мариан цели шестнадесет години. Независимо от безпокойствата, грижите и хаоса, които налегнаха страната и народа по време на царуването на крал Джон, когато той отхвърли папата, в Маласет животът течеше щастливо и спокойно.

Но в замъка Рангби сър Айзенбарт де Белами все още готвеше отмъщението си срещу Робин Худ и търпеливо изчакваше своя час. При него често наминаваше сър Гай Гисбърн и те дълго си говореха, заедно със сър Балдуин Килър, сър Роджър Донкастър, сър Скрайвъл Кетстай. Провеждаха тайни съвещания и непрекъснато обсъждаха как най-добре, как най-сигурно да заловят и убият Робин, когато часът удари.

[1] Овцете в Англия били с много хубава и мека мериносова вълна, която се стрижела няколко пъти годишно и се продавала скъпо. Събраното количество вълна за една година се нарича „настриг“. Освен много орна земя, манастирите имали и големи стада овце. — Бел.прев. ↑

[2] Вид едър елен. — Бел.прев. ↑

[3] Старинна златна английска монета. — Бел.прев. ↑

[4] Има предвид ерихонските тръби, които ще засвирят в деня на Страшния съд, в който всички ще бъдат съдени от Бога и ще трябва да се отчитат пред него за деянията си, а след това той ще реши дали да ги прати в ада, или в рая. — Бел.ред. ↑

[5] Става дума за Филип II Август (Огюст) (1165 — 1223). Води успешна борба против феодалната раздробеност на страната. Отвоюва от Англия Нормандия и други френски територии. Един от ръководителите на III кръстоносен поход. — Бел.прев. ↑

[6] Историческа област в Югозападна Франция. До 1137 г. е херцогство, присъединено към френските владения. След брака на херцогинята на Аквитания Алиенор (1122 — 1204) с Хенри II е присъединена към Англия. — Бел.прев. ↑

[7] На границата с Шотландия, много бурно място през онзи период от британската история. — Бел.прев. ↑

[8] Днес е област в границите на Франция. — Бел.прев. ↑

[\[9\]](#) Благородниците въстават срещу брата на Ричард — крал Джон. — Бел.прев. [↑](#)

ДЕСЕТА ГЛАВА

ИЗГАРЯНЕТО НА „ЕВИЛ ХОЛД“

Беше през ранната зима на 1215 година. Група въоръжени мъже вървяха през високите голи хълмове в пустеещите земи на Пийк. Начело яздеше Робин Худ, облечен в плетена ризница, а шлемът на главата му блестеше на светлината на залязващото зимно слънце. След него бяха шестдесет души от неговите бойци — свободни йомени, с побронзовели, честни лица — и всеки един от тях бе въоръжен с лък и колчан със стрели, а отстрани на хълбоците им всяха мечове. Сред тях бяха двадесетина от най-старите предишни разбойници, а над главите на всички стърчеше Литъл Джон. Острият поглед на кафявите му очи зорко обхождаше възвишенията, които се простираха надалече, чак до пурпурния залез над хоризонта. Неотлъчно зад Робин вървеше Кет Троу, дребничък на ръст, но много набит, як и силен и много, много изкусен и хитър боец. В близост до тях яздеха Скарлет, Мъч, Милеровият син, и Уил Стътли.

Лицето на Робин бе угрижено и навъсено. Беше тръгнал с бароните и заедно с тях бе воювал, за да изтръгнат Великата харта на свободите^[1] от тираничните ръце на Джон, и остана с тях на юг, вярвайки, че справедливата им борба за освобождение ще успее. След това дойде вестта, че кралят е повикал на помощ срещу разбунтувалите се барони чуждестранни наемници. Тези задморски орди, алчни за плячка и кръв, бяха така настървени и безжалостни, че бунтовниците изгубиха кураж и отстъпиха. Повечето се втурнаха да защитават своите собствени замъци и земи от нахлулите нашественици веднага щом научиха, че кралските наемници вече грабят, убиват, насилват и опожаряват всичко по пътя си на север. Същото направи и Робин, уплашен, да не би зло да сполети неговата нежна съпруга в мирната ѝ долина в Маласет по границата на Ланкашир.

Робин дори се ядосваше, че тръгна толкова късно. На всяка крачка по пътя на север виждаха следите от грабежите, плячкосването и кланетата, там където кралят бе върлувал със своите чуждестранни

орди. Всяка къща, всяко селце, през което минаваха, беше опожарено. Мъртви тела лежаха на снега или се въргаляха по каменните плочи на огнищата, край които някога бяха кълтели радостен смях и оживена глъчка. Над зимния хоризонт се стелеше дим и показваше къде още горят пожарите и продължават кланетата на озверилата армия от главорези на безсрамния крал. Един от замъците, покрай които минаха, бе опожарен до основи, а сред черните му тлеещи руини откриха две млади дами, едната онемяла от потреса на изживяното, а другата — почти полудяла от скръб. Двете стояха наведени над мъртвото тяло на своя баща — стар рицар, когото кралят бе изтезавал до смърт в опитите си да изтръгне от него признание, къде е скътал парите си.

Както яздеше, Робин вдигна глава и погледна напред. Трепереше да не види облаци от дим, които да подсказват, че някоя банда злодеи от армията на краля е успяла да стигне толкова далече на запад, чак до Маласет. Но отново не видя нищо друго, освен виолетовите облаци на зимното небе, в което слънцето се канеше да залезе — никакъв огън, никакъв дим.

Накрая пътят слизаше от възвишенията и обикаляше покрай зъбери, чукари и варовикови канари и урви надолу, към долината на Маласет. Почти несъзнателно Робин препусна по-бързо, нетърпелив да достигне до онова място, на което пътят правеше завой и се откриваше гледката към замъка. Накрая стигна дотам и спря, а бойците, бързаци зад него, чуха ужасения му вик. В следващия момент Робин пришпори яростно коня си и се спусна като ураган по стръмния лъкатушещ път.

Стигнаха до завоя и видяха онова, което бе останало от замъка и околните къщи. Лек сивкав дим, като от тлеещо дърво, се вдигаше от купчините, останали от техните къщи. Над всичко бе надвиснала ужасяваща тишина. Мъжете изстенаха, след това препуснаха с всичка сила, като надаваха отчаяни бойни викове за мъст и разплата, докато летяха към руините на разрушените си домове и избитите си близки.

Със странно, студено спокойствие, Робин скочи от коня си във вътрешния двор, из който навсякъде бяха разпръснати телата на избитите войници, неподвижни и изкривени. Мястото бе опожарено, но огънят не бе причинил видими щети на каменната сграда. Само няколко счупени скамейки тлееха, а между тях се виждаха телата на защитниците и техните нападатели, които бяха паднали вкопчени в свирепа смъртоносна прегръдка. Той прекрачи нагоре по извитите

стъпала и се заизкачва към дневната на горния етаж и будоара на съпругата си.

Вратата бе затворена и той внимателно я отвори. В светлината на залязващото слънце видя на леглото фигура с много бяло и неподвижно лице. Беше Мариан. Тялото ѝ бе облечено в черно. Беше толкова спокойна, неподвижна и тиха. Робин проумя. Любимата му бе мъртва. Прекрасните ѝ нежни ръце бяха кръстосани на гърдата ѝ, тъмните ѝ коси обрамчваха лицето ѝ с мека красота. Къса черна стрела лежеше до нея.

Внезапно движение иззад завесата го стресна и една дребна фигурка на жена пристъпи към него и падна на колене. Беше Сиби, съпругата на Гилбърт от Уайт Хенд, вярната камериерка на неговата прекрасна Мариан. Тя не издаваше нито звук, не плачеше и не ридаше, но лицето ѝ бе потънало цяло в скръбта, която струеше от огромните ѝ, предани кафяви очи.

— Кой стори това, Сиби? — попита я Робин с тих, нисък глас.

— Кой друг, ако не онзи сатана — Айзенбарт де Белами — отвърна женицата със сдържан ужас. — Той я уби, докато тя му говореше от вратата на караулното помещение. Ето с тази стрела — същата, която брат ми Хоб навремето изстреля на масата им в „Евил Холд“, — с нея отне скъпия ѝ живот. Тя падна в ръцете ми, усмихна ми се и издъхна. На следващия ден нападнаха замъка, но съпротивата беше яростна и се разрази жестока борба във вътрешния двор и дори в залата. Едва вчера си тръгнаха — уплашени, че може всеки момент да се върнеш, оплячкосаха каквото можаха из цялото имение и избягаха, като успяха да ранят и да пленят Хоб. Отвлякоха го заедно с още десет други от нашите и се заканиха да ги изтезават жестоко, щом се върнат в „Евил Холд“.

Кет Троу бе влязъл в стаята малко след Робин и чу всичко. Сестра му се обърна към него и двамата мълчаливо стиснаха ръцете си. След това се пуснаха и направиха някакъв странен жест с вдигнат десен показалец, сякаш очертаваха във въздуха някаква буква или символ. Всъщност това бе знакът на смъртното отмъщение, с който те, хората от Долната земя, се заклеваха, че ще минат през огън и кръв, болка и страдание, но никога няма да спрат и за миг да преследват врага си, докато не отмъстят за смъртта на своята господарка.

Робин се наведе и целуна студеното чело на скъпата си съпруга. След това свали шапка, коленичи до нея и потъна в молитва. Не произнасяше думи, но просеше с цялото си сърце помощ от Девата в своя обет да изтръгне из корен и последната искрица живот от „Евил Холд“ и да смачка змийското люпило, което гнездеше там, начело с лорд Айзенбарт де Белами.

Тази нощ на светлината на факлите тялото на Мариан бе спуснато в гробницата до останките на нейния баща и другите ѝ родственици в двора на малката църква на Маласет. В същото време в замъка крепостните селяни и свободните йомени, които бяха избягали от нападението на Белами от своите ферми, за да търсят убежище зад дебелите стени, бяха заети с лъскането и приготвянето на оръжието и доспехите. Всички бяха преизпълнени от твърда и непоколебима решимост, и всеки бе готов дълбоко в сърцето си дори да умре в похода, на който щяха да се отправят, за да разрушат до основи „Евил Холд“ и да унищожат завинаги неговата власт.

Призори Робин и цялата му чета в пълен състав се отправиха на път. Не се обърнаха нито веднъж назад, а упорито и решително се изкачваха по стръмния път и неотклонно гледаха напред, на изток. В същото време Робин бе изпратил вече съобщение до сър Хърбранд де Транмир, вече стар човек, за да му напомни за някогашното му обещание да помогне за унищожаването на замъка Рангби и да го помоли, при положение че не е в състояние да дойде сам, да изпрати всички бойци, които може да събере, добре въоръжени, да пресрещнат Робин при Марк Оак при Рангби Мер^[2]. Той изпрати подобни съобщения и на други рицари и йомени, които бяха пострадали от тиранията и произвола на Белами. Мнозина от тях бяха обещали помощта си на Робин, когато му потрябва, защото всички го познаваха като честен, храбър и щедър човек. Всички знаеха, че един ден трябва да обединят силите си, за да сложат край на злото и порока, vyplътени в „Евил Холд“.

По пътя си към Рангби Робин се обръщаше за помощ и към собствениците на замъците и именията, покрай които преминаваха, както и към още много други честни рицари. Някои от местата, които му бяха познати, сега бяха в руини, а храбрите им защитници бяха паднали мъртви в жертва на алчната ненаситност и жестокостта на техния крал. Много все пак бяха оцелели и бързо откликваха на

неговата молба, така че привечер, когато здрачът припълзваше над мъгливите хълмове, пътъом към замъка Рангби, Робин бе успял да събере триста мъже зад гърба си, достатъчни поне за първоначалния щурм на гарнизона.

Робин спря на разстояние един изстрел с лък от голямата порта и изсвири пронизително със своя рог. От кулата над портала се появиха двама мъже в пълно бойно снаряжение, с цели масивни брони. Единият носеше бронзов шлем, който блестеше матово на гаснещата светлина на слънцето.

— Искам да говоря с Айзенбарт де Белами — изкрещя Робин.

— Вълча главо! — долетя отговор от кулата и гласът заприлича на вълчи вой. — Говориш именно със сър Айзенбарт де Белами, лорд на Рангби и Фелс. За какво си дошъл тук с твоите метежници?

— За да ти кажа — викаше Робин, — да ми се предадеш. Предай се в моите ръце, заедно със затворниците, които си взел. Ще бъдеш съден официално, от равни по ранг, за твоите злодеяния и за убийството на моята съпруга, лейди Мариан. Ако не го сториш, ще завземем замъка ти с щурм и ще избием и теб, и всичките ти хора, а на твоите плещи ще падне отговорността за гибелта им.

— Ако до зори не напуснеш земите ми — свирепо отговори Белами — заедно с твоята опашка от пребити псета и селяндури, ще изляза и ще те пребия до смърт с кучешкия си бич. Махай се, вълча главо, изчезни, негоднико! Няма повече да приказвам с теб!

Той показа с рязък жест, че прекратява разговора и че повече не ще обърне никакво внимание на подобни твари, а после се обърна и започна да разговаря с другия рицар, който бе с него. И двамата бяха спуснали визьорите на шлемовете си надолу и всеки миг щяха да се скрият в сгъстяващия се сумрак. Изведнъж една дребна фигурка се стрелна в тъмнината пред коня на Робин, след това застина неподвижно и се чу как избръмча тетивата на лък. В следващия момент се видя как рицарят до Белами сложи ръце на забралото си, а после започна да се клатушка и да залита. Той обаче бързо се окопити и измъкна измежду пръчките на визьора една стрела, захвърли я с яростно движение през назъбените каменни стени и изкрещя някаква злорада подигравка, която не се чу ясно.

Този удивителен изстрел в здрача, който остави войниците да се чудят как въобще е достигнал мишената си така безпогрешно, беше

даден от Кет Троу. Но поради факта, че пръчката на стрелата бе къса за такъв голям ъгъл, тя можа само леко да одраска челото на разбойника.

През нощта Робин и бойците му обкръжиха целия замък в тесен пръстен, така че и пиле да не може да прехвъркне незабелязано нито навън, нито навътре. Под Марк Оак той свика на съвет рицарите, които му се бяха притекли на помощ.

— Скуайър Робин — каза сър Оалк от Дидуол, — не виждам как бихме могли да се надяваме да сразим тази непревземаема крепост. Нямаме обсадни машини и не можем да разбием стените, ровът е пълен с вода, а аз не се и съмнявам, че подобен човек като Белами се е запасил добре с провизии и може да издържи на много дълга обсада, така че и това отпада като възможност.

— Аз пък не виждам причина да не можем да превземем замъка — каза младият скуайър Денвил от Тумландс, който бе нетърпелив, ентузиазизиран и храбър като сокол. — Ще повикаме селяните на Рангби, които силно мразят господарите си, те ще отрежат дървета и ще ни направят салове. Ще се качим на тях и като се прикриваме отгоре с щитовете си, ще преплуваме рова и ще срежем веригите на мостика. След това ще можем да вдигнем подвижната решетъчна врата и веднъж щом се озовем вътре, ще насечем на парчета голямата порта, ако не можем да я отворим.

След още дълги съвещания това наистина се оказа като че ли единственият начин да проникнат в замъка. И този начин, разбира се, предполагаше загуба на много човешки животи, но стените на замъка бяха дебели и високи и единствената реална възможност да се преодолеят бе да се атакува и превземе голямата врата. Кет Троу бе изпратен при селяните от Рангби в колибите на около километър от замъка, за да ги помоли да помогнат на Робин Худ да унищожи техните зли господари. След час той се върна и започна да докладва в своя стил, на скоропоговорка.

— Отидох при Кол Рийф, старейшината, и му предадох поканата ти. Той извика другите старейшини и им каза какво искаш. Очите им издаваха, че им се иска веднага да тръгнат, но въпреки това се колебаеха и дълго и мълчаливо обмисляха. После един от тях рече: „Шест пъти «Евил Холд» е бил обсаждан от силни лордове и никога не е бил превземен. Сатаната обича своите собствени изчадия и затова всеки опит да се победят злите лордове там е нахалост. Те винаги ще

бъдат достатъчно силни, за да успеят да удържат замъка.“ След тези думи, мастър, хорицата останаха тихи и безучастни към всички мои молби и увещавания. Само поклащаха глави, а накрая си тръгнаха и ме оставиха сам.

Робин не умува дълго, а веднага изкомандва на своите бойци да се наемат с черната работа през нощта. Те незабавно започнаха да секат и повалят млади дървета и да правят от тях салове и леки стълби, по които трябваше да се изкачат до механизма с веригата над мостика. В светлината на факлите, в горичката цяла нощ кипеше трескава работа, а Робин се разхождаше между всички, ободряваше ги с по някоя дума и следеше дали всичко е наред и дали охраната си е на местата и си върши стриктно работата. Едва на разсъмване полегна да дремне за малко, но скоро се събуди от пристигането на голяма група от селяните на Рангби. Предвождаше ги стар и посивял мъж с масивно телосложение и свиреп вид. В ръцете си носеше дълга градинарска секира с широко и натоварено като бръснач лезвие. Робин веднага го позна — беше един от мъжете, които бяха стреляли с него на състезанието в Нотингам пред шерифа.

— Мастър — каза той, пристъпвайки към Робин, — доведох тези мъже. Е, миналата нощ бяха само наполовина мъже, не им стигна кураж и се отказаха. Но след като добре си поговорих с тях, преодоляха колебания и страхове и взеха окончателно решение — ще ти помогнат да сринеш това змийско гнездо на лордовете, погубили толкова много жени, деца и мъже.

— Благодаря ти, Рейф Билхук^[3] — отговори Робин и се обърна към селяните. Един от тях пристъпи и заговори от името на събратята си:

— Положили сме клетва — каза той — да вървим с теб до самия край. По-добре да умрем сега, отколкото да живеем още някоя и друга мизерна година в несгоди, нищета и мъки под гнета на тези тирани.

Бедните хорица изглеждаха унили, унизени и смачкани, като че ли цялото им мъжество бе овършано от дългогодишното жестоко малтретиране, на което ги бе подлагал техният лорд.

— Няма да се провалим, братя — каза им Рейф със свирепост и решително изражение, като размаха огромната си секира. — Аз съм се заклел, когато те ме изгониха от моята кошара в Барнисдейлските гори и убиха жена ми и едното ми момче, заклел съм се, че един ден ще се

върна и ще помогна с всичките си сили, за да се унищожат до корен тези сатанински изчадия и да бъде сринато до основи тяхното каменно гнездо. Часът удари, братя, и Бог и Девата ще се борят за нас.

— Всъщност, Билхук, значи ти си онзи Търстан от Стоун Кот, когото Белами прогони от имота му преди тридесет години, така ли? — попита Робин.

— Истината казваш, така е — отвърна му Търстан. — Върнах се за моя клетвен час.

Под напътствията на този мъж и с настойчивата, пламенна и енергична помощ на Литъл Джон и Гилбърт от Уайт Хенд приготовленията бързо приключиха. Всички закусиха и изслушаха заедно една литургия, а след това донесоха саловете при рова пред голямата порта. Дъжд от стрели ги посрещна, но носачите на простичките дървени платформи бяха подкрепяни и прикривани от стрелци под командата на Уил Стътли, който зорко следеше всеки процеп в стените. Техните стрели улавяха и поразяваха всяко движение в бойниците на замъка и пронизваха всеки, който успееше да стигне до назъбените върхове на стените. Саловете бързо бяха спуснати в рова и той беше преодолян. Издигнаха стълбите и ги опряха на страничните первази на грамадния мостик, който в момента бе вдигнат и преграждаше като барикада подвижната решетка и голямата порта зад нея. Скоро ударите от желязо върху желязо показаха колко настървено се трудят „ковачите“ — тези, които бяха натоварени със задачата да скъсат с тежки чукове веригите, придържащи мостика от двете му страни във вдигнато положение. В началото изглеждаше, че това ще е сравнително лесна задача, защото Робиновите стрелци не позволяваха на никого дори да надникне от бойниците, за да стреля. Изведнъж обаче вътрешните порти се отвориха и тълпа от стрелци започна да стреля по ковачите през дупките на решетестата врата и успяха да улучат двама — единия, с огромна стърчаща стрела в гърдите, падна от стълбата в рова, а другият бе прикован на нея за ръката.

Но други мъже веднага заеха местата им. Скарлет, Уил Стътли и още двама стрелци застанаха на стълбата заедно с ковачите и отвърщаха на стрелбата с най-доброто, на което бяха способни (а то не бе малко!), макар пространството да бе толкова ограничено, че едва можеха да опъват лъковете си. Изведнъж се надигна триумфиращ вик — едната верига беше разкъсана и мостикът се разклати и потрепери.

Още няколко свирепи удара с чуковете от другата страна и с могъщ трясък мостикът падна над рова, като почти наполовина се счупи от собствената си тежест. Робин и една избрана група от стрелци скочиха върху него, защото все пак се крепеше достатъчно, за да ги издържи, и започнаха да стрелят през процепите на решетестата врата, като отрупваха всичко живо с такъв дъжд от стрели, че гарнизонните стрелкови екипи, които бяха подбрани от кол и въже и бяха доста посредствени, се видяха принудени да затворят отново голямата врата и да се оттеглят зад нея.

Тогава донесоха огромен ствол от отрязано дърво и четиридесет ръце го понесоха стремително напред. Мостикът бе покрит със саловите, за да може да издържа на тежестта на допълнителните бойци. Импровизираната стенобойна машина заблъска решетестата врата. Още и още, пак и пак, това се повтаряше, а стрелците върху насипа стреляха по онези от стените на замъка или в бойниците, които на свой ред се опитваха да улучат някой от атакуващите. Доста от Робиновите бойци бяха убити, защото защитата беше също толкова ожесточена, колкото и атаката. Навсякъде из замъка можеше да се чуе как гърмят гласовете на сър Айзенбарт и неговите съучастници — сър Балдуин, сър Скрайвъл и сър Роджър Донкастър, които гневно припираха стрелците и каменната артилерия^[4] да продължават усилията си. Няколко от стрелците на Робин и от ковачите, макар и с предпазни щитове над главите, също бяха убити, осакатени или извадени от строя, след като бяха улучени от стрели или ударени от огромни камъни. Големият дървен таран обаче продължаваше да удря по решетестата врата и тя се тресеше и скърцаше в последна съпротива.

Вратата на замъка пак се отвори и градушка от стрели полетя, сеейки смърт измежду процепите на решетестата врата. Но Робин спешно стрелците си и отново накара гарнизона да отстъпи, докато нови бойци заемаха опразнените места отстрани на тарана, чийто връх се бе разцепил малко и приличаше на четка. Отново започнаха да блъска с всичка сила с него по решетестата врата и тя полека започна да поддава. Два от секторите ѝ се огънаха и счупиха и скоро цялата решетка щеше да бъде достатъчно счупена, за да позволи на атакуващите да започнат да влизат.

Робин, сър Фалк и един друг рицар на име сър Робърт от Стейтс, стояха отстрани на групата с тарана и насърчаваха щурмоваците, като междувременно главатарят зорко следеше дали вътрешната врата няма да се отвори отново, за да даде възможност на защитниците да ги обсипят с нов дъжд от стрели.

— Още три по-яки удара с мистър Дъб, момчета — извика Робин, — и сме вътре. Дървената врата няма да ни забави много.

Точно в този миг обаче долетя рязък предупредителен вик от Уил Стрелеца, който стоеше със стрелците си на насипа:

— Назад! Назад! — крещеше той. — Хвърлят огън!

— Вътре в рова! — извика Робин, като чу предупредителните крясъци.

Повечето го чуха и веднага наскочаха във водата, но някои от бойците за жалост закъсняха. От бойниците като порой лееха врящ катран и хвърляха пламтящи главни и нажежени до червено камъни. Около половин дузина бойци не чуха предупредителните възгласи и смъртоносния порой ги заля и уби на място. Светещите главни и жежките камъни почти веднага подпалиха саловете. Скоро огнената стихия забушува с пълна ярост и отрязва атакуващите бойци от почти сигурната допреди миг победа.

Робин и тези, които успяха да се спасят, изплуваха до насипа, докато Уил и стрелците прослушваха стените със стрелите си. Но не можеха да спрат леенето на катрана отгоре, защото войниците, които влачеха врящия котел, бяха предпазени от щитове, които други държаха отгоре им.

Робин погледна към огнената бездна пред себе си и после към притеснените и мрачни лица на хората си.

— Няма нищо, момчета! — извика той. — Те самите са отрязани и няма откъде да излязат, за да се спасят. Когато огънят догори от само себе си, ще направим нови салове и ще преминем с тях. Още само няколко удара и прътите на решетката няма да издържат и ще можем да влезем вътре. Уил и ти, Скарлет — извика им той, като се обърна към Стътли и другия си стар боен другар, — гледайте да не допуснете някой от злодейската шайка междувременно да ремонтира счупените вече пръчки.

— Първо ще трябва да ремонтират дупките в собствените си туловища — каза Скарлет с горчив смях. Той хвърли бърз поглед върху

процепите на бойниците и хвана лъка си, готов за стрелба.

Беше вече следобед и докато едната група охраняваше решетъчната врата, други набързо приготвяха храна, а трети бяха изпратени в гората заедно със селяните да отсекаят още дървета за нови салове.

След като Робин се разпорежи и даде задача на дървосекачите, той видя голяма група пешаци да идва от хълма, предвождани от двама рицари на коне. Острият му взор огледа гербовете по щитовете им и като видя три бели лястовици на единия и пет зелени дървета на другия, веднага вдигна ръка и замаха за поздрав. На помощ идваха сър Уолтър де Бофорест и младият Алан от долината. Само след малко те вече стискаха и раздрусваха ръце с Робин.

— Получихме съобщението ти вчера — каза сър Уолтър. — И дойдохме по най-бързия възможен начин. Надяваме се, че не сме пристигнали твърде късно.

— Никак даже, замъкът още не е паднал в ръцете ми — каза Робин — и вашите подкрепления са добре дошли.

След това им разказа какво е сторено до този момент и какви са плановете, които е направил за превземането на крепостта. Те ги одобриха и го увериха, че ще помагат с всички сили. Алан му каза, че баща му, сър Хърбранд, също е изпратил отряд на помощ, но сам, бидейки вече твърде стар и немощен, нямало да може да дойде, макар много да му се искало да нанесе поне един удар със своята ръка срещу враговете си в Рангби.

Докато всичко това се случваше, Кет Троу скиташе из лагера с мрачен израз. Понякога заставаше заедно със стрелците на рова и острите му очи дебнеха да видят някакво движение в стрелковите процепи или в бойниците по назъбените стени, за да може бързата му стрела да полети към целта. Но нещата се развиваха малко бавничко за Кет. Той гореше от желание за бързо и пълно възмездие заради убийството на неговата любима господарка. Още повече че вътре в замъка обичният му брат Хоб лежеше затворен в дълбоката, зловонна тъмница, ранен и безкрайно измъчван от изтезанията, на които със сигурност го бяха подложили.

Кет обикаляше и обикаляше около замъка, промъкваше се от укритие до укритие, а тъмните му очи търсеха в стените някакъв различен, по-излъскан камък, който да подсказва някаква тайна

вратичка или отворстие, през което да може да се промъкне. Вече бе влизал веднъж вътре, тогава, когато изстреля посланието на масата пред самия сър Айзенбарт де Белами, след убийството на Ранълф от Уейст. Онази нощ той бе вървял по стъпките на група рицари, когато се прибираха след един от набезите си, натоварени с разкошни вещи, заграбени като плячка. Той се беше залепил зад гърбовете им и в суматохата бе успял да се промуши през вратата и да се скрие в тъмнината. През нощта се бе промъкнал долу в един дренаж на отводнителния канал, на метър и половина над рова, и после, под прикритието на излязлата буря и поройния дъжд, беше скочил във водата на рова и се бе измъкнал напълно невредим.

Сега обаче, колкото и да му се искаше да проникне по-бързо, огромната височина на каменните зидове го стъписваше и не можеше да измисли никакъв начин, по който да се вмъкне в солидната крепост. Кет бе уверен, че веднъж само да можеше да се промъкне зад стените, щеше да намери път към своя брат, да го освободи и избие стражите, а после заедно с Хоб щяха да отворят вратите на Робин и бойците му.

Кет залегна в един гъст храсталак в лещациите в задната част на замъка и започна да обследва и проучва най-обстойно стените. От време на време хвърляше по един бдителен поглед към възвишенията и горите, с които граничеха земите на Рангби.

Но какво бе това? В един и същи момент се случиха две странни неща! Той видя, че от една бойница на замъка двукратно проблесна меч, като че ли някой даваше сигнал. Незабавно се мярна и блясък на оръжие иззад голите дървета в края на гората, на около половин километър разстояние. Той дълго и внимателно се взира в тази посока, но нищо повече нито се случи, нито се показва.

— Странно — каза си Кет, — какъв беше пък този сигнал?! И ако е сигнал, на кого го изпраща онзи от замъка?

Кет бързо взе решение и като невестулка се запромъква от храст до храст към гората. Стигна до началото ѝ, притаи се и внимателно заглежда между дърветата. Там, запушили муцуните на конете с намордници, за да не цвият, дебнеха около тридесет свирепи бандити. Позна ги веднага. Бяха войниците на Търлстан, от когото бе спасил прекрасната Мариан преди години. Един мъж повдигна голямата си и отвратителна беловласа глава и погледна по посока на лагера на обсадата. След това зъбите му се оголиха в гадна саркастична усмивка

и Кет го позна — беше не друг, а самият Грейм Гаптуут, лорд на Търлстан.

— След час ще бъде тъмно и тогава ще накараме тази паплач да се разхвърчи! — каза старият бандит.

Кет с основание предположи, че тези мародери — и близки роднини на сър Айзенбарт — са бързали да се присъединят към него и заедно да тръгнат с крал Джон да грабят и плякосват страната, примамени от жаждата за кръв и богатства. При идването си обаче бяха открили, че замъкът е обсаден, и бяха подали сигнал, за да обявят присъствието си на своите приятели вътре. Сега търпеливо изчакаха края на краткия зимен ден. След това щяха да препуснат бързо и свирепо сред Робиновите отряди и с викове да дадат знак на сър Айзенбарт да излезе. Тогава, изненадани и притиснати от две страни, кой знае, може би Робин Худ и хората му щяха бъдат насечени на парченца.

С безшумността на дива котка Кет започна да отстъпва и да се промъква сред дърветата, зад които бандитите бяха залегнали. Той се движеше с безкрайна предпазливост, защото изпукването дори на една-единствена съчка щеше да издаде присъствието му на злоещите нападатели. Когато измина над стотина метра, си позволи да се изправи на крака и тогава, бърз като сянка, запритича от дърво до дърво през гората, към лагера на Робин.

Както си седяха нищо неподозиращи и спокойни, че са останали незабелязани, от мястото, на което бяха залегнали, войниците на Търлстан дочуха викове на мъже, сякаш някой предизвикателно крещеше към гарнизона, а после — късите, отсечени команди на Робин и на рицарите, които наставляваха спускането на новите дървени салове в рова пред вратата. Малко след това здрачът и мъглата станаха по-дълбоки и по-плътни и покриха земята, а гората сякаш припъгълзя по-наблизо. Скоро тъмнината на нощта обхвана всичко и проникна навсякъде.

— Сега, момчета! — изкомандва Грейм Гаптуут, като се изправи на крака, хвана коня за юздата си и се метна на седлото. — Ще яздите в тръс, докато стигнете на двестатина метра от мястото, на което се виждат техните огньове. Веднага след това пришпорете в галоп и викайте високо моя боен вик: „Гаптуут Уол!“ После с шпори и с мечове покосете долу тези кучета. Белами ще ни чуе и ще излезе

срещу нас, ще ги оградим от две страни, и ще настане славна сеч! Сега, напред!

Конниците вървяха тихо върху дългата, суха и остра трева и после с внезапен свиреп вик се хвърлиха върху групите около огньовете. Но странно, бойците, които те нападаха, скочиха насреща им готови за посрещане на атака, сякаш ги очакваха, а от тъмнината срещу тях изскочиха и препуснаха трима рицари. Бандитите нададоха бойния вик: „Гаптуут“, и се почна свирепа битка.

Предупреден и посъветван от Кет Троу, Робин бе наредил на бойците си да отстъпят малко по-близо до замъка, така че гарнизонът да чуе ясно, когато бандитите ги атакуват. И това бе изпълнено. Сега нападателите им се бяха впуснали в енергично преследване и Робиновите бойци сякаш летяха, подгонени пред тях. Бандитите ускоряваха още и още, със своя боен вик: „Гаптуут“. Изведнъж дойде отговорът: „Белами! Белами!“ Викът се носеше в зверски рев от вратата на замъка, която с трясък бе отворена. Решетката се завдига бавно и от зейналите ѝ челюсти се запромъкваха рицари и тежковъоръжени войници. Робин бе поставил нови салове върху почернялото дърво на гредите на мостика, така че гарнизонът да може да излезе без никакво забавяне навън, за да мине в гърба им и именно това се случи — защитниците на замъка изтрополиха по платформата и се втурнаха в такава вихрена атака, че чак гредите затрепериха под нозете им. Скоро виковете: „Гаптуут“ и „Белами“ се смесиха в свиреп възторг.

Но изведнъж, над цялата тази безумна врява и глъч, над целия този оглушителен грохот, някъде отзад прозвуча нежният звук на рог. В същия миг три други, кратки и остри сигнала се извисиха под стените на замъка. От гората при Марк Оак се изнизаха десет рицари със стотина тежковъоръжени войници. Това бе подкреплението, изпратено от сър Хърбранд, които трябваше да дойдат, след като тъмнината падне, точно навреме, за да станат част от плана, който Робин и рицарите след съвета на Кет Троу бяха съставили за унищожаване на врага.

Бойците, които трябваше уж да бъдат приклекчени между двете групи, които се надвикваха до прегракване, сега изведнъж взеха превес. Отрядът на Белами бързо бе нападат и в тила, където си мислеха, че се намира единствено техният гарнизон. Бандитите пък се

стреснаха от отмъстителни викове: „Мариан! Мариан!“, в отговор на което се чу: „Транмир и свети Георги“.

Тогава настъпи най-решителният момент на ожесточената битка. Приклучени между двете крила на Робиновите отряди, които сега ги превъзхождаха по численост, Белами и лордовете от Рангби се биеха, за да си спасят живота. Никой не поиска пощада и никой никого не пощади. Селяните със секири, куки и котви се биеха с тежковъоръжените пешаци или удряха рицарите по бронираната им обвивка и ги сваляха от конете. Рейф Билхук се биеше с въодушевление и със свирепа наслада размахваше бляскащата си секира в ръка, като междувременно се оглеждаше за самия сър Айзенбарт. Робин също търсеше в тъмнината убиеца на своята съпруга. Лесно различим по блясъка на бронзовия си шлем, злодеят вилнееше като побесняла мечка и сееше гибел и разруха, убиваше и раняваше наред, с всеки свой удар, като в транс възпяваше в боен вик своето собствено име. Робин го видя и се устреми да го настигне, но блъсканицата на битката го задържаше надалече. Близо до Робин се беше развихрил Литъл Джон, който с двуостра алебарда в ръка разширяваше пътя, прочистен от неговия мастър сред враговете им.

— Джон, в името на Светата Дева, давай напред! Иди и свали долу онзи бронзов шлем — извика Робин накрая. — Това е Белами. Човече, заради мен, не му давай да се измъкне!

В този момент се очертаваха малко шансове за това, дори ако свирепият, но неустрашим тиранин бе поискал да се измъкне. Рейф Секирата и двадесет селяни от Рангби го бяха заобиколили и го дърпаха за краката и ръцете му и се опитваха да изкривят или смачкат бронята му и да го свалят в краката си. Дългите години на нищета, несгоди и натрупана ненавист трептяха във всеки техен нерв, но тъй като бяха по-умели и изкусни с плуга, отколкото с оръжията, не успяваха да се справят с него и падаха под острия му меч като снопове жито под сърп. Той бързо удряше и мушкеше тук и там, като се отръскваше от накачулилите го нападатели, както мечка разхвърля кучетата от себе си. Рейф се опитваше да го достигне с грамадната си брадва, като блъскаше и сечеше срещу него, но здравият щит на Белами отразяваше всички жестоки удари и за момент дори изглеждаше, че ще победи.

Най-сетне Робин и Джон разкъсаха охлабените и оредели редици на враговете си, хвърлиха се върху мъртвите тела на убитите, които лежах на купчини, и се втурнаха към сър Айзенбарт. Но закъсняха. Секирата на отмъщението в ръцете на стария Търстан с мощен бръснещ удар се стовари върху дясното рамо на рицаря и проряза дълбоко костта. В следващия миг секирата щеше да отреже и главата на Белами до раменете, но Робин спря удара със своя щит и извика:

— Не го убивай! Въже го чака!

Рейф отпусна секирата.

— Да, всъщност ти си прав — изръмжа той, — гадината не заслужава да умре от благородна стомана. Нека палачът да го прибере.

Белами все още се държеше на седлото, макар и с парализирано рамо, и извика:

— Убий ме, вълча главо! Убий ме с твоя меч! Аз съм благородник с герб. Не съм роден да понеса такова отвратително нещо от тези мърши — и той пришпори коня си и се опита да се изтръгне от множеството.

Но Рейф го беше обградил с голяма група и всички го задърпаха от седлото.

— Герб! — подигра се свирепо и злостно мъжът. — Ако го направя, както аз искам, ще нарисувам герб на кожата ти със същите ужасни средства, с които ти и приятелчетата ти дерете кожата на бедните селяни. Гербът и едно хубаво конопено въже ще си паснат идеално тази нощ.

— Джон и ти, Рейф, превържете му раните, след това докарайте затворника в замъка, който, не се съмнявам, вече е наш — каза Робин и не си тръгна, докато не видя, че негодникът е превързан — искаше го непременно жив. След това Айзенбарт бе надлежно завързан и остана безмълвен, докато го отнасяха в замъка.

Сега вече битката бе прекратена. Няколко от хората на Рангби бяха останали живи, но яростта и омразата, които се бяха изсипали върху тях, бяха толкова големи, че не повече от дузина се поклащаха из тъмнината. Сред тях имаше само един рицар, сър Роджър Донкастър, много хитър и лукав мъж, който предпочиташе интригите и заговорите пред откритата борба. От бандитите не оцеля никой. Гаптуут бе влязъл в последния си жесток и смъртен набег през този паметен ден.

Превземането на замъка се оказа сравнително лесна работа, благодарение на плана, съставен от Кет Троу. С младия скуайър Денви сформираха подбран отряд и заедно с дребосъка всички се скриха във водата покрай саловете, поставени пред голямата порта. Когато Белами и войниците му се втурнаха навън от замъка в екзалтирания си отговор на призивите на Гаптуут, часовете от караула останаха под решетката. Те бяха напълно сигурни в победата и тъкмо недоволстваха, че трябва да стоят извън битката, когато сякаш изпод краката им изникнаха множество мокри до кости мъже. Стражите дори не можаха да осъзнаят какво точно се случва в предсмъртния си миг. След това Кет и скуайърът от Туумлендс, следвани отблизо от хората си, се промъкнаха безпрепятствено в замъка, като убиваха наред всеки, който се изпречеше на пътя им. Превзеха крепостта, без да загубят дори и един човек. Почти всички от гарнизона бяха навън, за да споделят насадата от това, което считаха за сигурна победа, и затова нашите герои на практика нямаше с кого да водят дълги битки.

Малко по-късно в залата, в която сър Айзенбарт и неговите рицари до предната нощ гуляеха и пируваха над пълни чаши или се забавляваха да изтезават някой клет пленник, влезе Робин с рицарите, които му бяха помагали, до един останали невредими в битката. Седна на креслото на Белами на високата маса и след като останалите се наредиха на другите столове около нея, нареди да доведат задържаните. От гнездата в стените стърчаха запалени факли и хвърляха отблясъци по насечените и повредени брони на победителите. Лицата на войниците, селяните и рицарите станаха сурови и неумолими, докато гледаха към влизащата група.

Имаше само двама пленници — сър Айзенбарт и сър Балдуин Килър, чието прозвище се дължеше на многобройните жестоки убийства, които бе извършил през дългите години на набези и безчинства в земите на Рангби и Пийк. Щом вратата на залата се отвори, отдалече долетя зловец, глух звук — там, недалече, брадвите удряха с все сила по дървото, — бесилката вече бе почти готова и оставаше само да я издигнат пред главната порта на „Евил Холд“.

— Айзенбарт де Белами — започна Робин със суров и твърд тон. — Тук, в твоя замък и в твоята зала, където често окаяни, клетки пленници, мъже и жени, богати и бедни, благородни и простички хорица са просили отчаяно за милост, но не са получавали нищо друго,

освен брутални подигравки или тежки рани — тук и сега ти най-сетне си изправен, за да получиш своята справедлива присъда. Всеки, който има основания да обвини този мъж, Де Белами и неговия другар Балдуин, в жестокост или беззаконие, да стане и да пристъпи напред и пред Бога, който знае всичко и чува всичко, да разкаже правдиво онова, което тегне в грях на душата му!

В един момент изглеждаше така, сякаш всички йомени, занаятчии и селяни станаха като един и пристъпиха напред, за да обвинят двамата мрачни и навъсени рицари във всички възможни жестокости и грехове. „Той избодете очите на баща ми!“ — викаше един. „Реколтата изгни една година — викаше друг — и защото не можах да си платя годишната рента, изтезва сина ми до смърт.“ Още и още недоволни хора пристъпваха бързо и всеки с няколко кратки, отсечени и сурови думи повдигаше своето обвинение, изливаше своята мъка, своя разказ за жестоките дела на злодеите. Когато всички се изказаха, пристъпи Кет Троу.

— Със своите собствени подли и жестоки ръце този мъж уби най-прекрасната лейди между Барнисдейл и хълмистите долини — извика той и посочи с пръст Де Белами. — Уби я, докато тя му говореше от вратата на замъка си, и се смееше, докато я гледаше как пада.

— Той стоеше отстрани и се присмиваше, когато Ранълф Уейст изтезаваше на огъня нашия баща, Колман Грей! — извика Роб О’Хил, като изскочи с превръзки на ранените си ръце и крака и размаха пестника си в лицето на Де Белами, лице, което преbledняваше все повече и повече, като гледаше каква жестока и неукротима ненавист блика от всеки поглед наоколо.

— Това е достатъчно — дори много повече от достатъчно! — каза Робин накрая. — Какво имате да кажете вие, господа рицари? Тези мъже са от дворянско потекло, с благородническа кръв и притежават потомствени гербове, затова би следвало да умрат от меч. Но тъй като са доказали, че не са по-добри от обикновени кръчмарски колачи и обирджии, аз ги осъждам на срамна смърт чрез обесване. На въжето!

Силен одобрителен възглас се откъсна от всички присъстващи и огласи високата зала: „На въжето! На въжето!“

— Ние сме напълно съгласни с теб, Робин — каза сър Фалс Дикуол, когато хората най-сетне утихнаха. — И двамата са загубили всякакви права, произтичащи от ранга им. Шпорите ще бъдат отскубнати от ботушите им и телата им ще се залюлеят на бесилката.

Това беше направено. Свърши се бързо. Посред триумфиращите викове на освирепелите мъже, които бяха наоколо, Литъл Джон отсече шпорите от ботушите на двамата лордове от Рангби, а след това, с мощен рев на яростно злорадство, те бързо бяха изतिकани и прекарани през бушуващото, жадно за възмездие множество. Факлите хвърляха своята мъждукаща светлина върху суровите и непреклонни лица и бляскащите очи на иначе добродушните хорица, които за момент се бяха превърнали в настървени от отмъщението диваци.

След като актът на дивото, но справедливо правосъдие приключи, във всяка стая и всяко ъгълче на замъка поляха катран, олио, масло и смола и хвърлиха вътре горящи факли и запалена слама. След това всички бързо се изтеглиха и се наредиха пред черните стени, през чиито процепи се заизвиваха кълба лютив, мазен дим. Подскачащите огнени езици скоро пронизаха лигавата смрад на виещите се облаци от пушек. Скоро, набрал сила, огънят запламтя и обхвана подовете на голямата зала долу и стаите над нея. Пожарът се разрази с пълна сила и с ръмжене, като стремителна буря се издигна към тъмното небе. Оглушителен шум се чуваше от разцепването на дебелите греди, а искрите подскачаха все по-високо и по-високо, докато светлината започна да се вижда надлъж и нашир из цялата околност. Овчари, които си пасяха овцете надалече, гледаха ли, гледаха и не можеха да повярват на очите си. След това започваха да се кръстят и да мърморят тихичко молитви на благодарност за това, че по някакъв невероятен начин най-сетне „Евил Холд“ на Рангби е сринат в огъня. Банди от мародери и обирджии от безчестната армия злодеи, които преминаваха през възвишенията на Пийк или Йоркшир, гледаха отдалече отблясъците на огъня и все още не знаеха, че една от най-непревземаемите и мрачни твърдини на техния коравосърдечен крал е срината в пламъците не от друг, а от ръцете на същите онези хора, които след толкова дълго и непоносимо потисничество и гнет се бяха надигнали и бяха извоювали своята свобода.

На следващата сутрин от непревземаемия здрав замък, който от две-три поколения бе символ на злото, неправдата и беззаконието,

беше останала само димяща купчина от потрошени и почернели обгорели камъни. Белезникав дим се вдигаше от червените въглини сред стените, които все още стърчаха, но блоковете, от които бяха изградени, бяха толкова мръсни от огъня, че никога повече мястото нямаше да бъде годно за живеене.

Робин препусна от сенките на Марк Оак, където бе прекарал нощта с бойците от армията си, и за последно погледна към димящите руини и двете стърчащи бесилки, на които се поклащаха телата на Балдуин и Белами. След това свали металния си шлем, склони глава и отправи безмълвна молитва към Светата Дева, за да ѝ благодари за огромната помощ, която бе получил. Бойците му се струпаха около него и също свалиха шлемове, за да се присъединят към молитвата му.

Откъм полето идваше тълпа от селяни — едни тичаха, други вървяха бавно, но всички не можеха да повярват на собствените си очи. Някои от тях доближиха Робин. Старци и старици, чиито лица и ръце бяха изкривени и сбръчкани от тежката ежедневна работа, сграбчваха дланите му и ги целуваха или просто се опитваха да докоснат с устни нозете или крайчеца на ризницата му. Една млада майка вдигна бебето, което държеше в прегръдките си, и със сълзи на очи му каза да погледне Робин Худ — „мъжа, който уби злия лорд и изгори свърталището му“.

— Мастър — каза Рейф Бил (Секирата), — не се отдалечавай много от нас, да не би някой също тъй зъл господар като тези лордове, които сега се полюляват там, да дойде и да получи тези имоти и имението и да вдигне нов дом на сатаната и на злото, за да тормози и измъчва отново земята и клетите хора в тези краища.

— В името на Светата Божия Майка — каза Робин Худ и вдигна дясната си ръка в клетвен жест, — докато аз съм жив, никой няма да притежава тези земи, ако не ги управлява милосърдно и справедливо, както искам аз!

— Амин — дойде дълбок отговор отвсякъде около него.

[1] Великата харта на свободите е акт, подписан от английския крал Джон Безземни на 15 юни 1215 г. Това е първият документ в английската история, който ограничава кралската власт. — Бел.ред. ↑

[2] При блатата в местността Рангби, при дъба на Марк. — Бел.прев. ↑

[3] Букв. Рейф Секирата — прякор от секирата, която носи. — Бел.прев. ↑

[4] Яки мъже, които мятали камъни от бойниците на крепостите долу, по щурмуващите. — Бел.прев. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА ЗА СМЪРТТА НА РОБИН ХУД

След смъртта на своята прекрасна любима Робин Худ никога повече не напусна гората. Земите на Маласет бяха дадени на далечен роднина на граф Фицуолтър, който ги управляваше добре и се отнасяше към крепостните и йомените справедливо и с уважение, съобразно обичаите на имението.

Мнозина от тези, които бяха живели заедно с Робин извън закона през онези славни разбойнически години, а след това бяха станали свободни наематели в Маласет, също отказаха да се върнат там и щом веднъж вкусиха отново свободата на горския живот, останаха с него. Числеността на бандата нарастваше. Поради жестокия произвол, убийствата и алчното плячкосване, на което ордите на тираничния крал подлагаха хората, мнозина приемаха присърце намерението на Робин да не се остави кралската армия да безчинства и да не ѝ се дават мир и покой в пограничните земи. Така, след като замъкът Рангби бе сринат със земята и камък върху камък не остана от него, Робин се насочи на север и хвана горите и пущинаците, като се придвижваше по фланговете на мародерстващите орди на фламандците, брабантерийците^[1] и саксонците, от които бе съставена кралската армия.

Робин и храбрите му бойци нападаха много от тези бандитски отряди точно когато се впускаха в някой от страховитите си набези, за да плячкосват и да подлагат на тормоз и унижения рицари и йомени. Големите бойни стрели летяха срещу омразните нашественици и им нанасяха бързо и пълно поражение, а оцелелите се впускаха в стремглаво бягство. Така четата си заслужи благодарността и признателността на много рицари и дами, на крепостни и йомени, които дори само при произнасянето на името Робин Худ правеха специален поклон в знак на почит и признателност.

Когато най-сетне крал Джон умря от отрова в Нюарк и синът му Хенри бе коронясан и признат за крал от всички големи барони и

лордове в кралството, Робин отново влезе във владение на своите стари обиталища в Барнисдейл и Шерууд. Страната продължаваше да тъне в произвол и престъпления, защото кралят бе все още само момче. Някои от най-безчестните лордове отказаха да предадат замъците, които бяха заграбили по време на войната с Джон и неговите барони, но не се отказаха от привычките си да тероризират и ограбват до шушка по-слабите си съседи. Когато Робин чуеше дори само думица за някакво злодеяние, изречена от някой останал без дъх крепостен или от плачеща жена, дошли да го молят за помощ, той и избран екип от четата му излизаха от горските си леговища и безшумно се промъкваха в нападнатите земи, а после стрелите им така изневиделица политаха към престъпниците, че рядко се случваше да не ги накарат да отстъпят веднага. Той вся такъв страх в злодеите, че те изпитваха ужас дори само при произнасянето на името му и трепереха да не ги достигнат дългите над метър стрели, по които го разпознаваха — стрели, които никога не пропускаха мишената си и разкъсваха дори най-дебелите халки на плетените железни ризници.

По щастлива случайност съветниците на младия крал дадоха земите на Рангби във владение на разумен, умерен и справедлив лорд, роднина на Уарани, който се отнасяше с подобаващо милосърдие към своите крепостни и наематели. Скоро споменът за лошите дни на потисничество и жестокост под игото на Айзенбарт де Белами започна да избледнява, тъй като хората предпочитаха да не си припомнят за онези ужасни събития.

В други части на кралството обаче все още вилнееха тиранията и мизерията, нещастieto и несгодите, беднотията и отчаянието. Нагли и алчни барони върлуваха с въоръжени групи войници и завладяваха земите на младия крал в най-различни части на кралството, като избиваха наемателите им или ги прогонваха да се скитат в пълна нищета. Обикновените поданици на кралството живееха в непрекъснат страх от нападения и убийства или от заграбване на земите им. В ширещия се хаос разбойничеството и грабежите вече бяха станали част от горчивото ежедневие. Бяха се навъдили банди от крайпътни обирджии в ливреи на могъщи лордове и вилнееха по самотните горски пътища и пътеки из цялата страна, готови да нападат търговци, пътуващи със своята стока, и дори бедни крепостни и йомени, носещи произведената си продукция на пазара.

Един ден Робин, Литъл Джон и Скарлет обикаляха из покрайнините на Шерууд и Барнисдейл. Чакаха вести за една шайка безочливи бандити, които бяха почнали да си разиграват коня точно в тази част на графството. Знаеше се, че са на служба при сър Роджър Донкастър, онзи рицар, който с десетина войници беше успял да се измъкне от битката при „Евил Холд“. Робин знаеше, че хитрият негодник ще го дебне, за да му скрои капан и да го убие от засада, но досега не се беше сблъсквал с него и мародерите му.

Стояха на малка полянка, която бе скрита между гъсти храсти бодлива зеленика, но самите имаха предимството да виждат през листата надолу и нагоре по двете главни разклонения на пътя, минаващи през гората. Дочуха звук като от гълчене на катерица. Робин отвърна, защото това беше сигналът на неговите съгледвачи. След няколко минути Кет Троу излезе на поляната и приближи до Робин.

— Мастър — каза той, — аз и Хоб наблюдавахме господарската къща на Роджър Донкастър в Сик. Шайката му я напусна призори днес и пое към Стоун Хаус при Барнисдейл Фор Уентс^[2]. Мисля, че бандитите ще причакат епископския керван, натоварен с храна и скъпи вещи, който тръгва днес от Уейкфилдското абатство за Линкълн.

— Ставай, Джон — каза Робин, — и ти също, Скарлет, и бързо отивайте в Стейн Лий да вдигнете на крак всички от нашите, които можете да намерите, и си пробвайте ума срещу тези хитри и грабливи рицари и техните долнопробни колачи. Аз скоро ще ви настигна.

Джон и Скарлет се подчиниха мигновено и скоро се изгубиха в гората по извивките на лъкатушещия път. Кет все още стоеше и чакаше по-нататъшни нареждания.

— Кет — рече му Робин най-сетне, — отиди при Уил Стрелеца и му предай нареждането ми да разпръсне двадесет бойци покрай пътя и горските пътечки от къщата на Донкастър насам. Ако видиш брат си Хоб, прати го при мен.

Кет махна с ръка, за да покаже, че е схванал всичко, обърна се и изчезна в гората, но в главата му се загнезди учудване от тази заповед. „Ако, мислеше си той, войниците на сър Роджър отиваха на северозапад към Барнисдейл и Робин изпраща хората си да го причакат и да му устроят засада, защо ще да иска да се охранява и наблюдава и южният път от Донкастър?“ Острият ум на Кет бързо щракаше: дали това не е, защото Робин подозира, че пътуването към Барнисдейл се

предприема само за заблуда и че някой друг отряд може би е изпратен на юг, за да се опита да го залови или убие? Спомни си, че много често, благодарение на съобразителността си, неговият господар знаеше много повече от всичко, което му докладваха неговите съгледвачи.

Когато Кет тръгна, Робин излезе от поляната и тръгна да се разхожда под разлистените клони. След като измина около половин километър на юг, стигна до малка пътечка, която се спускаше през дърветата. Погледна и видя един мрачен, навъсен мъж с ниско чело и злобно изражение, облечен като йомен. Пришълецът се оглеждаше крадешком по тясната пътечка. В ръката си държеше лък, а колчанът със стрелите му висеше отстрани на пояса му.

— Добр'утро, добри човече! — каза му Робин. — Накъде така?

— Добр'утро и на теб, добри горянино — отговори йоменът, който малко се поизненада от внезапната поява на Робин и очите му зашариха още по-бързо насам-натам, като се стараеше да избягва погледа на Робин. — Загубих се през гората. Можеш ли да ми кажеш как да стигна до абатството Роше?

Робин го погледна безгрижно и му отвърна:

— А, ами че аз мога да те изведа точно на твоя път. Доста си се отдалечил от него.

— Абе, не е трудно да се загубиш в тези проклети горски пущинаци — каза йоменът недоволно.

— Кога разбра, че си се отклонил от пътя си? — попита го Робин.

— Преди час или два, знам ли — отговори му той. — Той Балби викаше, че пътят минава през селцето Скатби, но ето че вече повече от час вървя — или поне така ми се струва, — но не съм видял дори и един покрив, камо ли селце в тези диви гори.

Робин се разсмя. Разбира се, той би могъл да каже на мъжа, че още предишния ден по пладне го е забелязал да се мотае наоколо, защото точно тогава бе видял през листаците как се промъква като дива котка, сякаш иска да шпионира някого, без самият той да бъде видян.

— Имаш да изминеш само още километър-два — отвърна му Робин, — и ще стигнеш до верния път. Но като гледам лъка, който носиш, струва ми се, че май си добър стрелец, а?

— О-о — с лукав поглед каза мъжът, — аз съм също тъй добър — и дори по-добър — стрелец с лъка от много крадливи самохвалковци, които се шляят в тези гори и избиват благородните кралски елени.

— Ами тогава да вземем да си спретнем една забавна игра, искаш ли? — каза Робин. — Пък ще видим кой от двама ни е по-добрият стрелец.

— Съгласен съм — каза мъжът и без да чака втора покана, измъкна една стрела от колчана си. Очите му внимателно проучваха Робин и в тях се мяркаше злобно пламъче.

Робин отиде до един лесков храсталак и отрязва два хубави, дълги и прави клона, окастри ги и обели една част от тях. Заби едната пръчка в земята, до мястото, на което стояха, и на върха ѝ окачи едно венче от кучешки дрян, който бе обагрен в красиви, червеникави есенни цветове. След това застана срещу обелената част на клона, който явно щеше да използва като уанда.

— Сега — каза Робин, — да отмерим петдесет разкрача, след това ще забода другата пръчка и оттам ще стреляме по тази.

Докато правеше всичко това, Робин не изпусна дори за миг от погледа си йомена, който през цялото време държеше стрелата си полуопъната на тетивата, сякаш изгаряше от нетърпение час по-скоро да започнат състезанието си по стрелба. Разбойникът само леко се подсмихна, докато вървяха рамо до рамо, отмервайки разстоянието.

— Това, което предлагаш да опитаме, е дяволски труден изстрел — със сумтене каза пришълецът. — Аз съм свикнал с по-големи мишени от подобни дрънкулки и разни нови моди пръчки и гирлянди.

Робин не направи никакъв коментар, все едно че не го чу, просто продължи, докато отброи петдесетте разкрача. Йоменът почти насила вървеше с него, потънал в мрачно настроение. Робин го покани да стреля пръв, но мъжът каза, че предпочита да му отстъпи първия опит и затова Робин извади две стрели от колчана си и изстреля едната по мишената. Стрелата прелетя през венчето на два пръста от самата пръчка.

— Не ми се нрави този начин на стрелба — грубовато изръмжа пришълецът. — Сигурно си гледал разни глупави скуайъри и тъпи селски шутове да опитват този изстрел.

Робин не му отговори и мъжът стреля по мишената. Както и можеше да се очаква, пропусна венчето и стрелата му мина надалече.

— Нуждаеш се от повече практика, драги приятелю — каза Робин. — Вярвай ми, струва си да си опиташ силите с такава малка мишена като тази. Много по-добре, отколкото да се промъкваш зад дърветата и да стреляш иззад тях... Докато тук много по-сигурно ще изпиташ уменията си. Ето, гледай, аз ще опитам пак.

С тези думи Робин се прицели внимателно и в следващия момент стрелата му стигна до мишената и разцепи тънката уанда на две.

— Това не беше честен изстрел — развика се другият ядосано, — повеят на вятъра понесе стрелата ти срещу мишената.

— Нищо подобно, добри човече — каза Робин с тих глас. — Явно си голям глупак, за да говориш така. Това беше чист изстрел и ти добре го знаеш. Сега иди и вземи тази пръчка оттук и я забоди на мястото на онази, която вече разцепих. Ще отрежа още една пръчка и ще я сложим на тридесет разкрача, за да потренираш от по-близко разстояние и да придобиеш малко повече практика, преди да те изведе на твоя път.

Негодникът помръкна още повече и с мърморене взе пръчката от мястото, от което бяха стреляли, и с бавни стъпки тръгна към разцепената мишена на петдесет крачки пред тях. Когато извървя около двадесет крачки, изведнъж бързо обърна глава — Робин изглеждаше зает с лесковия храст и търсеше в него подходяща права пръчка. Измамникът бързо постави стрела на тетивата си и в мига, в който тя литна от лъка му, нададе тържествуващ вик:

— Мишената, която търсех си ти, вълча главо!

Робин падна в храста като покосен от удара — или поне създаде такова впечатление — и мъжът с жесток смях тръгна да се увери, че наистина е успял да убие разбойника, когото от толкова отдавна шпионираше. Виждаше краката му да стърчат сковано измежду лещака и се захили. След това постави пръсти в устата си и изсвири дълго и пронизително, а после приближи още, за да възтържествува окончателно над жертвата си.

Но най-изненадващо „мъртвият“ рязко се изправи. В едната си ръка държеше стрелата, изстреляна от кандидат-убиеца си. Тя бе пропуснала Робин, но той се бе престорил, че е улучен. Всъщност пръчката се бе закачила в храста пред него. В следващия момент тя

вече бе опъната на тетивата на лъка в другата му ръка. Мъжът изведнъж застина на място в пълна безизходица, а на побелелите му от страх устни напираше отчаян вик.

— Ей, смотаняко! — с подигравателен смях каза Робин. — Не можа да улучиш дори и тази мишена, дето два дни я търсиш, и то от двадесет разкрача! Е, сега не ти остава друго, освен да хукнеш да бягаш, а твоята собствена стрела ще те последва и убие.

Мъжът се обърна и започна да снове с подскоци на пътя, като се опитваше да обърка Робин и да му попречи да се прицели.

Напразно. Той опъна максимално лъка си, направи кратка пауза. След това тетивата избръмча силно и стрелата полетя. Пришълецът нададе крясък, подскочи на три стъпки във въздуха и падна на земята. Стрелата стърчеше от гърба му.

В същия момент Робин чу звук от чупеци се клончета зад гърба си и едва бе свалил лъка си след стрелбата, когато из лещака до него изникна някаква странна фигура. Той се сепна от чудатото създание и направи стъпка назад, за да има време да изтегли меч си — не можеше да схване що за фигура стоеше пред него. Приличаше на кафяв кон, изправен на задните си крака и току се хвърляше напред към него. Огромни бели зъби лъщяха оголени насреща му, като че ли всеки момент щяха да го захаят и разкъсат, а гривата отзад се мяткаше в яростна атака.

В следващия момент Робин се разсмя. В конската кожа беше увит човек. В едната ръка на плашилото имаше обнажен меч, а в другата — щит. Но, разбира се! Това бе сър Гай Гисбърн, който най-сетне бе дочакал час за разплата и сега, събрал цялата си злоба и омраза, се хвърляше върху разбойника с всички сили.

— Ха, ха, ха! Гай от Гисбърн, ти, вероломни рицарю! — подигравателно извика Робин. — Най-сетне се престаши да се появиш лично, а!? С години изпращаш шпионите си, плетеш засадите си, насъскваш тайните си убийци срещу мен, а ето че сега дойде моментът да изпълниш делото си сам, със собствените си ръце, ако успееш, разбира се!

Гай от Гисбърн не отговори дори с една думица. Свирепа омраза бликаше от очите му и той се хвърли яростно като вълк върху плячката си. Робин нямаше щит, но имаше нещо, което му служеше почти така добре, както щит — докато негодникът бе разгорещен от гняв и

яростно се хвърляше срещу сабята му, разбойникът запазваше желязно самообладание, а острият му взор не пропускаше нито едно движение.

Известно време не се чуваше нищо друго, освен дрънченето на ударите от меч върху меч. Те се въртяха в кръг в свиреп, жесток танц, който щеше да завърши със смъртта на единия от двамата. Изведнъж мечът на Робин проби гарда на противника, върхът му прободеше и разкъса конската кожа и се вряза в рамото на сър Гай.

— Късметът те напусна, Гай от Гисбърн! — каза триумфално Робин. — Веднъж вече си спаси живота, като избяга от горящата си къща в тази конска премяна, и мислиш, че ще ти носи винаги късмет, дори и срещу острието на моя меч?

— Ти, вълча главо! Ти, долнопробен обирджийо — разкрещя се сър Гай от Гисбърн. — Това на рамото ми е само драскотина, но моят меч сега ще ти вземе живота!

С двоен финт, бързо и яростно наръга с меча си под ръката, с която Робин държеше своя. Върхът на оръжието му разкъса зелената туника и сякаш горещи искри прехвъркнаха откъм разбойника. Ударът на Гай го бе ранил леко. Но това не забави Робин и за миг. Бърз като светкавица, той се стрелна напред и преди негодникът да успее отново да вдигне гард и да се прикрие, бе пронизан в гърдите. Злодеят изпусна меча си, заклати се назад, завъртя се веднъж и после тежко се срути на земята, където застина като камък.

Останал почти без дъх, Робин се облегна на меча си, докато гледаше към убития враг.

— Най-сетне — каза той, — благодарение на милостта на прескъпата и пресвета Дева, моят меч отмъсти за всички жестокости и неправди, извършени от теб, зло сърце — за агонията, в която бедните хора се гърчеха от глада, на който ги подлагаше, за бичуването, за принудителната работа, за страданията на жените и децата, които твоята дяволска душа не пощади от сълзи и удари. Ех, да можеше мечът ми навсякъде така лесно да унищожава тиранията и престъпленията, които карат бедните хорица в тази зла планина да плачат и страдат.

Като се обърна, той видя пред себе си Хоб О'Хил, който тичаше и говореше:

— Мастър, видях славната битка и страхотният пронизващ удар, който му нанесе. Сега от всичките ти врагове остана жив само един и това е сър Роджър Донкастър.

— Не, съвсем не е така, Хоб — отвърна му Робин, — има още много и много врагове на бедния народ, които все още са живи в техните непоклатими замъци, абатства и манастири — врагове, които никога няма да мога да убия.

— Ай, ай, мастър, истината говориш — каза Хоб. — Докато бедните селяни и крепостните трябва да се обливат в пот от непосилен черен труд и да понасят да ги тъпчат и тормозят, докато си нямат нищичко, дори жена и деца, които да целунат, когато тръгват за нивата преди съмване, докато нямат и миг свобода — дотогава и ние ще имаме врагове. Но сега, мастър, съм дошъл да ти кажа, че войниците на сър Роджър Донкастър завиха на юг и сигурно вече са при Хънгър Ууд. Предполагам, че идват по заповед на този тук, убития управител, и че ще искат да те хванат от засада.

— Къде са Уил Стрелеца и неговите хора? — попита Робин.

— Пръснали са се около южния път и следят Роджъровите негодници.

— Иди и намери бързо Литъл Джон и му кажи да се връща веднага, ако все още не е разбрал сам, че Роджъровите хора идат на юг. Кажи му да се залепи плътно зад тях, но не чак толкова, че да го усетят. Когато стигне на север от Хънгър Ууд, да изсвири два пъти с рога, за да обкръжим негодниците. След това с хората на Уил аз ще ги отблъсна и Джон трябва да се погрижи никой да не се измъкне жив. Това ще бъде един добър урок за враговете ми — да се научат друг път да не си пъхат главите във вълча уста.

Хоб бързо се стрелна, докато Робин забърза към пътя от Донкастър^[3] и скоро стигна до поляната, на която вече го очакваше Уил Стрелеца.

— Какво ще правим сега, мастър? — каза старият Уил, вече доста попрошарен, но все така як и силен, както и преди. — Моите съгледвачи ми казаха, че тези негодници са доста и вървят насам през гората, като че ли нямат страх от нищо. На всичкото отгоре водачът им е онзи хитър мошеник, главорезът, дето му викат Фулко Ред. Той е

воювал из цяла Франция, Германия и Палестина и познава идеално изкуството на войната, във всичките му тънкости и бойни похвати. Ние тук сме само двадесетина души, а Литъл Джон и неговият отряд са на три километра на североизток.

— Вече изпратих Хоб да предупреди Джон веднага да се връща — отвърна му Робин. — Ще бъдат тук до час. Дотогава трябва да задържим негодниците и да ги забавим. Джон ще има задачата да ги удари в тила и мисля, че тези брабантерийци и фламандци с цялата им граблива папlach ще си получат заслуженото за пожарите и плякосванията, извършени под егидата на нашия тираничен крал. Днес ще разберат какво означава англичанин да им се изправи насреща и ще намерят смъртта си в нашите ръце.

Не след дълго групата от двадесетте души вече беше на линия. Донесоха вестта, че врагът се придвижва към Бевърли Глейд и Робин незабавно нареди стрелците на Уил да се скрият в храстите покрай поляната. Скоро между дърветата от другата страна на откритата поляна вече можеха да се забележат шлемовете на чужденците. Лицата им бяха сурови и жестоки, те бяха опитни воители, свикнали да воюват за онази държава, която плащаше по-добре, защото единственото, което ги интересуваше, бяха богатството и плячката.

Английските селяни ненавиждаха тези мародери от дън душа, защото не знаеха що е милост и пощада, не прощаваха дори на жените и децата и сякаш бяха пратени от самия дявол като въплъщение на злото, тиранията и жестокостта.

Бяха около осемдесет души и двадесет от тях носеха арбалети. Предвождаше ги мъж с червеникаво лице и злобно изражение, облечен в цяла броня, която го предпазваше от главата до краката. Напредваха внимателно и предпазливо, имаха шпиони по фланговете сред дърветата и на всяка крачка се оглеждаха предпазливо и зорко насамнатам. Всеки един от войниците носеше щит в лявата си ръка, а в дясната му святаше меч. Едва след като приближиха на двадесетина разкрача от храстите, където бяха залегнали разбойниците, Робин даде уречения сигнал. След пронизителното и остро изсвирване двадесет огромни стрели прелетяха през въздуха и всяка една така точно бе насочена към целта си, че много от враговете се заклатушкаха и паднаха, всеки с по една стърчаща пръчка или в гърлото, или в тялото. Петнадесет от падналите бяха от групата с арбалетите.

При следващия сигнал, още преди мародерите да са се опомнили, нов орляк стрели се насочи към тях и този път дванадесет паднаха мъртви или ранени.

Тогава със свиреп вик и рязка команда водачът им Фулко Ред се хвърли пръв към храстите, последван от оцелелите си войници, които все още превъзхождаха по численост разбойниците. Бързо и безшумно като невестулки, бойците на Робин отстъпиха, като притичваха от дърво до дърво, но откриеше ли се възможност, някоя голяма стрела отново избръмчаваше в бърз полет от някой безобиден на вид храст и още един негодник падаше на земята в предсмъртен гърч. Другите се разтичаха освирепели да търсят къде се крият враговете им. Трима от разбойниците бяха убити при първия им набег, но тъй като чужденците се щураха от храст на храст и надничаха ту зад това, ту зад онова дърво, лесно биваха набелязвани от хитрите горяни и отново и отново мрачната песен на стрела внезапно се извисяваше и свършваше в предсмъртен вик, намерила дома си в нечие жестоко сърце.

Но въпреки претърпените поражения ордата на наемниците настъпваше и разбойниците трябваше да отстъпват под натиска им, защото поради малочислеността си не смееха да влязат в открит бой. Фулко ги преследваше така свирепо, яростно и настървено, че няколко паднаха под меча му и Робин с гняв и отчаяние гледаше как губи хората си — един след друг паднаха осем от храбрите му бойци. Чудеше се какво да направи, за да забави нападателите, без да претърпи още по-големи загуби.

Изведнъж Робин видя, че Фулко се хвърля към един храст, където бе забелязал спотаен разбойник. Беше Гилбърт от Уайт Хенд, който след като разбра, че е разкрит и че няма да има време да опъне лъка си, се опита да се спаси с бягство. Втурна се из гората, покрай дървото, зад което се бе скрил Робин, а Фулко го следваше по петите с изваден меч. Когато брабантериецът мина, Робин се хвърли със своя меч в ръка и го удари. Онзи бързо парира удара с щита си и в следващия момент се обърна и настървено нападна Робин. Въртяха се така в свиреп, дивашки кръг, мечовете им дрънкаха до възбог от всяка атака и от всяко парирание. Изведнъж до тях се оказа един друг наемник, който се бе промъкнал с намерението да убие Робин в гръб. Уил Боумън обаче видя какво замисля онзи и бързо се спусна напред с меч в ръка, но бе посечен от един внезапно изскочил от храстите

фламандец. Старият герой само успя да извика с последния си смъртен дъх: „Робин, пази се!“

От храста излетя стрела и войникът, който се промъкваше зад гърба на Робин, подскочи, падна тежко и остана да лежи мъртъв на земята. Втора стрела уби другия, който бе посякъл Уил Стътли, и след това известно време двете групи останаха да се крият в скривалищата си и да чакат изхода на битката между двамата си главатари.

Брабантериецът — воин, прославен със своя меч, — сега бе срещнал равностоен противник. Такава сила на китката^[4], такава мощ на удара като при Робин той до този момент наистина не бе срещал. Напразно опитваше хитрините си върху стройния мъж, който така сръчно отбиваше всички удари, сякаш бе защитен от метална клетка, а в същност разполагаше само с един меч. Нямаше дори щит, но с този меч така бързо отбиваше атаките, че никакъв удар не можеше да го докосне. Разярен от тази дълга съпротива, Фулко изчерпваше силите си в напразните си свирепи атаки. Изведнъж той забеляза, че очите на Робин светнаха със странна искрица в погледа, който почти го хипнотизира със свирепата си целенасоченост. После видя как разбойникът прави „пас“, при което откри лявата си гръд. Брабантериецът бързо парира паса и с всичка сила стовари острието си към него. Разбойникът обаче отскочи настрани, мечът на Фулко се плъзна в празното пространство и в следващия момент, с мощно извиване на ръката от рамото, мечът на Робин дълбоко прониза мародера отстрани в тялото и той падна мъртъв.

Силни одобрителни възгласи и поздравления се разнесоха от гърлата на разбойниците. Насърчени от победата, лъконосците настъпиха на открито и се устремиха към враговете си, чийто кураж се бе изпарил от загубата на водача им и те започнаха да отстъпват, като бягаха назад и притичваха от дърво към дърво. Напразно обаче търсеха укритие. Смъртоносните стрели като огромни пчели откриваха много точно и най-скритото местенце в познатата гора. Понякога някой успяваше да набере мъжество и да се втурне към някой смел разбойник, но само за кратко и бързо биваше принуден да се оттегли отново под смъртоносната градушката от стрели, изпратени от врага, който сякаш бе невидим.

Изведнъж от дърветата зад тях и отстрани долетя любовен зов на глухар. Птицата каканижеше толкова настойчиво и нахално, че тук-там

от укритията на някои от разбойниците се чу хихикане; другите пък се чудеха дали това най-сетне не е Литъл Джон с неговия предупредителен зов. Ответният сигнал на Робин премахна всяко съмнение и скоро през дърветата започнаха да се мяркат зелените куртки, които бързо се стрелваха от дърво до дърво.

Брабантерийските и фламандските наемници разбраха, че ги обкръжават в тила и по фланговете, и тъй като бяха пределно наясно, че не могат да очакват абсолютно никаква милост от англичани, се втурнаха заедно и с всичките си сили в атака, решени скъпо да дадат живота си.

Ненужно е да се спираме надълго и нашироко на края на битката. Тя можеше да завърши само по един-единствен начин. Англичаните ненавиждаха тези чуждестранни натрапници и узурпатори твърде дълбоко, за да са в състояние да проявят каквато и да е милост. Техните смъртоносни стрели носеха на върховете си възмездието за всички неописуеми убийства и жестокости, извършвани над невинни жени, малки деца, невъоръжени мъже още от времето, когато всички тези мародери вилнееха като чума из страната под знамената на крал Джон и оставяха след себе си развалини, огън, смърт и глад за хилядите беднички, прости домове и мирни селца.

Роджър Донкастър изчакаше с половин дузина тежковъоръжени войници в покрайнините на гората и се чудеше защо и Гай от Гисбърн, и Фулко се бавят толкова дълго. Нямаше нито победни викове на триумф измежду мрачните стволове на огромните дървета, нито святкане на оръжие и макар той често да пращаше по двама-трима души навътре в гората да посрещат победителите, никой не му носеше чаканата вест.

Най-сетне видяха един въглищар да приближава със своята торба с въглища. Двама от войниците го хванаха и го доведоха до рицаря, който седеше на гърба на коня си в очакване. Сър Роджър го попита дали не е виждал отряд от войници да идва насам през гората.

— Няма, няма — каза на завален грубоват диалект мъжът, — жив човек не видях, но пък видях купища умрели мъже, едни такива, на чужденци приличат и всичките до един натръшкани на Бевърли Глейд, там, на поляната, де. И във всеки по една стрела имаше — ей тъй на, забита! Може и шейсет да бяха, може и повече.

Сър Роджър обърна коня си с дивашки клетви и ругатни на уста.

— Тази вълча глава е самият Сатана! — каза той. — Никой не може да се бори с него в тази гора!

Бързо организира хората си и в строен ред спешно се измъкнаха, като оставиха въглищаря да гледа след тях.

— Ай, ай — промърмори си под носа той, — никой от твоите негодници наистина не може да се надява да намери нещо друго, освен смъртта си, докато Робин царува в тази гора. Шестдесет или осемдесет убити нашественици от изток и всичките до един белязани със знака на Робин и хората му.

Дълги години след това мястото, на което Робин бе излял безпощадното си възмездие върху чуждите наемници, се наричаше Слаутър Лий, вместо Бевърли Глейд^[5], и дълги години селяни, крепостни и всички други, които минаваха близо до могилата, на която Робин бе оставил знак, че тук е погребал убитите, си разправяха приказки един на друг за това страшно и славно събитие.

След това в продължение на много години Робин остана да властва необезпокояван от никого в горите на Барнисдейл и Шерууд и макар отново да бе разбойник, добрите хора уважаваха името му, а тираните се страхуваха от него. Никога не можеше да остане скрита и ненаказана каквато и да е жестокост, извършена от някой лорд или негов васал. Робин винаги научаваше и налагаше възмездие и глоби на самозабравилите се рицари, а когато в земите на бедните хорица нахлуваха натрапници, скритите стрелци от четата внезапно изникваха отнякъде и правеха мястото твърде горещо за всеки друг, освен за законния му обитател.

Естествено, аз бих искал в тази, макар и кратка книжка да разказвам още и още за славните подвизи и за прекрасните дела, които Робин извърши в зелената гора по онова време. Той живя там още петнадесет години и славата му все повече растеше и се разнасяше из страната заради добрините, които правеше.

Ще ми се например да разкажа за самоотверженото му застъпничество за младия сър Дрого от Далас Тауър в Уестморланд. Грабливите и отмъстителни бандити, които владееха голяма част от именията в пограничните територии, искаха да прогонят сър Дрого от земите му, защото бе наказал един негодник от техните кланове и бе попаднал в крайно трудно и деликатно положение. Но с помощта на Робин и неговите стрелци той успя да отблъсне негодниците, които си

взеха такъв хубав урок от прословутите му стрели, че никога вече не посмяха да нападнат някого, зад чийто гръб стоеше самият Робин Худ.

После иде ред на една друга славна история, но тя не е за бойни подвизи, а за мирни дела — когато Робин застави онзи млад скуайър от Турголанд да прояви справедливост и човещина към своята майка. Тя беше „нейф“, или един вид крепостна жена, в земите на сър Джоселин от Турголанд, работеше на полето и помагаше в домакинска работа в имението. Жената обаче беше много красива и освен това — благоразумна, — и благородникът не само се влюби в нея, а я взе за своя законна съпруга. Докато той бе жив, тя живееше като свободна жена и двамата бяха много щастливи. Роди им се син, когото нарекоха Стивън, но той израсна с толкова безчувствен и опак характер, че хората не можеха да повярват, че носи кръвта на благородния Джоселин и милата и добра Ейвис. Когато сър Джоселин почина, Стивън като първороден и единствен син се оказа и единственият му наследник и стана лорд, а порочните закони в онези тежки времена гласяха, че от този момент Ейвис вече е само слугиня в имението на своя собствен син. Със смъртта на съпруга си тя загуби свободата си.

Тя често го кореше заради несправедливото му и брутално отношение към крепостните и Стивън, разгневен от това, реши да излее цялата си ярост върху нея. Прокуди родната си майка от господарската къща само с един кат парцаливи дрехи на гърба и дори я принуди да се задоми с един неин родственик от крепостните (който, естествено, се падаше роднина и на самия него!). Ейвис го упрекна с прочувствени думи и смирено и покорно, но с достойнство се върна към тежката работа, от която през последните тридесет години ръцете ѝ бяха отвикнали. В същото време синът ѝ се ограда с лоши приятели, които майка му презираше и винаги го бе съветвала да избягва.

Но мълвата за това как неблагодарният син изгонил майка си при крепостните се разпростираше надлъж и нашир и всяваше не само изумление, но и отвращение сред народа. Хората се чудеха защо минават седмица след седмица, а Господ още не е стоварил гнева си върху безскрупулния младеж заради чудовищното му и противоестествено поведение. Той продължаваше да си живее разюздано и разгулно и да се отдава на разврат и пиянство в обширните си салони и, изглежда, нищо не беше в състояние да го обезпокои.

Но през една зимна нощ, когато скуайър Стивън бе вдигнал голям гуляй с веселите си приятелчета, в залата влязоха шестдесет мъже в черни роби и посред ужаса и страха на събраните гости домакинят бе заловен и отвлечен въпреки яростната му съпротива. За известно време ни се чу, ни се видя и никой не научи къде е отведен. След това плъзна слух, че скуайърът бил заставен да работи досущ като крепостен в една господарска къща в гората и че Робин Худ е наредил да живее така, докато се научи как да се държи като мъж от благородно потекло.

Скуайър Стивън бе държан в плен дълги месеци и трябваше да се труди като всеки един от своите сродници — крепостни, докато накрая се засрами и разкая. Призна си, че е бил неблагодарен грубиян и че е недостоеен да носи ранга, който притежава единствено поради това, че се е родил с него. След това, все още облечен в своите крепостнически селски дрипи, бе върнат в Турголанд и намери майка си, която се претрепваше от работа в селото. Младежът я помоли за прошка и когато тя със сълзи на очи го целуна, той я хвана за ръката и я направи господарка на своя дом, а след това заживя достойно, както баща му навремето.

Хората се възхищаваха на това добро дело и славеха и величаеха имената на Робин Худ и отец Тък, който стана наставник и главен съветник на скуайър Стивън и го напътстваше в живота, за да не се повтарят повече грешките му.

Има още много славни истории за подвизите на Робин, като например тази за морския пират Деймън Монк, който дълго опустошавал крайбрежието на Йоркшир, но Робин накрая го убил в една величествена морска битка покрай брега, който днес се нарича Залива на Робин Худ. Там пиратските кораби били извлечени на сушата, след като Робин обесил всички моряци на техния собствен нок^[6].

Един ден, след като бяха изминали около десетина години от този втори период от живота му като разбойник, една дама на кон дойде в лагера на Стейн Рей и като скочи от седлото, отиде до него и го поздрави. За миг в началото Робин не я разпозна.

— Аз съм твоята братовчедка — с усмивка каза тя, — мадам Алис от Хавелонд. Нима не помниш как преди двадесет години

помогна на мен и съпруга ми, когато бяхме притиснати от злите си съседи?

— Бога ми! — възкликна Робин и разцелува братовчедка си по бузите. — Толкова отдавна не съм те виждал, че замалко да не те позная.

Посрещна мадам Алис с всички почести и тя, задно с двете си придружителки и тримата прислужници, прекара нощта в малък заслон, който Робин нареди да приготвят специално за тях. Двамата си говориха надълго и нашироко за своите роднини, разказваха си как я кара този или онзи и какво се е случило през тези неспокойни времена. Нейният собствен съпруг бе умрял преди три години.

— Сега — каза тя накрая, — аз съм вече възрастна жена, Робин. Ти също си поостарял. Косата ти сивее и макар очите ти да гледат зорко и да не се съмнявам в огромната ти сила, не си ли мислиш често за местенце, където да живееш в мир и покой, далече от тревогите и безпокойствата, които сегашният ти живот ти носи? Не можеш ли най-сетне да разпуснеш хората си и да дойдеш при мен, в моя дом в Хавелонд? Там никой няма да те безпокои и ще можеш да изживееш в мир остатъка от отредените ти дни.

Робин не забави и за миг отговора си:

— Не, скъпа братовчедке — каза той, — твърде дълго съм живял в зелените дебри на горите, за да мога дори в мислите си да се видя на друго място. Ще умра тук и когато последният ми час удари, моля се да бъда погребан на някоя поляна, под шепнещите дървета, където приживе аз и моите храбри и весели момчета скитахме и бродехме на воля.

— Предложих ти това в името на паметта на моя скъп съпруг, който изключително много те ценеше заради безкрайната ти доброта към нас — отвърна му дамата, — но щом ти не искаш да намериш топъл подслон при мен, в моя дом, мисля да се преместя оттам и да отида в Кърклес и да прекарам последните си дни като монахиня в женския манастир. Знаеш, че нашата леля, мадам Урсула, е игуменка в него. Каня те да идваш винаги когато пожелаеш, Робин. Че с годините човек все повече се привързва към роднините си и на мен ще ми се иска да те виждам по-често. Освен това съм сигурна, че мадам Урсула, макар и да се изразява доста остро и осъдително за разбойническите ти подвизи и насилието, към което ти се е налагало да прибегваш, ще

те посрещне с „добре дошъл“, както подобава на сина на нейната сестра.

Робин обеща да се отбива в Кърклес, за да се среща с мадам Алис, и наистина го правеше на всеки шест месеца, не само за да види братовчедка си, но и за да се погрижат сестрите монахини за здравето му, което през последните години вече се бе поразклатило. В онези далечни дни жените бяха по-вещи от мъжете в лечителските практики и по-добре познаваха силата на целебните билки. Затова, вместо да ходят по доктори, когато се чувстваха зле, хората отиваха при някои известни лечителки и те им даваха разни народни лекове. По това време било много разпространено лекуването на почти всякакви проблеми чрез „пускане на кръв“ — вената на ръката се пробождала или срязвала малко с остро ножче и се оставяло да изтече известно количество кръв. Та ето това бе още една сериозна причина Робин да навестява женския манастир Кърклес. Оставаше там по два-три дни всеки път, след като му „пуснеха кръв“, за да заздравее по-добре раничката на ръката.

При тези визити обикновено се виждаше със своята леля, мадам Урсула — понастоящем майка игуменка в манастира. Тя бе мрачна и навъсена, мършава жена, с хитри и лукави очи, но винаги говореше любезно и учтиво с него. Често го разпитваше какво смята да направи, за да си откупи опрощение на греховете в онзи момент, в който ще трябва да напусне бездомния си живот, и на коя религиозна институция възнамерява да завещае своето богатство, с цел да получи прошка за делата си^[7].

— Нямам кой знае колко голямо богатство — обикновено й отговаряше Робин, — но пък и никога не съм възнамерявал да похарча и малкото, което имам, за да нахраня тлъстите монаси или мързеливите калугерки. Докато моите горски братя са с мен и още мога да стоя на краката, които Бог ми е дал, ще живея в зелената гора.

— Въпреки това — казваше му тя, — не забравяй своята леля и братовчедка си тук, в Кърклес, и идвай винаги когато пожелаеш.

Един ден, в края на лятото, Робин се почувства зле. Виеше му се свят, прилошаваше му и беше много отпаднал, затова реши да отиде в Кърклес и да помоли братовчедка си да се погрижи за него.

— Ела с мен, Литъл Джон — каза Робин, — придружи ме, защото днес се чувствам някак остарял, нещо ми се вие свят, главата

ми е като замаяна.

— Ах, Робин, друже мой, разбира се, че ще дойда с теб — с готовност му отвърна Литъл Джон, — но съм сигурен, че това неразположение ще мине от само себе си. Мисля, че не се налага да ходиш в женския манастир. Честно да ти кажа, винаги, когато ходиш там, докато те чакам под дърветата отвън, се чудя дали ще видя отново лицето ти и дали няма да ти изиграят някакъв лош номер.

— Няма, Джон — каза Робин, — няма да ми изиграят никакъв номер. Тези жени са ми роднини. Пък и какви врагове имам аз днес?

— Не знам — подозрително отвърна Джон и поклати посивялата си глава. — Но да знаеш, Хоб О'Хил чул, че сър Роджър Донкастър бил доста близък приятел с монахините от Кърклес.

— И той вече е стар човек, като всички нас — каза Робин, — и лично аз съм сигурен, че след всички години злобата му се е стопила и вече не таи прежното отмъщение към мен.

— Не знам — повтори Джон, — но пепелянката хапе дори когато отровата ѝ е пресъхнала.

После се приготвиха да вървят в Кърклес. Робин и Джон яздеха на коне, а останалите от бандата вървяха пеша. Щом стигнаха края на гората, откъдето се виждаше манастирът, двамата слязоха от седлата и оставиха конете при другарите си, които щяха да ги скрият в гората, докато Робин се върне. След това, опрян на ръката на Джон, той се запъти към вратите на Кърклес, където двамата се разделиха.

— Бог да те пази, скъпи Робин — каза той, — и дано скоро се върнеш отново при мен. Сърцето ми се свива от страх, сякаш имам някакво лошо предчувствие, че нещо ще ти се случи тези дни.

— Няма, няма, Джон — каза Робин, — не се бой. Стой тук в сенките и ако имам нужда от теб, ще изсвирия с рога си. Мечът ми е с мен, но сред тези жени нищо не може да ми навреди, нищо лошо няма да ми се случи.

Така двамата стари приятели и другари по оръжие се разделиха с топло ръкостискане и Робин почука на вратата с огромния железен ринг, който висеше на нея. Отвори му лично неговата леля, която бе наблюдавала приближаването му през прозореца.

— Влизай, Робин — ласкателно каза тя, докато хитрите ѝ очички хвърляха потайни и коси лукави погледи към лицето му. Тя видя, че

той се чувства зле, и на тънките ѝ устни заигра усмивка. — Влизай, изпий халба ейл, защото сигурно си изтощен след пътуването.

— Благодаря ти, мадам — каза Робин и уморено пристъпи вътре, — но не искам нито да пия, нито да ям, докато не ми пуснат кръв. Кажи на братовчедката Алис, че съм дошъл, моля те.

— Ах, Робин! — каза леля му. — Дълго не си идвал при нас и явно не си чул, че братовчедка ти ни напусна още напролет. Почина в съня си и сега лежи под земята в двора на църквата.

— Страшно съжалявам да чуя това — отвърна Робин, потресен от тъжната новина. Дори се олюля и аха да падне, но леля му го подхвана под мишницата. — Аз... аз... съжалявам... разкайвам се — продължи той, — че не идвах по-често. Бедната клета Алис! Ох, лошо ми е! Зле съм. Ще прободеш ли ръката ми, за да ми пуснеш кръв, та да се оправя по-скоро и да не те безпокоя повече.

— Бъди сигурен, драги ми Робин, че с нищо не ме безпокоиш — каза игуменката и го поведе към една уединена стая, която се намираше доста далече от дневната на манастира. Сложи го да легне на един нисък креват в ъгъла и той се настани с дълбока въздишка на облекчение. Отпусна се добре и след това бавно оголи ръката си. Игуменката извади малко ножче от чантичката, която висеше на пояса ѝ. Хвана мургавата му ръка, поизтъняла с годините, и с едно движение на ножчето проряза дълбоко дебелината му синя вена. След това превърза ръката му така, че да не я мърда, и я постави да виси извън леглото, а под прореза нагласи едно гърненце, в което да капе кръвта. След това излезе от стаята и се върна с чаша, в която имаше някаква напитка.

— Изпий това, драги ми Робин — каза тя. — Това ще те прочисти. Ще премахне тежестта, която изпитваш, и ще те освободи от унилостта, която те е налегнала.

Игуменката вдигна главата на Робин и той изпи течността до дъно. След това с въздишка легна обратно на възглавницата си и с усмивка каза:

— Благодаря ти, много ти благодаря, добра ми лельо. Толкова си добра с клетия разбойник.

Говореше сънливо, главата му падна върху възглавницата и Робин започна да диша тежко. Отровата, която игуменката бе сложила в чашата му, вече действаше. Жената се усмихна лукаво, отиде до вратата на стаята и повика някого отвън. Един мъж се промъкна в

помещението — стар и мършав, с бяла коса, с хитри и коварни очи, с тънки и увиснали надолу устни. Тя посочи с кльощавия си пръст към тялото на Робин Худ и погледът на стареца заблестя, като видя как капките кръв се стичат от ръката му и се събират в делвичката отдолу.

— Ако поне веднъж можеше да се проявиш като мъж — каза тя подигравателно, — щеше да измъкнеш ножа си и да го убиеш сам! Не да оставяш на мен и на ланцета ми да отнемаме живота му капка по капка.

Робин се размърда в съня си при звука на гласа ѝ. Мършавият старец веднага се обърна и се измъкна от стаята уплашено. Игуменката го последва, а черните ѝ като катран очи срещнаха хитрото и вероломно изражение на лицето му. Тя измъкна дълъг ключ от чантичката си и заключи вратата на стаята, в която лежеше Робин.

— Кога ще бъде мъртъв? — попита шепнешком старецът.

— Ако кръвта тече обилно, ще умре още тази нощ.

— А ако не стане така и той не умре? — попита старецът.

— Тогава аз и сестрите от Кърклес ще сме по-богати с тридесет акра от най-хубавите ливади — подигравателно отговори монахинята, — като дар от добрия сър Роджър от Донкастър, но ти, сър Роджър, ще трябва да търсиш друг начин да убиеш тази лисица. Защо всъщност не отидеш още сега да го направиш сам?

Тя демонстративно му подаде ключа, но той се отдръпна назад, загриза със зъби ноктите си, а гибелните му зли очи ядосано засвяткаха срещу присмехулното лице на игуменката.

Сър Роджър Донкастър, малодушен и жалък страхливец, нямаше куража да убие дори болен мъж, затова се обърна и тихомълком се измъкна. Той напусна манастира и препусна далече, а брадичката му клюмаше на гърдите му. Беше вбесен от презрителното отношение на игуменката и от мисълта, че тя би могла да го изиграе в злостната конспирация, която заедно бяха замислили, за да убият Робин Худ.

Литъл Джон чака търпеливо цял следобед под горските дървета. Когато сенките започнаха да се издължават и да чезнат над хълмовете, започна да се чуди защо Робин все още се бави вътре и не се появява на вратата. Загрижеността го накара да стане и да почне нетърпеливо да се разхожда напред-назад.

Но какво бе това? Тихо, едва-едва, откъм манастира се чуха три изсвирвания с ловджийски рог — сигналът на Робин!

Литъл Джон изрева като разярен бик и извика мъжете, които чакаха в храстите:

— Ставайте, момчета! Чухте ли тези изтощени звуци? Срещу господаря ни е извършен заговор! Напред!

Цялата банда грабна оръжието и се втурна след Литъл Джон, който тичаше с все сила към вратите на метоха. Изкъртиха гредата, която служеше за резе, а след това с нея разбиха вратата и се изсипаха вътре сред писъците и молитвите на уплашените монахини.

Литъл Джон бе ледено сериозен и много суров, когато застана пред орляка пребледнели жени.

— Стига с вашите писъци! — нареди им той. — Намерете ми игуменката!

Но никой и никъде не можа да я открие.

— Тогава бързо ме водете там, където лежи моят господар Робин!

И за това никой нищо не знаеше. Монахините дори не бяха разбрали за пристигането му в метоха. Преизпълнен с гняв и ярост, но и с уплаха, Джон точно щеше да се разпореда да се претърси целият манастир, когато се появи Хоб О'Хил, разбута групата на разбойниците и каза:

— Открих къде лежи нашият мастър.

Мъжете се втурнаха като ураган по стълбите след Хоб и щом стигнаха до вратата, мигновено я разбиха и нахлуха вътре. Каква гледка само! Там бе техният главатар, съвсем бял и изнемощял, с изцъклени очи, свлечен наполовина вън от леглото, толкова слаб, че едва успя да вдигне глава към тях.

Литъл Джон се хвърли на колене край Робин, а сълзите потекоха като река от очите му.

— Мастър, мастър! — викаше той. — Моля те, моля те!

— За какво ме молиш, Джон — попита Робин, като изнурено му се усмихна, вдигна ръката си и с обич я постави върху прошарената глава на своя стар другар.

— За това да ни позволиш да изгорим това проклето място и да убием този, който е посегнал на живота ти.

Робин уморено поклати глава.

— Не, не, в никакъв случай — каза той, — на такава молба не мога да отговоря. Никога не съм наранявал жена в живота си и няма да

го сторя точно сега, в самия му край. Тя ме прободе и остави кръвта ми да изтече от мен, взе живота ми, но аз ти забранявам дори да я докоснеш с пръст. Сега, Джон, вече не ми остава дълго да живея. Отвори онова прозорче и ми подай лъка и една стрела.

Отвориха прозорчето и Робин погледна със замъглени, умиращи очи към тихите, спокойни вечерни поля, с огромната хълмиста гора в далечината.

— Дръж ме, докато стрелям, Джон — каза Робин, — и където падне стрелата ми, нека там бъде и гробът ми.

При тези думи мъжете заплакаха. Стояха и безмълвно го гледаха как вдига големия си лък с немошните си ръце, как опъва тетивата и придържа перцето на последната си стрела. Някога единствено той можеше да се справи с този огромен лък, но сега животът му до такава степен вече бе изцеден, че силата му едва стигна, за да го опъне наполовина. Той с въздишка пусна тетивата, стрелата избръмча през прозорчето и мъжете със замъглени погледи проследиха полета ѝ над полята, ливадите и горските дървета.

Робин падна изтощен, а Литъл Джон внимателно го настани поудобно.

— Положи ме там, Джон, с моя лък до мен, защото той бе най-сладката музика в моя живот и не искам да се разделям с него и в смъртта. Постави зелен чим под главата ми и още един под краката ми, защото обичах да спя по зелените морави в гората, докато бях жив, и бих искал и в последния си сън да спя на тяхната трева. Ще направиш ли това за мен, Джон?

— Да, да, мастър — каза Джон, задавен от огромната си скръб.

— Сега ме целуни, Джон. И... и... сбогом!

Последното дихание напусна устните му, докато Джон се наведе със свалена шапка и го целуна. Всички паднаха на колене и се замолиха за отиващата си душа. С много сълзи те молеха за милост към техния храбър и щедър водач.

Разбойниците не можеха да изтърпят да оставят тялото му да стои през нощта зад манастирските стени, затова го вдигнаха веднага, отнесоха го в зелената гора и цяла нощ бдяха над него в тъмнината. Призори приготвиха гробницата му и когато отец Тък, сега вече беловлас и приведен старец, дойде около обяд, всички заедно отнесоха своя обичан господар до последния му дом.

След това научиха, че сър Роджър Донкастър е посетил метоха по времето, в което Робин е умирал, и започнаха да го издирват надлъж и шир. За да се спаси от преследването на Хоб О'Хил и Кет Троу, които вече дишаха във врата му, подлецът избяга в Гримсби и едва успя да си спаси кожата, като се качи на един кораб. Рицарят потърси убежище във Франция и не след дълго умря там в пълна самота.

След смъртта на Робин бандата на разбойниците бързо се разпадна. Някои заминаха зад морета и океани, някои потънаха в големите градове и постепенно се превърнаха в уважавани и уседнали граждани, а други бяха наети в отдалечени имения срещу насъщния и станала хрисими хора.

Литъл Джон и Скарлет получиха земи в Кромуел, където Алан от долината сега бе лорд и владееше земите от името на своята съпруга лейди Алис. Мъч, Милеровият син, стана байлиф^[8] в Уерисдейл, който също премина във владение на Алан от долината, след като баща му — сър Хърбранд, почина.

Гилбърт от Уайт Хенд не се установи никъде. Той стана голям поборник за свободата на Шотландия, прослави се с лъка и меча си и за делата му още дълги години се пееха песни из пограничните земи.

А какво стана с Хоб О'Хил и брат му Кет, никой никога не научи със сигурност. Малките хора не обичаха уседналия живот и макар Алан от долината да им предлагаше земи, в които да се настанят, предпочетоха да се скитат в мъгливите гори и из дивите могили. Гробът на Робин Худ бе винаги поддържан и винаги зелен, макар никой да не разбра чии бяха ръцете, които правеха това. После плъзнаха приказки, че нощем две дребни човечета излизат от гората и подрязват тревния чим. Това бяха Кет и Хоб без съмнение, защото обичаха Робин толкова много, докато бе жив, че сега, макар да бе мъртъв, не можеха да се отделят от неговата могила.

[1] Холандски нашественици, наричали ги така по името на холандския предводител Брабантер. — Бел.прев. ↑

[2] Или букв. до кръстопътя на Барнисдейл. — Бел.прев. ↑

[3] В случая става дума за замъка Донкастър, чийто лорд е сър Донкастър, или Роджър от Донкастър. — Бел.ред. ↑

[4] Специална хватка при фехтовка, която се нарича „Китка“. — Бел.прев. ↑

[5] Тоест Поляната на клането, вместо Поляната на Глейд. — Бел.прев. ↑

[6] Напречна греди в такелаж на голям платноход. — Бел.прев. ↑

[7] В Средновековието изкупването на грехове ставало не само с покаяние, а и с пари — купувачът получавал т.нар. индулгенция за опрощение от църквата, а тя трепала пари. — Бел.прев. ↑

[8] Високопоставено лице, управител на имение. — Бел.прев. ↑

Издание:

Хенри Гилбърт. Робин Худ

Пълно и непреработено издание

ИК „Труд“, София, 2007

Редактор: Надежда Делева

Библиотечно оформление и корица: Виктор Паунов

Технически редактор: Станислав Иванов

Коректор: Антония Михайлова

ISBN: 978-954-528-696-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.